La Bella Vita

BOTIMET
LIVING®

MARTINA COLE

LA BELLA VITA

Përktheu: Esmeralda Cimboku

BOTIMET LIVING®

Titulli i origjinalit:
THE GOOD LIFE

Titulli i botimit në gjuhën shqipe:
La Bella Vita

Copyright 2016 Botimet Living
Tiranë, 2017
Shtypur në Shqipëri
ISBN: 978-9928-216-19-9

Botuese: Ridvana Dulaku

Përktheu: Esmeralda Cimboku
Redaktoi: Pranvera Palushi, Edvina Sojati
Design & Layout: Dritan Lleshi

Kryeredaktore: Etleva Çepele

Të gjitha të drejtat e këtij libri janë të rezervuara.
Ndalohet kopjimi apo riprodhimi i pjesshëm apo i plotë me çdolloj mjeti e forme.

Adresa
Rruga e Qelqit, Kombinat
Tiranë, Shqipëri
Tel: +35544800008
Fax: +35544800001
email: info@living.al

Living online:
www.living.al
facebook/Living
instagram/Living_Albania
youtube.com/TringDigital
twitter.com/TringDigital

Këtë libër ia kushtoj mbesës sime të bukur,
Natali Nuni Uajtsajdit.

Falënderoj në mënyrë të veçantë Ivonën dhe
Osmanin. Jeni të mrekullueshëm!

Falënderoj edhe Xhanëm Bunë.

Prolog

Nuk ka dyshim që dashuria ekziston, por ekziston edhe armikja e saj, jeta.

- Jean Anouilh

Xhenit i doli gjumi herët, por vendosi të qëndronte edhe ca në shtrat për të shijuar ngrohtësinë e tij para se krejt papritur t'i kujtohej pse ndihej aq në ankth. Kishte kohë që e priste atë ditë dhe kur më në fund erdhi, nuk ishte më e sigurt se si do të shkonte, çfarë priste apo nëse në fund të saj, do të pendohej për zgjedhjet që kishte bërë vite më parë. Filloi të ndihej e turbullt teksa pyeste veten nëse kishte bërë zgjedhjet e duhura. Ndihej sa e tmerruar, aq edhe e emocionuar.

Preku lehtë trupin dhe ndjeu butësinë e lëkurës së saj. Mbërtheu gjinjtë ende të kolmë e të fortë si dikur, në të ri të saj. Herën e fundit që ai e kishte prekur, e kishte bërë të ndihej si në ëndrra. Atë e kish dashur gjithnjë, e kish dashur aq shumë, sa i qe kthyer në fiksim. Kain Morani ishte gjithçka që kishte dëshiruar. Në të vërtetë, vazhdonte të ishte, por a ndiente edhe ai po njësoj pas kaq shumë vitesh larg saj, larg botës së vërtetë? A e brente ende ndërgjegjja për vdekjen e djalit të tyre, të cilit i kishin vënë emrin e tij? Apo kjo do të ishte gjithmonë një pengesë mes tyre?

Malli për të birin e gërryente çdo ditë e më shumë; ishte si një plagë e keqe që nuk kish ndër mend të mbyllej. Mjaftonte një këngë, një fjalë, një imazh, diçka sado e vogël dhe dhembja kthehej sërish, dhe çdo herë më e fortë e më shkatërruese se më parë. Ajo e dinte se duhej të flisnin për këtë çështje e t'i vinin kapakun, por nuk guxonte. Gjatë kohës që ai ishte në burg, e kishin pasur të vështirë të flisnin hapur, ndërsa gjatë funeralit, as që bëhej fjalë të diskutonin ashtu siç duhej. Të dy ishin të dërrmuar nga hidhërimi, të pikëlluar. Edhe pse kishin kaluar një natë të mrekullueshme së bashku, edhe pse po atë natë ai kishte kryer një vrasje për hir të saj, ajo i mbante ende mëri, sepse çmimi që kishte paguar, ishte tepër i shtrenjtë. Por a do ta kapërcenin ndonjëherë këtë? A do të mund ta rindërtonin jetën e tyre pas kaq shumë kohësh?

Atë ditë, ajo do të merrte përgjigjet e atyre pyetjeve. U ngrit, shkoi në kuzhinë, vuri ibrikun në zjarr dhe hodhi vështrimin nga dritarja. Po agonte dhe rrezet e diellit kishin filluar të ndriçonin qiellin. Sa ndryshe ishte pamja që shihte ato çaste nga dritarja, nga ajo që kishte parë kur ishte fëmijë dhe jetonte në banesat sociale në lindje të Londrës! Në ato kohë, të gjithë merreshin me shtëpitë dhe jetën e të tjerëve, njësoj siç merreshin edhe me të sajën. Sytë e saj kishin parë aq shumë zënka, diskutime, mësymje të policisë, marrëdhënie seksuale, por sigurisht edhe fëmijë të të gjitha moshave që luanin dhe e jetonin jetën me aq mundësi sa kishin, njësoj si ajo. Një nënë dhe një baba i alkoolizuar, që nuk merreshin asnjëherë me të, as që bëhej fjalë ta edukonin si duhej.

Pikërisht ato kohë ajo kishte njohur Kain Moranin dhe jeta e saj kishte nisur të merrte kuptim. Kishte rënë çmendurisht në dashuri dhe, që prej asaj kohe, ai kishte qenë gjithçka për të, edhe pse nuk kishte qenë pjesë e jetës së saj për shumë vite.

Sa shumë kishte humbur - fëmijën e saj të vetëm, rininë - por ndërkohë kishte Kainin, ose të paktën premtimin se do ta kishte të sajin, gjë që e shtynte t'ia dilte mbanë. Tani, po përballej me faktin se ai, më në fund, do të dilte nga burgu dhe frika kish nisur ta gërryente. Mos do t'i dukej e plakur? Mos vallë do të dëshironte një femër më të re, pa rrudha, freskia e moshës të së cilës do ta linte pa dyshim në baltë? Ai mund ta gjente lehtësisht një të tillë. Meshkuj si Kain Morani i tërhiqnin si me magnet femra të tilla. Ajo e dinte këtë më mirë se kushdo tjetër. Njëzet e pesë vjet larg njëri-tjetrit ishin shumë, por ja që kishin kaluar. Por ky ishte problemi; koha kishte ikur dhe Xheni lutej që ai ta dashuronte po aq sa ajo. Një Zot e dinte se sa e dëshironte!

Karolinë Morani ishte e gjatë, me gjinj të mëdhenj dhe e shëndoshë. E adhuronte ushqimin dhe nuk kishte frikë ta pranonte. Gjithmonë e gjeje duke mbllaçitur diçka. Nëse dikush do ta shihte pas kaq shumë vitesh, do të habitej se sa kishte ndryshuar. Në të ri të saj, kishte qenë e mrekullueshme: me flokë të gjatë e të errët, me sy ngjyrëlajthi, truphollë e gjithë forma aty ku duhej. Kur kalonte në rrugë, të gjithë kthenin kokën.

Atë çast, e ulur në restorantin e saj modest, teksa po hante një mëngjes të bollshëm, duke e gllabëruar ushqimin, i biri, Majkëlli, ia kish ngulur sytë e po e shihte me neveri. Ishte tej mase e shëndoshë, por askush nuk kishte kurajën t'ia thoshte në sy, sepse ajo e humbte shpejt toruan dhe i dilte situata jashtë kontrollit. Ushqimi ishte kënaqësia e saj e vetme dhe nuk donte të dëgjonte asnjë kritikë apo këshillë për shëndetin e saj. Ndihej

mirë me veten dhe Majkëlli e kish kuptuar prej kohësh se nuk duhej ta ngacmonte në pikën e dobët. Por, për çudi, kujdesej shumë për lëkurën dhe flokët. Makijazhi i saj ishte gjithnjë i përsosur: thonjtë me manikyr dhe buzët të kuqe. Nëse do të dobësohej sadopak, pa dyshim që do të shndërrohej sërish në atë femrën e bukur që kish qenë dikur.

Karolina përfundoi së përtypuri ushqimin dhe thirri e zemëruar:

- Pra, ai i madhërishmi, do të dalë sot, apo jo?

Majkëlli pohoi me kokë. I biri ishte më i gjatë se shokët, kishte sy blu dhe flokë të dendur e të zinj; ia kish këputur kokën të atit, madje kishte edhe atë pamjen e tij irlandeze. Nuk mund ta fshihte dot ngjashmërinë me babanë, edhe pse e dinte fare mirë se e ëma e urrente këtë fakt. E urrente të atin, një burrë që i braktisi pa e menduar dy herë sapo gjeti një femër tjetër.

- Mos u shqetëso, mama!

- Shkoftë në djall! Ai ndyrësira me dy fytyra nuk është më asgjë për mua. Bëri zgjedhjen e tij dhe ja, shiko ç'e gjeti. I thashë se Zoti do ta dënonte dhe shih çfarë ndodhi. Si mos më keq i shkuan gjërat pasi u njoh me të, - tha Karolina nëpër dhëmbë.

I biri e kuptonte fare mirë hidhërimin e saj, mirëpo e dinte se, pavarësisht atyre që thoshte, thellë-thellë, ajo vazhdonte ta dashuronte. Kjo ishte pika e dobët e femrave. Në jetën e saj, nuk kishte hyrë mashkull tjetër, edhe pse mëtuesit kishin qenë të shumtë. Kishte qenë gjithnjë si një paketë e plotë, e bukur dhe me shumë para. Ajo ishte një sipërmarrëse e suksesshme dhe e kishte shndërruar atë lokal në një restorant tipik amerikan, duke filluar që nga kolltukët e kuq të lëkurës e deri te xhuboksi i famshëm "Wurlitzer". Restoranti rrinte gjithmonë plot, jo vetëm me shoferë kamionësh, por edhe me familjarë, të cilët shkonin për të pirë diçka në atë vend të ngrohtë dhe për të shijuar ushqimin e mrekullueshëm, cilësia e të cilit ishte gjithmonë e mirë, pasi Karolina kujdesej vetë për të.

Theku disa feta të tjera buke dhe i leu me reçel. Brenda pak sekondave, i gllabëroi me kafshata të mëdha e më pas shtoi:

- Vë bast se ai do të vijë të më takojë. Vë bast se nuk ka për t'ia dalë dot i vetëm, por, kur të vijë, kam për t'ia numëruar nja dy fjalë! - dhe dukej sikur po kënaqej nga ajo që priste të ndodhte, ndërsa Majkëll Morani thjesht psherëtiu, si për të mos ia vënë veshin përrallave të saj.

Dejvid Hanani ishte zgjuar që pa gdhirë dhe po pinte një kafe sa të vinte ora që të largohej. Ndihej i emocionuar që ishte përzgjedhur për të marrë Kain Moranin. Ai burrë ishte një legjendë! Kishte vite që kishte hyrë në burg,

por dikur kishte qenë një nga më të fortët e Smokut dhe kishte vënë pasuri të madhe, por që askush nuk e kishte gjetur dot. Ai kishte qenë idhulli i tij në adoleshencë dhe i ati i kishte treguar shumë ndodhi nga jeta e tij.

Për atë rast, kishte veshur kostumin e sapolarë, një këmishë dhe madje kishte vënë edhe kravatë të re. E dinte që dukej më së miri. Kishte një trup të derdhur dhe kujdesej aq sa mundej për veten. Pas lindjes së fëmijës së parë, një vajzë që e quajtën Mae, bëri çmos që të arrinte sa më lart. Edhe pse atë ditë do të merrte një dorë të mirë parash vetëm për disa orë punë, ndihej nervoz. Fundja, një njeri edhe mund të ndryshonte krejtësisht pas hekurave. Për Dejvidin, kjo ishte diçka normale. Kushedi sa të vështirë do ta ketë pasur Kaini të jetonte larg familjes dhe miqve, në zbrazëti të plotë. Por edhe pse në birucë, legjenda e Kain Moranit vazhdonte të merrte dhenë. Kishte mundur t'u shpëtonte dy tentativave për vrasje dhe, në të dyja rastet, ia kish dalë mbanë për bukuri. Kjo nuk ishte aspak e lehtë në një vend të kontrolluar më së miri, e sidomos kur, herë pas here, të burgosurit i merrnin vetë frerët në dorë.

Dejvidi shpresonte që Morani t'i thoshte dy fjalë: do të ishte një mrekulli, nëse do t'i jepte një këshillë për jetën dhe se si të bëhej njeri më i mirë. Sido që të shkonin punët, ndihej i lumtur që një ditë do t'u tregonte nipërve dhe mbesave se kishte kaluar pak kohë vetëm për vetëm me atë njeri të madh. Kjo ishte gjëja që vlerësonte më tepër. E dinte se, pas kësaj, reputacioni i tij do të rritej edhe më shumë e do të binte më tepër në sy, por, mbi të gjitha, ishte i vendosur ta bënte punën si duhej dhe të vërtetonte se e meritonte besimin që kishin treguar ndaj tij.

Xho Bigsi ishte i zemëruar. Edhe pse e kishte ditur gjithmonë se do të vinte ajo ditë, nuk e priti hiç mirë. Nëse kishte një njeri që meritonte të vdiste, ai ishte pikërisht Kain Morani. Një Zot e dinte se sa shumë e dëshironte Xhoja këtë gjë. Morani ishte si një mace, dreqi e marrtë, sikur kishte shtatë shpirtra. Xhoja duhej thjesht të rrinte në hije e të shikonte se si do të vepronte Kaini tani që kishte fituar lirinë, dhe a do të përpiqej të zinte vendin e tij si një nga kokat kryesore të rrjetit. Kishte ende shumë njerëz që ishin të gatshëm t'i shkonin pas, falë namit që kishte. Kishte vuajtur dënim të gjatë dhe kjo meritonte respekt. Madje, edhe vetë Xhoja nuk ia mohonte meritat për këtë.

Ai e kishte vendosur se kush do ta merrte Kainin. Për këtë rast, kishte zgjedhur një djalë të ri dhe të mirë me emrin Dejvid Hanan - nuk mund të dërgonte kurrsesi një plakaruq për ta marrë - si dhe kishte organizuar

një takim, për të pirë nga një gotë në një bujtinë vendase. Xhoja ishte i detyruar ta bënte këtë dhe, për më tepër, pritej prej tij, meqë ishte koka e qytetit. Për të, ishte torturë të tregonte adhurim për atë dreq, që tani nuk ishte gjë tjetër veçse një "ish". Dikur, ai i kishte zhvatur gjithçka familjes së tij dhe Xhoja nuk e kishte harruar e as nuk do ta harronte kurrë. Ai s'ishte gjë tjetër, veçse një ndyrësirë! Xhoja kishte inat personal me Kainin, të madhin dhe të madhërishmin Moran. Ai ishte një copë plehrë, por njëkohësisht i zoti dhe enigmatik. S'kishte burrë dhe grua që të mos e adhuronte. Ishte një "maço" i vërtetë, i pashëm, por që, kur ia donte puna, bëhej një maskara që nuk e kishte shokun, edhe pse njerëzit mund ta kishin harruar këtë fakt. Por jo Xhoja ama. Ai nuk mund ta harronte, sepse bëhej fjalë për Kain Moranin.

Nuk do të lejonte që t'i merrnin gjithçka që kishte arritur me aq mund e djersë. Hëpërhë, do të shikonte se si do të shkonin punët, do të përpiqej të kuptonte qëllimet e tij dhe më pas, do të vendoste se si duhej të vepronte. Në fund të fundit, Morani ishte një skile e vjetër, një maskara i regjur dhe prej tij mund të prisje gjithçka.

Xho Bigsi mund të kishte shumë të meta: mund të ishte i lig, hakmarrës dhe i dhunshëm, por, kur ia donte puna, dinte të tregohej edhe shumë i durueshëm. Tani ishte çasti të tërhiqej e të shihte ç'do të ndodhte, t'i bënte sytë e veshët katër e të priste mundësinë e tij. Kur kishte pritur kaq gjatë, ç'punë i prishte të priste dhe disa muaj?

Kain Morani i kishte bërë gjërat gati. Në fakt, nuk është se kishte shumë për të marrë. Pjesën më të madhe të sendeve e kishte ndarë me të burgosurit e tjerë, që i kishte miq. I kishin mbetur vetëm disa libra e rroba. Edhe pse nuk donte ta pranonte, u ndje paksa i frikësuar që po e lejonin të kthehej në shtëpi. E kuptonte se, pas kaq shumë kohësh, ishte krejt normale të ndihej ashtu, por ai nuk e njihte frikën, ndaj i bënte përshtypje kjo ndjenjë.

As që e luante topi që donte të dilte nga burgu, por e trembte bota që e priste jashtë. Kishte kohë që nuk ishte përballur me të, me përjashtim të ndonjë takimi të shkurtër që kish pasur me ndonjë vizitor dhe atëherë kur kishte marrë lejë që të merrte pjesë në varrimin e të birit.

Po i rikthehej një bote krejt tjetër nga ajo që ishte pas hekurave. Kishte lexuar gazetat, ishte informuar, kishte përthithur çdo informacion të mundshëm që i binte në dorë, por ende nuk e kishte idenë se sa mund të kishin ndryshuar gjërat atje jashtë. E nga ta dinte ai? Në burg, gjithçka

vërtitej rreth një rutine që i përpinte ditët njëra pas tjetrës. Kanalet televizive që kishte ndjekur, nuk është se të jepnin një ide të qartë të realitetit jashtë, ndërsa ata të këshillit të lejeve nuk e kishin lejuar të dilte qoftë edhe një fundjavë. Vetëm para disa ditësh, e kishin lajmëruar se do të dilte dhe kaq.

Priste me padurim shumë gjëra, por, mbi të gjitha, Xhenin e tij të bukur. Dëshironte ta rrokte sërish në krahë; prania e saj i kishte munguar më shumë se gjithçka. Jo seksi, por të qenët pranë saj, aroma dhe lëkura e saj e butë. Si për t'i paraprirë takimit, mbylli sytë dhe filloi të imagjinonte një natë me të. Tashmë nuk do të dëgjonte më as gërhimat e burrave e as jehonën e dyerve të hekurta kur rojat ndërronin turnet; nuk do të shtrihej e të rrinte syhapur me vështrimin ngulur në tavan, duke pritur me padurim agimin, që të dilte një orë e më parë nga qelia; nuk do të ëndërronte më për ushqime të shijshme apo për një pije në një bar të vërtetë; nuk do të pyeste më veten se çfarë bënte pjesa tjetër e botës dhe as të luste Zotin që të ishte pjesë e saj.

Tanimë, gjithçka që kish ëndërruar prej vitesh, e priste krahëhapur, por ai ishte i mëdyshur. Një pjesë e tij dëshironte me shpirt të dilte jashtë, por mendimet që i vërtiteshin në kokë rreth asaj që e priste, nuk e linin të qetë. Gjithsesi, nuk kishte zgjedhje tjetër: do të ishte i lirë. Duhej vetëm të lante ca hesape të mbetura pezull, si të mira, ashtu edhe të këqija. Duhej të takonte Xho Bigsin dhe të vendosnin se si do ta zgjidhnin situatën këtej e tutje.

Kjo ishte gjëja e parë që do të bënte, e kishte ndarë mendjen. Ai maskara do ta paguante, nëse nuk do t'i bindej. Krejt papritur, ky mendim e bëri të ndihej më mirë, më i fuqishëm.

Kështu, duke fishkëllyer, u nis drejt sallës së ndenjjes për të përgatitur edhe një kafe të fundit aty.

Libri i parë

Oh, nuk ka gjë më të bukur
Se jeta plot argëtim
Pas saj, mund të fshehësh
Dhembje dhe trishtim

"Jeta e bukur"
Muzika nga *Sacha Distel* dhe vargjet nga *Jack Reardon*

Kapitulli një

Viti 1979

Kain Morani ishte bërë si i tërbuar. Temperamenti i tij kishte marrë dhenë, madje edhe në një botë ku ashpërsia ishte një kriter i domosdoshëm. U kthye dhe ia nguli sytë kundërshtarit të tij.

- E ka verbuar fare, dreqin?

Xhon MekNamara, ose siç njihej nga të gjithë, Xhoni Meku, psherëtiu. E kuptoi se si do t'i shkonte filli kësaj pune.

- Vetëm njërin sy, Kain.

Kain Morani ia plasi një të qeshure të fortë dhe ironike e më pas ia ktheu:

- Si nuk ma the më parë këtë! Atëherë, qenka thjesht *gjysmëqorr*? Sa shkërdhatë jam! Mendova se djali i mikut tim ishte verbuar plotësisht, por paska qenë vetëm njëri sy, dreqin.

Xhoni Meku po qëndronte para Shin Bauersit, duke u përpjekur të qetësonte situatën, por Shini, një djalë të cilit i fliste goja para mendjes, tha si pa të keq:

- Më the që t'i jepja një mësim të mirë, Kain, dhe unë ia dhashë.

Kaini tundi kokën gjithë mosbesim. Atë çast, sikur ta dinte, Xhoni Meku mënjanoi kokën me shkathtësi dhe grushti i Kainit gjëmoi fort kur goditi fytyrën e Shinit, i cili u zu pa mendje dhe u plandos në dyshemenë e zyrës, mes dollapëve prej hekuri. Xhoni Meku nuk kishte ç'të bënte tjetër, veçse të shihte Kainin teksa u jepte leksione se çfarë ishte një dru i vërtetë. Kulmi arriti kur ai mori nga dyshemeja një copë xhami - boca me konjak që mbante në zyrë ish thyer - dhe ia nguli të gjorit në kokë.

- Idiot i dreqit! E ke idenë se çfarë telashi më ke hapur? A e ke idenë?! Babai i tij është shoku im, dreqi e mori!

Xhoni Meku shkoi te dera dhe ua bëri me shenjë dy djemve të rinj

që po shikonin, të pastronin rrëmujën. Shini ishte larë në gjak dhe mezi merrte frymë. Në atë gjendje që ishte katandisur, vetëm në spital mund ta merrte veten.

Pasi e nxorën prej andej, Xhoni Meku mbushi dy gota të mëdha me uiski dhe njërën ia zgjati mikut të tij.

- Nuk e ka bërë me dashje, Kain. Thjesht donte të të binte në sy.

Kaini qeshi. Këmisha i ishte ndotur me pikla gjaku, ndërsa noçkat e dorës i ishin gërvishtur, por gjithsesi, Xhoni vuri re se zemërimi i tij po shuhej.

- Por ja që e ka bërë, hajvani! Qorroi djalin e Vik Malones. Unë e di që ai ia ka punuar, madje edhe që i ka ca para borxh, por kjo nuk është arsye për t'i nxjerrë syrin atij qelbësirës së vogël. Tani duhet të qetësoj atë dreq Vikin, një nga miqtë e mi më të vjetër.

Xhoni psherëtiu.

- Në djall me gjithë Vikin! Nuk duhej ta kishte lënë situatën të shkonte deri në këtë pikë!

Kaini qeshi.

- Eh, Xhon! Viki e kërkoi vetë këtë mësim. Donte që i biri të kuptonte se ç'të gjen kur të hipën vetja në qejf.

Pas këtyre fjalëve, të dy ia plasën gazit.

- Shiko anën e mirë, Kain. Tani mund të themi me plot gojën që e mori mësimin.

Ata vazhduan të qeshnin.

- Prit sa të ndërroj këtë dreq këmishe. E urrej erën e gjakut. Po bëj një dush të shpejtë më mirë. Thuaji dikujt të pastrojë vendin, në rregull?

Kaini doli nga zyra dhe ngjiti ca shkallë të vjetra, që të çonin në tualetin e dhomës së tij të improvizuar. Ishte kujdesur vetë për këto hapësira, të cilat do t'i hynin në punë në raste të tilla, raste që, për të qenë të sinqertë, sa vinin dhe shpeshtoheshin.

Kapitulli dy

- Ou, pa shiko si qenke veshur! Do të dalësh me ndonjë, apo jo?

Xhenifer Rajli dukej bukur dhe e dinte këtë, por mënyra se si i foli e ëma, nuk tingëlloi aspak si kompliment, por si një lloj akuze.

- Po ç'i ke këto, mama! Do të dal me Belën.

Ejlinë Rajli u ngërdhesh si për të tallur të bijën. Kishte gjithë ditën që pinte dhe dihej se, herët a vonë, do t'i jepte pasojat e veta. Në fytyrën e skuqur nga pija, kishin mbetur ende ca gjurmë nga bukuria e dikurshme, kurse duart kishin filluar t'i dridheshin dhe sytë i ishin përskuqur. Aq shumë kishte pirë, sa edhe flokët që i kishte kapur shkel e shko, e me rrënjët të dalaboje, dukej se ishin dehur.

- Xhen, je një budallaqe që ua jep atyre shkollarëve teveqelë. Mund të fitosh një mal me para, më dëgjo mua.

Xheni ndiente neveri nga zëri dhe biseda e së ëmës, por bëri sikur nuk e dëgjoi. Nuk donte që atë pasdite ta kalonte me debate e të shara.

- Ke ngrënë gjë, mama?

- "Ke ngrënë gjë, mama?" E dëgjon se çfarë po thua, Xhen? Shporru, nëse je duke dalë dhe mbaji për vete ato dreq pyetjesh!

Xheni ngriti supet.

- Po e marr si "jo", atëherë. E po, bukë ke, ke edhe qumësht, të paktën ha një fetë bukë të thekur.

Nga inati, Ejlinë Rajli e mbushi gotën me verë dhe bërtiti:

- Shporru!

Nuk ishte nevoja që t'ia përsëriste dy herë.

Kapitulli tre

Xheni dhe Bela Dejvis, të veshura e të pispillosura, ishin ulur në një lokal në rrugën "Dean" dhe po rrëkëllenin vodka me tonik si të ishte diçka e zakonshme, që e bënin çdo ditë. Në fakt, ishte nata e tyre e parë në Soho dhe, në moshën gjashtëmbëdhjetëvjeçare, asnjëra nga vajzat nuk e kishte idenë se ishin pre të lehta. Ajo që i pëlqente më shumë një grabitqari në Soho, ishte një vajzë e pashme, që nuk e kishte idenë se cila ishte bota e vërtetë. Vajzat e reja i eksitonin shumë meshkujt dhe shumë prej tyre ishin të gatshëm të bënin gjithçka për t'i shijuar.

Bela Dejvis ishte trupvogël, me flokë të gjatë e të errët dhe me sy ngjyrëlajthi. Kishte këmbë të bukura dhe dinte ta mbante veten. Xhen Rajli, nga ana tjetër, ishte një lloj gjahu krejt ndryshe. Ishte e gjatë për moshën e vet, me një trup si yjet e kahershme të kinemasë, flokë biondë të dendur dhe me sy në ngjyrë blu të thellë. Ishte nga ato vajza që, kur kalonte, nuk mbetej njeri pa e kthyer kokën dhe meshkujt gjithmonë e admironin. Tanimë, ajo ishte e vetëdijshme për këtë, por sikletosej njësoj sa herë që i ndodhte.

Vajzave u kishin buzëqeshur disa djem të pashëm, por më shumë disa burra në moshë dhe jo shumë tërheqës, të cilët u kishin propozuar menjëherë një pazar të mirë. Edhe pse kjo u dukej jashtëzakonisht argëtuese, filluan të ndienin njëfarë frike ndërkohë që nata sapo kishte filluar. Ishin futur në lokal me shpresën se do të dukeshin joshëse e moderne. Banakierja, një grua e çuditshme në pamje, rreth të dyzetave e me gjoksin dërrasë, ua kishte ngulur sytë si fajkua që nga çasti që kishin hyrë brenda.

Atmosfera filloi të gjallërohej. Një burrë i gjatë me një kostum të zhubravitur e me një buzëqeshje false, shkoi e u ul pranë tyre. Ishte tullac, gishtërinjtë i ishin zverdhur nga duhani dhe vinte erë si një tavllë cigareje që kishte javë pa u pastruar. I binte në sy një dhëmb floriri, si dhe një vrajë e madhe që i fillonte nga syri i djathtë e i përfundonte te buza.

- Përshëndetje, zonjusha! Mund t'ju qeras me një pije?

Ato tundën kokën njëherazi në shenjë mohimi.

- Mos kini turp, vajza, - vazhdoi ai dhe vendosi dorën mbi gjurin e Xhenit. - Nuk ju ha. Vetëm nëse doni vetë, - dhe ia plasi gazit me batutën e tij.

- Lëri të qeta, Dag! Ato janë ende fëmijë, - i tha banakierja dhe po u bënte shenjë me kokë vajzave që të largoheshin ndërkohë që ajo e mbante me muhabet.

Dagu ia shtrëngoi edhe më fort kofshën Xhenit dhe bërtiti i inatosur:

- Mos u ngatërro ti, idiote, por na sill edhe nga një pije!

Xheni u përpoq t'ia hiqte dorën, por ai ia kishte ngulur si të ishte një kthetër.

- Faleminderit, por nuk duam pije tjetër! Në fakt, ishim duke ikur, - tha Bela duke u përpjekur të dukej sikur e kishte gjithçka në kontroll, por dukej sheshit se ishte trembur dhe ishte bërë dyllë e verdhë.

- Mos luaj nga vendi, zonjushë! Nëse keni ardhur këtu si dy kuçka, duhet ta dini se do të trajtoheni si të tilla. Jeni në Soho, zemër, dhe këtu bota është ndryshe. Nëse po mendonit t'i bashkoheshit grupit të prostitutave, unë jam njeriu i duhur. Kjo është puna ime, e kuptoni? Unë rekrutoj.

Xheni mezi u kapërdi dhe nuk po dinte si t'i përgjigjej. Banakierja solli pijet dhe psherëtiu si për t'u thënë vajzave: "Unë e bëra timen".

- Pini, vajza. Ndalesa e radhës është në klubin "Louise", apo jo? Sot është dixhej Rudi.

Dagu e shtyu tej banakieren dhe i tha:

- Pse nuk shkon të gjesh ndonjë e t'i bësh një gojore dhe na lër rehat, gërmuqe e dreqit!

- Dag, po ta them për herë të fundit, lëri të qeta, se janë fëmijë!

Dagu u ngrit hijerëndë dhe sakaq, banakierja u zmbraps.

- Hajvane e dreqit! Burrë i veshur si grua. Idiote e dreqit! - thirri me sa kishte në kokë dhe fjalët e fundit i tha me shumë neveri.

Xheni dhe Bela u drodhën. Dalja e tyre e parë në Soho ishte kthyer në një makth. Pse nuk shkuan në një klub të thjeshtë, xhanëm? Pse u sorollatën duke kërkuar më kot ndonjë vend që t'i emocionontе? Dukej se në klub, nuk kish ndër mend ta prishte njeri terezinë për t'u ardhur në ndihmë. Në të vërtetë, shumica e burrave po përpiqeshin të silleshin sikur ato nuk ishin fare aty. Rrinin ulur pa bërë zë, ndërsa vajzat nuk dinin ç'të sajonin që të dilnin nga telashi ku kishin hyrë.

- E po, pini, vajza! Nata sapo ka filluar!

Kapitulli katër

Xhoni Meku po dëgjonte tërë sy e veshë Kain Moranin teksa shpjegonte kushtet e ndërlikuara për të mbledhur paratë që nevojiteshin për një sipërmarrje të re nga Xhek Bartoni. Xhoni vuri re se shikimi i Xhekut u përhumb diku tjetër, por kjo nuk do ta bënte Kainin të pushonte së foluri. Ai këmbëngulte, me qëllim që të gjithë të ishin të qartë se çfarë priste prej tyre, e më vonë të mos dilte ndonjë e të shprehej i pakënaqur.

- Që nga data e dhënies së huas, përqindja e fitimeve të tua është e garantuar deri në tre vjet. Nëse bie dakord, paratë janë të tuat, Xhek.

Xhek Bartoni tundi kokën në shenjë pohimi. As që e kishte idenë se për çfarë dreqin po binte dakord, por, nëse arrinte të shtinte në dorë paratë që i duheshin, nuk donte t'ia dinte për asgjë tjetër.

- Tridhjetë mijë dollarë janë shumë, Xhek, por e di që do të m'i kthesh bashkë me interesat.

Në zërin e tij, nuk ndihej asnjë lloj kërcënimi dhe këtë mund ta vinte re edhe një kokëtrashë si Xhek Bartoni. Krejt papritur, u bë gjithë sy e veshë, a thua se vetëm atë çast po e kuptonte rëndësinë e kërkesës së tij.

- Çdo qindarkë, Kain! Të betohem!

- Eja, atëherë, të shkojmë në lokal dhe të pimë ndonjë gotë për të vulosur marrëveshjen. - Në çast, u dëgjua zilja e telefonit mbi tavolinë. Kaini e ngriti me shpejtësi dhe tha: - Ç'kemi, Karolinë! Si të duket shtëpia e re? Erdhën krevatet e reja?

Dëgjoi me vëmendje për disa çaste teksa hidhte sytë nga njerëzit që kishte rrotull, e më pas shtoi:

- Shiko, e dashur, kam shumë punë këtu. Do të të telefonoj para se të vij në shtëpi, dakord? - dhe e mbylli telefonin pa një pa dy. - Ajo me gjithë atë dreq shtëpie! Pesë dhoma për tri vetë. Më dëgjo mua, Xhek. Kur je me nerva, mos e dëgjo asnjëherë gruan!

Gjithë sa ishin aty, ia plasën së qeshurës.

Kapitulli pesë

Dagu po kënaqej sa më s'ka; ato të dyja ishin mish i freskët për të, ndërsa vajzave po u dukej vetja tepër të veçanta me çantat e tyre të lira dhe grimin e rënduar. Ai kishte vite që ishte pjesë e rrjetit të prostitucionit dhe e dinte se vajzat do t'i bënin punë edhe për nja tetë vjet të tjerë, para se vitet të linin gjurmë edhe mbi to. Rinia ikën shpejt dhe ky është ligji i natyrës. Deri atë çast, i kishte detyruar të pinin dy gota dhe ishin tek e treta. Sapo të bëheshin dru, ai do të bënte një telefonatë të shpejtë, që të vinin t'i merrnin, e pasi të dilnin nga lokali, ishin të tijat.

Kur Kain Morani dhe Xhoni Meku u futën në klub, së bashku me Xhek Bartonin që u shkonte pas, banakierja, Jasemina, siç i pëlqente asaj ta thërrisnin, mori frymë lirshëm.

- Shikoje atë, zoti Moran! Dag Hevërsi është duke marrë më qafë dy vajza të vogla e të bukura, por ato nuk janë për atë punë. Janë të vogla. Mund të... - dhe e la fjalën në mes.

Kaini psherëtiu.

- Mos të dukem gjë si punonjës social, Jas?

Ajo i hodhi një vështrim joshës dhe vazhdoi:

- Bukurosh, të lutem! Duken që janë vajza të mira dhe janë trembur për vdekje. Deri tani, u ka dhënë tri gota me zor, nga ato të mëdhatë. Kushedi në ç'hotel që nuk bën dy grosh, do t'i çojë para se ta kuptojnë se çfarë u ka ndodhur. Ai është maskara!

Xhoni dhe Kaini hodhën sytë andej nga ishin ulur vajzat dhe vunë re se ajo më bukuroshja po përpiqej t'ia largonte dorën Dagut, i cili ia kishte futur mes këmbëve. Kaini psherëtiu thellë dhe bashkë me Xhonin iu afrua tavolinës.

- Lëre të qetë vajzën, Dag! Hiqi ato duar të qelbura prej saj!

Dagu u befasua nga fjalët e Kainit.

- Shiko, zoti Kain, unë punoj për Keni Barkerin dhe atij nuk para i pëlqen që të tjerët të ndërhyjnë në biznesin e tij. Besoj se më kuptove, apo jo?

Teksa qeshte, Kaini vuri re se vajzat po dridheshin nga frika.

- Keni Barker, ai pispilluqi! Oh, po e bëj në brekë! - tha dhe e kapi Dagun për fyti, e nxori jashtë, i dha një të shtyrë dhe e hodhi në kanal. - I thuaj Kenit se zyrat e mia janë në krye të rrugës dhe se ato dreq dyersh janë gjithmonë të hapura. Nëse nuk vjen deri nesër të më kërkojë falje që bën kërcënime të tilla, do t'ia bëj vetë një vizitë. E kuptove, kaqol?

Më pas, u kthye sërish në klub dhe pa Xhonin ulur pranë vajzës me flokë të errët e sy të mëdhenj. Ai i kishte hedhur krahun rreth supeve, ndërkohë që ajo qante e lehtësuar, kurse tjetra, biondja, ia kishte ngulur sytë dhe ishte zverdhur aq shumë, sa mendoi se do t'i binte të fikët nga çasti në çast. Psherëtiu thellë, u ul pranë saj dhe me buzën në gaz, i tha qetësisht:

- Mos u shqetëso, zemër, se nuk ke për t'ia parë më surratin.

Jasemina solli dy gota të mëdha me uiski për Kainin dhe Xhonin.

- I keni nga lokali, djema, meqë shpëtuat këto dy vajza të frikësuara, - tha dhe pastaj iu drejtua vajzave, duke i parë në sy e me një ton serioz: - Në të ardhmen, shkoni në klube të tjera, sepse janë më të sigurta, dakord?

Ato pohuan me kokë dhe u përpoqën të buzëqeshnin. Xhoni kapi Belën nga mjekra dhe duke ia kthyer fytyrën nga vetja, tha:

- Kain, këto dy vajza duhet të hanë diçka, që të mos i zërë pija.

Kaini psherëtiu sërish. Xhoni ishte shoku i tij më i ngushtë dhe e donte shumë, por hynte gjithmonë në telashe. Karolina do ta vriste, nëse do të vonohej edhe atë ditë, sidomos atë ditë. Por ishte disi i uritur, ndaj e rrëkëlleu uiskin dhe tha i dorëzuar:

- Mund të marrim edhe Xhekun me vete. Shkojmë tek ai restoranti italian në cep të rrugës.

U ngrit dhe iu desh të ndihmonte edhe vajzën bionde që të ngrihej në këmbë, por kjo gjë e acaroi. Gjithsesi, ajo ishte një vajzë shumë e pashme; e vogël, por të linte pa mend. Edhe pse ishte paksa e dehur dhe makijazhi i ishte prishur, bukuria e saj meritonte notën nëntë. Solli ndër mend Karolinën dhe psherëtiu. Nuk donte një shtëpi të re, por Karolina kishte ngulur këmbë se u nevojitej një "dreq shtëpie" më e madhe, ndaj ai e kishte lënë të bënte çfarë të donte. Gjëja e fundit që dëshironte, ishte të dëgjonte nënën e saj, Xheinin, dhe teton e saj, Dollin, të shthurnin gojët e tyre si milingona punëtore.

E mbajti Xheni Rajlin deri në rrugën "Dean" dhe e futi në restorant me ndihmën e Xhekut. Po tregohej një samaritan i mirë dhe e ëma i thoshte gjithmonë se duhej t'i ndihmonte njerëzit kur vuanin dhe kur ishin në nevojë.

E dinte fare mirë se si mund ta ndihmonte këtë vajzë, edhe pse ishte shumë e re, por ngurronte.

Kapitulli gjashtë

Karolinë Morani shëtiste nëpër shtëpinë e saj të re dhe nuk ngopej duke e parë. Ishte një shtëpi e madhe dhe e bukur, ashtu si i kishte hije klanit "Moran", siç i pëlqente asaj t'i quanin. Problemi ishte se Kaini nuk e kuptonte se një biznesmen si ai, me një karrierë gjithnjë në ngjitje, duhej ta reflektonte në çdo gjë statusin e tij. Por, në shumë aspekte, ai dukej si një fëmijë që e kishte inatin me botën mbarë. Për këtë arsye ishte martuar me Karolinën, ose të paktën kjo ishte një nga arsyet. Sigurisht, edhe për faktin se ajo kishte mbetur shtatzënë dhe pastaj kishte sjellë në jetë Majkëllin e vogël.

Karolina buzëqeshi dhe fytyra i rrëzëlleu. E dashuronte atë burrë, edhe pse ndonjëherë i ngrinte nervat. Në fakt, ai do të ishte më se i lumtur të jetonte në një apartament, por ajo dinte si t'ia mbushte mendjen që të merrte ato që dëshironte, dhe kjo ishte më e rëndësishmja.

Ajo e dinte fare mirë se, herë pas here, ai shkonte edhe me ndonjë tjetër, por kjo gjë nuk e shqetësonte aspak, sepse e kish ditur që në fillim se me një burrë si Kain Morani, është e pamundur të mos kesh rivale. Sa herë që shkonte me ndonjë tjetër, kthehej natën vonë dhe gjysmë i dehur siç ishte, futej vjedhurazi në shtrat; gjithmonë vinte erë shampo apo sapun të shtrenjtë. Ama, për sa kohë që nuk ia përmendte kurrë këto, edhe ajo e bënte një sy qorr e një vesh shurdh. Këto aventura mund të ishin gjithmonë të bukura, por jetëshkurtra. Një gjë ishte e sigurt: Kaini e dashuronte. Në fund të fundit, ajo ishte gruaja e tij dhe kjo ishte më e rëndësishmja.

Hyri në kuzhinën akull të re dhe psherëtiu e lumtur. Kjo shtëpi ishte një tjetër investim për të ardhmen e tyre dhe një ditë, ai do ta falënderonte që e kishte blerë, edhe pse, hëpërhë, ishte pak i mërzitur me të.

Vuri në prizë ibrikun e çajit dhe nisi të përgatiste sërish çaj, ndërkohë që këndonte dhe shihte gjithë endje çdo cep të shtëpisë së re.

Kapitulli shtatë

Xheni Rajli u zgjua dhe, për disa çaste, nuk po e kuptonte se ku ndodhej. Goja i ishte tharë dhe sytë i digjnin. U ngrit dhe u gëzua pa masë kur pa se ishte e veshur dhe gjendej në dhomën e saj. Mori frymë thellë si për të larguar ndjesinë e përzierjes në stomak, që gati-gati po e mbyste. Ishte hera e parë që dehej dhe në mendje i erdhi vetëm një pyetje: Si ia dilte mbanë nëna e saj që zgjohej çdo mëngjes me këtë ndjesi?

Nga mbrëmja e kaluar, mbante mend shumë pak gjëra, edhe ato si nëpër mjegull. U ul buzë shtratit dhe, si nëpër tym, i erdhi ndër mend se si ishte përpjekur të hante një pjatë me makarona. Mbylli sytë fort, me qëllim që dhoma të mos i vinte më vërdallë dhe, më në fund, arriti të shkonte deri në tualet. Hoqi nxitimthi rrobat gjithë njolla e bëri një dush me ujë të ftohtë derisa filloi të vinte paksa në vete. Kujtimet e një nate më parë filluan t'i kthjelloheshin, por nuk arrinte t'i lidhte dot me njëra-tjetrën.

Dera e tualetit u hap dhe zëri i së ëmës i shpoi veshët:

- Qenke zgjuar, hë?

Xheni mbylli sytë e dëshpëruar. Kjo do të ishte një ditë e gjatë.

Kapitulli tetë

- Ke për ta parë po s'ia thashë nja dy fjalë në sy atij maskarai, që fiton para duke shfrytëzuar vajzat!

Kain Morani qeshi me fjalët e Xhonit.

- Po flet si jot ëmë!

Xhoni buzëqeshi, sepse kjo ishte e vërtetë. Një nga djemtë e tij, madhoshi Pol Xhejmson, hapi derën e zyrës dhe foli me një frymë:

- Ken tutori është poshtë dhe do të të takojë.

Ai dhe Xhoni u panë një hop në sy dhe filluan të qeshnin kur kujtuan natën e kaluar.

- Ngjite lart, Pol, - tha Xhoni.

Kaini psherëtiu dhe tha:

- Ja pra, Xhon, ndodhi ajo që herët a vonë do të ndodhte.

- Ato ishin një dyshe e bukur, apo e kam gabim?

- Cilat: vajzat apo gjoksi i tyre?

- Të dyja, - tha Xhoni duke u ngërdheshur.

Ken tutori u fut si të ishte një nga anëtarët e grupit "Uriah Heep". Në sytë e tij, lexohej ashiqare frika, por kur pa Kain Moranin, u mundua të buzëqeshte. Morani ia kishte marrë dorën këtyre punëve dhe nuk luajti fare nga vendi. Thjesht i hodhi një vështrim kërcënues.

- Doje të më takoje? - Kaini pohoi me kokë. - E mora vesh çfarë kishte ndodhur dje dhe të siguroj se i fola ashpër Dagut. Edhe ai e kuptoi që nuk ishte sjellë si duhej. Ishte i dehur dhe ti e di si bëhesh në këto raste, - vazhdonte ai me të vetën. - Gjithmonë i kam thënë të bëjë kujdes e të mos i shkelë kujt në kallo, por çfarë të të them unë, Kain? Ai është shkërdhatë!

Kaini qeshi.

- Si shumë janë shtuar këto kohët e fundit, Ken.

Ai e kuptoi menjëherë se kujt i adresohej fyerja, por të gjithë e dinin se nuk do të përgjigjej. E gjithë kjo nuk ishte gjë tjetër, veçse një shfaqje diplomacie.

Kaini u ul në tavolinën e tij dhe, pasi ndezi një cigare, e nxori tymin duke shfryrë fort. Më pas, shtoi:

- Ken, problemi është se Dagu ua kishte vënë syrin dy vajzave të vogla. Ato ishin të dehura dhe të frikësuara, por kjo nuk e shqetësonte aspak atë. Nëse nuk do të kisha ndërhyrë unë, tani ato do të ishin zgjuar në ndonjë hotel, duke ardhur erë djersë burrash dhe ky do të ishte vetëm fillimi i shkatërrimit të tyre. Po e pashë prapë atë shkërdhatë, qoftë edhe dhjetë kilometra pranë kësaj rruge, do ta vras. Të betohem! Më pas, do t'i hipi makinës, do të vij në Brikston dhe do të të vras edhe ty. Sepse shkërdhatat si puna juaj po na e sjellin gjithnjë e më shpesh policinë në Soho dhe zonat përreth. Mos e ushtro më biznesin në rrugë dhe mendoji gjërat më thellë. Jemi në fund të viteve '80 dhe gjërat kanë ndryshuar. Kjo është bota ime, qelbësirë! Mos e djallos!

Ken tutori u gëlltit me vështirësi. Një gjë ishte e sigurt: Kain Morani nuk kërcënonte kurrë kot. Ai qëroi fytin duke thyer heshtjen, dhe i nervozuar sa më s'ka, tha:

- Në rregull, nëse ti mendon se kështu është më mirë.

Kain Morani u ngrit me shpejtësi dhe Keni u zmbraps nga ajo lëvizje.

- Mendoj se kështu është më mirë. Tani, shko e mbushu! - i tha ai.

Teksa Ken tutori zbriste shkallët e prishura, në vesh i jehonin të qeshurat e dy burrave.

- I urrej tutorët, Xhon. Nuk dinë të fitojnë ndryshe, por i nxjerrin paratë nga femrat. Janë ndyrësira.

Xhoni pohoi me kokë për ta miratuar. Njësoj si nëna e Kainit, edhe e ëma e Xhonit kishte qenë prostitutë. Këtu kishte zënë fill dhe miqësia e tyre para shumë vjetësh. Ishte një njollë e madhe turpi me të cilën ishte e vështirë të jetoje, por kjo ishte e vërteta dhe askush nuk mund të bënte diçka për ta ndrequr. Xhoni e mbante mend mirë se sa të vështirë e kishin pasur, po ashtu edhe Kaini, edhe pse kjo ishte një temë që nuk e preknin shpesh. Vetëm ndonjëherë, netëve të vona, pasi i kishin rrëkëllyer nja dy gota, e hapnin këtë temë dhe diskutonin ato që mbanin mend nga fëmijëria e tyre. Gjithsesi, të dy i adhuronin nënat e tyre dhe kjo ishte më e rëndësishmja. I kishin kuptuar mirë vështirësitë e atyre kohërave, presionin dhe mungesën e parave të nënave beqare me fëmijë.

Kaini kishte pasur gjithmonë personalitet më të fortë. Në nëntëvjeçare,

ai kujdesej gjithmonë për djemtë e tjerë, kurse Xhoni, nga ana tjetër, ishte më i vogël në moshë dhe me ngjyrë, gjë që nuk e kish ndihmuar shumë asokohe. Të dy kishin mundur të pushtonin botën dhe miqësia e tyre ishte e vërtetë dhe e përjetshme. Xhoni e donte Kain Moranin dhe e dinte mirë se kjo ndjenjë ishte reciproke. Ishin më të lidhur sesa shumë vëllezër dhe ai ishte i gatshëm të bënte gjithçka për të.

- Më erdhi shumë keq për ato vajzat dje, por ajo që thashë, ishte e vërtetë. Ligjet e reja që janë miratuar, do të ndalojnë prostitucionin, sidomos për minorenet. Gjithsesi, kjo nuk përbën problem për prostitutat mendjeholla, të cilat marrin me qira një dhomë dhe reklamohen si modele ose gjoja ofrojnë kurse të gjuhës frënge. Problemi është se Dagu dhe Keni janë specie në zhdukje, por ata nuk e dinë. Duhet të ecin me kohën, ndryshe nuk i bëjnë dot ballë tregut. Nëse Keni do të investonte për një shtëpi publike, atëherë do të ishte biznes i ligjshëm. Brenda pronës sate, mund të bësh çfarë të duash. Kështu funksion ligji, por ai trapi nuk e kupton këtë.

Xhoni veshi xhaketën.

- Eja, Kain, për një orë duhet të jemi në Londrën Lindore! Riç Xhejkobsi do të sjellë atë mikun, që do të na ofrojë atë marrëveshjen fantastike.

Kaini psherëtiu.

- Besoj se duhet të shkojmë dhe të tregojmë se jemi të gatshëm, por prapë nuk ia kam besën atij maskarai.

Xhoni u ngërdhesh dhe ia ktheu:

- Atij maskarait nuk i beson asnjë, por ama nxjerr para me thasë dhe të tjerat nuk kanë rëndësi.

Kaini pohoi me kokë, por vazhdonte të ishte mosbesues. Xhejkobsi ishte një maskara dredharak dhe, si i tillë, duhej vëzhguar mirë. Kain Morani e dinte se nuk ishte nga ata njerëz që këmbëngulnin derisa ta bindnin tjetrin, sidomos nëse bëhej fjalë për ndonjë si puna e Xhejkobsit, megjithatë kishte pranuar ta takonte, kështu që duhej të shkonte dhe të dëgjonte se ç'do t'i thoshte.

Kapitulli nëntë

Xheni Rajli e ngriti telefonin nxitimthi: po i buçiste koka dhe tringëllima e ziles iu duk si një torturë. Ende po vuante pasojat e një nate më parë dhe, herë pas here, kur sillte ndër mend burrin që e shpëtoi, skuqej nga turpi. Rrugës për në shtëpi, ai i kishte mbajtur një fjalim të gjatë se sa e rrezikshme ishte për një vajzë të re dhe bukuroshe dhe në sa telashe mund të futej, nëse nuk tregohej paksa e zgjuar. Tashmë i kujtohej më së miri çdo gjë që kishte ndodhur një natë më parë, dhe donte vetëm që ta harronte, njëherë e përgjithmonë.

- Alo? - u përgjigj. Edhe asaj i tingëlloi i brishtë zëri i vet.

Ajo shpresonte të ishte Bela, por në vend të saj, ishte pronari e barit, Padi Kartrajti, i cili po i bërtiste që të vinte një sahat e më parë të merrte të ëmën ose, në të kundërt, do të lajmëronte policinë. Përplasi receptorin e telefonit, mori xhaketën dhe vrapoi drejt derës së jashtme.

Ishte mbrëmje dhe bënte ftohtë, por ndjeu se po i bënte mirë, madje po kthjellohej. Teksa ecte drejt barit "The Highwayman", mallkonte të ëmën me gjithë shpirt dhe shpresonte që Padi të mos i kishte telefonuar policisë. Vetëm një fije peri e ndante nënën e saj nga dënimi për sherr në gjendje të dehur, për prishje të qetësisë publike dhe për vjedhje në dyqane. Gjykatësi ishte lodhur me të. Këtë herë, do ta rraste brenda pa u menduar dy herë. Megjithatë, Padi ishte djalë i mirë. Përpiqej të kujdesej për nënën e saj dhe Xheni e dinte këtë.

Teksa po i afrohej barit, psherëtiu dhe e kaploi paniku. Zëri i lartë i së ëmës dëgjohej deri në rrugë, edhe pse ishte ende larg. Po zihej e po ulërinte me sa kishte në kokë. Ajo vrapoi e u përpoq sa mundi të qetësonte situatën dhe për këtë ishte shumë e zonja, sepse kishte vite që e bënte.

- Mama, çfarë dreqin po ndodh këtu?

Ejlina u kthye të shihte të bijën, por nuk e lëshoi gruan brune që e kishte kapur për flokësh dhe e tundte sa majtas-djathtas si qen; gruaja bërtiste nga dhimbjet dhe dukej sheshit se ishte e tmerruar.

- Lëshoje zonjën, mama!

- As që kam ndër mend ta lëshoj! Më mori atë dreq pijeje që e kisha unë!

Xheni u kthye nga grupi i njerëzve që ishin mbledhur e po bënin sehir dhe u tha:

- Nuk shikoni nga sytë ju? Goxha burra, rrini e shihni se si një grua e dehur zihet dhe nuk lëvizni as gishtin për ta ndihmuar.

- Ejlinë Rajli nuk ka nevojë për ndihmë, zemër. Ajo zihet si burrat! - ia ktheu një zë nga turma.

Të gjithë shpërthyen në të qeshura.

Xheni ia hoqi dorën së ëmës nga flokët e gruas që po qante, dhe u përpoq ta tërhiqte nga vetja, por Ejlina as që ia vuri veshin. E shtyu të bijën dhe e kapi sërish gruan, por kësaj radhe, e tërhoqi zvarrë dhe e gjuajti me grushte në fytyrë.

- Do të të jap një mësim të mirë, hajdute e ndyrë!

Atë çast, në bar ia behu policia. Ishte një rrëmujë e vërtetë. Nga makina, doli oficeri i policisë, Magnus Billingsi, një burrë trupmadh dhe aq i shëndoshë, sa dukej sikur, nga çasti në çast, uniforma e tij do të plaste. Ai ishte një njeri antipatik, që nuk para e donin as njerëzit e as kolegët e tij.

Xhenit sa nuk i ra pika kur pa se kishte ardhur pikërisht Billingsi për të parë se ç'po ndodhte. Ai e urrente aq shumë nënën e saj, sa zemërata e tij i përngjante më shumë një manie. Ejlina dikur i kishte hedhur një kovë me urinë në kokë dhe ai nuk e kishte harruar kurrë këtë, as njerëzit që kishin qenë të pranishëm, madje për të qarkullonin edhe barcaleta, siç ndodh rëndom në të tilla raste. Edhe kolegët e vet policë e quanin Billi Shurranjosi, një nofkë që merret me mend që ai nuk e duronte dot.

Kur e mbërtheu të ëmën prej gurmazi, Xheni e kuptoi se po e vriste shumë dhe, pa u menduar dy herë, nxitoi drejt saj.

- Ngadalë, se po e vret ashtu.

Ai qeshi me dashakeqësi.

- Ik mbushu! Tani e ka vendin brenda.

Polici tjetër, një djalosh i ri, i gjatë, me flokë biondë në gështenjë dhe me sy të mëdhenj e të kaltër, po përpiqej të ndihmonte viktimën, gruan flokëzezë, e cila doli se ishte më e dehur se Ejlina.

Xheni nuk hoqi dorë nga e saja.

- Po e vret! Ajo as nuk flet dot, nëse e shtrëngon kaq fort!

Ejlinë Rajlin dukej se e kish kapur ankthi. Billingsi e kishte mbërthyer keqas dhe dukej ashiqare se ajo po vuante.

- Gjithçka do të shkojë më së miri, nëse arrij të rras brenda këtë ndyrësirë! - tha ai dhe ktheu kokën nga njerëzit, si për të kërkuar miratimin e tyre, por tanimë, askush nuk po qeshte. Zakonisht, "ndyrësirat" ishin armiqtë e njerëzve të zakonshëm, por sado e poshtër të ishte Ejlina, ata ndienin një lloj afrie të çuditshme me të. Me sjelljet e saj, ajo u jepte jetë ditëve të tyre të zymta. Për më tepër, nëse ishte esëll, tregohej gjithmonë bujare dhe ishte e gatshme të ndante çdo gjë me këdo, edhe nëse do ta kishte fituar me shumë mund.

Por tanimë, në valle ishte futur policia dhe Ejlina shikohej si viktimë e jo më si agresore. Një burrë i gjatë tullac bërtiti gjithë inat:

- Lëshoje atë!

Billingsi iu kundërpërgjigj duke e tërhequr edhe më ashpër drejt makinës së patrullës dhe bërtiti me sa kishte në kokë:

- Mos do që t'i bësh shoqëri, mik? Edhe mund ta rregullojmë.

Xheni iu lëshua burrit që po përpiqej ta fuste Ejlinën me shkelma në makinën e policisë, dhe pa u menduar dy herë, i kërceu sipër e me sa forcë kishte, e tërhoqi zvarrë dhe e largoi nga nëna e saj. Pasi lëshoi Ejlinën, Billingsi u kthye nga ajo dhe e shtyu me forcë përtokë. Kur pa se çfarë ndodhi, Ejlina iu vërsul sërish oficerit të policisë, i hoqi kapelën dhe i shkuli flokët, ndërsa turma që ishte mbledhur aty, brohoriste, sepse donin të shikonin Billi Shurranjosin të merrte atë që meritonte. Ai e mori dhe me ceremoni, madje.

Kapitulli dhjetë

Kain Morani shkoi me makinë në takimin e tij në Stratford dhe ndërkohë që po parkonte jashtë barit "The Highwayman", i zunë sytë dikë që nuk mendonte se do ta shihte më. Ajo vajza e bukur dhe e heshtur e një nate më parë, po debatonte me një polic. Xhoni Meku qeshi.

- Është ajo zogëza e vogël, apo jo?

Kaini psherëtiu.

- Kështu duket, dreqin. Nuk qenka çupëlinë qullashe, ashtu si dukej.

Kaini dhe Xhoni dolën nga makina dhe shkuan drejt tyre. Kaini e kapi Billingsin dhe e shtyu larg femrave me të cilat po zihej. I gjori burrë, në fillim u duk sikur u çlirua, por më pas, kur e kuptoi se kush e kishte shtyrë, mallkoi veten që i ishte përgjigjur ai telefonatës.

- Çfarë dreqin kujton se po bën? Po zihesh me femra? Futu në atë dreq makine dhe mbathja!

Turma e njerëzve shtangu një çast, sepse shfaqja po bëhej gjithnjë e më interesante. Për ta, ardhja e një fytyre të njohur ishte si qershia mbi tortë. Dy policët bënë si u thanë dhe ikën nga sytë këmbët pa e bërë fjalën dysh.

Xheni u ndje e turpëruar, sepse shpëtimtari i saj i një nate më parë e kishte ndihmuar sërish. Ndjeu se e gjithë fytyra i mori flakë nga turpi. Me siguri që duhej t'i jetë dukur si e mangët nga trutë. Vetëm një ditë më parë e kishin trajtuar si prostitutë, ndërsa tani po zihej në mes të rrugës.

- Përshëndetje, e vogla Xheni. I ke fiksim këto ngjarjet dramatike, apo bën vetë, e dashur?

Xheni Rajli ndihej aq e turpëruar, sa shpërtheu në lot. Ejlina filloi të kthjellohej dhe u befasua që vajza e saj, Xheni e saj e bukur, njihte dikë si Kain Morani e, mbi të gjitha, i fliste me "ti". Kaini i hodhi krahun në sup dhe duke i bërë shenjë Xhonit, e shoqëroi për në makinën e tij. Xhoni Meku mori Ejlinën dhe u larguan së bashku prej andej. Ajo gjithnjë i kishte siguruar turmës së njerëzve gallatë, por kësaj radhe edhe thashetheme, sepse bëhej fjalë për një nga njerëzit e Kainit.

Kapitulli njëmbëdhjetë

Kaini hodhi sytë brenda shtëpisë së Xhenit dhe iu këput shpirti. Dukej vërtet si një shtëpi tipike prostitutash, me shishe alkooli të boshatisura e të hedhura ngado, ushqime të lëna përgjysmë dhe tavlla duhani sa andej-këtej. Ky vend iu duk shumë i njohur, sepse edhe ai ishte rritur në një të ngjashëm. Vuri re se disa hapësira ishin të pastra dhe mori me mend, me të drejtë, se kjo duhej të ishte vepër e Xhenit, e cila ishte përpjekur, me aq sa mundej, ta kthente në një vend normal për të jetuar. Atë çast, i erdhi keq për vajzën. E ç'jetë mund të kishte ajo me Ejlinën e çmendur, të cilën e quante "nënë"?

I pikoi në zemër dhe u trishtua shumë. I kishte kaluar vetë vuajtjet e poshtërimet e një nëne të tillë dhe kishte mësuar të luftonte me këdo, që në moshë të re. Megjithatë, sido që të kishte qenë, ajo mbetej nëna e tij dhe askush nuk mund të thoshte diçka fyese për të, edhe nëse ishte e vërtetë. Nëna të tilla, të përdala si Ejlina, nëna e Xhoni Mekut dhe ajo e Kainit, ishin viktima të pamjes dhe plogështisë së tyre. I fitonin lehtë paratë dhe mund të pinin e të tymosnin sa të donin. Ishte si një lloj pune, që të jepte mundësi të shoqëroheshe me shumë njerëz. Falë saj, paguanin faturat dhe siguronin ushqimin.

Xhoni vuri ibrikun në zjarr dhe filloi të kërkonte filxhanë të pastër nëpër dollapë. Ai kishte dhuntinë që çdo situatë të pazakontë, ta bënte të dukej si normale. Ejlina po përpiqej të mjekonte vragat në fytyrë, ndërsa Xheni, që ishte bërë dyllë e verdhë, rrinte ulur.

Ndihej shumë në siklet që ata burra të mirë, të cilët ishin treguar aq të sjellshëm me të dhe Belën, po shikonin botën ku jetonte ajo. Për herë të parë, filloi ta shihte jetën e saj me syrin e të tjerëve dhe kjo nuk ishte një ndjesi e këndshme. Edhe pse thellë brenda vetes e donte të ëmën, ndonjëherë e urrente atë.

Xhoni përplasi duart me zhurmë dhe tha:

- Çaji po bëhet gati. Doni biskota?

- Shiko çfarë më ka bërë ai ndyrësira! Ma ka çjerrë të gjithë qafën, madje do të më nxihet edhe syri. Trashaluqi i poshtër!

Kaini dhe Xhoni qeshën.

- Besoj se ke parë edhe më keq, por shikoji anën e mirë. Të paktën, nuk të futën në birucë.

Kaini nxori nga portofoli dy kartëmonedha njëzetsterlinëshe, ia zgjati Ejlinës e i tha:

- Shko në farmaci dhe bli balsam apo çfarë përdor për të mavijosurat.

Ajo mori paratë dhe, duke u menduar, i hodhi një vështrim Xhenit dhe buzëqeshi.

- Mund të më çosh ti, Xhoni, si thua?

Ai ktheu sytë nga Kaini, i cili pohoi me kokë, dhe të dy u larguan nga shtëpia.

Kaini mbushi dy filxhanë çaj dhe njërin prej tyre ia vuri Xhenit para, e cila vazhdonte të ishte dyllë e verdhë nga turpi dhe tmerri që sapo kishte kaluar. Njësoj si ai, edhe ajo e kishte kuptuar se e ëma i kishte ofruar një të panjohuri vajzën e saj të vetme. Ja dhe "nëna më e mirë e vitit", idiotja Ejlinë Rajli.

- Pije dhe do të ndihesh më mirë. I kam hedhur shumë sheqer.

Xheni nuk lëvizi, por ashtu e ulur dhe e ngrirë si një statujë, ua kish ngulur sytë duarve të saj. Kain Morani po acarohej me veten. Pse mundohej kaq shumë për të, vallë? Çfarë e tërhiqte te kjo vajzë e re?

Ai e dinte fare mirë se çfarë: e kishin tërhequr shumë gjëra, duke filluar nga sytë e saj të trishtuar e deri te gjinjtë e saj të kolmë. I ishte ngulitur në mendje dhe nuk rrinte dot pa menduar për të, edhe pse kishte një grua dhe një djalë bukurosh.

Ishte e vërtetë që, herë pas here, shkonte me ndonjë të panjohur, por këto ishin kalimtare dhe kurrë nuk kishin pasur rëndësi për të.

Ajo çka po ndiente për këtë vajzë, ishte ndryshe nga çdo ndjenjë që kishte përjetuar më parë, por kjo i dukej krejt e pakuptimtë. Ai e kishte takuar vetëm dy herë dhe, në të dyja herët, ajo i kishte hapur vetëm telashe.

- E ka bërë edhe më parë nëna jote këtë? Të ka lënë ndonjëherë vetëm me një të panjohur?

Xheni sikur u përmend nga mendimet ku ishte zhytur, dhe tha e indinjuar:

- Jo, nuk e ka bërë. Gjithsesi, për të zëre se nuk ekzistoj.

- Mirë, mirë, mos u nxeh, - ia ktheu. Ai e besonte dhe u ndje i çliruar kur kuptoi se ajo ishte një vajzë e mirë. - Mos u shqetëso, zemër.

Xheni mblodhi supet dhe ai vuri re se sa të imëta i kishte shpatullat;

dukej sikur mezi e mbanin peshën e atyre gjinjve të mëdhenj. Ajo ishte vërtet mahnitëse. Më pas, Xheni pohoi me kokë. Kaini vuri re se vajza dukej më e qetë tani që kishte kuptuar se qëllimet e tij nuk ishin dashakeqe. Kur më në fund ajo e pa në sy, atij i rrahu zemra fort në kraharor. Ky ishte një telash të cilit duhej t'i qëndronte sa më larg.

Kapitulli dymbëdhjetë

Riç Xhejkobsi ishte një trashaluq kokë e këmbë, duke filluar që nga barku i stërmadh, te mjekra pala-pala dhe duke përfunduar te duart që i kishte si putra. Për çudi, ishte shumë i shkathët. Edhe pse dukej se i kapte gjërat më vonë se të tjerët, ishte shumë mendjemprehtë. Në të vërtetë, ishte gjeni në matematikë. Nëse nuk do ta kishte kaluar jetën dorë më dorë, në familje të ndryshme, do të kishte shkuar patjetër në universitet dhe do t'ia kishte parë hairin dhuntisë që kishte.

Por ja që ishte një batakçi. Kishte shumë klientë dhe të gjithë e përdornin për të nxjerrë ndonjë përqindje fitimesh. E meta e tij më e madhe, dhe të tilla kishte me shumicë, ishte se nuk i thoshte kurrë "jo" një mashtrimi, pavarësisht se për çfarë bëhej fjalë, sidomos kur gjërat ishin në favor të tij. I ruhej jashtë mase Kain Moranit; e kush nuk do ta bënte në fakt? Reputacioni i tij ishte i frikshëm.

Duke pasur Xhemi Xhonsin në krah, Riçi ndihej mirë me pozicionin që kishte zënë. Xhemi nuk ishte një gangster si gjithë të tjerët. Në të vërtetë, të gjithë e dinin se ai kujdesej shumë për veten, ndërsa Xhemi Xhonsi njihej si një burrë që fitonte shumë para, me grushte madje. Ishte i heshtur e dinak, pikërisht cilësitë që nevojiteshin në punën e tyre. Të dy formonin një skuadër të mrekullueshme.

Për Xhemi Xhonsin qarkullonin shumë fjalë. Para disa vjetësh, e kishin sulmuar dhe e kishin rrahur për vdekje, gjë që e kishte detyruar të qëndronte katër muaj shtruar në spital. Kur doli prej andej, dukej sikur nuk kishte pësuar asgjë, përveç një shenje në vetullën e djathtë. Asokohe, qarkulluan fjalë se ishte përpjekur t'ua punonte vëllezërve Mudi nga qyteti i Kaningut, por askush nuk e dinte me siguri, prandaj ato mbetën thjesht fjalë.

Frenk Mudi u gjet në bregdetin jugor, i lidhur, me gojën mbyllur dhe

i rrahur për vdekje. Vëllai i tij, Xheraldi, nuk u pa më kurrë. Vdekja e tyre mbeti mister, por shumë vetë thoshin se, pas kësaj, fshihej dora e Xhemi Xhonsit, prandaj edhe emri i tij kishte marrë dhenë.

Xhemit i pëlqente që askush nuk e dinte të vërtetën. As numrin e këmbës në një dyqan këpucësh nuk e tregonte, aq fjalëpakë ishte, prandaj Riç Xhejkobsi ishte i kënaqur me partnerin që kishte zgjedhur.

Sapo Xhemi hyri në klub, Riçi nuk ia ndau sytë për disa çaste. Ai ishte njeri që binte në sy: pavarësisht shenjës, ishte i pashëm, fliste rrallë, por sa herë që hapte gojë, të gjithë e dëgjonin me kërshëri.

Riçi e përshëndeti me zë të lartë, sikur të kishin pesë vjet që nuk shiheshin.

- E humbe të gjithë gallatën! Besoj se Kain Morani po zbutet me kalimin e moshës, - tha ai dhe menjëherë nisi t'i tregonte Xhemit historinë që po qarkullonte gojë më gojë. Ai e dëgjoi me vëmendje dhe kur Riçi mbaroi së foluri, murmuriti:

- Ai djalë është një zotëri i vërtetë.

E kuptoi se Riçi nuk priste këtë përgjigje, por Xhemi ishte mendjemprehtë. E pëlqente Kain Moranin dhe gjithçka që kishte dëgjuar të flitej për të. Kaini ishte vetëm njëzet e tetë vjeç dhe, në njëfarë mënyre, ishte personi që drejtonte atë lloj loje. Ai kishte qenë thuajse një akt heroik, sidomos ato kohë kur gjykatat po jepnin dënime maksimale për kriminelët. Xhemi donte të linte një takim me të, mezi e priste dhe madje shpresonte ta nxirrte nga loja maskarain trashaluq. Nuk e pëlqente, nuk ia kishte besën, por nuk e bënte dot një pazar të tillë pa përfshirë edhe atë, të paktën në fillim.

Riçit nuk i bëri aspak përshtypje mënyra se si Xhemi i kishte dalë në mbrojte Kain Moranit dhe duke i zgjedhur mirë fjalët, tha:

- As mua nuk më kanë pëlqyer kurrë këto të voglat. Është vetëm gjashtëmbëdhjetë vjeçe, edhe pse, në fakt, duket më e madhe.

Xhemi e dinte fare mirë se ku donte të dilte Riçi me këtë dhe me maturinë që e karakterizonte, ia ktheu:

- E di çfarë, Riç? E dija që me çfarë nuk merreshe, por që të merreshe me thashetheme, këtë nuk ma kishte marrë mendja kurrë.

Riç Xhejkobsi kishte një të mirë: e kuptonte kur duhej ta mbyllte gojën.

Kapitulli trembëdhjetë

Sapo Kaini u ul, e vuri re menjëherë tensionin që ekzistonte mes të dyve. Xhoni ishte te banaku duke marrë pijet, kurse Kaini po shtrëngonte duart me Xhemin dhe as që e mori mundimin t'ia zgjaste dorën edhe Riçit; kjo u ra në sy të gjithëve.

- Më falni për vonesën, djem, por, me sa duket, u futa në telashe me policinë e Kistonit, - tha ai si nëpër tym, por e dinte që tanimë e kishin marrë vesh të gjithë dhe pyesnin se pse e kishte mbrojtur Ejlinën dhe vajzën e saj. - Njerëzit shpesh e harrojnë se ky është vendi im dhe unë i urrej ata ndyrësirat, sidomos atë pederastin, Billingsin. Nëse ka njeri që e ka hak një dru të mirë, është pikërisht ai.

Xhoni Meku qeshi dhe tha:

- Megjithatë, Ejlina është e lezetshme. Më kujtohet një ngjarje e para disa viteve, kur rrahu atë djalin... Si e kishte emrin? Kain, e ke parasysh, një i shkurtër, i shëndoshë, ai greku, tullaci...

Edhe Kaini qeshi sapo iu kujtua.

- Mos more, e kisha harruar fare atë histori. Kostas quhej, apo jo? Dikur e pinte kafen në "High Road". Nuk e kishte paguar. Ajo shkonte me të ndërkohë që e shoqja ishte në punë. Me kë nuk shkonte ai maskara, xhanëm! Por ajo ishte e çmendur. I futi një dru të mirë që ta mbante mend për gjithë jetën dhe, më pas, i tregoi gjithçka gruas së tij.

Riçi qeshi me të madhe para se të thoshte me dashakeqësi:

- Mos i zër kurrë besë një prostitute. Fundërrinat e dreqit! Nuk i zihet besë askujt që e fiton bukën e gojës në atë mënyrë.

I tha ato fjalë pa u menduar fare, por kur pa fytyrat e Kainit dhe Xhonit, u kujtua se kë kishte përballë.

Kaini rrëkëlleu gotën me uiski që kishte përpara dhe tha urtë e butë:

- Dreq o punë, burra! Jemi ulur në tavolinë me një njeri me botë. E

kujt ia merrte mendja?! Riç, meqë ra fjala, edhe ime më ishte një kuçkë, po ashtu dhe ajo e Xhonit dhe jam i sigurt se ti e di fare mirë këtë. Nuk është sekret.

Xhemi nuk mundi të mos buzëqeshte kur vuri re se madhoshi i hapi telashe vetes. I doli si me porosi, sepse Riçi e nisi gjithçka me këmbën e gabuar dhe kështu, do ta kishte më të lehtë që ta përjashtonte nga pazari që do të bënin, pasi ta kishin mbyllur. Xhemi, edhe pse nuk e shprehte, kishte respekt për Kain Moranin, i cili e kishte menaxhuar situatën si t'i vinte për shtat. Miqësia me këtë djalë do t'i bënte punë.

- Riç, mendoj se pas kësaj dreq gafe, pijet e tjera i kemi nga ti.

Riç Xhejkobsi kërceu menjëherë nga karrigia dhe nxitoi për te banaku. Të tjerët i buzëqeshën njëri-tjetrit e nisën diskutimet për punën.

Kapitulli katërmbëdhjetë

- Ai ta ka vënë syrin, Xhen, dhe je budallaqe, nëse nuk e shfrytëzon këtë mundësi.

Ejlina nuk e kishte marrë ende veten nga ato që kishin ndodhur. Jo nga zënka, sepse ajo ishte diçka e zakonshme për të, por nga fakti që Kain Morani ishte shfaqur para syve të tyre dhe i ishte drejtuar Xhenit të saj në emër. Kjo e kishte tronditur më shumë. Sado që ky fakt dukej i parëndësishëm, ajo u kënaq sa më s'ka nga ideja se e bija kishte arritur të përcillte respekt te të gjithë me anë të lidhjes së saj me Kain Moranin. E marrtë e mira, ishte një hamshor i pashëm, dreqi, por edhe e bija s'mbetej pas, ishte një vajzë mjaft e bukur. Ashtu si ajo, Xheni kishte një pamje që i çmendte meshkujt, por edhe një trup që binte në sy. Ejlina nuk donte që e bija t'i çonte dëm këto cilësi, siç kishte bërë vetë ajo.

Xheni ndjeu t'i pështjellohej stomaku kur dëgjoi fjalët e së ëmës.

- Mos ia fut kot, mama, ai thjesht po tregohej i sjellshëm.

Por Ejlinës nuk ia hante qeni shkopin kollaj.

- Pa shiko, u bëre flakë e kuqe, si semafor. E kam seriozisht, Xheni, nëse ke synim të ngjitesh sa më lart, duhet t'ia ngulësh sytë majës. Rinia nuk është e përjetshme, më dëgjo mua.

Xheni u ngrit nga divani. E kishte pastruar dhomën menjëherë pasi Kaini ishte larguar, edhe pse ato çaste dëshironte ta kishte bërë më parë atë gjë. Shtëpia ngjante me një karakatinë, por të paktën tani ishte e pastër.

- Ishte goxha djalë, mama, apo jo?

Sapo tha këto fjalë, filloi t'i tregonte historinë e saj dhe të Belës në Soho dhe ndjeu njëfarë vetëkënaqësie kur e ëma zgurdulloi sytë nga mosbesimi.

Në fund, Ejlina qeshi dhe i tha:

- Të marrtë dreqi, Xhen! Ke qenë gjithmonë një vajzë e mirë, por, sa hap e mbyll sytë, i hape vetes telashe në Soho. Dhe unë që mendoja se

isha e keqe!

Nënë e bijë qeshën me këtë situatë absurde.

Më pas, Ejlina shtoi gjithë seriozitet:

- Shiko, Xheni, ti je e zonja e vetes. Këtë e kam kuptuar vite më parë. Je plot sqimë dhe e sjellshme. Një Zot e di se nga ke ngjarë! Pavarësisht gabimeve të mia, unë të dua, zemër. Nëse ai të vjen sërish rrotull, mendohu mirë para se ta refuzosh. Është gjah i majmë, një gjah i martuar, por në ditët e sotme kjo nuk ka kurrfarë rëndësie, shpirt.

Xheni buzëqeshi dhe nuk tha asnjë fjalë. Sigurisht që e ëma e donte, por asaj nuk i mbante gjë barku, kështu që Xheni nuk mund t'i tregonte kurrsesi se kishte pranuar të dilte për darkë me Kain Moranin. Këtë gjë e mbajti për vete. Për herë të parë në jetën e saj, ajo po dilte me një burrë të pashëm, i cili kishte grua dhe fëmijë. Ai ia kishte treguar vetë atë gjë, por, edhe pse e dinte se kjo që po bënte ishte e gabuar, nuk i interesonte aspak. Për herë të parë në jetë... po binte në dashuri.

Kapitulli pesëmbëdhjetë

Kaini e mori Xhenin në stacionin e trenit në "Knightsbridge". Ajo dukej mahnitëse, sikur vinte nga një botë tjetër. Shkuan me makinë deri te një restorant i vogël grek në "Beauchamp Place", ku ai çonte shpesh dashnoret, sepse vetëm aty nuk do të haste ndonjë që ta njihte.

E kishin pushtuar emocionet, por edhe i vinte zor nga ndjenjat që kishte për një vajzë aq të re e të brishtë. Por nuk kish ç'bënte, nuk po e kontrollonte dot veten. Seç kishte diçka të veçantë tek ajo dhe çfarëdo që të ndodhte, nuk do ta humbte atë takim, për asgjë në botë.

Kaini e kishte lënë Xhoni Mekun me Riçin dhe Xhemin, që të diskutonin detajet e fundit të marrëveshjes mes tyre dhe ishte nisur me një frymë për aty; ishte aq i paduruar, sa kishte vite që nuk ndihej ashtu.

Ajo dukej e mrekullueshme, edhe pse veshjet dhe këpucët e saj nuk ishin të ndonjë marke. Teksa po e shoqëronte brenda në restorant, vuri re se pjesa më e madhe e meshkujve të restorantit po i shikonin dhe ndjeu një krenari të tepruar që ajo ishte përkrah tij. Të shoqen, Karolinën, dhe të birin, Majkëllin, i rrasi në një cep të mendjes dhe zor se po i kujtonte. Sapo të bëhej e tija, vajza do ta humbte magjinë, ai ishte i sigurt se kështu do të ndodhte. Për të, ishte më i rëndësishëm trofeu, sesa seksi.

Bukuria e saj e linte pa mend, por edhe pse ishte e vogël, ngushëllohej nga fakti se ishte e bija e së ëmës dhe se nuk do të kishte qëndruar për shumë kohë një virgjëreshë. Ajo ishte gjashtëmbëdhjetë, kurse ai njëzet e tetë - vetëm dymbëdhjetë vjet diferencë - dhe pas disa vitesh, kjo diferencë në moshë nuk do të kishte më aq rëndësi. Gjithçka ishte relative, ashtu si thoshte edhe e ëma e tij.

- Dëshiron një gotë verë? Tani e morëm vesh që nuk je nga ato vajza që e mbajnë vodkën, - tha ai dhe qeshi me batutën e vet e u befasua kur kuptoi se, në të vërtetë, ndihej nervoz dhe kjo për shkak të syve të saj, të

bukur sa më s'ka!

- Po, - tha ajo dhe dukej qartë që ishte më nervoze se ai dhe gati sa nuk po i dilte zemra nga kraharori. Kaini mendoi se, me kalimin e moshës, po bëhej më i butë.

- Po porosis një shishe, zemër, një të mirë.

Ajo pohoi me kokë pa ia bërë fjalën dysh, e pasigurt se si duhej t'i përgjigjej. Gjithçka ishte ndryshe nga jeta e saj e zakonshme dhe nuk dinte si të sillej; në fakt, kishte frikë.

Kain Morani ishte një shoqërues i këndshëm, por e vuri re se vajza nuk ishte mësuar me të tilla gjëra. Ajo që në fillim i ishte dukur një aventurë e mrekullueshme, tanimë, teksa i mbushte gotën e verës, filloi ta trembte. Sonte do të shkonte se s'bën në shtrat me të, edhe sikur kjo të ishte gjëja e fundit që do të bënte në këtë jetë. Ajo ishte elegante dhe ai e dëshironte më shumë nga sa kishte dëshiruar më parë një femër. Kur ajo qeshi me një nga shakatë e tij, ai e kuptoi se vera po bënte punën e saj dhe se gjithçka ishte në dorën e tij. Ditë të bukura e prisnin.

Kapitulli gjashtëmbëdhjetë

Xheni hodhi sytë rreth e rrotull apartamentit ku e kishte çuar Kaini. Ishte gjysmë e dehur dhe e dinte mirë se nuk duhej të kishte pranuar të vinte për të pirë edhe një gotë të fundit.

Dhoma ishte shumë e bukur: me perde të kadifenjta dhe mobilie antike. Mbeti pa mend nga ato që po i shikonin sytë dhe me drojë u ul në një divan lëkure. Kaini i dha një gotë konjak, u ul pranë saj dhe e pushtoi mes krahëve të tij. Trupat e tyre u prekën dhe ai ndjeu format e saj. I ndali fryma kur imagjinoi se çfarë do të ndodhte disa çaste më vonë. Ajo e vështroi drejt e në sy dhe, atë çast, ai kuptoi se ajo i besonte verbërisht atij dhe e brejti ndërgjegjja për atë që do t'i bënte. Uli kokën dhe e puthi; ajo vinte erë konjak dhe hudhër, një kombinim jo i keq për situatën ku ndodheshin. Trupi i saj vinte aromë deodorantësh të lirë dhe ai çuditej se pse kishte një efekt aq magjik mbi të, saqë e bënte të ndihej sërish si një pesëmbëdhjetëvjeçar.

- Këtu jeton? Dua të them, kjo është shtëpia e gruas tënde?

Ai qeshi.

- Po bën shaka, e dashur! Nëse gruaja ime do ta dinte se jam këtu me ty, tani organet e mia do të ishin duke i dhuruar nëpër spitale. Jo, kjo është streha ime kur nuk jam në qytet dhe kur nuk kthehem dot në shtëpi.

Ajo buzëqeshi. Vera dhe konjaku po e zbutnin shumë.

- Pra, ky është vendi ku sjell të dashurat e tua?

Ai e pa vëngër qëllimisht.

- Dëgjo, zemër. Nuk besoj se gruas sime do t'i bëhej qejfi nëse do t'ia çoja rrotull shtëpisë!

Ai ishte i bukur dhe asaj nuk i interesonte aspak që po e përdorte. Ai djalë seç kishte diçka që e bënte të ndihej si kurrë më parë. U ndje disi më

e çlirët, por e mori me mend se ishte për shkak të alkoolit dhe shoqërisë së Kainit. Nëse kjo do të zgjaste vetëm një natë, atëherë të bëhej ç'të bëhej, por për herë të parë në jetë, ajo e dinte mirë çfarë po bënte dhe për ndikimin që kishte te dikush. Meshkujt gjithmonë ia kishin hedhur sytë dhe ajo kishte qenë përherë e vetëdijshme për këtë. E dinte se jeta e nënës së saj nuk bënte për të, prandaj kishte luftuar me gjithë shpirt që ta respektonin.

Por atë natë, nuk donte t'ia dinte për asgjë të tillë. Atë natë, e dëshironte atë djalë aq shumë, sa po digjej nga epshi. Ai e bënte të ndihej për mrekulli dhe ajo mund të rrinte me orë të tëra duke e parë dhe duke e admiruar. Ai ishte... thjesht i bukur.

- Mirë, atëherë, - i tha ajo me ëmbëlsi dhe u ngrit. Hoqi fustanin nga koka dhe u shfaq para tij vetëm me të brendshmet e lira, të blera në marketin "Romford", dhe me këpucët me taka të larta, që dukeshin që nuk ishin prej lëkure, por një imitim. Ai nuk kishte dëshiruar kurrë aq shumë një femër. Ajo ishte rrëzëlluese, nga ato që të linin pa mend. Ato çaste, iu duk sikur të gjitha ditëlindjet dhe Krishtlindjet po i festonte brenda një dite. E mori në krahë dhe e çoi plot pasion drejt shtratit të madh, që po i priste me durim.

Vetëm pesë minuta më vonë, kuptoi se ajo ishte e virgjër. Gjithë bota iu shemb para syve.

- Pse dreqin nuk më tregove se ishe e virgjër?

Xheni ishte rrëmbyer aq shumë nga ajo që po ndodhte, sa nuk dinte si të reagonte.

- Mendova se e dije, - tha ajo, por më pas, kur e kuptoi se ku donte të dilte ai, vazhdoi gjithë inat: - Oh, tani e kuptoj. Mendoje se isha si nëna ime dhe jotja, nëse ajo që më the është e vërtetë. E po, më vjen keq që po të zhgënjej, por nuk kam shkuar kurrë me njeri. - Xheni u ndje e poshtëruar. Ajo i ishte dhënë, ndërsa ai i kishte bërtitur.

Kaini u ndje ngushtë. Xheni i kishte dhënë një tjetër drejtim bisedës. Teksa vështronte fytyrën e saj të hijshme, mori një vendim. Mori frymë thellë dhe me qetësi tha:

- Është nder për mua, zemër.

Teksa e puthte, pyeste veten se çfarë valleje po i hynte. Por në djall të shkonte, ai ishte burrë dhe ku kishte burrë që do t'i rezistonte asaj situate dhe virgjërisë së saj? Vetëm dikush me një vendosmëri të hekurt do të hiqte dorë.

Kapitulli shtatëmbëdhjetë

Kaini ishte në humor dhe teksa luante me të birin katërvjeçar, duke e hedhur lart, e kuptonte fare mirë arsyen e gjendjes së tij. I vinin ndër mend kujtimet e një nate më parë; Xheni dukej se e kishte çuar në delir. Nuk arrinte ta besonte se çfarë fati kishte pasur.

Oh, ai e dashuronte Karolinën dhe e adhuronte të birin, por me të shoqen nuk përjetonte emocione të tilla. Karolina mund të kishte shumë gjëra, por as nuk i përulej dhe as nuk varej prej tij. Fillimisht, kjo e kishte tërhequr më shumë tek ajo. Ishte e pashme dhe e sertë, diçka shumë e rëndësishme, nëse bëje një jetë të tillë. Nëse në shtëpi do të mësynte policia, ajo do të largonte Majkëllin e vogël dhe do ta qepte gojën, pavarësisht se çfarë mund t'i thoshin. E dinte si mund të përfundonin gjërat dhe e pranonte një situatë të tillë.

Xheni ishte krejt ndryshe. Ishte delikate, e butë dhe i besonte verbërisht atij. Këto të fundit ishin shumë të rëndësishme për një njeri si ai.

Për një çast, pyeti veten nëse po binte në dashuri me të. Gjatë atyre javëve të fundit, ishte takuar me Xhenin në Smok, aq herë sa kishte pasur mundësi. I kishte dhënë para për të blerë rroba të reja, por ajo nuk i kishte pranuar. Shpeshherë, tregohej kokëmushkë dhe e prerë kur i ngulitej diçka në kokë. Ai i kishte gjetur edhe një vend pune në një nga zyrat e një miku të tij, që të fitonte disa para.

Përveç Xhonit, askush tjetër nuk e dinte për të. Ai e kishte vënë re tërheqjen mes të dyve dhe e kishte paralajmëruar Kainin, sepse e dinte fare mirë se në çfarë telashesh mund të të fusnin femrat.

Sidomos kur bëhej fjalë për një grua si Karolina, e cila ishte një nënë e mrekullueshme, një shtëpiake e shkëlqyer dhe një kuzhiniere fantastike. Edhe ajo ishte e bukur dhe kjo dihej, sepse, në të kundërt, ai nuk do ta

kishte dashur kurrë. Nuk bënte zë dhe i pranonte flirtet e tij, sepse ishte realiste, por lidhjet e qëndrueshme nuk do t'i toleronte kurrë. Kishte një personalitet të fortë, ishte shumë krenare dhe nuk do ta pranonte kurrë një gjë të tillë. A mund ta fajësoje për këtë? Gojën nuk e kishte vetëm për të ngrënë. Një nga gjërat më të bukura të martesës së tyre ishte çasti i pajtimit pas një zënke. Karolina mund t'i jepte gojës sa të donte, por nuk pranonte asnjë fjalë, as nga ai, as nga ndonjë tjetër.

E po, ai i dëshironte të dyja. Kush nuk do t'i donte? Ishin shumë ndryshe nga njëra-tjetra, por secila kishte diçka që e tërhiqte. Nuk mund ta mohonte se Xheni Rajli i ishte ngulitur në mendje dhe tani nuk e imagjinonte dot jetën pa të. Loja sapo kishte filluar.

Kapitulli tetëmbëdhjetë

Kur Xhem Xhonsi merrte një vendim, e çonte deri në fund dhe, atë ditë, kishte ndërmarrë një mision.

Ishte përpjekja e tij e parë në botën e klubeve të natës, prandaj ishte e domosdoshme që të përfshihej edhe në tregtinë e drogës. Ishte një biznes shumë fitimprurës dhe vendi duhej kontrolluar, çka do të thoshte se ishte i detyruar të punësonte roja sigurie, që duhej të ishin vigjilente për të pikasur shpërndarësit e paautorizuar të drogës, të cilët bëheshin pjesë e lojës, por edhe të siguroheshin që shpërndarësit e tyre të përdornin vetëm drogën që u jepnin ata. Ishte një biznes i rrezikshëm, por shumë fitimprurës. E dinte se kishte nevojë për një skuadër dhe njerëzit i zgjidhte vetë, sigurisht, duke marrë miratimin e Kain Moranit.

Ai e pëlqente shumë si Moranin, ashtu edhe krahun e tij të djathtë, Xhoni Mekun. Ata ishin shokë të ngushtë që fëmijë, por ngjanin më shumë si vëllezër, edhe pse Xhoni Meku ishte me ngjyrë. Për shkak se afrikani ishte gjigant, Kaini dukej disi më i butë, por gaboje rëndë nëse e nënvlerësoje. Ai ishte i ashpër, por edhe i poshtër e kishte një damar budallai. Kushdo që nuk e vinte re këtë, ishte idiot. Sado të qeshte apo të bënte shaka sa andej-këtej, ai ndiqte gjithçka me sy dhe nuk i shpëtonte gjë prej gjëje.

Qarkullonin fjalë se Xhoni Meku shkonte si me meshkuj, ashtu edhe me femra, por ishin thjesht fjalë. Në fund të fundit, askush nuk kishte pse të fuste hundët në punët e tij dhe ç'bënte në shtëpinë e vet. Megjithatë, Xhemi e dinte se, në rrethin e tij shoqëror, këto thashetheme mund të merreshin si dobësi. Ishte diçka tepër femërore për meshkujt që e rrethonin. Pjesa më e madhe e njerëzve në botën e tyre kishin arritur aty ku ishin, vetëm falë faktit se e tregonin haptas se ishin meshkuj të vërtetë. Pikërisht kjo i bënte të tjerët të druheshin prej tyre, por ai nuk donte t'ia

dinte se çfarë bënin njerëzit në jetën e tyre private. Në të vërtetë, të gjithë kanë sekrete, madje edhe ai vetë.

Meqë Riçi tutori kishte dalë jashtë loje, ata mund të merreshin vesh shumë mirë bashkë dhe të fitonin para. Hapi i parë ishte të joshnin Miki Platin që të drejtonte veprimtarinë e tyre të tregtisë së drogës, dhe ta linte Xhemin të merrej me gjërat e tjera. Puna më e vështirë do të ishte të bindnin njerëzit të blinin brenda godinave të tyre ose të bashkoheshin me partnerë të tjerë. Kain Morani ishte i sigurt se të gjithë do ta kuptonin se kjo ishte "gjëja e duhur", siç e quante ai, por Xhemi nuk ishte edhe aq i sigurt. Nuk do të ishte aspak e lehtë t'i bindnin njerëzit që t'i financonin apo të mbështesnin biznesin e tyre. Duhej përdorur një taktikë e veçantë dhe në disa raste ekstreme, edhe ndonjë "shotgun".

Mund t'ia dilnin dhe kur e gjitha kjo të merrte fund, Kain Morani do të ishte numri një, koka, dhe pikërisht ky ishte qëllimi. Ai do të kishte në kontroll trotuaret, klubet, drogën, pra, të kontrollonte botën e tij. Më e thjeshtë se kaq nuk bëhej.

Nuk ishte e pazakontë të bëje lojë të pistë ndaj konkurrentëve. Kjo ndodhte gjatë gjithë kohës, duke filluar që nga shoferët e taksive e deri tek ata që shisnin hamburgerë në rrugë, por çështja ishte se kush do ta kishte monopolin? Nëse do të kishin kontrollin e klubeve kryesore të natës, atëherë do të bënin para me thasë. Ky brez i ri nuk ngjante aspak me atë të stërgjyshërve të tyre. Dëshironin të dilnin netëve, të shpenzonin para, donin dixhejtë më të mirë dhe grupet më të mira muzikore dhe pa dyshim, edhe drogën më të mirë.

Një nga avantazhet ishte se nuk do të tregtonin më heroinë apo opium. Këto të fundit ishin lëndë narkotike rrugësh, jo për të rinjtë që donin vetëm të bënin qejf. Ata që donin të tërboheshin, kërkonin amfetamina dhe bar, qoftë të freskët apo të përpunuar, kërkonin kanabisin afgan, hashashin libanez, por sigurisht edhe LSD-në.

Jo, kjo do të ishte më tepër se argëtuese. Me një goditje të vetme, do të kontrollonin gjithçka në Londër dhe në periferitë e saj. Vetëm zona jugore vlente miliona, kjo dihej prej kohësh. Ajo ishte parajsa e klubeve për të rinjtë e Eseksit[1], të cilët, meqë ishin më afër bregdetit, merrnin gjithmonë dorën e parë të mallit. Ishin mësuar me cilësinë më të mirë dhe e kuptonin menjëherë kur ua punonin. Nuk vonoi shumë dhe vala preku edhe klubet e Londrës me një shpejtësi aq të madhe, sa edhe shpata e një samuraji.

---

1 Një nga kontetë e Anglisë në verilindje të Londrës

Atë natë, do të takoheshin për herë të parë me Miki Platin, i njohur si Miki Dycigarëshi, sepse tymoste aq shumë, sa ngjante me një oxhak, por në paketë mbante gjithmonë vetëm dy cigare të dredhura. Askush nuk ishte i sigurt për këtë, por atë nofkë ia kishin ngjitur që kur ishte në shkollë. Miki Plati nuk e pëlqente shumë Kain Moranin. Në të vërtetë, ai nuk pëlqente askënd. Ishte kokëfortë dhe i sertë, prandaj ky nuk do të ishte një pazar i lehtë. Vetëm koha do ta tregonte se si do të shkonte.

Kapitulli nëntëmbëdhjetë

Miki Platin nuk e kishin ofenduar kurrë aq rëndë gjatë gjithë jetës së tij. Si guxoi ai maskarai, Kaini, t'i propozonte që t'i linte klubin e tij?! Të dilte nga prona e tij?! Kjo nuk ishte gjë tjetër, veçse një fyerje e rëndë.

- Kain, nuk e di se ç'të thotë mendja që beson se do të dorëzohem dhe do të të jap burimin tim të të ardhurave pa ta bërë fjalën dysh. - Kaini e priste një reagim të tillë, andaj e la të shfryhej. - Më futesh këtu si pa të keq, sikur ky vend të jetë yti, dhe më thua se çfarë duhet të bëj e çfarë jo. E kupton se ç'po thua?

Kaini hodhi sytë nga Xhemi Xhonsi dhe Xhoni Meku. Asnjëri prej tyre nuk po hapte gojë dhe po luanin lojën e tij; Kaini e dinte mirë se do ta bënin. Do të ishte e vështirë ta bindnin Miki Dycigarëshin, që ishte kockë e fortë, por nëse nënshtrohej ai, të tjerët do ta ndiqnin pas pa bërë naze, prandaj kishin shkuar në fillim tek ai.

- Dëgjomë, Miki. Kjo çështje ka marrë fund, or mik. Nuk po të pyes a dëshiron të ma shesësh, por po të urdhëroj. Do të ta paguaj me çmimin e tregut, sepse nuk kam qëllime të këqija karshi teje. Për fatin tënd të keq, këto godina më duhen dhe as që diskutohet që do t'i marr. E di që e ke të vështirë, por po tregohem i sinqertë. Në fund të fundit, je i detyruar të m'i shesësh, sepse unë e kam ndarë mendjen.

Miki Dycigarëshi ishte bërë flakë i kuq në fytyrë.

- Oh, jo, nuk kam për ta bërë, dreqin! Nuk më intereson se sa lango të tjerë do të sjellësh me vete. I pashë edhe ata të tjerët që dolën nga makinat. Po jep shfaqje për të treguar sa i fortë je. E po, ta dish se nuk më tremb, dinak i dreqit.

Kaini u ngrit, psherëtiu thellë dhe tha me qetësi:

- E po, duhet të ma kesh frikën, Miki, sepse unë e arrij gjithmonë atë që dua dhe këtë vend e dua.

Në atë çast, u ngritën edhe Xhemi Xhonsi me Xhoni Mekun. Miki Dycigarëshi e kuptoi se kë kishte përballë, por nuk i bëhej vonë. Ky ishte klubi i tij dhe i tiji do të mbetej.

- Shkofsh në të s'ëmës, Moran!

Kaini u ngërdhesh gjithë inat.

- Nuk do të shkoja, edhe sikur të ma kërkoje me mirësjellje. Do të shihemi sërish, Miki.

Pasi ata u larguan, Miki kuptoi se po dridhej i gjithi, por se nga inati, se nga frika, këtë nuk dinte ta thoshte. Për një gjë ishte i sigurt: klubin e kishte të humbur; çështja ishte nëse do të dorëzohej në fillim apo në fund. Mori paketën e tij "Benson & Hedges", e hapi, por ajo ishte bosh, ndaj e bëri shuk dhe e hodhi në dysheme, duke sharë nëpër dhëmbë Kain Moranin.

Kapitulli njëzet

Kaini u fut tinëz në shtëpinë e tij në orën tre e njëzet e pesë të mëngjesit. Teksa po ecte në majë të gishtave në korridorin gjigant, u tremb për vdekje kur pa të shoqen ulur në shkallët e mëdha duke e pritur.

- E solle kokën më në fund, hë?

Kaini e njihte mirë atë ton dhe i ngriu zemra kur e dëgjoi. Karolinës ia kishte qejfi të zihej dhe zënkat e saj mund të zgjasnin deri të nesërmen. Sikur të mundte ta shtynte zënkën vetëm disa orë, sa të pushonte pakëz. Nëse ajo ishte e nevrikosur, ishte e sigurt se do të bëhej nami, qoftë edhe për diçka të vogël, e jo më kur bëhej fjalë se ai nuk kishte shkuar në shtëpi për tridhjetë e gjashtë orë. Ai kishte menduar se do ta gjente në gjumë të thellë. Nuk ia kishte marrë mendja se ajo do ta priste me ceremoni.

Me duart lart, sikur dikush t'i kishte drejtuar pistoletën, i tha urtë e butë:

- Qetësohu, Karolinë.

Ajo nisi të qeshte si histerike.

- Po më thua të qetësohem, zoti Maturi dhe Zemërmirë?

Gota e shtrenjtë prej kristali, me të cilën po rrëkëllente verën, fishkëlleu fare pranë kokës së Kainit. Teksa zbriste shkallët për t'iu hedhur sipër, ajo ulërinte e bërtiste me sa kishte në kokë, duke u përpjekur t'ia nxirrte sytë vendit.

- Kush është ajo? Kush dreqin është ajo që ti harrove të vish në shtëpi? - Ishte shumë e xhindosur dhe nuk po përmbahej. - Do të të vras ty dhe pastaj atë! Jepi, shkërdhatë e zgjuar, fol! Kush është ajo?

Kaini e mbërtheu nga duart dhe e tërhoqi pas vetes, duke e mbështjellë me krahët e tij të fuqishëm, që të mos lëvizte, por ajo vazhdonte të shkelmonte e të luftonte dhe vetëm pas rreth pesë minutash, filloi të qetësohej.

Ai nuk kishte thënë gjysmë fjale, sepse e dinte që, atë çast, zëri i tij do të kumbonte si një sfidë. Dëgjonte rrahjet e forta të zemrës së saj dhe i vinte vërtet keq që e kishte shqetësuar aq shumë. Ajo u shkreh në dënesa, me kokën mbështetur pas kraharorit të tij, ndërsa ai e përqafoi dhe e puthi lehtë në flokë dhe gushë. Ç'erë të mirë vinte trupi i saj! Flokët e dendur i kishte lëshuar dhe ai po shijonte ndjesinë e tyre në fytyrë.

Ajo nuk e meritonte që ta lëndonte aq shumë, por nuk i bënte dot ballë. Zoti e faltë, por, edhe atë çast, dëshironte të ishte duke përqafuar Xhenin e tij. Edhe pse nuk ishte gjë e mirë, duhej ta pranonte atë të vërtetë.

- Ku ishe, Kain?

Pasi e pa të arsyeshme ta lëshonte, ai e vështroi në sy dhe u tregua i sinqertë aq sa mundej:

- Isha duke punuar, Karolinë. Kam një marrëveshje delikate në duar...

Por para se ai të mbaronte fjalinë, ajo i dha një shkelm në mes të këmbëve me sa fuqi kishte. Kur ai u përkul nga dhimbja, ajo e pështyu në fytyrë.

- Do t'i shkoj deri në fund kësaj pune, Kain, dhe nëse ke ndonjë zoçkë, do të pendohesh për gjithë jetën, - tha dhe ngjiti shkallët drejt dhomës së gjumit.

Në errësirën e sallonit, Kaini kuptoi se duhej t'i rrinte larg Xhenit, të paktën për ca kohë.

Kapitulli njëzet e një

Të nesërmen, Xhoni Meku mendoi se kjo ishte historia më qesharake që i kishin dëgjuar veshët.

- Nuk është aspak për të qeshur, Xhon. Për pak sa nuk m'i nxori vendit, po të them. Dreqin, nuk e ke idenë se sa e dhimbshme ishte.

- E po, Kain, ti e di që ajo është e çmendur, prandaj u martove me të e bëre një dasmë të madhe e të kushtueshme, apo harrove?

Edhe pse Xhoni Meku po qeshte teksa ai fliste, në zërin e tij ndihej një notë kritike, ndaj Kaini e pyeti menjëherë:

- Mendon se po tregohem maskara, Xhon?

Xhoni u mendua disa çaste, pastaj u përgjigj:

- Të them të drejtën, mua Xheni më pëlqen, Kain. Është vajzë e re dhe e këndshme. Po e theksoj, e re, por ti ke një grua dhe një djalë të vogël. Të dy e dimë mirë se, kur Karolina dyshon për diçka, nuk lë gur pa lëvizur derisa të zbulojë të vërtetën. Po të pyes vetëm për diçka: a je i gatshëm t'i përballosh pasojat, ose më mirë, a ia vlen Xheni kaq shumë sa t'i hapësh vetes telashe të tilla? Mik, po i bën gropën vetes. Mendoje mirë. Ke një shtëpi të bukur, një grua të bukur dhe një djalë të shkëlqyer. Nëse Karolina zbulon të vërtetën, nuk do të mbetet këmbë njeriu pa e marrë vesh.

Kaini e dinte se shoku i tij kishte të drejtë. Për të ruajtur harmoninë martesore, por edhe për të mirën e topeve të tij, ai duhej të hiqte dorë për pak kohë nga Xheni. Por çdo minutë që kalonte, kuptonte se kjo ishte më e vështirë nga sa e kishte menduar. Sa më shumë e takonte, aq më shumë i hynte në zemër. Kur ishte me të, nuk kishte rëndësi asgjë tjetër.

Xhoni Meku e vuri re luftën e ndjenjave kontradiktore në çehren e shokut të tij dhe i erdhi keq për të. Ishte një burrë i dashuruar dhe dashuria është ndjenja më e rrezikshme në botë.

Kapitulli njëzet e dy

Kain Morani ia kishte mbyllur gojën Ejlinës, e cila, edhe pse dëshironte të mburrej lart e poshtë për të dashurin e vajzës së saj, e dinte mirë që nuk duhej të guxonte ta bënte, në të kundërt, ai mund ta çonte me pushime të përhershme dhe ajo e dinte mirë se çfarë do të thoshte kjo. Në fund të fundit, ai ishte një burrë i martuar. Por ajo e kishte shumë të vështirë që të mos mburrej sadopak.

Kaini ishte mendjemprehtë. Ai e bleu heshtjen e Ejlinës me një shumë të mirë parash, që ia dha në dorë. Në botën e Ejlinë Rajlit, paratë kishin peshë më shumë sesa fjalët. Kur ajo e pa të bijën të mërzitur e të nervozuar, i tha qetësisht:

- Shiko, zemër, duhet ta shikosh nga kjo anë. Ai është i martuar dhe gruaja e tij është kokëfortë si mushka, nuk ha pykë. Thjesht po të kërkon pak kohë, vetëm pak kohë, sa të qetësohen ujërat.

Xheni pohoi me kokë.

- E di, mama, por u bë kohë që dalim bashkë dhe ai më pëlqen.

Ejlina rrotulloi sytë, e bezdisur. E gjora vajzë! Sikur të merrte ndopak erë nga këto punë, do ta kish kuptuar se Kain Morani nuk rrinte me të se ishte i dashuruar, por vetëm sepse ishte e re dhe tërheqëse. Por nuk do t'ia thoshte kurrë diçka të tillë së bijës, sepse ajo vazhdonte të jetonte në një botë ëndrrash, ku zanat këndonin me zë të ëmbël dhe burrat mund t'i linin si pa të keq gratë e fëmijët për vajzat më të reja.

- Nëse të intereson vërtet, atëherë bëj si të thotë ai, zemër. Ke gjithë jetën përpara.

Xheni bëri një kafe dhe u fut në dhomën e gjumit. U ul para tavolinës ku kishte vendosur tualetet, dhe u pa në pasqyrën e vjetër. E kishte marrë shumë malli për Kainin: ishte aq e pikëlluar që nuk po e takonte, sa i dhembte jo vetëm shpirti, por edhe trupi. Çdo ditë, zgjohej dhe shkonte

të punonte në atë zyrë koti, ku nuk kishin aspak nevojë për një sekretare. Më pas, kthehej në shtëpi, pinte një çaj dhe priste pranë telefonit gjithë natën, me shpresën se ai do t'i binte. Por ajo nuk ishte jetë, ishte të shtyje ditët si të mundeshe.

Nëse kjo do të thoshte se duhej t'i bënte të gjitha ato, për të kaluar vetëm disa orë me Kainin, ishte e gatshme t'i bënte. Pas një jave, do të mbushte shtatëmbëdhjetë vjeç, ndaj shpresonte shumë që ta takonte për ditëlindje. Mjafton që ta shikonte, qoftë edhe vetëm një orë, nuk donte asgjë më tepër. Edhe pse e dinte që ishte mëkat që e dëshironte, sepse ai ishte i martuar dhe kishte një fëmijë, nuk i frenonte dot ndjenjat. E vogla Xheni nuk kishte zbuluar vetëm dashurinë, por edhe epshin. E dëshironte Kain Moranin me gjithë qenien e saj.

Kapitulli njëzet e tre

Miki Dycigarëshi nuk ishte i gatshëm t'i dorëzohej Kainit pa luftuar më parë. Klubi i tij në Sauthend ishte krenaria dhe gëzimi i tij, prandaj as që bëhej fjalë ta lëshonte ashtu si pa të keq. Godinën e kishte blerë në vitin 1974. Dikur, kishte qenë thjesht një karakatinë, por, më në fund, pas gjashtë vitesh punë të palodhshme, doli diçka e suksesshme.

U mendua gjerë e gjatë se çfarë alternativash kishte, por vetëm një i erdhi ndër mend: të rekrutonte edhe pronarët e klubeve të tjera para se të ndodhte e njëjta gjë edhe me ta. Klubi i tij ishte më i rëndësishmi si për nga emri, ashtu edhe për të ardhurat që gjeneronte. Tani duhej t'i hidhte sytë nga klubi i radhës në listë, i cili zotërohej nga njëfarë Xhimi Benks, i njohur ndryshe edhe si Xhim Djali.

Xhimi ishte kokëshkretë dhe për t'iu kundërvënë dikujt si Kain Morani, i duhej pikërisht një njeri i tillë. Kishte dëgjuar se Xhim Djali kishte vënë përfund një shpërndarës iranian droge pa ndihmën e askujt. Xhimi shpërndante heroinë, që ishte një biznes shumë fitimprurës për klubet, pasi ato kohë nuk ishte shumë e vështirë të gjeje përdorues droge. Ishte një situatë për të ardhur keq dhe për këtë Miki fajësonte lëvizjen "pank" të rokerëve dhe prindërit hipi, por në klubin e tij as që bëhej fjalë të lejonte një gjë të tillë, sepse ishte shumë e rrezikshme. Edhe kjo i duhej, një djalosh i vdekur në tualetin e lokalit ndonjë të shtunë, kur vendi të ishte plot e përplot. Jo, një biznes të tillë mund ta bënin klubet, por jo të gjitha, vetëm ato më të ndyrat. Ai mendonte se ishte një lojë maskarenjsh, si për shpërndarësit, ashtu edhe për përdoruesit. Biznesi po i ecte për bukuri edhe me drogat e lehta, kurse ai plehra, Kain Morani donte t'ia merrte nga duart si pa të keq. Kjo situatë ishte skandaloze dhe do ta kundërshtonte me sa mundësi të kishte.

Problemi ishte se me një njeri si Kain Morani, duhej t'i bëje mirë

hesapet. Në juglindje, nuk bëhej gjë prej gjëje pa pëlqimin e tij. Në listën e njerëzve që u jepte ryshfet, përfshiheshin gjykatës të korruptuar dhe politikanë vendas, prandaj kishte shumë pushtet, të cilin nuk ia rrëmbente dot kush. Ishte treguar mjaft mendjemprehtë në këtë pikë dhe për këtë duhej vlerësuar. Por kjo... kjo ishte e tepërt, dreqin. Miki e mori me mend se ai nuk do të ishte i vetmi që mendonte ashtu; kërkesa e Moranit ishte qesharake.

Kur Xhim Djali hyri në zyrën e tij, Miki Platit ia ndjeu zemra se, edhe pse mund të ishte një çast i vështirë, prapëseprapë kishte një fije shprese.

Kapitulli njëzet e katër

- Dëgjo këtu, Kain Moran! Unë jam gruaja jote, e marrtë e mira! I mban mend betimet që bëmë para priftit? Unë e kisha seriozisht kur i thashë, por ti, me sa duket, nuk e ke pasur, ndyrësirë e fëlliqur!

Kaini hodhi vështrimin nga tavani.

- Nuk di gjë tjetër veç t'i dramatizosh gjërat, apo jo, Karolinë? Kam frikë të flas, se gjithmonë përfundojmë duke u zënë. Pastaj habitesh pse nuk vij në shtëpi. Është bukur kur ndonjëherë nuk duhet të mat çdo dreq fjale që nxjerr nga goja!

Karolina qeshi gjithë sarkazëm.

- Oh, vërtet?! Atëherë, shkofsh në djall! Habitem që di të lidhësh qoftë edhe dy fjalë. Deri tani, nuk na ke thënë ndonjë gjë, në një vrimë i ke rënë fyellit. Bën mirë të flasësh si njeri e mos më dërdëllit kot mua, të marrtë e mira!

Kain Morani donte t'i fuste së shoqes ndonjë shpullë turinjve e t'ia mbyllte gojën, por nuk e bënte. Gjithsesi, qejfi ia kishte.

Karolina ishte gati të shpërthente në lot.

- Të toleroj dhe duroj shumë gjëra, dhe ti e di mirë këtë, por nëse je lidhur vërtet me ndonjë zoçkë, nuk do të ta fal, më dëgjon? Nuk të lejoj të më poshtërosh kështu. Kam edhe unë njëfarë krenarie! Nuk do t'i harroj kurrë ato që kalova kur sapo kisha lindur Majkëllin. Një kuçkë bionde pati kurajën, se ku e gjeti atë dreq kuraje, të vinte e të më trokiste në derë, duke bërtitur me të madhe. Në sy të sime mëje dhe të të gjithëve!

Kaini e kuptoi se, po të hapej sërish ajo temë, i mori dreqi punët. Ai e dinte se atëherë kishte gabuar rëndë. I ishte dukur shumë e urtë. Kush dreqin e dinte, hë? Megjithatë, kishte qenë një vajzë bukuroshe, këtë nuk e mohonte dot njeri.

- Ja, fillove prapë, po hap sërish defterët e vjetër, si gjithmonë. E marrtë e mira, të kam kërkuar një herë falje për këtë!

- Histori e vjetër, ë? Po vetëm pesë vjet kemi që jemi martuar, Kain, - ulërinte Karolina. Ajo qante dhe e kishte humbur krejt toruan. Ai iu afrua dhe e shtrëngoi pas vetes.

- Shiko, Karolinë, e pranoj që jam maskara, por gjysmat e gjërave nuk i bëj me dashje. Ti e di si jam unë. Nëse më del para syve... Njeri jam edhe unë, e marrtë dreqi.

Ajo vështroi fytyrën e tij të pashme. E dashuronte atë burrë, a thua se jeta e saj varej prej tij, edhe pse, në njëfarë mënyre, kjo ishte e vërtetë. Pa të, ishte e pashpresë në shumë drejtime. Nuk kishte bërë zë për njollat e buzëkuqve sidomos në penisin e tij dhe për aromat e parfumeve të femrave të tjera. Ishte e gatshme të kapërdinte gjithçka për trofeun më të madh: ai ishte burri i saj dhe ato vajza nuk kishin qenë kurrë të rëndësishme për të. Nuk mund të konkurronin kurrsesi me të, sepse ai kthehej gjithmonë në shtëpi, tek ajo dhe Majkëlli. Gjithsesi, duhej të dorëzohej para faktit se i shoqi nuk mund t'i qëndronte besnik, madje edhe sikur të rrezikonte kokën.

Kaini ishte si një fëmijë, i cili donte gjithmonë një lodër të re. Por kësaj radhe, kishte ndier diçka tjetër, ai ishte ndryshe. Kushdo që të ishte ajo kuçka, përbënte një kërcënim për të. Karolinës po i shembej toka nën këmbë dhe nuk dinte ç'të bënte për këtë. E shtyu Kainin dhe u fut në kuzhinë.

Ajo nuk kishte refuzuar kurrë të bënte seks me të dhe nuk ia kishte futur kurrë të dyja këmbët në një këpucë, që ai t'i përgjigjej patjetër. Dhe të gjitha këto për çfarë? Që burri që donte më shumë se veten, ta trajtonte si një hiç, si një gjë pa vlerë? Ai nuk arrinte ta kuptonte se sa e lënduar ishte ajo dhe kjo ishte gjëja më e vështirë për t'u pranuar.

Po dridhej nga inati dhe zemërimi, por fakti që ai nuk i shkoi pas në kuzhinë, fliste më shumë se mijëra fjalë.

Kapitulli njëzet e pesë

- E kam seriozisht, Xhimi, e ke ti radhën pastaj. Ai do që të gjitha klubet e mëdha në Sauthend të kalojnë në emër të Kain Moranit. S'është parë e dëgjuar kurrë një gjë e tillë, dreqin! Na mori lumi, nëse ai e arrin atë që do. Do të kontrollojë gjithçka.

Xhim Djali nuk ishte ndonjë trupmadh, por marrëzitë e tij e kishin bërë të njohur. Në moshën pesëmbëdhjetëvjeçare, ishte arrestuar për vrasje pa paramendim kur të gjithë, përfshirë edhe Billi Plakun, e dinin që ishte një vrasje me dashje. Burri të cilit ia kishte ngulur thikën dyzet e katër herë, e kishte kruar me nënën e tij. Nëna e Xhimit kishte qenë shumë e bukur në të ri dhe tërhiqte meshkuj, që jo gjithmonë ishin të përshtatshëm për të. I pëlqente dhuna dhe seksi i fortë e të dyja këto i kishte gjetur te një burrë me emrin Rexh Pointer. Rexhi ia kishte torturuar të birin për gjashtë muaj rresht para se ky i fundit të merrte hak. Kishin qenë gjashtë muajt më të gjatë të jetës së tij.

Xhimi e kishte vuajtur dënimin në "Borstal" dhe prej andej kishte dalë me një urrejtje për të gjithë botën. Kishte arritur të krijonte një reputacion dhe një jetë të mirë, ndaj Kain Morani nuk mund t'ia merrte bukën nga dora, ashtu si pa të keq, të paktën jo pa luftuar.

Miki Dycigarëshi kishte shkuar te njeriu i duhur dhe kjo as që vihej në dyshim. Xhimi ishte aq i inatosur, sa e tmerroi edhe Mikin, i cili kishte shkuar t'i kërkonte ndihmë, dhe të mendosh se nuk e kish pasur aspak të lehtë. Xhim Djali pa Mikin dhe me një ton kërcënues i tha:

- Do ta zgjidh unë këtë punë, sikur të jetë edhe gjëja e fundit që do të bëj në këtë jetë.

Kapitulli njëzet e gjashtë

Gjëja e parë që i shkoi ndër mend Xhimi Benksit, ishte të mblidhte një komitet lufte. E dinte mirë se do t'i duhej shumë ndihmë për të mposhtur Kain Moranin.

Në zyrën e Xhimit, në Barking[2], ku po mbahej edhe takimi, ndodheshin pesë vetë: Xhimi, Miki Dycigarëshi, Riç Xhejkobsi dhe një burrë me ngjyrë, trupmadh, me emrin Elvis Munro. Për ta plotësuar grupin, ishte edhe një burrë trupvogël e i pispillosur, të cilit ia thoshin emrin Deni Pisqolla. Askush nuk e dinte nëse ky ishte mbiemri i tij i vërtetë apo ndonjë lloj nofke që i kishin vënë, sepse furnizonte me armë këdo që kërkonte të tilla, që prej vitit 1940. Gjithsesi, kishte kohë që kjo gjë nuk i interesonte më askujt. Ai ishte një njeri i heshtur, por i jepej për gjithçka që lidhej me armët e zjarrit apo eksplozivët. Thoshin se ishte edhe anëtar i "IRA"-s, ndaj reputacioni i tij kishte marrë dhenë.

Të gjithë, përveç Rikit, zotëronin klube nate shumë fitimprurëse dhe të gjithë ishin të vendosur t'i mbanin pronat e tyre. Riçi gjendej mes tyre, sepse kishte çuar në djall gjithçka dhe tani duhej të nxirrte dufin, duke ndihmuar të tjerët, si dhe të kuptonte se çfarë donte të bënte saktësisht Kain Morani dhe pse.

Riçi ndiente gjithmonë nevojën të binte në sy për mirë. Në fund të fundit, ishte truri që kishte organizuar gjithçka, ndaj të tjerët tregoheshin të kujdesshëm me të. Në fakt, ai ishte katalizatori i kësaj manovre, ai dhe truri i tij brilant.

Mirëpo e kishte kapur paniku se mos ata e kundërshtonin, ashtu si kishte ndodhur me Kain Moranin. Nuk e kishte harruar ende që Kainit i kishte bërë një propozim të mrekullueshëm dhe ai fillimisht kishte

[2] Qytet në periferi të Anglisë.

pranuar, por më pas, ia kishte punuar si të ishte një i pavlerë dhe i kishte premtuar vetëm një të qerasur të mirë për mundimin.

- Mendoni se do ta bindim të ndryshojë mendje? Të gjithë e dimë se Kain Morani të qepet si rrodhe kur i fiksohet për të marrë diçka.

Elvis Munroja e vlerësonte Kain Moranin dhe kishte aq mend në kokë sa të kuptonte se, nëse Kaini ia kishte vënë vetes atë qëllim, veç vdekja mund ta ndalte për ta realizuar.

Të gjithë burrat që ndodheshin në dhomë, pohuan me kokë për fjalët me mend të Elvisit. Ky i fundit ishte përfshirë aksidentalisht në botën e tyre. Të gjithë e trajtonin si të barabartë dhe kjo ishte diçka e pazakontë, sepse racat e tjera mbaheshin sa më larg territoreve të tyre në Londër. Xhamajkanët, më së shumti, qëndronin në rajonin e Brikstonit dhe Tuls Hillit, ku dhe kishin ngritur bizneset e tyre.

Elvisi i kishte thyer barrierat, sepse ishte shumë finok dhe e mbante mirë me të gjithë ata që bashkëpunonte. Nuk kishte burrë në Londër që mund ta vinte përfund në një zënkë - të gjithë e njihnin inatin e tij - dhe kjo kishte bërë që të fitonte respektin e të gjithëve e të ngrinte një biznes shumë fitimprurës. Ai u hynte në zemër të gjithëve dhe këtë tipar, rrallë njerëz e kishin. Elvisi krenohej se ishte djalë i mirë dhe shumë i arsyeshëm, sigurisht, nëse nuk i bije në qafë, përndryshe qëllimet e tij të mira fluturonin dhe, sa hap e mbyll sytë, të shpallte luftë.

Ai e vlerësonte Kain Moranin, sepse ishte djalë i mirë, por edhe sepse shoku i tij i ngushtë, Xhoni Meku, ishte xhamajkan, bashkatdhetar i tij. Një kombinim i pazakontë ky, por për ta funksiononte për bukuri, ndoshta ngaqë të dy ishin rritur nga nëna të pamoralshme. Ishte njësoj sikur të kishin ngrënë në një sahan, si i thonë një fjale.

Elvisi ishte i vetmi që u duhej më shumë se kushdo për të arritur qëllimin e tyre, por ishte gjithashtu edhe thembra e Akilit. Xhimi Benksi e dinte mirë këtë, ndaj kishte rrezikuar e i kishte kërkuar ndihmë, por këtë e kishte bërë edhe për një arsye tjetër: ai i nxirrte paratë nga fundi i dheut.

Miki Dycigarëshi sa nuk po fluturonte nga gëzimi. Kishte bërë gjënë e duhur që kishte shkuar te Xhimi. Ai ishte njeri i besueshëm, cilësi që atij vetë i mungonte, por edhe në rast se do ta humbte toruan, Xhimi do ta mbante nën fre, po të ishte nevoja. Miki ishte gjaknxehtë dhe, kur nxehej, i dilte situata jashtë kontrollit. Për më tepër, Xhim Djali ishte orator, gjë që në situata të tilla mashtrimi ishte thelbësore.

- Shiko, Elvis, të gjithë ne e dimë se Kain Morani ta prish mendjen, por ta marrë e mira, do të na rrëmbejë burimin tonë të të ardhurave! Ai do

që t'i shërbejmë në pjatë argjendi gjithçka që e kemi ndërtuar me mund dhe djersë. Kjo është e papranueshme, dreqin! Kush kujton se është ai maskara? - tha Miki gjithë seriozitet.

Dukej se po arrinin një marrëveshje të përbashkët, por askush nuk po i thoshte gjërat prerë. Xhimi e dinte se si do të përfundonte. Asnjë prej tyre nuk do të thoshte gjysmë fjale derisa ai të fliste për planet që kishte. Nuk u vinte faj, sepse të njëjtën gjë do të kishte bërë edhe ai, po të ishte në vend të tyre. Duhej vetëm që të gjente mënyrën që edhe ata të mendonin njësoj si ai, por kjo kërkonte diçka që Xhimi Benksit i mungonte: takt. Për sa kohë nuk e humbte toruan, kishte ende një fije shprese për të.

Deni Pisqolla vendosi të fliste:

- Nga çfarë kam dëgjuar, ai është i gatshëm të marrë gjithë klubet ose të paktën pesëdhjetë për qind të pronësisë. Mund të mbajmë nga një copë dhe fitimet tona do të rriten. Mund të na përfshijë në gjithçka që po bën. Mua nuk më duket edhe aq keq. Ne marrim paratë, ndërsa ai bën punën. Nuk është e thënë se nuk mund të hapim një lokal diku tjetër. Ai di të fitojë para, kjo është e sigurt, dhe nuk ia heq njeri meritat për këtë. Nëse fjalët që kam dëgjuar për të janë të vërteta, ai e shndërron çdo gjë në ar.

Xhim Djali mezi po ruante gjakftohtësinë, por kapërdiu gjithçka, sepse e dinte që duhej të linte përshtypjen e një njeriu të arsyeshëm.

- Mirë, por çfarë do të ndodhë pasi t'i marrësh ato para dhe të hapësh sërish një dreq klubi? Mendon se nuk do të ta kërkojë edhe atë? Nuk duhet të mendojmë vetëm për tani. Nëse kapitullojmë tani, ai do të zotërojë gjithçka me rëndësi në Sauthend, që nga taksitë, bastvënësit e deri te klubet. Kush do ta ketë radhën më vonë? Do të kontrollojë tregun e drogës... - tha dhe heshti një hop, e më pas shtoi: - Praktikisht, do të bëhet zot i botës sonë.

Të gjithë po i bluanin fjalët e Xhimit, por asnjë prej tyre nuk ishte i gatshëm të hidhte hapin i pari, sidomos kur bëhej fjalë për një lojë të tillë. Ishte një situatë shumë delikate. Vetëm një fjalë e gabuar dhe secili prej tyre mund të rrezikonte kokën. Ishte një rrezik që askush me mend në kokë nuk mund ta ndërmerrte.

I pari që foli, ishte Elvisi.

- Atëherë, çfarë zgjidhjeje propozon?

Xhimi u zgërdhi dhe kjo ishte diçka e pazakontë për të.

- Çfarë propozoj unë, Elvis? Mendoj se duhet ta heqim qafe dhe pikë!

Kudo pllakosi heshtja, aq sa Riç Xhejkobsi ndjeu edhe frymëmarrjen e vet, si dhe një dëshirë të fortë për të qeshur. Nuk po i mbanin më nervat;

ai mund të humbte më shumë se kushdo tjetër në atë dhomë, sepse Kain Morani do ta kuptonte se pikërisht ai kish qenë zanafilla e gjithçkaje.

Miki Dycigarëshi nuk po përmbahej dot nga gëzimi.

- Kjo është zgjidhja më me mend. Mendojeni mirë. Ai ka një ushtri, e cila kontrollon punët. Askush tjetër nuk paguan aq shumë njerëz, sa ai maskara i ndyrë. Është njësoj si Hitleri. Duhet eliminuar para se të jetë tepër vonë dhe mos harroni se kësaj pune i është futur bashkë me Xhemi Xhonsin...

Xhim Djali zgurdulloi sytë i shqetësuar, sepse ia kishte bërë të qartë Mikit që të mos e përmendte emrin e tij. Askush nuk e dinte se çfarë ishte i aftë të bënte Xhemi.

Xhemi Xhonsi nuk pranonte ndihmë nga askush, madje edhe sikur shtëpia t'i hidhej në erë, nuk do t'u telefononte zjarrfikësve. Tani që Miki përmendi emrin e tij, situata mori një rrjedhë krejt tjetër. Më pas, filluan të flisnin për tri vrasje dhe të tria ishin të njerëzve shumë të fuqishëm.

Miki Dycigarëshi nuk e vuri re shqetësimin e ortakëve të tij. Ai nuk e kuptonte fjalën "delikatesë" dhe Xhim Djali e mori vesh njëherë e mirë se nuk do ta kuptonte kurrë. Ai ishte një trap.

Në vend që të heshtte, Miki tha me një zë triumfues:

- I heqim qafe të tre dhe nuk kemi më probleme. Mendojeni njëherë!

Të habitur, të gjithë ia ngulën sytë Mikit, a thua se ishte zgjatur ndonjë kokë më shumë që kur ishin mbledhur. Elvisi po e shikonte me një mosbesim të neveritshëm. Kain Morani dhe Adolf Hitleri ishin të ligj, kështu që, në dreq le të shkonin. Punët u bënë lëmsh dhe kjo ishte gjëja e fundit që donin. Xhemi Xhonsi ishte irlandez dhe njësoj siç flitej për Deni Pisqollën, thuhej se edhe ai kishte lidhje me terroristët. Ishin përhapur fjalë se ai kishte bërë pazare për fuqinë punëtore irlandeze në Londër. Fjalë të pabaza, por që gjithsesi nuk kishin dalë kot. Ai ishte një vetmitar, por njëherazi edhe i rrezikshëm kur i binin më qafë. Të gjithë ata që kishin dy pare mend në kokë, e dinin këtë.

Të gjithë, përveç atij idiotit, kokëtrashit që kishte përballë e që gëzonte si një fëmijë pesëvjeçar. Deni Pisqolla u pa sy më sy me Elvisin dhe të dy tundën kokat në shenjë pohimi. Kaq mjaftonte për Elvisin; gjithçka u vendos.

Kapitulli njëzet e shtatë

Tek rrinte shtrirë në shtratin e madh me Kainin, Xheni buzëqeshi e lumtur. Ai ishte mbështetur mbi bërryl dhe kundronte me ëndje trupin e saj lakuriq. Atë çast, ajo ndjeu pushtetin që kishte mbi të. Për Xhenin, ishte e pazakontë që të sillej aq çlirët me Kainin pasi kishin bërë seks. Zakonisht, ishte shumë e ndrojtur, por atë natë, pasi kishte pirë disa gota, filloi të ndihej ndryshe. Kuptoi se mund ta shndërronte atë burrë të pashëm, në një zagar që i jargavitej pas dhe zbuloi se ç'fuqi të madhe kishte seksi dhe dashuria mbi të. Sepse ai e dashuronte. E ndiente këtë kur ai e mbështillte me krahët e tij, kur e prekte, e ndiente në butësinë e tij. Më parë, nëse dikush do t'i thoshte se një ditë ajo do t'i përjetonte ato emocione të zjarrta, do të qeshte me të madhe, por jo ato çaste, kur më në fund kishte zbuluar se çfarë ishte jeta dhe dashuria. Ato pak orë të kaluara vjedhurazi me të, vlenin më shumë se një jetë e tërë me dikë tjetër, me dikë "të lirë". Kaini i ishte kthyer në një lloj droge dhe nuk mund të rrinte asnjë çast pa menduar për të.

Befas, telefoni në tavolinën e vogël përbri shtratit tringëlliu. Ai e ngriti duke psherëtirë e teksa fliste, e shtrëngonte Xhenin fort mes krahëve. Ajo mbylli sytë për të shijuar ndjesinë e prekjes së tij, për të shijuar ato pak çaste që u kishin mbetur para se të ndaheshin e secili të shkonte në punë të vet.

Krejt papritur, Kaini u ngrit në këmbë dhe penisi iu ul në të qindtën e sekondës. Zëri i tij kumboi në të gjithë dhomën kur tha:

- Po tallesh me mua, Xhon?

Vetëm disa sekonda më vonë, përplasi telefonin në tavolinë dhe tha prerazi:

- Vishu, zemër! Unë duhet të shkoj.

U largua nga shtrati dhe filloi të vishej, ndërkohë që shante nëpër

dhëmbë, kërcënonte e shfrynte nga inati. Pastaj u kthye nga ajo, i ra kofshëve në një mënyrë aspak të ëmbël dhe bërtiti:

- Hajt pra, lëvize prapanicën, se nuk kam kohë të rri gjithë natën me ty.

Xheni bëri siç i tha.

Kur mbërritën para shtëpisë së saj, para se ajo të zbriste, ia kapi fytyrën ndër duar, i dha një puthje të zjarrtë dhe me seriozitetin më të madh, i tha:

- Më fal, Xhen. E di që ndoshta nuk duket kështu, por unë të dua, zemër.

Ajo buzëqeshi ëmbël dhe doli nga makina. U kënaq kur vuri re se pavarësisht se ai nxitonte shumë për të ikur, e shoqëroi me sy derisa ajo arriti te dera. Ishte një zotëri i vërtetë.

Kapitulli njëzet e tetë

Karolinë Morani ishte disi më e qetë që bashkëshorti i saj kishte ndryshuar plotësisht. Dukej si një burrë krejt tjetër. Ajo kuptoi se ishte frikësuar kot dhe ndjeu se, edhe pse këta kishin qenë muaj shumë të vështirë, kishte arritur ta bindte të shoqin se çfarë ishte vërtet e rëndësishme në jetën e tyre. Nuk mund ta quaje kurrsesi një grua budallaqe, porse një femër me këmbë në tokë. E dinte mirë se meshkujve si bashkëshorti i saj femrat u shkonin vetë pas, kudo dhe kurdoherë. Kjo ishte diçka e zakonshme në punën e tyre, ndaj ajo ishte e gatshme ta bënte një sy qorr për këto budallallëqe të papërfillshme, por një dreq zoçke të përhershme, nuk do ta toleronte kurrë. Ajo kishte krenari, dreqi e mori, edhe pse ai nuk e kishte një të tillë.

Megjithatë, ai po përpiqej dhe duke e njohur ashtu si e njihte ajo, kjo nuk ishte aspak e lehtë për të. Kaini ishte nga ata meshkuj që kishte bërë gjithmonë me kokën e tij dhe ajo e kishte ditur këtë që në fillim, prandaj lidhjen e tyre e kishte cilësuar fillimisht si një triumf. Karolina e adhuronte jetën që bënte, e donte shtëpinë, makinat, paratë, që sa vinin e shtoheshin, por më shumë se gjithçka tjetër, adhuronte faktin që ishte zonja e Kain Moranit dhe reputacionin që i bashkëngjitej këtij emri. Ajo nuk do të hiqte dorë kurrë nga këto privilegje pa luftuar.

U dëgjua zilja e telefonit dhe ajo eci mespërmes kuzhinës së saj të madhe për t'u përgjigjur.

Vetëm dhjetë sekonda më vonë dukej si një e sëmurë mendore dhe ulërimat e saj ngritën lagjen në këmbë. I biri i shkoi pranë dhe pas tij edhe vjehrra, e cila kishte ardhur të rrinte disa ditë në shtëpinë e re.

Kapitulli njëzet e nëntë

Elvis Munroja mund të kishte shumë të meta, por nuk ishte aspak budalla. Kishte menduar gjerë e gjatë për takimin dhe kishte arritur në përfundimin se vetëm një të krisuri dhe të sëmuri mund t'i shkonte ndër mend të hiqte qafe Kain Moranin. Ai paguante një ushtri të tërë me njerëz dhe ngjallte një lloj besnikërie tek ata, që ishte e pazakontë në punën e tyre. Kaini rekrutonte djem të rinj, të cilët ishin të gatshëm të bënin gjithçka për të, sepse e shikonin si një idhull dhe e kishin për nder të ishin pjesë e skuadrës së tij.

Ai e dinte se sa rëndësi kishte respekti dhe sa shumë mund të përfitonte prej tij, madje edhe vetë ishte rritur si ata djem dhe e dinte se mundësitë e tyre ishin të pakta, ndaj përpiqeshin t'i binin në sy që të arrinin diçka. Të rriteshe në lagje të vogla, ku të gjithë vuanin për të nxjerrë bukën e gojës dhe nuk arsimoheshin ashtu si duhej, ku vetëm më i forti mund të të ndihmonte të zije një vend në shoqëri, do të thoshte t'i bëje sytë katër, të çaje vetë përpara dhe të mos kishe besim tek asnjë, sepse besimi ishte diçka e huaj në atë botë. Shumica e atyre të rinjve kishin vetëm dy zgjedhje: të rekrutoheshin në ushtri ose të bëheshin pjesë e botës së krimit. Nëse nuk ishin të prerë për asnjërën prej këtyre, atëherë fillonin ndonjë punë që paguhej dy groshë dhe që nuk përmbushte asnjë nevojë. Ata kishin nevojë për veshje të mira, makina dhe para - para që gëlonin, para me thasë. Dëshironin që të tjerët t'i shihnin si njerëz të rëndësishëm dhe pikërisht këtë u ofronte Kain Morani. Nëse punoje për të, nuk kishe të garantuar vetëm atë dreq page të mirë, por edhe respektin që të ofronte ajo punë.

Kain Morani kishte pikasur potencialin që fshihej brenda kësaj ushtrie me djem të rinj e të papunë, pa të ardhme dhe pak ose aspak të shkolluar, por që ishin dinakë dhe donin të bënin një jetë të mirë. Ishin

vitet shtatëdhjetë, papunësia ishte e madhe, njerëzit të pashpresë, por askujt nuk i interesonte ajo gjendje. Kain Morani u jepte para, prestigj dhe respekt, ndërsa ata ia shpërblenin njëqindfish, sepse e adhuronin si të ishte një perëndi. Kain Morani u kishte dhënë shpresë dhe kjo e fundit ishte diçka që asnjë prej atyre të rinjve nuk kish menduar se do ta fitonte ndonjëherë.

Për më tepër, Kaini kishte sjellë sigurinë në lagje, nuk kishte më shkëmbime zjarri në publik apo vjedhje bankash. Ai vetë sigurohej që gjithçka të shkonte si jo më mirë dhe llumi i shoqërisë ishte më se i kënaqur. Ishte mëkat që gazetat nuk e kuptonin se tregu i zi do të ekzistonte gjithmonë dhe ishte më mirë për të gjithë që të kontrollohej nga njerëz si Kain Morani. Para se ai të merrte në dorë drejtimin e organizatave, ai vend kish qenë si Perëndimi i Egër, vetëm se në Londër nuk kishte asnjë dreq sherifi me tope të hekurta që t'i zgjidhte ato probleme. Shkëmbimet e zjarrit, zënkat me thika, zhvatjet e çdo gjë famëkeqe, Kain Morani i kishte modifikuar duke i kthyer në punë të respektueshme. Njerëzit i bindeshin verbërisht dhe idetë e tij bënë që vendi ku jetonin, t'i ngjante sadopak një komuniteti të përshtatshëm për ta.

Tani që e kishin sfiduar, Elvisi e dinte se puna e madhe e Kainit për të ngritur këtë reputacion, ia kishte vlejtur dhe nuk do ta linte në baltë. Edhe sikur të gjithë ata burra të bëheshin bashkë, nuk do t'ia dilnin ta mposhtnin e të merrnin në dorë gjithçka të tijën. Nëse do të vrisnin atë, duhej të vrisnin edhe Xhonin, gjë që nuk ishte aspak e lehtë. Nëse në atë valle do të përfshije edhe Xhemi Xhonsin, atëherë zëre se i kishe bërë gropën vetes. E po, Elvisi e dinte mirë se anën e kujt duhej të mbante dhe as që bëhej fjalë të mbështeste atë tradhtarin me dy fytyra, Xhim Djalin. Ai ishte njësoj si Miki Dycigarëshi: një dreq paraziti që përdorte këdo që kishte rreth e rrotull. Nëse ai do të bëhej dikush, pa dyshim që do të fillonin sërish vrasjet dhe bastisjet. Nëse do të eliminonte Kain Moranin dhe Xhoni Mekun, do të krekosej siç bëjnë gjelat mbi çati.

Megjithatë, Elvisin e kishte befasuar diçka. Në atë takim, teksa rrinte ulur dhe dëgjonte, e kishte kuptuar se asnjë prej tyre nuk ishte i gatshëm ta zgjidhte i vetëm atë problem - kaq donte të dinte Elvisi.

Kapitulli tridhjetë

Në autostradën A13 në periferi të Basildonit, Xhein Hardingu, e ëma e Karolinës, kishte humbur kontrollin e makinës. Kishte ndërruar jetë në vendin e ngjarjes dhe zjarrfikësit mezi kishin arritur ta nxirrnin jashtë makinës.

Karolinë Morani nuk donte njeri tjetër më shumë sesa të ëmën - ajo ishte gjithçka për të. Xheini nuk ishte thjesht një nënë për të, por edhe një motër, ishte zëri i arsyes në jetën e saj kaotike. Vetëm ajo mund t'i thoshte se çfarë duhej të bënte dhe Karolina ia vinte veshin gjithmonë.

Xhein Hardingu e dinte se Kain Morani ishte gjëja më e mirë që i kishte ndodhur së bijës. E pranonte edhe vetë se, nëse nuk tregohej e sertë, Karolina do ta mërziste të shoqin çdo ditë e më shumë derisa ai të largohej prej saj.

Xheini e donte të bijën, por, hera-herës, Karolina ishte vërtet acaruese dhe i pëlqente shumë t'i dramatizonte gjërat, sidomos kur ishte vetë personazhi kryesor i kësaj drame. Xheini bënte shpesh shaka duke thënë se gjithçka vërtitej rreth së bijës dhe, në njëfarë mënyre, ishte e vërtetë. Edhe gjatë fëmijërisë së saj, Karolina kishte qenë tekanjoze, mbante mëri dhe madje kishte shfaqur edhe ca shpërthime të frikshme zemërimi, si një vrasëse e regjur. Kur e humbte toruan, edhe mund të vriste ndokënd. Ajo krijonte skenarë dhe i luante vetë ngjarjet. Ishte shndërruar në një njeri që grindej e debatonte për gjithçka dhe i pëlqente shumë vetja. Xheini e dinte se, nëse dikush nuk ia ulte pak hundën, herët ose vonë, Kaini do të largohej prej saj, sepse ai nuk ishte nga ata burra që u shkonin pas avazit grave apo t'u plotësonin tekat e kota.

Me vdekjen e së ëmës, e bija nuk kishte humbur vetëm zërin e arsyes, por edhe personin e vetëm që mund ta mbante në kontroll. Karolinë Morani kishte marrë goditjen më të fortë në jetë dhe nuk po e përballonte aspak mirë.

Kapitulli tridhjetë e një

- E po, Elvis, ne e prisnim këtë. Mendonim se do të ishte Miki Dycigarëshi ai që do ta provonte i pari, megjithatë e admiroj Xhimin, sepse u bë menjëherë palë me lojtarët më të fortë. Kjo tregon se është dinak dhe nuk ma merrte mendja të ishte i tillë.

Elvisi mblodhi supet dhe tha:

- Është një maskara. Miki është i poshtër, kurse Xhim Djali është si shushunjë, që do t'ua thithë gjakun të gjithë atyre që ka rreth e rrotull.

Kaini dhe Xhoni pohuan me kokë në shenjë mirëkuptimi.

- Pra, do të na vrasin të gjithëve, kështu?! - tha Xhoni Meku dhe nga toni i zërit dukej që po tallej, ndaj Kaini qeshi me të.

Elvisi ishte nervoz, por nuk e jepte veten. Kishte shkuar tek ata për të shmangur një kasaphanë dhe jo vetëm se ata burra i pëlqenin, por se i interesonte që të ruhej paqja e të mos humbte ato që zotëronte. Megjithatë, kishte edhe një arsye tjetër, që mendonte se Kain Morani e Xhoni Meku do ta kuptonin më së miri. Ishte i gatshëm të jepte pesëdhjetë për qind të klubit të tij. Pse të mos e bënte? Si këmbim, do të merrte paratë, por edhe diçka më shumë. Ai ishte gjithashtu furnizuesi i drogës në juglindje, kështu që do të përfitonte më shumë.

- Me sa duket, duhet të nxjerrim jashtë loje Xhim Djalin dhe ata tutorët e tjerë, Riçin dhe Mikin. Nuk mendoj se policia do të hetojë për zhdukjen e tyre, ndaj jam i bindur se kjo është gjëja e duhur. Duhet t'i zhdukim. Të tjerët nuk janë aq dinakë. Ata do ta kuptojnë ç'do të thotë kjo dhe pas kësaj kryeneçësie, as që bëhet fjalë t'u ofrojmë pesëdhjetë për qind të pronësisë së klubeve të tyre; kjo është e sigurt. Do t'ua marr klubet dhe do t'u jap një mësim të mirë se dora që të ka ushqyer, nuk duhet kafshuar kurrë.

Xhoni tundi kokën në shenjë miratimi.

- E di unë se ku duhen çuar, Kain. Njoh një plakush që prodhon acid industrial. Ai mund të merret fare mirë me këta, nëse ia mbush mirë xhepin. Ku ka mënyrë më të mirë për t'i hequr qafe?

- Mua më duket zgjidhja e përsosur, mik. Në rregull, atëherë. Unë po zgjedh disa nga djemtë që t'i kapin, ndërsa me të tjerat merru ti, - tha Kaini dhe i buzëqeshi Elvisit. - Mos u shqetëso, ti bëre gjënë e duhur. Nuk mendoj se ke tradhtuar shokët, sepse asnjë prej atyre maskarenjve nuk është shoku yt. Përveç Deni Pisqollës, që më ka pëlqyer gjithmonë, dhe më vjen mirë që edhe ai ka rënë dakord me ty kur vendosët se cili ishte hapi i duhur që duhej të merrnit. Është një maskara i regjur dhe Xhimi ka qenë gjithmonë armiku i tij më i keq.

Telefoni mbi tavolinën e zyrës së tij ra dhe ai e ngriti me shpejtësi.

- Në rregull, në rregull, Karolinë, qetësohu. Jam duke ardhur. Ta marrë dreqi, të betohem që po vij... - tha Kaini. Ai heshti një hop dhe hodhi sytë nga Xhoni. Ky i fundit u alarmua, sepse, teksa fliste, Kainit i iku fare ngjyra e fytyrës.

- Çfarë ka ndodhur, Kain?

Ai tundi kokën i habitur dhe tha me seriozitetin më të madh:

- Xheini, nëna e Karolinës... ka vdekur. Është përplasur në autostradën A13.

Tre burrat e tjerë heshtën për disa sekonda para se Xhoni Meku të hidhej e të thoshte:

- Eja, mik, të çoj unë në shtëpi.

Kaini ngriti dorën dhe tha me qetësi:

- Jo, ti mbaro punët e lëna pezull. Sa më shpejt të zhduken ata të tre nga qarkullimi, aq më mirë është. Do të të telefonoj më vonë, dakord? Dua t'i shoh ata maskarenj të ulur në gjunjë e të më luten që t'u fal jetën. Nuk e toleroj kurrsesi mosbindjen, madje nuk e konceptoj dot.

Kur dëgjoi fjalët e Kain Moranit, Elvis Munroja u ndje i çliruar, sikur sapo t'i kishte shpëtuar një plumbi. Në njëfarë mënyre, i kishte shpëtuar.

Kapitulli tridhjetë e dy

Karolinë Moranit i dhembte shpirti dhe Kaini e dinte se ajo nuk e kishte në karakter të sillej ashtu, por po vuante vërtet. Nëna e tij, Molli, po bënte çmos, por vjehërr e nuse nuk kishin pasur kurrë një lidhje të ngushtë me njëra-tjetrën. Molli kujdesej me kënaqësi për Majkëllin e vogël dhe kjo ishte një ndihmë e madhe.

Karolina nuk ishte kujdesur kurrë për të birin njëzet e katër orë rresht që kur kishte lindur, sepse me ta jetonte edhe Xheini. Kainit i leverdiste kjo gjë, sepse ajo i bënte shoqëri Karolinës kur ai nuk ndodhej në shtëpi. Teksa përqafoi të shoqen, pyeti menjëherë veten se si do t'u shkonte filli në të ardhmen. Edhe ato çaste kur Karolina e kishte shpirtin plagë dhe kishte nevojë më shumë se kurrë për mbështetjen e tij, ai vazhdonte të përfytyronte Xhenin. E dinte që nuk duhej ta bënte, por nuk e shmangte dot.

Xheni i ishte bërë si drogë, e tërhiqte si askush tjetër më parë dhe kjo ishte shumë e rrezikshme, por njëkohësisht e qetësonte, pasi edhe ajo vetë ishte një vajzë e qetë, sidomos nëse e krahasoje me karakterin e harbuar të Karolinës. Ndihej mirë kur provonte atë ndjesi çlirimi që i falte vetëm Xheni. Karolina ishte gjithmonë në qendër të vëmendjes e gjithnjë flitej për nevojat dhe dëshirat e saj, ndërsa Xheni, nga ana tjetër, nuk donte asgjë prej tij, veç t'i qëndronte pranë. Ai e ndiente se ajo e donte dhe kjo ishte si një lloj terapie - aq e lehtë dhe çlodhëse.

Sikur t'ia kishte lexuar mendjen të shoqit, Karolina u shkëput menjëherë nga krahët e tij dhe u fut në tualetin e dhomës së tyre të gjumit, duke e përplasur derën aq fort, sa ishte për t'u habitur si nuk doli nga menteshat. Kaini psherëtiu thellë. Kjo do të ishte një situatë e vështirë dhe ai e dinte që në fillim këtë. Ajo do të përfitonte sa të mundte nga kjo.

Kapitulli tridhjetë e tre

Molli Morani vuri nipin në gjumë dhe bëri një çomlek për të nesërmen. Kishte shkuar shumë vonë. Sado që i dhembte në shpirt kur e shihte nusen në atë gjendje, ishte e sinqertë dhe thoshte se e kishte pasur shumë të vështirë ta pranonte këtë vajzë në familjen e saj. Karolina nuk e llogariste fare, dhe kjo dukej ashiqare.

Nga ana tjetër, nëna e saj, Xheini, kishte qenë krejt ndryshe dhe të gjithë vrisnin mendjen se si ishte e mundur që kishte rritur një vajzë të tillë, por për të mos i ngrënë hakun së ndjerës, ajo kishte bërë të pamundurën. Zoti e kishte bërë shpinën për të mbajtur barrë, siç thoshte edhe nëna e saj, dhe në këtë thënie kishte diçka të vërtetë. Duhej një shpinë e fortë për të mbajtur tërë atë "barrë" që ishte një kat më lart. Teksa në mendje i vërtiteshin mendime të tilla, u kënaq pa masë që nuk ishte një e krishterë e devotshme, edhe pse nusja e saj, në të vërtetë, do të vinte në provë edhe durimin e Shën Jobit. Gjithçka vazhdonte të rrotullohej rreth saj dhe jo rreth gruas së gjorë që kish gjetur vdekjen në makinë buzë rrugës, si të ishte një qen i braktisur. Dihej që nuk mund të shprehte asgjë nga ato që po i kalonin në mendje, sepse do të ishte njësoj si të provokonte apokalipsin në atë shtëpi.

Molli dëgjoi hapat e të birit tek zbriste shkallët dhe i mbushi deri në buzë një gotë me konjak. Me siguri që do të kishte nevojë për një të tillë. Mbushi sërish të vetën dhe sapo e pa të birin duke hyrë në kuzhinë, buzëqeshi e gëzuar. Kaini e përqafoi, ndërsa ajo nuk lëvizi nga karrigia. E adhuronte aromën e saj, një kombinim i parfumeve "Avon", i duhanit dhe i erës së saj të ëmbël, që e kthente gjithmonë pas, në fëmijëri. U ul përballë saj dhe ngriti gotën, sikur po ngrinte një dolli, por në heshtje.

- Si është ajo?

- Si gjithmonë, - tha ai duke mbledhur supet.

Molli psherëtiu.

- Në fakt, ky është një çast shumë i vështirë për të. Për të qenë të sinqertë, sapo ka humbur nënën dhe kjo nuk është një gjë e vogël.

Ai tundi kokën në shenjë pohimi.

- E di, mama. Si është djali?

Molli u gjallërua sapo u përmend nipi.

- Ai është mirë, bir. Është i mrekullueshëm dhe i zgjuar sa më s'ka. Më kujtohesh ti kur ke qenë në moshën e tij.

Kaini buzëqeshi si për ta falënderuar dhe e rrëkëlleu gotën me një frymë, ndërsa ajo ia mbushi edhe një tjetër fët e fët, sikur mezi po priste që ai ta mbaronte.

- Mama, më vjen shumë keq për mënyrën se si ajo sillet me ty.

Molli ngriti dorën, i bëri shenjë të birit, që të ulte zërin, dhe atë çast ranë në sy gishtat e lyer në mënyrë të përsosur me manikyr.

- Nuk ke pse kërkon falje, bir. Ajo është një femër budallaqe, kjo është e sigurt. Nuk e di se çfarë të tërhoqi tek ajo, por sipas mënyrës së saj, të do, - tha si me hidhërim.

Ai psherëtiu sërish.

- Të them të drejtën, mama, pikërisht këtu qëndron problemi, - tha dhe mbylli sytë i shqetësuar. - Të kujtohet ajo vajza për të cilën të fola? Është hera parë që më ndodh të shkoj me dikë e të mos ia mbath. Nuk jam ndier kurrë kështu, madje as me atë që është aty lart.

Molli u përkul mbi tavolinën e shtrenjtë prej xhami dhe i kapi dorën të birit.

- Mos merr vendime që tani, bir. Disa gjëra duhen menduar mirë.

Ai i kishte treguar së ëmës për Xhenin e tij dhe ajo e kishte kuptuar se nuk ishte thjesht një flirt kalimtar, por diçka më shumë se aq. Nëse merrej vesh, do të bëhej nami, sidomos pas asaj që i kishte ndodhur nuses së djalit. Asaj i erdhi keq që i biri kishte trashëguar prej saj prirjen për të dashuruar më shumë se ç'duhej. Ç'është e vërteta, ky kishte qenë gabimi i vetëm që ajo kish bërë në jetë: i kishte dashur shumë njerëzit, edhe ata të gabuarit. Madje, gjithmonë të gabuarit.

Kapitulli tridhjetë e katër

Xheni e dinte se gruaja e Kainit do të kishte nevojë më shumë se kurrë për të shoqin, ndaj nuk bëri zë njëherë për njëherë, por i la gjërat ashtu si ishin. E kishte mërzitur vetëm vizita e nënës së tij. Ajo e futi në apartament, të cilin e kish bërë xixë, ndërkohë që e ëma nuk ishte e pranishme - falë Zotit, i cili kishte treguar se kishte ende pak mëshirë për të.

Kaini i jepte nënës së saj një shumë mujore, duke i hequr Xhenit një barrë të madhe nga shpina. Paratë nuk u mungonin më, si zakonisht, gjë që e çorodiste shumë Ejlinën, por, mbi të gjitha, në shtëpinë e tyre nuk do të gdhiheshin më burra të panjohur. Ai i kishte premtuar Xhenit një apartament, por vajza duhej të tregohej e duruar e të priste nëse do të ndodhte vërtet.

Por ai nuk e kuptonte që ajo nuk donte asgjë prej tij, kurrë nuk kishte dashur, gjë prej gjëje. Ndihej e lumtur vetëm duke e pasur pranë; aq i dilte e i tepronte. Ndonjëherë, i dukej se ai nuk mjaftohej me aq, sepse kërkonte gjithmonë e më shumë.

Një ditë, në pragun e derës së saj, u shfaq nëna e tij dhe ajo nuk dinte si të reagonte. E shoqëroi Mollin në sallon dhe e ftoi të ulej. Xheni nuk kishte qenë kurrë aq nervoze sa ato çaste. Kur Molli u prezantua para se të hynte, Xhenit sa nuk i ra të fikët nga frika. E ëma e Kainit kishte ardhur aty dhe kërkonte të bisedonte me të. Kur Molli e pa me sytë e saj atë bukuri, nuk u habit aspak që i biri ishte magjepsur. Përveçse ishte e qetë, që e bënte edhe më tërheqëse nga ç'ishte, kishte edhe një bukuri të rrallë. Edhe sikur të doje, nuk gjeje dot fjalë të tjera për ta përshkruar. Sytë e saj mund të bënin çdo burrë ta humbte toruan.

Molli u ul në divanin e vjetër e të prishur dhe buzëqeshi me ankthin e vajzës, që dukej sheshit.

- Ulu, bijë. Nëse do të kisha ardhur këtu për t'u zënë, tanimë do të kisha mbaruar punë, - i tha ajo dhe buzëqeshi, si për ta qetësuar vajzën.

Sa më shumë kalonin minutat, aq më shumë Xheni kuptonte se nëna e Kainit i pëlqente, edhe pse ajo ndoshta kishte ardhur t'i bënte moral. Do të pranonte gjithçka që t'i thoshte ajo grua; se mos kishte zgjedhje tjetër!

- Dëshironi një filxhan çaj apo diçka tjetër?

Molli pohoi me kokë dhe buzëqeshi sërish.

- Një çaj do të më pëlqente shumë.

Kështu, e ndoqi Xhenin në kuzhinën e vogël dhe vështroi me kujdes vajzën teksa mbushte ibrikun. Befas, ndjeu keqardhje për vogëlushen teksa e shikonte që po mundohej aq shumë, që gjërat të dukeshin sa më mirë. Një ibrik çaji në një shtëpi të atillë! Kjo tregonte se ajo ishte një vajzë me karakter dhe që kërkonte më shumë nga jeta. Molli dinte gjithçka për nënën e saj, por, tekefundit, kush ishte ajo për ta gjykuar? Edhe Molli, në të ri të saj, nuk kishte bërë ndonjë jetë të ndershme, nuk ishte sjellë më mirë se ajo.

Qetësia që mbizotëronte aty, nuk ishte aspak kërcënuese siç ndodhte rëndom në shtëpi me Karolinën. Molli nuk kishte veçse disa çaste aty dhe vajzës i shkoi mendja t'i ofronte diçka për të pirë, kurse Karolina donte gjithçka që kishte burri i saj, përveç nënës së tij. Ajo nuk e honepste dot, por thjesht e duronte: nuk i vinte ndonjë fjalë tjetër ndër mend për të përcaktuar mënyrën se si e trajtonte nusja e të birit. Nëse Kaini nuk do t'ia çonte ndonjëherë nipin në shtëpi, ajo nuk kishte për ta parë kurrë me sy, gjë që i pëlqente shumë Karolinës, e cila dëshironte që gjyshja ish-prostitutë të mos ekzistonte fare. Nusja e të birit dinte si të përfitonte nga ato që i ofronte jeta, gjë që pritej, sidomos tani që kish humbur të ëmën. Xhein Hardingu kishte qenë një grua shumë e dashur, ndaj të gjithë vrisnin mendjen se si ishte e mundur që e bija kishte dalë një ndyrësirë dhe një femër aq e çuditshme.

Xheni vendosi ibrikun mbi tavolinë dhe Molli ndjeu se, krejt papritur, ajo vajzë i hyri në zemër.

- Dëshironi sheqer?

Xheni ishte një vajzë e ëmbël dhe elegante dhe fati nuk i kishte ofruar jetën që meritonte. Molli mendoi se, nëse ajo do të kishte lindur në një familje të pasur, do të kishte arritur gjithçka që do t'i vinte synim vetes.

Molli ishte rehatuar në divan dhe në dorë mbante filxhanin e çajit, të cilin e ktheu njëherë, pastaj nisi të fliste gjithë trishtim:

- Nëna e Karolinës, që iu prehtë shpirti në paqe, vdiq mbrëmë në një aksident me makinë, - tha dhe bëri kryqin instinktivisht.

- E tmerrshme. Më vjen shumë keq për të.

- Kështu, unë erdha të të them se burri i saj, Kaini, duhet t'i qëndrojë pranë. Më kupton se çfarë dua të them, apo jo?

Xheni tundi kokën në mënyrë krejt të pandërgjegjshme.

- Sigurisht që po. Shpresoj që ajo të jetë mirë. Duhet të jetë e tmerrshme të humbasësh nënën sa hap e mbyll sytë.

Molli tundi kokën në shenjë pohimi.

- Vdiq në vend, nuk kishte asnjë shpresë. Shiko, Xheni, Karolina nuk po e përballon aspak mirë këtë situatë, kjo është normale, por ajo është edhe shumë tekanjoze nga natyra. Më kupton?

Xheni qeshi nën buzë. Të gjithë e dinin ç'karakter kishte Karolina dhe se sa arrogante ishte. Nuk vinte nga ndonjë familje kushedi se çfarë, të paktën jo më e mirë se e të tjerëve, por sillej sikur në venat e saj rridhte gjak fisnikësh.

Gjithsesi, edhe pse kishte shumë të meta, Karolina ishte ende nusja e të birit dhe kjo nënkuptonte se, edhe pse e kishte halë në sy, Molli duhej ta përkrahte në çdo rast. Ishte e përzgjedhura e Kainit dhe asaj nuk i mbetej gjë tjetër veç ta pranonte, ashtu siç kish bërë në fakt.

- Ai ju dërgoi këtu?

Në zërin e vajzës ndihej njëfarë trishtimi.

Molli tundi kokën dhe tha:

- Ai më tregoi për ty, Xheni. Erdha të të bindja që ta mirëkuptosh dhe t'i lësh pak kohë vetëm. Karolina ka pësuar një goditje të tmerrshme dhe duhet trajtuar me kujdes. Është e pikëlluar.

Xheni e kapërdiu zhgënjimin dhe tha:

- Sigurisht, e kuptoj. Si është Kaini?

Molli buzëqeshi nga kjo pyetje. Fytyra e saj ndryshoi në çast dhe Xheni pikasi disa tipare që të linin të kuptoje se duhej të kish qenë shumë e bukur në kohën e saj.

- E po, ç'të them? Është shumë i zënë, merret me gjithçka, ndërsa Majkëlli është vetëm katër vjeç dhe nuk e kupton se gjyshja e tij nuk është më. Më parë, e shikonte çdo ditë. E kupton tani pse do të jetë shumë e vështirë për Karolinën? Xheini nuk ishte vetëm nëna e saj, por edhe mikesha e saj e vetme. Ishin shumë të lidhura.

Xheni ktheu filxhanin me çaj gjithë elegancë, duke mos e besuar ende se përballë saj ishte ulur e ëma e Kainit dhe se po bisedonin si të ishte diçka krejt normale.

- Shpresoj t'i shkojnë gjërat mbarë.

Molli buzëqeshi dhe kapi dorën imcake të vajzës.

- Ai të ka shumë për zemër, Xheni. Ndoshta më shumë se ç'duhet, të them të drejtën, por jepi pak kohë, bijë. Këto kohë i ka mendimet lëmsh. - Më pas, si për ta zbutur paksa situatën, i tha gjithë hare: - Nuk jetoj shumë larg prej këtej. Mund të më takosh kur të duash. Si thua?

Xheni buzëqeshi me gjithë zemër dhe ia ktheu:

- Do të më pëlqente shumë, zonja Moran.

Këtu, Molli nuk e mbajti dot të qeshurën.

- Oh, Zot! Nuk jam martuar kurrë, bija ime. Më thirr më mirë në emër dhe jemi në rregull bashkë.

Kapitulli tridhjetë e pesë

Më në fund, Karolina kishte pranuar të pinte një qetësues dhe Kaini kishte ikur duke e lënë me teton e saj. Dolli Harding nuk ishte martuar kurrë dhe jo se nuk kishte dashur, por nuk kishte qenë e thënë. Ajo kishte një fytyrë engjëllore, por një gojë të ndyrë si të një kamionisti. Njësoj si mbesa e saj, edhe ajo kishte një natyrë tekanjoze dhe mund të grindej edhe me teshat e veta, nëse shtëpia ishte bosh, megjithatë zemrën e kishte flori dhe vdekja e së motrës e kishte shkatërruar. E donte Karolinën si ta kishte vajzën e saj, ndërsa për Majkëllin linte kokën.

Edhe pse e dinte se e shoqja kishte nevojë për të, Kaini kishte gjëra të tjera në mendje. Duhej të përfundonte patjetër një punë dhe e kishte ndarë mendjen ta zgjidhte para se të ishte tepër vonë.

Megjithatë, ndjenja e fajit nuk e linte të qetë, ndërsa fjalët e saj vazhdonin t'i buçisnin në veshë: "Mos më lër, Kain. Kjo shtëpi sikur më ha, është shumë e madhe për të qëndruar vetëm." Për pak sa nuk i kujtoi se dikur i kishte thënë të mos e blinte atë dreq shtëpie, por ja që nuk ia kishte vënë veshin. I kishte dhënë disa qetësues dhe ishte larguar, duke i premtuar se do të kthehej sa më shpejt. Si për çudi, ajo e kishte besuar. E dinte se ai nuk do të tregohej aq zemërgur, për më tepër, jo në një çast të atillë.

Problemi ishte se Kaini kishte filluar të acarohej me të. T'i qëndronte pranë, i dukej si një punë dhe kishte filluar ta merrte inat. I dukej sikur gjithçka që bënte ajo, ishte gabim. E dinte që nuk po tregohej i drejtë dhe se ajo nuk kishte bërë asgjë të gabuar, por mendja i rrinte vetëm te Xheni dhe përballë saj, ai dorëzohej. Tanimë i ishte shndërruar në një lloj manie dhe nuk arrinte ta kuptonte arsyen. Nuk kishte ndier kurrë më parë diçka të atillë për një femër dhe ajo ndjesi ishte e huaj. Ai gjithmonë kishte menduar se jeta është diçka që ndryshon vazhdimisht dhe Karolina, Zoti e faltë, ishte një prej këtyre ndryshimeve.

Në fillim, kur sapo ishin lidhur, zënkat shpërthyese i lezetonin, sidomos

pajtimet që vinin pas tyre, kurse tani kishin filluar ta shqetësonin. Ishte një femër që duhej të mundoheshe shumë për t'i bërë qejfin dhe xhelozia madhe, e cila në ato fillime ishte një tregues i mirëfilltë i dashurisë së saj për të, tanimë e acaronte. Kishin ndërtuar një jetë të mirë bashkë, por ai gjithnjë e kishte ditur se ajo që e bënte të shoqen aq të dhënë pas tij, ishte pikërisht aftësia e tij për të krijuar një standard jetese. Jeta e saj kishte ndryshuar kryekëput që nga çasti kur ishin martuar. Ajo përpiqej t'i plotësonte vetes çdo tekë, duke besuar se, për të qenë e lumtur, i duhej frigoriferi më i ri që kish dalë në treg apo këpucët më të fundit. Sipas mënyrës së saj, ajo e dashuronte, por kjo mënyrë i përngjante një zone të minuar.

Ai e urrente veten që po e tradhtonte, por nuk kishte zgjedhje tjetër. Xheni ishte ku e ku në krahasim me të shoqen, por, në të vërtetë, mes atyre të dyjave nuk kishte shumë vend për krahasim. Edhe pse e vogël në moshë, ajo ishte aq me këmbë në tokë, sa Karolina nuk mund të ishte kurrë. Xheni ishte e ndërgjegjshme për vendin e saj dhe kënaqej thjesht me praninë e tij; nuk bënte si histerike nëse ai nuk shkonte dot apo nëse vonohej, për të mos përmendur faktin që nuk i kërkonte asgjë, diçka e panjohur në rutinën e tij të përditshme.

Ndonjëherë, kur shkonte në shtëpi dhe shikonte Karolinën duke shfletuar ndonjë katalog në kërkim të ndonjë gjëje që duhej ta blinte patjetër, i vinte të kapte diçka dhe t'i binte kokës, por nuk bënte zë, vetëm që të mos prishte qetësinë në shtëpi. Për të shmangur dramat, zgjidhte mënyrën më të lehtë: dorëzohej para tekave të së shoqes.

Karolina e gjykonte dashurinë e tij nga shuma e parave që ai shpenzonte për të, ndërsa Xheni thjesht e dashuronte. Ndryshimi ishte shumë i madh.

Karolina do të reagonte shumë keq, nëse ai do ta linte. Më shumë se gjithçka, ajo vlerësonte prestigjin që gëzonte nga martesa me të dhe një divorc do të sillte një betejë shkatërruese, të pambarim.

Filloi t'i jepte makinës më ngadalë dhe u habit që po mendonte për pasojat e një divorci të mundshëm. Shkundi kokën dhe qortoi veten, duke menduar se kishte një djalë të vogël që e adhuronte. Bënte një jetë relativisht të mirë me gruan dhe të birin, edhe pse mund të kishte pakënaqësi, por kështu ishte Karolina e tij.

Megjithatë, vetëm fakti që e mendoi si mundësi, e shushati. Po ta merrte vesh Karolina se çfarë po mendonte, do t'ia këpuste topet e do t'ia jepte në dorë. Një gjë ishte e sigurt: Karolinë Morani nuk ishte nga ato gra që mund t'u bëje dalje kollaj.

Kapitulli tridhjetë e gjashtë

Xhoni Meku kishte mbledhur një grup djemsh të besuar. Kishte të rinj, trupmëdhenj, të fortë dhe nga ata që nuk e zbërthenin gojën, pikërisht cilësitë që duheshin për atë punë të vogël.

Herët në mëngjes, kishin kapur Miki Dycigarëshin dhe Riç Xhejkobsin dhe i kishin futur në një magazinë të vjetër në Eseks. Elvis Munroja dhe Deni Pisqolla kishin shpëtuar për një qime dhe Xhoni, edhe pse nuk mund të fliste me askënd për këtë, ndihej i kënaqur, sepse i pëlqente të dy. I vetmi që kishte mbetur, ishte Xhim Djali. Do ta kishin të vështirë ta kapnin atë maskara. Për fat të mirë, kunati i tij, njëfarë Henk Barber e urrente sa më s'ka. Xhimi e kish trajtuar motrën e tij si fundërrinë për vite me radhë dhe ishte një bashkëshort dhe baba i papërgjegjshëm. Kështu, Henk Barberi do ta shiste Xhimin pa u menduar dy herë.

Xhoni parkoi makinën jashtë shtëpisë të së dashurës së Xhim Djalit. Ky i fundit mbante për të dashur një nënë beqare me gjoks të madh, ndërkohë që trurin nuk e kishte as sa të një mize. Disa burra nuk ndryshojnë kurrë.

Nga sa kishte marrë vesh, Xhimi shkonte zakonisht në shtëpinë e saj rreth orës shatë në mbrëmje dhe dilte pas orës nëntë, pa dyshim pasi kishte kënaqur gjithë epshet e tij mashkullore ndërkohë që fëmijët e saj ishin në gjumë. Nëse e mendoje mirë, e kishin zgjidhur më së miri. Një vajzë e re mirënjohëse për ato pak sterlina që i jepte ai herë pas here, ishte e vetëdijshme se nuk ishte asgjë më shumë për të, përveçse një pre e lehtë.

Kur Xhimi doli gjithë qesëndi nga shtëpia e vogël, ata po e prisnin. Kur iu afrua makinës së tij, ata e kapën dhe e futën në bagazhin e

makinës së Xhoni Mekut. Tre lojtarët kryesorë tanimë kishin dalë jashtë loje.

Xhoni Meku përgëzoi djemtë për punën e paqme që kishin bërë, dhe u nisën drejt Eseksit, duke e ditur fare mirë se në atë orë, trafiku do të ishte në pikun e tij, ndaj ishin të sigurt se ulërimat për ndihmë të Xhim Djalit nuk do të dëgjoheshin në zhurmën e madhe të autostradës A13.

Në fund të fundit, ajo ditë u kishte vajtur mbarë.

Kapitulli tridhjetë e shtatë

Riç Xhejkobsi dhe Miki Dycigarëshi e dinin mirë se pas tyre, do të vinte edhe dikush tjetër. Të dy ishin të tmerruar. Kësaj radhe, planet u kishin shkuar huq. Të dy i kishin lidhur në një magazinë të mbushur plot me fuçi nafte, era e së cilës të çante hundën dhe bënte që t'u lotonin sytë. E dinin se shumë shpejt do të sillnin edhe Xhim Djalin dhe më pas, fati i tyre do të vulosej.

Jashtë, kishte rënë muzgu dhe, me kalimin e orëve, po frikësoheshin gjithnjë e më shumë.

Të etur, të uritur dhe të frikësuar, gati-gati u gëzuan kur dëgjuan zhurmën e një makine që vinte nga jashtë. Asnjë prej tyre nuk pretendonte të dilte gjallë që andej, por kishin ende shpresa se mund të sajonin diçka për të dalë nga ajo situatë e vështirë.

Kain Morani u fut në magazinën e madhe me një çantë të zezë në dorë. Kur pa dy burrat të strukur pas njëri-tjetrit si pula, i përshëndeti miqësisht. Si gjithmonë, dukej i përsosur. Edhe pse i veshur me xhinse të markës "Levi's" dhe një bluzë "Fred Perry", dukej si një biznesmen i vërtetë, kokë e këmbë. Hapi çantën dhe nxori prej saj një shishe skoç, disa gota plastike, një pincë dhe disa freza.

Dy burrat shqyen sytë kur panë ato sende, por ai u buzëqeshi miqësisht.

- Nuk menduat vërtet se do t'ia hidhnit paq, apo jo, djema? - i pyeti dhe u ngërdhesh teksa shijonte sikletin e tyre.

- Miku juaj, Xhim Djali, ai maskarai tjetër, do të vijë nga çasti në çast. Me një gur, vrava tre zogj. Po më duket vetja si *Geoff Hurst*-i[3] tani, - tha dhe mbushi një gotë plot me skoç dhe e rrëkëlleu njëherësh. - Çfarë dite e lavdishme ka qenë ajo për Anglinë, hë? I çuan në dreq gjermanët, - qeshi

[3] Ish-futbollist i Anglisë, i cili shënoi tre gola në një ndeshje.

ai me shakanë që bëri. Ndërkohë, vuri re se burrat po e shikonin gjithë zili shishen dhe pasi mbushi edhe një tjetër gotë plot e përplot për vete, i përshëndeti sërish.

- Për një vdekje të lumtur!

Pas disa minutash, ata dëgjuan zhurmën e një makine tjetër që parkoi, dhe kuptuan se kishte ardhur çasti i tyre.

Kaini qeshi me të madhe; konjaku po bënte punën e vet. Befas, bërtiti me sa kishte në kokë:

- Tani fillon shfaqja, njerëz!

Kapitulli tridhjetë e tetë

Molli kishte ikur në shtëpinë e saj, sepse e dinte fare mirë se, edhe pse në ato rrethana, nusja e të birit preferonte të qëndronte vetëm dhe jo vetëm aq, por me gjasë, prania e saj do ta mërziste edhe më shumë. Karolina nuk e respektonte aspak nënën e të shoqit dhe sillej me të në një mënyrë jo të hijshme. Ishte shumë e rëndë për një nënë që nusja e të birit ta largonte në mënyrë aq arrogante, por ja që ashtu ishin gjërat. Të paktën Kaini i sillte herë pas here Majkëllin dhe ajo mjaftohej me aq.

Teksa rrëkëlleu koktejin me xhenxhefil, filloi të mendonte për vajzën e re, pas së cilës dukej se i biri ishte dashuruar aq shumë. Për hir të së vërtetës, edhe asaj i pëlqente. Por cilat do të ishin pasojat, nëse i biri do të largohej nga e shoqja dhe familja e tij? Një gjë ishte e sigurt: Karolinë Morani nuk do të flinte vetëm në shtratin bashkëshortor dhe nuk do të linte gur e kusur që Kaini të mos shihte më një ditë të bardhë.

Molli e kishte paralajmëruar disa herë të birin se po ia hapte gropën vetes, por ai nuk ia kishte vënë kurrë veshin. E pse duhej ta bënte? Ai ishte i zoti i vetes dhe ishte martuar me Karolinën, pavarësisht të gjitha shenjave paralajmëruese se si do t'i shkonte filli asaj martese. Burrat! Duan gjithmonë dikë që të kujdeset për ta, duan që të kalojnë nga prehri i nënave, tek ai i grave të tyre.

Molli ishte e habitur edhe vetë se sa për zemër e kishte marrë Xheni Rajlin. Kishte një lloj çiltërsie që i shkonte shumë për shtat moshës së saj të re. Ishte një femër e admirueshme në çdo aspekt, një nga ato të mirat madje, rrezatonte mirësi dhe këtë cilësi rrallë vetë e kanë.

Edhe vetë Zoti kishte dëshiruar që i biri të merrte një grua, që të paktën ta pëlqente, por një emocion të tillë nuk mund ta përjetoje, nëse merreshe çdo ditë me Karolinën. Mollin e patën ftuar njëherë për një darkë Krishtlindjeje dhe, meqë nuk shkoi ashtu si pritej, ajo u largua

duke i lënë në problemet e tyre. Ajo ditë kishte kaluar ndër thumba dhe Molli kishte nuhatur çdo fyerje që i kishte bërë nusja. E kishte pasur të vështirë t'i kapërdinte kafshatat gjatë darkës, edhe pse e kishte gatuar vetë. Ishte munduar gjithë ditën si skllave dhe Karolina as që kish denjuar ta falënderonte, edhe pse e ëma e saj, Xheini, kishte bërë çmos që të ndihej sa më e mirëpritur.

Ajo fyçka kokëmushkë e kishte parë gjithmonë si një rivale për të fituar dashurinë e Kainit, gjë që ishte qesharake, duke marrë parasysh se ajo ishte nëna e tij. Shpresonte se pas lindjes së fëmijës së tyre, që ishte djalë, do ta kuptonte më mirë marrëdhënien mes tyre, por nuk kishte ndryshuar gjë prej gjëje. Molli për të ishte gjithmonë ajo kuçka plakë e tmerrshme, që njolloste emrin e të birit dhe që duhej tallur dhe mënjanuar derisa të vdiste. Teksa mendonte këto gjëra, Mollit iu mbushën sytë me lot. Shpeshherë, e vërteta është më e dhimbshme, madje edhe më shumë nga sa mendojnë njerëzit.

Por të paktën Kaini e donte, e adhuronte pafundësisht. Ai nuk e kishte parë kurrë si një ish-prostitutë, por si viktimë të rrethanave dhe në fakt, deri diku ishte e vërtetë. Kishte qenë viktimë e naivitetit dhe bukurisë së saj vajzërore. Burrat kishin qenë gjithmonë rrënimi i saj; nuk kishte zgjedhur kurrë të duhurit.

Mollin e kishte tërhequr diçka e pazakontë te Xheni Rajli, ndoshta sepse kishte gjetur një shpirt të ngjashëm me të sajin ose ndoshta sepse ajo e dashuronte Kain Moranin me gjithë zemër.

Një trokitje e beftë në derë, ia preu në çast mendimet. U habit që dikush po i trokiste aq vonë. Shkoi ta hapte duke iu dridhur zemra, si gjithmonë. Mos ndoshta ishin ata të policisë, që do t'i thoshin se i biri ishte zhdukur apo më keq akoma, se kishte vdekur? Se e kishin vrarë?

E hapi derën me duart që i dridheshin, dhe u gëzua kur pa se në pragun e saj, po qëndronte Xheni Rajli.

- E di që është vonë, zonja Moran... Molli...

Vajza e la fjalinë përgjysmë dhe shpërtheu në dënesa dhe Molli, si gjithmonë zemërbutë, e pushtoi në krahët e saj. E shtrëngoi fort pas vetes dhe i pëshpëriti në vesh çdo gjë që i vinte ndër mend për ta qetësuar. Ajo kishte ardhur vërtet papritur, por kishte zbutur sadopak vetminë e tmerrshme që ndiente Molli. Për të, ajo vajzë ishte si një dhuratë e dërguar nga Zoti.

Kapitulli tridhjetë e nëntë

Miki Dycigarëshi po qante nën zë i dëshpëruar dhe Kain Moranit burrat iu dukën gati si fëmijë kur i pa në atë gjendje. Ishte i vetëdijshëm se të tre ata e dinin se fati i tyre tashmë ishte vulosur, megjithatë mahnitej kur i shikonte se ende shpresonin se mos ndonjë fuqi hyjnore do të ndërhynte t'i shpëtonte. Mendonte se nga raste të tilla, mund të kishte dalë edhe ajo shprehja "Shpresa vdes e fundit". Megjithatë, për ata burra, nuk kishte shpresë. Pas pak, do t'i jepnin njëherë e mirë lamtumirën asaj bote.

Kaini dhe Xhoni po kënaqeshin sa më s'ka; kjo ishte ajo që dinin të bënin më mirë dhe kështu e kishin hedhur edhe hapin e tyre të parë. Disa njerëz nuk ishin të aftë të praktikonin torturat dhe kjo nuk ishte punë për këdo; për disa të tjerë, nuk ishte diçka që u vinte natyrshëm, kurse për Kainin dhe Xhoni Mekun ishte diçka krejt normale, ndaj, deri në ato çaste, askush nuk kishte guxuar t'i sfidonte. Torturat i përdornin vetëm në rrethana ekstreme dhe ai ishte një prej atyre rasteve.

Kaini nuk e kishte kapërdirë ende faktin se ata burra kishin menduar se mund ta hiqnin qafe aq lehtë. Menduan se do të tregohej aq budalla, sa t'i lejonte ta kapnin të papërgatitur? Ky ishte një ofendim shumë i rëndë.

Kain Morani i thirri "djemtë" e tij të hynin brenda. Ka raste kur ndihet edhe nevoja e spektatorëve. Edhe pse trupat e tyre nuk duhej të gjendeshin kurrë, ishte e rëndësishme që një pjesë e historisë të tregohej gojë më gojë. Mënyra e vetme për ta realizuar këtë, ishte një ekzekutim shembullor në sy të disa të tjerëve. Nëse nuk do t'i gjente trupat, policia do ta kishte të vështirë të hapte një çështje kundër tij dhe duke marrë parasysh se për cilët persona bëhej fjalë, Kaini mendoi se policia as që do ta merrte mundimin të hetonte. Ata kishin nevojë që fjalët të merrnin dhenë menjëherë pas historisë që do të krijonin vetë.

Kaini mori pincat dhe ia nisi punës nga Xhim Djali. Fillimisht, i këputi gishtat e duarve dhe të këmbëve, që dhembja të zgjaste sa më shumë.

Si Kaini, edhe Xhoni e dinin mirë se tortura e vërtetë ishte të shihje tjetrin teksa e torturonin; ai ishte një tmerr i vërtetë. Edhe pse djemtë e zgjedhur atë natë ishin të mirë, besnikë dhe të bindur, si Xhoni dhe Kaini e dinin se sa më e pazakontë të ishte për ta, aq më shpejt do të merrte dhenë lajmi. Nuk diskutohej që ata spektatorë të rinj do ta kalonin gojë më gojë mizorinë e asaj që po shihnin. Do ta diskutonin nën zë duke pirë ndonjë gotë dhe nuk do t'u besohej se ajo që kishte ndodhur, ishte e vërtetë. Këtë reagim shkakton dhuna ekstreme te dikush që e shikon: njeriu fillon të dyshojë te vetja. Pikërisht diçka të tillë donte edhe Kaini.

Kaini i hodhi një vështrim njërit prej tyre dhe i tha me seriozitetin më të madh:

- Më sill acidin që është në makinë.

Pritja ishte e pafundme për të gjithë. Kudo kishte gjak dhe Xhim Djali po ulërinte nga dhembjet. Riçi dhe Miki Dycigarëshi sa nuk po çmendeshin nga ato që po u shihnin sytë dhe kjo i bënte gjërat edhe më dramatike.

Një nga djemtë, Piter Parksi, solli një bidon të madh me acid sulfurik dhe ia dha Kainit. Ata e shikonin teksa ai e hapte me kujdes para se ta vendoste në tokë.

- E shikoni këtë maskarain këtu, djema? Kishte vënë kravatë në dasmën time. Kravatë! Që atëherë, e kuptova se ishte një bastard i vërtetë.

Ai e mbushi sërish gotën e tij dhe e ktheu me një frymë.

- Kush dreqin vë kravatë në këtë kohë dhe për më tepër në moshën e tij?

Djemtë po ngërdhesheshin dhe dukej sikur po ia merrnin dorën.

- Gruaja ime sa s'e bëri në brekë nga të qeshurat, por unë i thashë: "Mos qesh, është njeri i rëndësishëm". Tani e kuptoj se kishte të drejtë, sepse që atëherë, ishte qesharak, por tani edhe më shumë.

Xhim Djali ishte në agoni, i shtrirë në dysheme dhe me gjakun që i rridhte lumë, por e dinte mirë se aq nuk mjaftonte dhe ai nuk do ta vriste shpejt e shpejt. Nuk i kishte mbetur gjë tjetër për të bërë, veçse të priste vdekjen dhe paqen që do t'i sillte kjo e fundit. Ai po përpëlitej nga dhimbjet e po përdridhej si një cironkë. Në fytyrën e tij, lexohej qartë vuajtja, por edhe pse në atë gjendje, e dinte se më e keqja nuk kishte ndodhur ende. Nuk i kishte më gishtat e duarve e të këmbëve dhe çfarëdo që të ndodhte, për të kishte marrë fund gjithçka. Kaini ia hoqi leckën me të cilën i kishte zënë gojën dhe e pa në sy para se të thoshte gjithë seriozitet:

- Tani fillon dhimbja e vërtetë, shoku.

Teksa Xhim Djali hapi gojën për të bërtitur, Kaini mori acidin dhe ia hodhi brenda në gojë, duke i djegur gjuhën, që të mos nxirrte më as edhe një tingull. Era ishte mbytëse. Kaini dhe Xhoni u kënaqën kur dëgjuan disa nga djemtë e paguar duke folur nën zë. Kjo tregonte se tortura po e bënte punën e saj.

Kaini filloi ta shkelmonte në kokë derisa ai dha shpirt dhe të gjithë u bindën se vdiq. Bëri disa hapa mbrapa dhe i hapi rrugë Xhonit, që të merrej me Miki Dycigarëshin.

Kur Xhoni mbaroi punë, i erdhi radha Riç Xhejkobsit, i cili mbeti në dorë të djemve të rinj që kishin punësuar. Kaini dhe Xhoni bënë mënjanë dhe vetëm po i vështronin. Djemtë përpiqeshin t'ia kalonin njëri-tjetrit dhe sajonin gjithfarë torturash mizore. Xhoni kishte zgjedhur të duhurit. Këta djem kishin brumin e një skuadre të mirë dhe dukej se puna po u pëlqente e, mbi të gjitha, sikur po ia merrnin dorën. Kainin e kishte habitur gjithmonë fakti se si ata që fillimisht duken më qullashët, rezultojnë më të mbrapshtit sapo u lë dorë të lirë.

Pasi gjithçka kishte marrë fund, u thanë djemve të pastronin vendin dhe t'i fusnin trupat nëpër çantat me cohë të ashpër që kishin bërë gati. Më pas, u lanë dorë të lirë për të zhdukur trupat. Kështu, ata i hodhën në një cisternë të madhe, të mbushur me sodë kaustike, në Uest Thurrok. Edhe një punë tjetër u mbyll si mos më mirë.

Kur po ktheheshin për në shtëpi, Xhoni filloi të qeshte me të madhe.

- Kur i preve gishtin e madh Xhim Djalit, dëgjova se disa nxorën zorrët dhe kur hodha sytë nga djemtë, pashë se ishin bërë dyllë të verdhë dhe po ndienin neveri. Kam përshtypjen se kjo puna jonë i ngjan pak a shumë një lufte, duhet vetëm të mësohesh me gjakun. Gjithsesi, në fund të natës, ata u shndërruan në zagarë gjakatarë.

Kaini qeshi me të.

- Mos ia ndaj sytë Piter Parksit, ka premisa për t'u bërë torturues i paepur. Ta marrë e mira, sapo përveshi mëngët, e shqeu.

Xhoni qeshi sërish.

- E di. Mua më thua?! Megjithatë, nuk u habita edhe aq, duke ditur se nga ç'familje vjen. I ati ka tetëmbëdhjetë vjet në burg, tani po del, ndërsa i vëllai është brenda për vrasje. Përfundimisht, e ka në gjak.

Kaini pohoi me kokë.

- Ai djalë ka për të bërë përpara, mbaje mend ç'po të them.

Ai qeshi sërish dhe tha gjithë seriozitet:

- Bëj kujdes nga maskarenjtë me kravatë. Të thashë se është një mënyrë e çuditshme për t'u veshur, sidomos në këtë kohë. E dija që nuk do të përfundonte mirë.

Ata qeshën me të madhe, ndërsa adrenalina u vlonte nëpër vena, e më pas u ndanë, duke shkuar secili në shtëpinë e vet.

Kapitulli dyzet

Xheni Rajli ishte ende duke biseduar me nënën e Kainit.

- Ai ka një mirësi që shumë njerëz nuk e vënë e re, por unë po, Molli. E ndiej mirësinë e tij sa herë që e takoj.

Edhe pse Molli e donte shumë të birin, nuk ishte aq e sigurt për këtë, por nuk bëri zë. Ajo e dinte se, nëse do ta kishte litarin në fyt apo nëse do të ndiente se do ta hiqnin qafe, ai ishte i aftë për gjithçka.

- E di shumë mirë çfarë reputacioni ka, por unë shoh një anë tjetër të tijën, më kupton?

Molli qeshi si me hidhërim.

- Xheni, zemër, çfarë të solli në të vërtetë këtu?

Xheni pa të ëmën e Kain Moranit dhe nisi sërish të qante.

Molli psherëtiu thellë dhe pasi mbushi një gotë tjetër me alkool, i tha urtë e butë:

- Kur i bie që të lindësh?

Edhe kjo u duhej tani!

Kapitulli dyzet e një

Gjërat po shkonin si jo më mirë për Kain Moranin dhe Xhoni Mekun. Kudo qarkullonin fjalë se ata kishin hequr qafe Xhim Djalin, Miki Dycigarëshin dhe Riç Xhejkobsin, por ishin thjesht spekulime. Policia nuk e kishte marrë mundimin t'i merrte në pyetje, ndaj ata hiqeshin sikur nuk kishin gisht në atë punë dhe po bëheshin gati për fazën tjetër të operacionit të tyre.

Piter Parksi kishte nisur të ngjiste shkallët e karrierës, drejtonte një nga klubet e sapomarra dhe, bazuar te raportet, po bënte një punë të paqme. Ata ishin të kënaqur me të dhe me gjërat e tjera në përgjithësi. Gjithçka që preknin, shndërrohej në flori dhe kishin aq shumë para, sa nuk dinin çfarë të bënin me to.

Ishin lidhur me një agjent të korruptuar të pronave të patundshme, i cili i ndihmonte të pastronin paratë e pista duke blerë prona dhe duke i hipotekuar sërish ato. Madje, kishin investuar shumë para edhe në Spanjë. Shumë shpejt, ata u shndërruan në manjatë. Gjithçka po ecte vaj dhe Kaini me Xhonin ishin më se të vendosur për ta zgjeruar edhe më tej aktivitetin e tyre. Ishte koha e duhur për të mbledhur të ardhura, të cilat mund t'i qarkullonin shumë lehtë. Mundësitë ishin të pafundme, çdo ditë sajohej një skemë e re dhe sigurisht që ata merrnin përqindjen e tyre, meqë ishin kokat. Dukej sikur një engjëll mbrojtës i shoqëronte kudo dhe bënte çmos që t'ia dilnin mbanë në çdo vendim që merrnin.

Por edhe pse gjërat shkonin si jo më mirë në jetën e tij profesionale, jeta private e Kainit po bëhej lëmsh gjithnjë e më shumë. Që kur kishte marrë lajmin e shtatzënisë së Xhenit, misioni i tij ishte t'i shpëtonte martesës. Kur Xheni i kishte thënë se edhe mund ta abortonte, për t'ia bërë gjërat më të lehta, ai kishte pikasur njëfarë frike në sytë e saj. Por fakti që ajo ishte e gatshme ta bënte këtë gjë për të, fliste vetë. Sa herë që e takonte,

binte gjithmonë e më shumë në dashuri me të dhe marrëdhënia që ajo kishte krijuar me nënën e tij, ishte qershia mbi tortë. Nuk kishte mundësi që atë fëmijë të mos e rriste Molli. Nëna e tij, një katolike e devotshme, ia kishte falur tradhtinë të birit dhe kishte lidhur një miqësi të sinqertë me Xhenin. Ato e respektonin dhe e donin njëra-tjetrën e kjo e gëzonte Kainin sa më s'ka.

Xhenit nuk i interesonte e shkuara e nënës së tij, sepse, për hir të së vërtetës, as e ëma e saj nuk ishte më e mirë. Ai pyeste shpesh veten se mos ndoshta kjo ishte arsyeja pse ata të dy shkonin aq mirë: si Xheni, edhe Kaini e kishin kaluar fëmijërinë duke u poshtëruar dhe përçmuar nga të gjithë. E dinin mirë çfarë dhembje ndiente një fëmijë, megjithatë i donin nënat sipas mënyrës së tyre. Sado gabime të kishte bërë Ejlina - dhe ishin vërtet shumë - Xheni e adhuronte dhe ai e kuptonte këtë, sepse të njëjtën gjë ndiente edhe ai për të ëmën. Nëna e tij, që Zoti e bekoftë, kalonte shumë kohë me Xhenin. Ato kohë, i shihje vetëm në shoqërinë e njëra-tjetrës. Ai e kishte vënë re se sa e emocionuar ishte e ëma e tij vetëm nga fakti se priste një nip, por, mbi të gjitha, sepse mund të përfshihej në jetën e tij. Kjo ishte shumë e rëndësishme për të, duke marrë parasysh mënyrën si e kishte trajtuar Karolina përgjatë këtyre viteve. Kaini, herë-herë, ndihej i turpëruar nga ky mendim, sepse duhej t'ia përplaste në sy së shoqes gjithë inatin për mënyrën se si e trajtonte nënën e tij, por nuk e bënte, sepse donte një jetë të qetë. Kishte një parandjenjë se me Xhenin do të bënte një jetë të tillë.

Kishte çaste kur e urrente veten që ishte i gatshëm të braktiste gruan e tij të ligjshme, madje edhe djalin e tij të parë. Por Kain Morani e dashuronte Xheni Rajlin më shumë seç kishte dashur ndokënd ndonjëherë në jetë. Sa herë e prekte, madje edhe tani që shtatzënia e kishte rënduar shumë, ndihej njësoj si herën e parë. Dukej sikur ai kishte lindur pikërisht për të, për t'i qëndruar pranë asaj vajze dhe për ta kaluar jetën me të.

Të dashuronte Xheni Rajlin, ishte gjëja më e lehtë për të, kurse t'i kërkonte divorcin së shoqes, ishte, në njëfarë mënyre, vetëvrasje. Gjithsesi, duhej t'ia thoshte - sa më shpejt, aq më mirë. Mirëpo nuk kishin kaluar shumë muaj që Karolina kishte humbur të ëmën dhe kjo i kishte vështirësuar edhe më shumë gjërat, për të gjithë. Për çdo gjë, Karolina nxirrte si justifikim vdekjen e së ëmës. Çdo ditë e më shumë dukej si personazhet e epokës viktoriane, pasi e kalonte gjithë ditën shtrirë dhe duke ngrënë. Po shtonte gjithnjë e më shumë në peshë dhe për këtë fajësonte Kainin.

Ai mbuloi fytyrën me duar si për të larguar mendimet që po i vërtiteshin atë çast në kokë. Më pas, u ngrit dhe hyri pa u ndier në tualetin e dhomës së gjumit. Nuk donte që Karolina të zgjohej e t'ia fillonte nga ulërimat që në pikë të mëngjesit, por fati nuk ishte në anën e tij. Sapo hyri në tualet, dëgjoi zërin e saj:

- Në ç'orë denjove të vije në shtëpi?

Ai rrotulloi sytë i bezdisur.

- Po, mirëmëngjesi edhe ti, Karolinë. Ti e di që dje isha në një takim. Fole edhe me Xhonin për këtë.

Ai e dëgjoi tek murmuriste ndër dhëmbë se Xhoni Meku ishte pjesë e një komploti kundër saj. Sikur ta dinte ajo se Xhoni ishte i vetmi person që e kishte këshilluar të mendohej mirë para se të ndahej. Ai ishte mbështetësi i vetëm i Karolinës në gjithë atë mesele.

- Do të ngrihesh nga shtrati sot? - e pyeti Kaini më pas.

Ajo psherëtiu rëndë dhe tha:

- Pse, ka ndonjë arsye për t'u ngritur? Pa hë njëherë, ta dëgjojmë.

Ai kërciti njëherë dhëmbët dhe duke u përpjekur të fliste sa më butë, tha:

- Majkëlli, për shembull, si thua? Nuk mund të rrijë përgjithmonë tetoja jote me të, apo jo?

Karolina u ul në shtratin e madh dhe gogësiu gjithë zhurmë. Ai i hodhi një vështrim dhe, edhe pse ishte i lodhur, pasi kishte ardhur natën vonë, në vend që të shtrihej e të flinte sërish, preferoi të rrëmbente xhinset nga dyshemeja ku i kish lënë në darkë, dhe t'i vishte nxitimthi. Me ato ritme që e kish nisur, shumë shpejt Karolinën nuk do ta nxinte as dera. Ai pa mbështjellëset e çokollatave mbi komodinat përbri shtratit dhe mendoi se kushedi sa do të ishte gostitur ajo deri në mesnatë. Tanimë, kishte vënë shëndet edhe në fytyrë. Edhe pse ishte ende një grua e bukur, pamja e pakënaqur që e shoqëronte gjithmonë, po ia ndryshonte tiparet.

Kishte pësuar një goditje të rëndë dhe ai e pranonte këtë, por në jetën e saj kishte shumë gjëra të tjera të cilave mund t'u gëzohej, ndërsa ajo po i flakte tej. Megjithëse edhe në të ri të saj nuk kishte qenë person i lehtë, por një tekanjoze e pashoqe, me viktimizimin që e karakterizonte kohët e fundit, ishte shndërruar në një makth të vërtetë.

- Në fakt, Kain, tetoja mund të vijë të jetojë këtu. E pyeta dhe ajo u gëzua pa masë.

Ai i vuri gojës fre që të mos kundërpërgjigjej, sepse, në njëfarë mënyre, nëse Dolli do të vinte të jetonte në shtëpinë e tyre, ai do ta kishte më të lehtë të largohej.

- A nuk duhej ta kishe diskutuar më parë me mua këtë, e dashur?

Karolina u ngrit nga shtrati dhe u fut menjëherë në tualet.

- E pse duhej ta bëja, Kain? Që kur duhet të të marr leje për të bërë diçka brenda kësaj shtëpie dhe, mbi të gjitha, për të mirën tonë? Do ta kem më të lehtë, nëse ajo vjen të jetojë me ne. Majkëlli është fëmijë i vështirë dhe unë jam ende në zi.

Ai ndjeu se, teksa fliste, ajo piu një kokërr valium; sa e urrente zhurmën që bënte ajo shishkë kur hapej! Kishte filluar t'i pinte si të ishin karamele, ja pse dukej sikur jetonte në një botë tjetër. Meritonte që dikush t'i jepte një shkelm prapanicës, por askush nuk kishte ndër mend ta bënte, hëpërhë. Të gjithë rreth e rrotull saj e lejonin të bënte çfarë të donte, edhe pse kjo gjë mund t'i lëndonte ata vetë. Ankohej vazhdimisht, por gjithmonë e tillë kish qenë, nga ato që qaraviten. Karolina përcillte te kushdo energji negative; dukej sikur i dilte nga çdo pore e lëkurës dhe infektonte të gjithë ata që e rrethonin. Tani që po kujtonte se si ajo kishte manipuluar çdo situatë, u habit me veten se si nuk e kishte kuptuar më parë.

Zbriti poshtë, aty ku Dolli po i jepte mëngjesin Majkëllit të vogël. I biri ishte një djalosh i pashëm dhe sapo pa të atin të futej në kuzhinë, i qeshi buza vesh më vesh.

- Po ha vezë të ziera, babi.

Kaini e puthi në ballë. Do ta kishte shumë të vështirë ta linte djalin, sepse e donte me gjithë zemër.

- Ah, çfarë fati!

Dolli, që kish veshur një fustan me lule, po përgatiste një ibrik me çaj dhe me një buzëqeshje të çiltër, tha:

- Ulu të të bëj edhe ty vezë me proshutë.

Më pas, i vuri një filxhan çaj përpara, të cilin ai e rrëkëlleu menjëherë.

- Mora vesh se do të vish të jetosh me ne.

Dolli u kthye për ta parë në sy dhe nuk po buzëqeshte më.

- Mendoj se është zgjidhja më e mirë. Si thua ti?

Krejt papritur, situata u tensionua dhe ai e kuptoi se ajo e kishte marrë vesh për Xhenin.

- Do të tërbohet kur ta marrë vesh dhe nëse e do sadopak jetën tënde ose të asaj vajze, të këshilloj të marrësh masa që ajo të mos ju shtjerë në dorë. Shtatzënë apo jo, Karolina ka për t'ia marrë shpirtin asaj.

Majkëlli po shikonte pas kurrizit të të atit dhe bërtiti me të madhe:

- Babi!

Kaini ndjeu se e shoqja e gjuajti me grusht rrëzë qafës me sa fuqi

që kishte. Ajo ishte e fortë dhe për pak iu duk sikur do të fluturonte nga karrigia. Karolina iu hodh përsipër sapo ai u përplas si thes në tokë. Majkëlli i vogël po ulërinte me të madhe, Dolli bërtiste, kurse Karolinës i ishin errur sytë nga inati. E kishte mbështjellë mes këmbëve dhe po i shkulte flokët. I duhej të kundërpërgjigjej me gjithë fuqinë e tij që ta nënshtronte.

Pas disa çastesh, arriti ta kishte në kontroll, duke ia shtrënguar fort duart dhe këmbët. Pak më vonë, kur ajo nuk po mundohej më të çlirohej e ta gjuante sërish, ai e liroi paksa. Karolina e pështyu në fytyrë. Pështyma e saj vinte erë mentë nga pasta e dhëmbëve, mirëpo ai nuk e fshiu, sepse, sapo ta hiqte dorën, ajo do t'i vërsulej sërish. Karolina mund të zihej si burrë dhe ishte aq e inatosur, sa ato çaste mund të bënte gjithçka.

- Kush është ajo, Kain? E njoh unë?

Ai vështroi në sy të shoqen e zemëruar e më pas iu drejtua të birit:

- Më vjen keq, bir!

Fjalët e tij ishin të sinqerta, ndaj ajo u lëndua edhe më shumë kur i dëgjoi.

- Është shtatzënë, apo jo? Sa muajshe?

- Pothuajse shtatë. Sinqerisht, Karolinë, nuk kisha planifikuar asgjë të tillë.

Ajo rrufiti hundët gjithë inat.

- Vërtet e do kaq shumë atë zoçkën?

Ai pohoi me kokë.

Krejt papritur, u duk sikur inati i saj u zhduk, si të mos kish ekzistuar kurrë. Në sytë e saj, nuk kishte më lot dhe në zërin e saj nuk kishte asnjë emocion kur tha:

- Atëherë, bën mirë të shkosh tek ajo.

Atë ditë, i qeshi buza vetëm kur shkoi në zyrat e tij në Soho dhe Xhoni Meku, me sytë e tij të zinj, të mprehtë dhe buzët e trasha, i tha si pa të keq:

- Besoj se Karolina e ka marrë vesh.

Teksa qeshën me absurditetin e asaj situate, Kaini u ndje më i lehtësuar. Tani nuk kishte ç'të fshihte më, ndaj duhej të hidhte vështrimin drejt së ardhmes, së ardhmes së tij me Xhenin.

Kapitulli dyzet e dy

Xheni Rajli nuk arrinte kurrsesi të besonte se çfarë kishte ndodhur. Teksa qëndronte në pragun e derës së shtëpisë së nënës së saj, ia kishte ngulur sytë Kain Moranit dhe pyeste veten nëse gjithë ai skenar ishte pjellë e imagjinatës së saj. E kishte ëndërruar pambarimisht atë çast, por nuk kishte besuar për asnjë sekondë të vetme se do të bëhej ndonjëherë realitet.

Ejlina u ngërdhesh.

- Pra ajo nuk e priti mirë lajmin?

Kaini fërkoi ngadalë mjekrën dhe tha:

- Kam kaluar edhe më keq se kaq.

Ai u përpoq që ta zbuste sadopak gjendjen, madje edhe situatën. Xhenit i kishte ikur çehrja e fytyrës dhe nuk ishte e nevojshme që Kaini t'i jepte më shumë detaje për ato që kishin ndodhur.

Ejlina i hodhi një shikim të mprehtë. Edhe pse nuk donte, krejt papritur ndjeu se ai e meritonte respektin e saj. Ishte më se e bindur se ai tallej me të bijën kur i thoshte se një ditë do të ishin bashkë. Një Zot e dinte sa herë e kishte dëgjuar atë refren, por, me sa dukej, Xheni kishte fuqi magjike. Shpresonte vetëm që t'ia vlente barra qiranë, sepse shumica e burrave nuk rezultonin të tillë. Sapo zjarri i pasionit fillonte të shuhej, gjithçka shndërrohej në detyrë, burrat shndërroheshin në barrë dhe gjithçka në punë që duhej bërë çdo ditë, gjatë gjithë jetës. Megjithatë, Xheni do ta zbulonte vetë këtë gjë.

Ajo kaloi në sallon dhe, duke u mbështjellë me xhaketën e saj, tha:

- Po ju lë vetëm ju dy zogjve të dashuruar.

Kaini hodhi sytë nga Xheni, nga e bukura e tij Xheni dhe teksa ajo i rrëshqiti mes krahëve, u ndje më në fund i lumtur pas kaq shumë vitesh. Nuk arrinte ta besonte se Karolina e kishte lënë të shkonte. Donte të

sigurohej se kishte vepruar drejt me të shoqen dhe djalin e tij. Ndjeu që foshnja në bark shqelmoi dhe qeshi gjithë hare.

- Me sa duket, këtij të voglit nuk po i durohet sa të dalë nga strofulla.

Xheni qeshi bashkë me të.

- Të ka ngjarë ty, Kain, rri zgjuar gjatë natës, atëherë kur klubet gëlojnë nga njerëzit.

- Hajde, bëj gati një çantë, sepse do të shpërngulesh me mua në apartamentin tim.

Xheni Rajli u bind pa e bërë fjalën dysh.

Kapitulli dyzet e tre

Piter Parksi ishte djalë ambicioz dhe i jepej shumë për biznes. Për pasojë, e dinte mirë se në ç'valle ishte futur. Dinte kujt t'i besonte, kë të shmangte dhe, ç'është më e rëndësishmja kur drejton një klub nate, e dinte se kush kishte para me thasë për të shpenzuar.

Pasanikët i trajtonte gjithmonë mirë, madje hapi një bar për VIP-at në katin e dytë. Ishte një vend ku fitoheshin shumë para, por gjithashtu i përshtatshëm për të organizuar takime, për të ndarë njerëzit që kishin inate ndaj njëri-tjetrit, por edhe për t'u bërë përshtypje zoçkave të vogla, që i bënte vazhdimisht për vete.

Atë ditë, si e diel që ishte, ai vend do të përdorej për një takim shumë të rëndësishëm dhe Piter Parksi ishte i emocionuar që do ta organizonte ai. Do të vinte një kokë e madhe nga Liverpuli, i cili i kishte kërkuar Piterit që të takohej me Kainin. Në këtë rast, ai ishte ndërmjetësi. Ndihej si në qiellin e shtatë që një emër si Leni MekAvoi i kishte kërkuar ndihmë. Ai ishte legjendë në vendin e tij dhe emri i tij u fuste frikën edhe më trimave. Reputacioni i tij për metodat se si i torturonte armiqtë, kishte marrë dhenë. Gjithashtu, ishte i njohur edhe si person që merrej vetë me konfliktet, njësoj si Kain Morani.

Piter Parksi mendonte se ajo ishte arsyeja kryesore pse ata kishin zënë poste drejtuese në organizatat e tyre, ndaj edhe ai donte të bëhej pjesë e elitës së atyre kriminelëve, njësoj si ata. Që prej asaj nate, ëndrra e tij do të merrte udhë, prandaj ai ishte aq i emocionuar.

Të parët që erdhën, ishin Kaini dhe Xhoni Meku. Piteri qëndronte pas banakut dhe ishte gati t'u përgatiste pijet. Në banak, kishte nxjerrë një shishe skoçi të mirë, duke i paraprirë porosisë që do të bënte Kaini, madje Piter Parksi kishte filluar edhe vetë të pinte skoç për nder të idhullit të tij. E dinte mirë se duhej të krijonte një personalitet të tijin. Ky ishte një ndër

detajet kryesore për t'u bërë drejtues, madje, për të njëjtën arsye, kishte rifilluar duhanin.

Ai mbushi gotat e Kainit dhe Xhonit me konjak e po i shoqëronte me sy teksa ata u rehatuan në një tavolinë afër derës. Piteri vuri re se të dy burrat kishin armë me vete dhe kjo gjë e habiti. Ai duhej të ishte një takim miqësor. Leni MekAvoi i ishte dukur shumë miqësor gjatë bisedës në telefon. Pasi u mendua mirë, kuptoi se kjo nuk kishte lidhje me të. Nëse Kaini apo Xhoni nuk e pyesnin se çfarë mendonte, atëherë bënte mirë ta qepte gojën dhe të mos tregonte çfarë i shkonte nëpër mend.

Kur Leni erdhi, Piteri u shtang nga përmasat e tij: ai ishte gjigant. Kaini ishte i gjatë, por ky tipi ishte edhe një kokë sipër tij. Kishte një çehre të zbehtë, flokë biondë dhe një lëkurë të bardhë që mund të përcëllohej lehtë nga dielli i verës, por më shumë përshtypje të bënte zëri i tij i lartë, që buçiti kur përshëndeti Kainin dhe Xhonin, duke u shtrënguar duart. Dy truprojat e tij, që ishin po aq të mëdhenj sa Leni, u ulën në një tavolinë tjetër.

- Atëherë, Kain, më vjen mirë që kam ardhur në jug për disa ditë. Ah, kjo Londra është qytet i çmendur! Si dreqin ia dilni të lëvizni këtu me gjithë këtë trafik?

Burrat biseduan për pak dhe Piter Parksi u shërbeu pijet. Shishen e skoçit e la sipër tavolinës, që burrat t'i mbushnin vetë gotat më pas, ndërkohë, vëzhgonte gjithçka që po ndodhte. Vuri re se dy truprojat nuk po pinin, por me sytë e tyre të mprehtë vështronin rreth e rrotull. E dinte se gjërat nuk po shkonin aq mirë sa dukeshin në pamje të parë.

Kaini po qeshte me një shaka që tregoi Leni për një irlandez dhe një bari gjerman e më pas, papritur, tha:

- Kam marrë vesh se ke qenë këtu para disa muajsh, Leni.

Në zërin e Kainit, u ndje njëfarë tensioni dhe këtë e vunë re të gjithë ata që ishin të pranishëm aty.

Piteri vuri re se dy truprojat e tij morën një qëndrim tjetër pas asaj që dëgjuan, por Xhoni Meku ktheu karrigen dhe ua nguli sytë.

- Uluni aty dhe mos guxoni të lëvizni, nëse nuk doni të futeni në telashe!

Burrat ia vunë veshin paralajmërimit të tij dhe zunë sërish vend në karriget e tyre.

Xhoni kishte një mënyrë të tijën që i impononte të gjithë t'ia vinin veshin, dhe kjo ndoshta për shkak të damarit të tij të keq, që, kur i kërcente, kish guximin e një pijaneci të çmendur dhe gjithmonë dilte fitimtar. Piteri

kishte dëgjuar se sekreti i suksesit të Xhoni Mekut qëndronte në faktin se, deri atë ditë, nuk kishte dalë ende një bir nëne që ta vinte përfund. Edhe nëse rrëzohej, ai ngrihej sërish dhe i kthehej përleshjes. Kaini tallej gjithmonë e thoshte se Xhoni i lodhte kundërshtarët e tij; ata e linin gjithmonë të fitonte, që të ktheheshin në shtëpi e të hanin darkë. Xhoni Meku ishte ai që shkrihej më shumë gazit me këtë fakt. Piteri kuptoi se Xhoni kishte një fuqi natyrore me të cilën nuk ia vlente të mateshe.

- Mos më hajde këtu për të më thënë një mal me broçkulla pa kuptim, në rregull? E di kë ke takuar dhe çfarë keni biseduar. Tani dua që t'i dëgjoj nga goja jote, - tha Kaini i tensionuar.

Ishte pak të thuash se Leni MekAvoi u zu ngushtë atë çast. Ai shtangu, ngaqë kundërshtari i tij i dinte të gjitha lëvizjet që kishte bërë. E kuptoi se duhej të shfajësohej me një justifikim me vend, në të kundërt, do të futej në telashe të mëdha.

Situata ishte e nderë. Piter Parksin e kishte mbërthyer një frikë e pashpjegueshme. Kain Morani dhe Xhoni Meku e kishin lënë pa fjalë. Ata ishin të çmendur dhe kjo as që vihej në dyshim.

Leni MekAvoi kapi gotën e tij dhe e ktheu me fund, e më pas e mbushi sërish.

- E po, më zutë mat, - tha ai.

Nga toni i zërit, u duk i penduar. Piteri vuri re se Kaini filloi të qetësohej, megjithatë dorën nuk e hoqi nga xhepi i xhaketës, ku me siguri mbante armën.

- Ke të drejtë, shoku, kështu që mjaft i re rrotull dhe fillo të flasësh.

- U takova me Xheki Klifin. I sigurova disa lëndë farmaceutike dhe ti me siguri je në dijeni. Me sa duket, ti ke një furnitor tjetër dhe jo Xhekin. Kam fituar shumë para prej tij. E kishim vulosur këtë marrëveshje me kohë e me vakt, por tani nuk po marr më asgjë, ndaj kam ardhur të të takoj, - tha Leni, si për të sqaruar disi situatën.

Kaini qeshi, qeshi me gjithë shpirt.

- Lërmë të të flas pak për Xheki Klifin dhe të të mësoj nja dy gjëra. Nuk do të punoja me atë maskarain e pabesë edhe sikur jeta të më varej në fije të perit. Ai po dyfishonte fitimet e tij, ndërkohë që të tuat po i djalloste. Furnizohet edhe nga kontinenti ngjitur dhe ta dish, nuk merr vetëm drogë, por edhe materiale porno. Ia sjellin shoferët e kamionëve. U premton se do t'i paguajë, pastaj i lë me gisht në gojë. Nuk janë të paktë ata që duan t'i fusin një dru të mirë me një shkop bejsbolli. Unë nuk merrem as me atë e as me larot që i rrinë rrotull, sepse janë spiunë. Askush

nuk mund të flasë kaq shumë për pisllëqet që bën, pa i pasur shpatullat të ngrohta. Çdo rival i tyre zhvatet kollaj, më kupton? Tani besoj se e di pse po favorizon një furnitor më pak të rrezikshëm, por që të sjell më shumë fitime. Unë dhe Xhoni kontrollojmë gjithçka nga Uatford Gapi dhe ti, miku im, bën mirë ta mbash mend këtë. Nëse vendos të bësh një vizitë tjetër në të ardhmen, kujdesu që të na paralajmërosh paraprakisht, - i tha Kaini.

Pa dyshim që ky ishte një kërcënim dhe Leni MekAvoi e kuptoi. Në fakt, ashtu siç do të konstatonte edhe vetë Kaini më vonë, ai pranoi çdo gjë pa e bërë fjalën dysh dhe ai e respektonte këtë gjë te çdo njeri.

- E kuptoj, e marr me mend se çfarë po thua, Kain, dhe nuk mund të bëj gjë tjetër, veçse t'i marr për të mirëqena ato që sapo më the, sepse ti e di mirë për çfarë po flet, e njeh situatën. Megjithatë, problemi është se unë vazhdoj të mos fitoj shumë.

Piteri ndjeu një admirim të fshehtë për Lenin. Kjo që po bënte, tregonte shumë për një burrë që, përballë një situate të atillë, nuk hiqte dorë nga ajo që donte të arrinte. Për të qenë të sinqertë, problemi i tij qëndronte.

Xhoni Meku shtyhej gjithmonë nga Kaini dhe ky i fundit ishte ai që vendoste. Kaini ua mbushi sërish gotat dhe pasi u dha atë buzëqeshjen që i çarmatoste të gjithë, tha gjithë seriozitet:

- Besoj se mund të arrijmë një marrëveshje, Leni, por me një kusht.

Sigurisht që Leni ishte më i gëzuar tani që iu paraqit mundësia, por për çfarë kushti mund të bëhej fjalë?

- Duam një përqindje të fitimeve nga aktivitetet e tua të Veriut.

Kjo kërkesë ishte një thikë me dy presa: ose do të pranonte, ose do t'i shpallte luftë Kainit.

- Pse duhet ta bëj këtë, Kain? - tha Leni duke shqyer sytë.

Pa dyshim që sarkazmi në tonin e zërit të tij ishte i qartë.

- Sepse, miku im, unë dhe Xhoni tani do të jemi furnitorët e tu të rinj. Mund të të sigurojmë gjëra më të mira, të cilat jo vetëm që kushtojnë më lirë, por janë më të sigurta, sepse merremi drejtpërdrejt me kolumbianët dhe xhamajkanët. Nuk përdorim ndërmjetës dhe me sasitë që po tregtojmë tani, ia vlen të përfitojnë të gjithë.

Leni MekAvoin e pushtuan emocionet. Mori gotën në dorë dhe ngriti një dolli para se të tjerët të rrëkëllenin pijet e tyre. Ndërkohë, po llogariste me mend fitimet dhe pyeste veten pse nuk ishte takuar më parë me Kainin. Ajo që kishte dëgjuar, ishte e vërtetë: ai njeri ishte një makinë që prodhonte para dhe çka ishte më e rëndësishmja, vendosi ta pëlqente

atë djalë. Morani nuk kishte asgjë kundër tij dhe kjo ishte një pikë plus në lojën e tyre, nga e cila mund të përfitonte.

- Edhe një dolli tjetër, se sapo m'u kujtua, - tha Kaini me zë të lartë.

Të gjithë ia ngulën sytë teksa mbushi sërish gotat para se të kontrollonte gjithë mendjemadhësi orën "Roleks" që mbante në dorë. Më pas, shtoi:

- Për të ndjerin Xheki Klif, fati i të cilit u vulos dyzet e pesë minuta më parë.

Të gjithë qeshën.

Kapitulli dyzet e katër

Kur po bënte një banjë me ujë të ngrohtë e po pinte një çaj, Xheni filloi të ndiente dhimbje shpine. Ato çaste, po mendonte se nuk ishte ndier kurrë më parë e lumtur sa ato ditë. Ndonjëherë, pickonte veten për t'u siguruar se ato gjëra po ndodhnin vërtet. Kaini sillej shumë mirë dhe kujdesej për të si të ishte një kukull porcelani. E ndiente dashurinë e tij në gjithçka që ai bënte dhe thoshte, gjë që ia kthente edhe ajo. E adhuronte atë burrë.

Po i afrohej fundit të shtatzënisë dhe nuk kishte marrë shumë peshë. Ndryshe nga shumë femra të tjera, ajo periudhë kishte kaluar pa asnjë problem. Dukej ende e mrekullueshme, si një lule e sapoçelur, ashtu siç i thoshte përherë Kaini, i cili e trajtonte si mbretëreshë dhe këmbëngulte vazhdimisht që të kishte sa më shumë para, veshje të reja dhe gjithçka që ajo donte.

Tani ishin duke bërë gati dhomën e bebit. Ajo po kënaqej sa më s'ka, duke planifikuar dekorin dhe ngjyrat e dhomës. Dukej sikur po jetonte në parajsë.

Ndiente foshnjën që lëvizte dhe, pas çdo lëvizjeje, e pushtonte frika. Lindja e tmerronte. Ishte vetëm shtatëmbëdhjetë vjeçe dhe mamia i kishte thënë se mosha e re do ta ndihmonte për të lindur sa më kollaj. E po, donte apo s'donte ajo, një ditë do të ndodhte, kështu që duhej të përgatitej.

U ngrit nga vaska, u pa në pasqyrën e murit dhe pa dashur i shpëtoi një buzëqeshje. Kishte një bark të vogël dhe përveç tij, dukej pak a shumë si më parë, edhe pse gjinjtë i ishin fryrë dhe forcuar. U mbështoll në ngrohtësinë e një peshqiri të stërmadh e të bardhë dhe duke ecur ngadalë, shkoi drejt kuzhinës për të larë filxhanin. Pastërtia i ishte kthyer në fiksim. Apartamenti ishte aq i këndshëm, saqë nuk duronte ta shikonte rrëmujë. Rrinte gjithë ditën duke ajrosur jastëkët dhe duke marrë pluhurat, sepse donte që shtëpia të shkëlqente. E dinte që Kainit i pëlqente shumë kjo

gjë, ndërsa asaj i pëlqente të ishte ajo zonja e shtëpisë, siç e quante edhe ai.

Pikërisht kur ishte në kuzhinë, ndjeu se diçka nuk po shkonte, por nuk arrinte ta kuptonte se çfarë. Kur u kthye të dilte prej andej, koka i gjëmoi dhe sytë i lëshuan xixa, gjunjët iu prenë dhe ra në dysheme, ndërsa duart i vendosi mbi bark për të mbrojtur foshnjën.

- Ti lavire e dreqit! Mendove se do t'ia hidhje paq, hë? Mendove se do të të lija të ma merrje burrin si pa të keq?

Karolina fliste dhe e gjuante me sa fuqi kishte, ndërsa në fjalët e saj Xheni po ndiente gjithë urrejtjen që kish grumbulluar ajo grua. U tmerrua. Kur i futi një shkelm në veshka, ndjeu një spazmë në shpinë dhe bërtiti me të madhe. Peshqiri i ra përtokë, ndërsa barku dhe gjinjtë që tanimë i kishin dalë sheshit, e inatosën më shumë Karolinën.

E kapi për flokësh dhe vazhdoi t'ia përplaste kokën në dysheme. Xheni bërtiste që ajo të ndalonte. Atë çast, dikush po i binte derës së apartamentit. Karolina e kuptoi se duhej të kishin lajmëruar policinë.

Pa kasaphanën dhe gjakun para këmbëve të saj dhe mbylli sytë e dëshpëruar. Dëgjoi zhurmën e shkelmave që i binin derës në përpjekje për ta hapur dhe po lutej që të ishte policia dhe jo Kaini, sepse e dinte mirë se, kur ai ta shihte atë skenë, do ta vriste me duart e tij.

Kapitulli dyzet e pesë

- O Zot! Do ta vras me duart e mia atë kuçkën!

Ejlina kishte dalë jashtë kontrollit dhe e kishte kapur paniku për të bijën. Molli Morani e kapi për krahu dhe pasi u mendua një copë herë, i tha si për ta qetësuar:

- Pusho tani, Ejlinë. Jam e sigurt se Kaini po e zgjidh këtë situatë.

Ky lajm duhej ta qetësonte, por tashmë e kishte kapluar hidhërimi. Ajo e dinte se, nëse Xheni e humbte fëmijën, nuk do të ishte më ajo e para. Vetëm foshnja dhe Kaini i jepnin kuptim jetës së saj, dhe tani, ja se çfarë e kishte gjetur. Ç'ndyrësirë mund të sulmojë një nënë shtatzënë? Pavarësisht arsyes, një femër shtatzënë nuk preket me dorë dhe pikë.

Gjithsesi, Karolina i kishte dhënë së bijës së Ejlinës një dru të mirë dhe këtë nuk e luante as topi. Fytyra i ishte ënjtur si tullumbace dhe gjithë trupin e kishte mavi. Vetullat dhe buzën ia kishin qepur, ndërsa hemorragjia nuk i pushonte. As foshnja nuk duhej të ishte mirë, sepse në bark dhe pas shpine i dalloheshin qartë vrajat.

Kaini kishte shkuar në spital, kishte parë Xhenin, kishte biseduar me doktorët dhe më pas, ishte larguar menjëherë. Molli Morani nxori rruzaret nga çanta dhe filloi të lutej jo vetëm për Xhenin dhe foshnjën, por edhe për Karolinën, sepse nuk donte që i biri të ndynte duart me një fundërrinë si ajo.

Kapitulli dyzet e gjashtë

Oficeri Kramer kishte kohë që priste ta takonte Kain Moranin, por nuk ia kish marrë mendja kurrë se një ditë ai do të shkonte vetë tek ai. Kur Kaini u fut në rajonin e policisë, ngjasonte më shumë me një njeri të xhindosur, që ishte gati t'i merrte jetën dikujt. Të gjithë e dinin mirë se kush ishte ai, sidomos duke marrë parasysh se një pjesë e madhe prej tyre paguheshin nga Kaini. Nuk kishte asgjë të habitshme në këtë mes, megjithatë kjo ishte një situatë delikate, sepse Karolina ishte në paraburgim. Ajo po mbahej në një nga qelitë e rajonit. Ndërkohë, të gjithë prisnin të dëgjonin se cili ishte plani i Kain Moranit.

- Ku është ajo? - bërtiti ai dhe sytë sa nuk po i dilnin vendit.

Oficeri e pa i tmerruar. Kaini nxinte nga inati dhe ulëriu me të madhe:

- Ku dreqin është ajo?!

Xhoni Meku kishte mbërritur në rajon disa sekonda para Kainit dhe ia bëri me shenjë oficerit që të hapte derën që të çonte te qelitë e paraburgimit. Kur Krameri pa se ishte edhe Xhoni, mendoi se gjithçka ishte në kontroll dhe e hapi derën. Kaini kaloi duke përplasur derën dhe në nxitim e sipër, shtyu dhe oficerin. Disa nga gardianët e ndoqën pas, ndërsa ai ishte drejtuar për nga qelitë. Një prej tyre i tregoi me gisht se ku ishte Karolina, e cila ishte ulur në një krevat dhe dukej më e inatosur se kurrë. Për disa sekonda, që u dukën një përjetësi, Kaini dhe Karolina vështruan njëri-tjetrin.

- Hapeni këtë dreq dere! - bërtiti ai.

Oficeri Roiston Merçënt i tha me zë të qetë:

- Kain, ky nuk është as çasti dhe as vendi i duhur.

Kaini iu afrua dhe e mbuloi të tërin me trupin e tij, sepse ishte dy herë sa ai, ndërkohë që një zë i mbushur me vrer ia shpoi veshët:

- Uroj që foshnja të ketë vdekur! Do Zoti lind i vonuar! - Karolina po

kënaqej sa më s'ka dhe asnjë nga burrat nuk dinte çfarë të bënte. - Ta dish se, po i ngjau së ëmës, do ta kesh të vështirë ta dallosh në është mirë nga trutë apo jo. Kam dëgjuar se është kokë e këmbë injorante. Pesëmbëdhjetë vjeçe është?

- Hapeni këtë dreq dere ose do ta shkul nga vendi me gjithë mentesha!

Krejt papritur, Karolina u tremb. Nuk mendonte se Kaini do të futej brenda. Për atë Zot, ishin në një rajon policie! Me siguri nuk do të guxonin.

Xhoni Meku, sikur t'ia kishte lexuar mendimin, i tha me një ton të ftohtë:

- Duhej ta kishe menduar mirë, zemër. Djema, hapeni derën ose do ta keni punën pisk!

Dera e qelisë u hap dhe kur Karolina pa fytyrën e Kainit, filloi të bënte pas në krevatin e marinarit derisa u ngjesh pas murit, a thua se mund të dilte prej andej.

- Nuk mund ta lejoni të futet këtu! Do të më vrasë, - bërtiti ajo.

Sa hap e mbyll sytë, Kaini e mbërtheu. Pasi e kapi për fyti, e ngriti në ajër me një dorë, e mbështeti pas murit dhe po ia merrte frymën. Ajo përpëlitej për ta zmbrapsur, por ishte e kotë. Vërtet ishte një femër e fortë, nuk kishte asnjë dyshim, por ai ishte edhe më shumë dhe, mbi të gjitha, ishte aq i inatosur, saqë mund t'ia këpuste kokën si të zogut.

- Kuçkë hakmarrëse! Doje t'i bëje keq një fëmije të pafajshëm, moj shtrigë e urryer?

Xhoni Meku filloi ta largonte prej saj. E dinte që Kaini donte të përballej me Karolinën për të shfryrë inatin, por nuk duhej ta vriste, pavarësisht asaj që kishte bërë. Ky ishte një mjedis ku ata mund të vinin lirisht, por nuk do të ishte më kështu, nëse kryenin një vrasje aty brenda.

- Kain, mos ia bëj qejfin!

Ai e lëshoi si të ishte një thes me patate dhe Karolina u plas në dysheme, duke vënë duart në grykë dhe duke u përpjekur të mbushej me frymë.

- Ke të drejtë, nuk ia vlen të futesh brenda për të, - tha dhe ia hodhi sytë gjithë neveri. - Ti je një kuçkë e ndyrë, e trishtuar, e shëndoshë dhe gojëqelbur. Duhet të kem qenë qorr kur t'i hodha sytë. Di vetëm të ankohesh e të pshurrësh. Asgjë nuk është e mirë për ty, apo jo? Ti, që je rritur sipër dyqanit të cigareve, na shet mend dhe pordhë. E po, që ta dish, Xheni im vlen më shumë se njëqind si puna jote. Është e mirë, e sjellshme dhe nuk do që të jetë në qendër të vëmendjes në çdo minutë. Vetë e meritove këtë. Asnjë burrë nuk do të dojë kurrë të rrijë me ty, sepse ti nuk kënaqesh kurrë, Karolinë. Nuk di të jesh e lumtur apo t'i bësh të

tjerët të lumtur. Kjo që bëre, ishte e pafytyrë. Dikur të kam dhënë tërë botën, por tani do të të jap sa për të mbajtur shpirtin me bukë. Do të të godas aty ku të dhemb më shumë, në xhepin tënd, e dashur. Ndoshta do të të duhet të gjesh edhe një punë. Kjo po që do të jetë e bukur! Nuk je e aftë të bësh asgjë, por dëgjoji mirë fjalët që do të them! Do të të vras, po iu afrove edhe një herë asaj, të betohem për këtë! Nëse ajo humb fëmijën, bën mirë të zhdukesh që këtej, sepse nuk do të mbaj më përgjegjësi për veprimet e mia.

Xhoni Meku dhe të tjerët shikonin në heshtje të plotë. Ajo ishte diçka e pazakontë për ta, madje ndiheshin në siklet që ishin dëshmitarë të asaj skene.

- Mbajeni këtu! Mbylleni dhe zhdukeni çelësin, as që dua t'ia di për të. Nuk ka më lidhje me mua.

Me këto fjalë, Kaini u largua.

- Nuk do të shpëtosh lehtë nga unë! Më dëgjon, Kain Moran? Provoje të më kërkosh divorcin dhe shikoje po nuk luftova deri në frymën e fundit!

Edhe pse britmat e Karolinës sa vinin dhe bëheshin më histerike, Kaini nuk e ktheu kokën pas.

Për javë të tëra, në rajon, nuk u fol për gjë tjetër veçse për atë histori.

Kapitulli dyzet e shtatë

Djali i Xhenit dhe i Kainit, Kain Xhuniori, erdhi në jetë në një situatë shumë dramatike, po atë natë, me anë të një operacioni cezarian. Prindërve u thanë se nuk do të bëheshin kurrë më me fëmijë, sepse Xheni kishte pësuar shumë dëmtime të brendshme, megjithatë Kaini i vogël gëzonte shëndet të plotë dhe Xheni Rajli ra çmendurisht në dashuri për herë të dytë në jetën e saj.

Kaini pa nënën e djalit të tij dhe i erdhi për të qarë. E dinte se për gjithçka ishte faji i tij. Nëse do të kishte qenë ndryshe, një burrë më i mirë, nuk do të ishte lidhur kurrë me një vajzë aq të re, sidomos duke qenë i martuar. Por një Zot e dinte sa e dashuronte atë vajzë, me një forcë që nuk e kishte përjetuar kurrë më parë. Dukej sikur gjithçka që ai kishte ëndërruar, ishte bërë realitet, duke nisur që nga flokët e saj, bukuria, hijeshia, mirësia dhe qetësia e saj, një gjë aq e pazakontë te femrat të cilat ai kishte njohur. Ajo vajzë kishte një forcë të brendshme që të tërhiqte dhe ishte aq tolerante për gjithçka dhe, mbi të gjitha, ai ishte gjithçka për të e ajo i përulej pa e menduar dy herë. Nuk dëgjonte më ulërima kur vinte vonë, as komente tinëzare apo të bënte lojëra fjalësh. Ajo rrezatonte - nuk kishte fjalë tjetër për ta përshkruar. Ishte gjithmonë optimiste dhe shikonte anën e mirë të një situate. Si të mos e adhuronte diçka të tillë tek ajo?

Ndërsa tani, ajo qëndronte e shtrirë aty, e lënduar dhe e mavijosur. Djali i vogël ishte prova e vetme e dashurisë së tyre të madhe. Gjithë fajin e kishte ai. Nuk kishte mbushur ende tetëmbëdhjetë vjeçe dhe kishte kaluar aq shumë gjëra, sa dikush tjetër nuk do t'i përjetonte gjithë jetën. E megjithatë, prapë u përpoq t'i buzëqeshte atij, t'i tregonte se ishte mirë dhe se do ta merrte veten.

Ishte shumë e lumtur me të birin përkrah dhe përpiqej ta bënte Kainin të ndihej më mirë, duke i thënë se nuk ishte faji i Karolinës dhe ai nuk duhej të harronte se edhe Xheni e kishte lënduar atë grua. Ndonjëherë,

dukej qesharake se sa e mirë ishte ajo vajzë. Xheni donte të ruante ekuilibrat, ndërsa atij i shkonte më shumë për shtat motoja: "Mos u bëj budalla, por laj hesapet". Ndaj do t'i lante hesapet me atë kuçkën, sikur kjo të ishte gjëja e fundit që do të bënte në jetë.

Pas asaj që i bëri Karolina Xhenit, nuk mbetej gjë tjetër për të bërë. Nëse ajo kërkonte sherr para divorcit, sherr do të kishte.

Kapitulli dyzet e tetë

Dolli kujdesej vazhdimisht për Majkëllin e vogël, por ishte shumë e lodhur. Sado i pëlqente të jetonte në atë shtëpi të bukur e të kujdesej për djalin, e kishte të vështirë të qëndronte me mbesën dhe t'u bënte ballë luhatjeve të humorit të saj.

Kundër saj, nuk ishte bërë asnjë denoncim, edhe pse policia e kishte mbajtur për tri ditë. E dinte mirë se gjithçka e kishte Kaini në dorë dhe se ai nuk do të bënte ndonjë gjë të keqe vetëm për hir të të birit.

Karolina tani nuk bënte gjë tjetër, veçse hante dhe flinte. Sa vinte dhe bëhej gjithnjë e më e vështirë të komunikoje me të. Dokumentet e divorcit ia kishin dorëzuar dhe Kaini e kërcënonte se do ta denonconte për agresion, nëse nuk i firmoste. Kush mund t'i vinte faj? Kishte qenë një sulm i rëndë, por kur mendon se bëhej fjalë për Karolinën, ajo nuk i linte kurrë gjërat përgjysmë dhe dinte si ta lëndonte tjetrin.

Edhe pse i vinte keq për mbesën, Dolli e pranonte se kësaj radhe, ajo e kishte tepruar. I vinte keq për atë që kishte ndodhur e sidomos kur kishte dëgjuar nëpër lagje se vajza për pak sa nuk e kishte humbur foshnjën e se nuk do të bënte më fëmijë. Askush nuk i fal gjëra të tilla. Të gjithë binin dakord se Zoti vonon, por nuk harron dhe Karolina do të ndëshkohej një ditë për atë që kish bërë.

Majkëllin e vogël e merrte shumë malli për të atin, por Dolli nuk kishte çfarë të bënte, sepse Karolina e vështirësonte gjithnjë e më shumë situatën mes Kainit dhe të birit. Ajo besonte se Karolina ishte një nënë e mirë, sipas mënyrës së saj, por nuk dinte ta ledhatonte apo ta përkëdhelte të birin. Dolli e dinte se, nëse largohej prej aty, djali nuk do të kishte më askënd, sepse Karolina ishte aq e fiksuar pas dramave të jetës së saj, sa për ditë të tëra harronte se Majkëlli i vogël ekzistonte.

Sa e kishte marrë malli për të motrën! Xheini dinte si të sillej me

vajzën e saj të paqëndrueshme. Kishte raste kur edhe ajo dorëzohej para saj, por ishte e vetmja që mund ta bënte të arsyetonte. Tani që merrte ilaçe dhe që pinte, Karolina kishte dalë plotësisht jashtë kontrollit. Dollit po i shteronin fuqitë dhe nuk dinte çfarë të bënte më shumë se kaq. Ajo dëgjonte hapat e ngadaltë të Karolinës kur lëvizte si fantazmë në dhomën e saj të gjumit. Herë-herë, i dukej si një elefant: hante sa për gjithë Anglinë dhe shëndoshej çdo ditë e më shumë.

Ajo kishte qenë gjithmonë një femër e bukur, plot hire dhe që e mbante në kontroll peshën e saj. Së fundmi, ishte katandisur si mos më keq: dukej disa vjet më e madhe nga sa ishte dhe kishte humbur gjithë interesin ndaj vetes dhe jetës.

Dolli dëgjoi një zhurmë të fortë dhe ngjiti shkallët turravrap. Në dyshemenë e dhomës së gjumit, gjeti Karolinën të dehur dhe pa ndjenja. Mori telefonin dhe bëri të vetmen gjë që i erdhi ndër mend: i telefonoi Kain Moranit.

Kapitulli dyzet e nëntë

- Është shumë i bukur, Xheni, dhe nuk po e them se është nipi im.

Xheni buzëqeshi. Nëna e saj i kishte harruar sjelljet amënore dhe Xhenit i dukej e çuditshme që ishte marrosur pas të voglit. Ajo nuk mbante mend asnjë përkëdhelje prej saj. Por për Kain Xhuniorin, ashtu siç e thërrisnin të gjithë, kujdesi nuk ishte kurrë i tepërt. Ai adhurohej nga të gjithë njerëzit që e rrethonin.

- Dukesh shumë më mirë, zemër.

Xheni psherëtiu.

- Jam mirë, mama. Problemi është se nuk mund të bëj një fëmijë tjetër, ndaj, sa më shpejt që të mësohem me këtë ide, aq më mirë është. Gjithsesi, ky këtu më del e më tepron.

Ejlina dallonte trishtim në zërin e së bijës dhe ishte aq e zgjuar, sa të kuptonte se nuk duhej ta vazhdonte më atë bisedë. Xheni kishte të drejtë: situata ishte e tillë dhe nuk kishte zgjidhje për këtë. E kishin rrahur për vdekje dhe kjo ishte një traumë më vete. Ajo dukej ndryshe pas asaj që kishte ndodhur: ishte më e heshtur, më e rezervuar. Gjithmonë kishte qenë e qetë, por tanimë nuk ndihej fare. Pavarësisht gjithçkaje, Kaini e adhuronte dhe Ejlina nuk i vinte faj. Fillimisht, kishte qenë shumë skeptike, por kurrsesi nuk mund ta kritikonte në lidhje me sjelljen e tij ndaj së bijës dhe nipit të saj. Ai po përpiqej të blinte një shtëpi për ta. Apartamenti ishte pa dyshim i bukur, por Xheni kishte vetëm kujtime të këqija aty.

Kur Molli kishte pastruar vendin, kishte thënë se kishte gjak ngado. Sa herë që Ejlina kujtonte atë ngjarje, i hipte dëshira të shkonte e t'i jepte një dru Karolinës. Kaini e kishte rregulluar që Xheni të mjekohej në një spital privat, ku do ta ndihmonin profesionistë të vërtetë. Me atë që kishte bërë, Karolina e vërtetonte më së miri se e kishte lënë mendja dhe se ishte

më e paqëndrueshme nga sa mendonin të gjithë. Pasi ishte marrë vesh se çfarë i kishte bërë Xhenit, dukej se të gjithë, madje edhe qentë e rrugëve dinin nga një histori që tregonte se sa e çmendur ishte ajo. Të gjithëve u vinte keq për Majkëllin e gjorë, sepse kishte një nënë të çmendur. Ejlina, si Ejlina, nuk mendonte se në gjithë atë mesele kishte diçka ironike.

Xheni vuri djalin në gji dhe kuptoi se ç'do të thoshte fjala "nënë". Teksa ai thithte gjithë qejf, ajo pyeste veten se kur do të shpërnguleshin në shtëpinë e re. Nuk donte të jetonte si ciganët, donte një botë të sajën, ku Kaini dhe Kain Xhuniori të jetonin ashtu si duhej dhe ajo të kujdesej për ta. Ishte e re dhe e shëndetshme, e po, thuajse e shëndetshme, dhe mezi priste të kalonte në një fazë tjetër të jetës. E adhuronte mëmësinë dhe dëshironte një jetë normale, të dyja gjërat që nuk kishte menduar kurrë se do t'i kishte. Pavarësisht nga çfarë kishte ndodhur, ajo kishte gjithë ç'kish dëshiruar dhe madje edhe më shumë, por, që pas incidentit, gjithmonë pyeste veten nëse do t'i duhej ta paguante shtrenjtë lumturinë e saj. Madje kish filluar ta paguante.

Kapitulli pesëdhjetë

Xhoni e kishte parë Kainin të kalonte shumë peripeci muajt e fundit dhe ishte më se e qartë se, njësoj si Xheni, edhe ai kishte ndryshuar: kishte filluar të sillej më vrazhdë. Thashethemet dhe fjalët që kishin dalë, kishin ndikuar tek ai më shumë nga sa mendonte. Në sytë e tij, vihej re një hije dyshimi edhe ndaj shenjës më të vogël të mungesës së respektit dhe kjo ishte pikasur nga të gjithë njerëzit që përballeshin me të, sidomos nga ata me të cilët punonte. Piter Parksi kishte gabuar dhe kishte pyetur për shëndetin e Xhenit e, për aq gjë, sa nuk i iku koka. Kaini kishte nevojë që t'i fliste dikush dhe këtë nuk mund ta bënte askush tjetër përveç Xhonit. Kjo ishte dhe arsyeja e takimit të tyre në atë orë të vonë në Soho.

Ai mbushi një gotë të madhe me skoç dhe kur dëgjoi hapat e njohur të Kainit nëpër shkallë, mbushi edhe një për të. Kaini hapi derën gjithë zhurmë dhe Xhoni i ofroi për të pirë.

Ai mori gotën dhe e pa për një copë herë të mirë para se ta kthente. Më tej, pasi u rehatua në karrige, i hodhi sytë nga shoku i tij i vjetër e i tha:

- Keq puna, hë? Kam nevojë edhe për një gotë tjetër.

Xhoni Meku buzëqeshi dhe fytyra i mori një hije krejt tjetër. Kishte dhëmbë shumë të bukur dhe mollëza të ngritura. Kur ishte i qetë, dukej ndryshe, i frikshëm, por kishte një buzëqeshje të adhurueshme, ndaj zonjushat linin kokën pas tij.

- Sa të duash, shoku. Do të pi edhe unë me ty. - Pasi mbushi sërish gotat, vazhdoi: - Kain, duhet t'i kthehesh jetës normale. Këta muaj kanë qenë një katastrofë e vërtetë, por duhej ta kishe marrë me mend se Karolina nuk do ta pranonte diçka të tillë. Duhet të mbash edhe ti përgjegjësitë e tua, shok.

Kaini ia nguli sytë shokut të tij të vjetër dhe brenda disa sekondave, ndjeu një inat ndaj tij, që nuk e kishte provuar kurrë, por e kapërdiu pa

bërë zë. Xhoni Meku ishte i vetmi person që mund ta kritikonte. Kaini e kuptoi se, përderisa ai po e hapte një bisedë të tillë, kishte një arsye. Thellë në zemrën e tij, e dinte se Xhoni Meku po e bënte këtë vetëm për hir të miqësisë së tyre.

- Nuk ma merrte mendja se do të çmendej fare, dreqin!

Xhoni buzëqeshi ëmbëlsisht dhe ia ktheu:

- Mua po, ndaj u përpoqa të të paralajmëroja se nuk do të mbaronte me aq. Ajo ka qenë gjithmonë paksa e çuditshme. Në këtë çast, nuk më vjen ndër mend ndonjë fjalë tjetër më e përshtatshme, megjithatë, me sa di unë, kjo gjë të ka pëlqyer përherë tek ajo. Ajo përpiqej të të drejtonte dhe ti e adhuroje këtë cilësi te një grua. Të paktën dikur. - Kaini pranoi se këtu kishte njëfarë të vërtete. - Gjithmonë kam menduar se nuk ka qenë e duhura për ty, madje edhe nëna e saj u përpoq të të paralajmëronte. Shiko se si është sjellë edhe me nënën tënde të gjorë. E ka trajtuar si fundërrinë dhe ti e ke pranuar këtë. Çfarë ka thënë psikiatri? Është e vërtetë se duan ta shtrojnë?

Kaini qeshi.

- Seç më përmendën diçka për një terapi shoku, por, në fakt, ajo ka nevojë për një dru të mirë. Nuk është gjë tjetër veçse një llasticë, e tillë ka qenë gjithmonë. Madje edhe ai doktoruci që e trajton, thotë se ajo kujton sikur kushedi kush është. Këto kohë, është bërë sa gjysma e shtëpisë. Veç ta shohësh, Xhoni! Do të fitonte medaljen e artë, nëse të ngrënët do të ishte një sport në Lojërat Olimpike. Më kanë thënë se shumë shpejt do të kthehet në shtëpi. Të paktën ka lënë atë dreq valiumi, ka bërë pak përpara. Nuk më del e keqja e asaj që bëri, më kupton? Policët më thanë se në makinën e saj kishin gjetur një shishkë me acid. Me siguri, ka dashur t'ia hidhte Xhenit në fytyrë.

Xhoni dëgjonte në heshtje, ndërsa Kaini kishte nevojë ta shfrynte diku dufin që mbante përbrenda. Xhoni Meku nuk u habit aspak kur dëgjoi për acidin, sepse Karolina ishte një njeri që vdiste t'i dramatizonte gjërat. Kaini e kish toleruar shpesh, sepse duhej ta bënte, por kjo nuk do të thoshte se nuk i vinte keq për të. Ajo nuk ishte e aftë të mbante një burrë si Kain Morani, madje, thellë-thellë, edhe ajo vetë e dinte këtë. Atë lloj femre amerikanët e quanin "posesive", ndaj ata të dy nisën një lidhje plot pasion dhe patën një fund aq tragjik.

- E tillë është Karolina, dramatizon çdo gjë. Shpresojmë të ketë marrë një mësim të mirë dhe të vërë mend njëherë e përgjithmonë. Çfarë mendojnë doktorët, do të jetë më e kthjellët si më parë? - pyeti Xhoni i shqetësuar.

- Me mjekime, por, për mendimin tim, ishin pikërisht ilaçet që e çuan në atë pikë. Për të qenë i sinqertë, nuk di më se çfarë të mendoj. Ke të drejtë kur thua se një pjesë të fajit e kam unë. Unë jam strumbullari dhe tani duhet të përballem me pasojat, por kujt ia merrte mendja se punët do të arrinin deri këtu? - Ai ktheu një gllënjkë uiski dhe vazhdoi: - Po sikur foshnja të kishte vdekur? Xheni nuk mund të bëjë më fëmijë. Nuk ka mbushur ende tetëmbëdhjetë vjeç dhe duhet të kënaqet me kaq. Unë e kam të gjithë fajin, - tha dhe mbështeti kokën mes duarve i dëshpëruar.

Xhoni Meku guxoi të bënte një gjysmë shaka.

- Oh, Kain, për atë Zot! A ka mundësi të mos mendosh për këto, qoftë edhe një ditë të vetme? E dëgjon se çfarë nxjerr nga goja? Dukesh sikur do të fillosh të shkruash te rubrika e "Marjorie Proops"-it[4]. Ndodhi, tani mblidh veten dhe vazhdo përpara! Kemi një biznes shumë të rëndësishëm për të drejtuar dhe unë nuk ia dal dot i vetëm, shok. Besoj se thellë brenda vetes, gjithnjë e ke ditur se nuk do t'ia hidhje paq nga ajo kuçka e çmendur. Ishte e vështirë, jam dakord, por e bëre. Tani duhet të pranosh pasojat.

Kain Morani pohoi me kokë si për të thënë se ishte dakord, por me një zë të trishtuar tha:

- E di që jam një ndyrësirë, Xhon, por nuk kishte pse të paguante Xheni për këtë.

Xhoni Meku mblodhi supet me mospërfillje:

- Ajo është shumë herë më e fortë nga sa mendon ti, Kain. Kushdo që mund të jetë rritur nga Ejlinë Rajli, duhet të jetë e zonja e vetes, kjo dihet, apo jo? Arritët të dy atë që donit dhe pikë. Mund të flasim për punë tani?

Kain Morani buzëqeshi me zor dhe ia ktheu:

- Në rregull, nëse këmbëngul.

Pas asaj bisede, Kaini filloi të ndihej më mirë. Xhoni i tha pikërisht fjalët që donte të dëgjonte. Kishte marrë fund, ose të paktën kështu shpresonte ai.

- Ah, edhe diçka të fundit, Kain. Mos i bëj bisht divorcit, se do të të hapen probleme më vonë. Duhet të mendosh edhe për Majkëllin e vogël. E arrite atë që doje, tani tregohu zemërgjerë. Me siguri kjo është gjëja e fundit që ajo pret nga ti, por një ditë do të shpërblehesh, që i ke lëshuar pe.

Kaini nuk iu përgjigj.

- Si është fijani im, meqë ra fjala?

Kaini mblodhi supet.

---

4 Një rubrikë në gazetën "Daily Mirror".

- Dolli po bën një punë të shkëlqyer me të, por e di se nuk do të mundem kurrë ta bëj pjesë të jetës së Xhenit. Karolina do ta humbte sërish toruan.

- Nuk do të ishte e drejtë. Kështu do të mendoje edhe ti, po të ishe në vendin e saj.

Kaini e kuptoi se ku donte të dilte Xhoni, por prapë nuk i vinte mirë. E donte shumë djalin e tij, në fakt, i donte të dy djemtë. Karolina, përveç Dollit dhe Majkëllit, nuk kishte askënd tjetër. Do të ishte mizore nëse ia merrte edhe atë. Tani ai duhej të jetonte me idenë se e kishte braktisur Majkëllin për Xhenin. Edhe pse ishte e vërtetë, këtë nuk do t'ia pranonte kurrë vetes.

Xhoni Meku e kuptoi fare mirë se çfarë po bluante shoku i tij në mendje. E njihte aq mirë, sa edhe mund të fliste në vend të tij. Kaini duhej të zgjidhte gjithçka dhe Xhoni po përpiqej ta ndihmonte në një situatë të vështirë dhe shpresonte se do të funksiononte, sepse duhej të përqendroheshin te biznesi që kishin në dorë. Nga nuk i kishin futur duart dhe duhej t'i ruanin të mirat e tyre materiale, si dhe njerëzit që i rrethonin: pra, duhej t'i bënin sytë katër. Kain Morani vërtet kishte kaluar një periudhë të vështirë, por tani gjithçka kishte marrë fund, kishte ardhur koha t'i kthehej realitetit.

Kapitulli pesëdhjetë e një

Xheni Rajli kishte rënë në dashuri me shtëpinë e madhe të stilit gjeorgjian që në çastin e parë që kishte kaluar përmes portave elektrike dhe i kishte hedhur një sy. Ishte mobiluar nga ish-pronarët e mëparshëm, të cilët nuk ishin kursyer në shpenzime. Shtëpia ndodhej në mes të një sipërfaqeje prej dy akrash dhe kishte gjithashtu një pishinë dhe fusha tenisi. Xheni nuk mund ta besonte se ishte vërtet e tyrja. Vazhdonte të ecte rreth e rrotull dhe prekte muret, për t'u siguruar se ishte e vërtetë.

Kaini kënaqej kur shikonte sa gëzonte ajo, duke hyrë sa në një dhomë në tjetrën. Këtë vend, mobiliet dhe gjithçka në të e kishte blerë duke ofruar shumë herë më shumë se çmimi fillestar, por ishte një investim i mirë për të ardhmen e tyre dhe Xheni, më në fund, kishte atë që dëshironte: një shtëpi krejt të sajën. Ishte një pronë e hatashme, por mrekullia më e madhe ishte muri që rrethonte shtëpinë, një mur me tulla, tre metra i lartë. E dinte që Xheni do të ndihej më e sigurt me këtë mur dhe me portat elektrike. Edhe vetë e kishte kuptuar se ajo nuk ndihej e qetë, se priste që, nga çasti në çast, Karolina t'i dilte nga ndonjë shtyllë apo shkurre. Shpresonte që ky vend t'i dhuronte qetësinë e nevojshme që ajo të mos ishte gjithmonë aq vigjilente.

Kuzhina ishte e stërmadhe. Ai arrinte ta kuptonte se Xheni tashmë i imagjinonte të ulur për darkë si një familje e vërtetë. Më saktë, kjo ishte pikërisht dëshira e tij.

- Atëherë, të pëlqen? Nëse nuk të pëlqejnë mobiliet apo diçka tjetër, thjesht ndërroji. Dua të shpërngulemi sa më parë këtu, kupton? Të pëlqen, e dashur?

Fytyra e saj u gjallërua nga një buzëqeshje rrëzëlluese dhe pas një hopi, thirri e emocionuar dhe me atë vrullin që e karakterizonte më parë:

- A më pëlqen? E adhuroj, ta marrë e mira! Oh, Kain...

Pastaj filloi të qante dhe ai e shtrëngoi pas vetes, duke u përpjekur ta qetësonte me fjalë të ëmbla e duke i përkëdhelur flokët e bukur. Ajo po dridhej dhe ai e urreu veten që e çoi deri në atë pikë, që e shndërroi në një njeri me shpërthime nervore të papritura. Por, ashtu si thoshte dhe nëna e tij, sapo kishte sjellë në jetë një fëmijë dhe kishte kaluar një sprovë të tmerrshme. Duhej që ai të tregohej shumë i duruar me të. Me kalimin e kohës, çdo gjë do të kalonte, thjesht duhej pak durim.

- Këtu do të jemi të lumtur, e dashur, të premtoj.

Ajo ngjeshi kokën pas kraharorit të tij dhe u mbështet sikur jeta e saj të varej plotësisht prej tij. Në njëfarë mënyre, ashtu ishte.

Kapitulli pesëdhjetë e dy

Majkëlli, e ëma dhe teto Dolli kishin shkuar në parkun e lojërave dhe teksa ai luante në tokë, dëgjoi të ëmën që fliste gjithë mllef dhe kjo gjë e frikësoi.

- Ka blerë një dreq shtëpie të madhe në Eseks. Dy akra pronë, jo kopshte, por tokë. E të mendosh se të gjitha këto po i bën për të bijën e Ejlinë Rajlit.

Dolli psherëtiu thellë.

- Të premtoi se do të ta linte ty shtëpinë dhe ashtu bëri. Nuk dole dhe aq keq, duke marrë parasysh ato që ndodhën. Nuk mendon se ka ardhur koha ta harrosh?

Në zërin e Dollit, ndihej një lloj nervozizmi, kurse Karolinës nuk i pëlqyen aspak fjalët që dëgjoi, sepse i ndryshoi çehrja e fytyrës.

- Kurrë! - tha ajo duke gulçuar nga inati.

Karolina vazhdonte të mos lëvizte nga stoli dhe nuk ia hiqte sytë Dollit, e cila po rregullonte Majkëllin para se ta fuste në makinë. Ai s'i kishte lënë gjë të atit, por ishte edhe fëmija i tij i parë. Kur mendoi për të birin e asaj kuçkës, diçka iu trazua në stomak. Sikur të kishte mundësi t'ia vriste! Si guxoi ai ta poshtëronte në atë mënyrë? Kush kujtonte se ishte?

Do të luftonte me mish e me shpirt që të mos ia jepte divorcin. Madje, do të bënte një plan dhe do të priste që kur të vinte çasti i duhur, t'i shkatërronte të dy dhe më pas, do të shijonte çdo sekondë të hakmarrjes së saj. Kjo ishte arsyeja pse zgjohej në mëngjes dhe mendimi i fundit para se të binte në gjumë. Ai donte të niste një jetë tjetër, por ajo do të bënte çmos që ata të mos e gëzonin për shumë kohë atë jetë.

Buzëqeshi, u ngrit dhe shkoi tek i biri dhe tetoja e saj.

- Ejani të hamë drekë. Po vdes për të ngrënë.

Libri i dytë

Nëse nuk rrezikon,
Asnjëherë nuk dashuron.
Tregohu i sinqertë me veten
Romantizmin mos u shtir se gjete.

"Jeta e bukur"
Muzika nga *Sacha Distel* dhe teksti nga *Jack Reardon*

Kapitulli pesëdhjetë e tre

Viti 1988

- Sinqerisht, Xhon, edhe vetë mbeta pa fjalë. Kush do të guxonte të kapte një nga dërgesat tona?

Edhe Xhoni Meku po e vriste mendjen pikërisht për të njëjtën gjë. Kjo që kishte ndodhur, nuk kishte aspak kuptim.

- Sa humbëm?

Piter Parksi mblodhi supet.

- Rreth njëqind mijë dollarë mall. Ishte pjesa që do të shkonte në Liverpul. Ti e di që ata në veri të vendit i adhurojnë qilimat persianë.

Xhoni Meku nuk arrinte ta besonte sa i qetë po tregohej Parksi për diçka kaq të rëndë.

- Gjithçka ndodhi te sektori i shërbimeve, apo jo? - pyeti.

- Po, - u përgjigj Piteri, duke pohuar me kokë.

- Thjesht sa për kureshtje, çfarë lloj armësh përdornin?

Piter Parksi u habit edhe vetë nga ajo pyetje.

- Nuk e di, Xhon.

Xhoni Meku e humbi toruan dhe bërtiti me sa kishte në kokë:

- E po, shko e zbuloje, atëherë!

Kur Piteri u largua, Xhoni u ul sërish në karrigen e tij dhe ndezi një cigare, e thithi gjatë dhe fort, pa i bërë fare përshtypje ajo që ndodhi me Parksin. Kjo punë duhej menduar mirë. Sigurisht që askush nuk guxonte t'i vidhte ata, madje as grupet e reja që po fuqizoheshin ngadalë. Për më tepër, ata u jepnin një përqindje dhe me anë të kësaj, i mbanin nën fre. Këtu kishte diçka që nuk shkonte. Sapo të zbulonte se çfarë armësh kishin përdorur, do të lidhej me shpërndarësit e armëve për të verifikuar se kush i kishte blerë gjatë muajve të fundit. Në këtë mënyrë, pistat e kërkimit do të ngushtoheshin shumë. Kjo ishte një nëpërkëmbje e guximshme, që nuk mund të durohej.

Mori telefonin për të folur me Kainin dhe ta pyeste se çfarë mendonte për situatën. Ai ndodhej në Spanjë me Xhenin dhe Kain Xhuniorin e nuk do t'i vinte mirë aspak, po t'ia ndërprisnin pushimet, por, në këtë rast, e lypte nevoja.

Kapitulli pesëdhjetë e katër

Kain Moran Xhuniori e adhuronte të atin, sidomos kur kishte vëmendjen e tij të plotë, njësoj si ato çaste. Aq shumë i pëlqente të qëndronte në pishinë, sa dukej sikur kishte lindur në ujë. E dashuronte Spanjën dhe vilën e tyre të mrekullueshme në Marbela, në të cilën qëndronin sa herë që shkonin atje. Ai po zhytej si i rritur, ndërsa i ati e nxiste gjithnjë e më shumë. E shihte të ëmën që qëndronte shtrirë në shezlong duke lexuar, por e dinte se ajo i vështronte me vëmendje përpjekjet e tij të hatashme. Njerëzit silleshin shumë mirë me babanë e tij dhe kjo e bënte të ndihej i veçantë.

Xheni vështronte dy meshkujt e jetës së saj teksa luanin së bashku dhe ndjeu një kënaqësi të pazakontë që po qëndronte bashkë me familjen. Falënderonte çdo ditë Zotin për jetën e mrekullueshme që kishte. E dinte se sa me fat ishte; Kaini adhuronte çdo centimetër të trupit të saj dhe ata, edhe pas kaq vitesh, ishin po aq të lumtur sa edhe më parë. Jetonin si mbretër, por Kaini bënte gjithmonë shaka duke thënë se, në botën e krimit, puna nuk soste kurrë, prandaj nuk duhej të shqetësoheshin si gjithë të tjerët.

I vinte keq për Majkëllin, sepse gjendej mes dy zjarreve dhe e kishte të vështirë të krijonte një marrëdhënie të vërtetë me të atin. Kaini e vuante shumë këtë dhe Xheni e dinte. Edhe pse kishin kaluar dhjetë vjet, për Karolinën ishte njësoj sikur gjithçka të kishte ndodhur dje. I kishte qëndruar besnike fjalës së saj dhe kishte luftuar me mish e me shpirt për divorcin. Një ditë pranonte, me kusht që Kaini t'i jepte çka donte, por sapo ai e bënte, ajo ndërronte mendje dhe nxirrte një kërkesë tjetër. Ishte një betejë që nuk merrte fund kurrë.

Përpos të gjithave, Xheni kishte mbetur ajo vajza e qetë dhe e ëmbël me të cilën Kaini kishte rënë në dashuri. Sado që dëshira e saj më e madhe ishte të bëhej gruaja e Kainit, kishte vendosur t'i jepte këtij të fundit jetën paqësore që nuk kishte pasur kurrë me Karolinën. Në fund të fundit, ata i përkisnin njëri-tjetrit, me apo pa unazë martese. Pavarësisht këtyre, Xheni ndihej e bekuar nga jeta.

I bëri me shenjë Rozës, shërbyeses spanjolle, që të shtronte drekën. Ajo ende habitej që kishte një shërbyese edhe atje! Kujt ia priste mendja se do të kishte një jetë aq të mrekullueshme? Ndonjëherë, frikësohej se një ditë do të paguante për këtë lumturi. Nëna e saj i thoshte se kjo që ndiente, ishte për shkak të ndërgjegjes që nuk e linte të qetë, por ajo duhej ta shijonte jetën dhe t'i çonte në djall gjithë të tjerat. Kjo ishte një filozofi që për Ejlinë Rajlin funksiononte më së miri, por Xheni nuk ishte aq e sigurt se bënte punë edhe për të.

Dhjetë minuta më vonë, pasi u ulën në hije për të ngrënë drekë dhe po bisedonin për ditën që kishin kaluar, vila u trondit nga një shpërthim i madh. Në po të njëjtën kohë, edhe në klubin e tyre në Londër, në rrugën "Wardour", shpërtheu një bombë. Nuk pati asnjë viktimë, por kjo ishte thjesht çështje fati.

Me sa dukej, dikush po u dërgonte një mesazh. Pyetja e vetme ishte: kush?

Kapitulli pesëdhjetë e pesë

Edhe pasi ishin kthyer në Angli, Xhenit vazhdonin t'i oshtinin veshët. Mendonte se ndoshta ishte psikologjike, pasi shpërthimi e kishte tronditur shumë. Nuk do ta harronte kurrë tmerrin që i kishin parë sytë kur vuri re gjakun në fytyrën e të birit dhe flokët e tij të mbuluar nga suvaja.

Kurrë në jetën e saj nuk kishte ndodhur që një bombë të shpërthente aq afër saj, madje as atëherë kur "IRA" sulmonte herë pas here Londrën. Ishte diçka që u kishte ndodhur shumë njerëzve, ashtu si aksidentet me makinë apo që prekeshin nga SIDA. U kishte ndodhur njerëzve që kishte parë në lajme apo për të cilët kishte lexuar nëpër gazeta, por jo asaj dhe të afërmve të saj.

Kësaj radhe, shpërthimi kishte ndodhur shumë pranë tyre dhe nga sa kishte dëgjuar Kainin duke folur në telefon, ishte diçka e planifikuar deri në detaje për t'u bërë keq. Bomba në klubin e Londrës kishte shpërthyer më shpejt nga ç'ishte parashikuar. Duhej të shpërthente pak më vonë, pikërisht atëherë kur klubi të ishte plot me të rinj që do të vinin për t'u argëtuar. Ishte thjesht çështje fati që kishte shpërthyer më herët, kur brenda nuk kishte njerëz që mund të lëndoheshin.

I vinte për të vjellë; kohët e fundit, i vinte shpesh për të vjellë, por ajo e dinte se nuk mund të mbetej sërish shtatzënë. Ajo temë ishte mbyllur me kohë e me vakt. Sipas doktorit, ishte pasojë e traumës, sepse situata që kishin kaluar, nuk kishte qenë e lehtë. Thjesht ideja se dikush po përpiqet të të vrasë, ta fut frikën deri në palcë.

Molli po i priste në shtëpi. Kaini kishte marrë roja shtesë dhe miqtë e tij të skuadrës antibombë kishin kontrolluar cep më cep shtëpinë, pronat e tjera dhe zyrat e klubit. Megjithatë, ajo ishte ende nervoze. Po sikur t'u kishte shpëtuar diçka? E kapërdiu frikën dhe pranoi filxhanin e çajit që Molli kishte përgatitur për të.

- Hë tani, Xheni, nuk duhet të shqetësohesh më. Kaini ka gjithçka në kontroll.

Xheni vështroi Mollin në sy dhe gjithë seriozitet i tha:

- A thua?

Kain Xhuniori po flinte bashkë me të; edhe ajo këtë donte. Nuk donte t'ia ndante sytë të birit. Kur dëgjoi zërin e Kainit që vinte nga studioja e tij, mbylli sytë fort e shqetësuar. Ajo ndodhej në kuzhinë dhe zakonisht nuk para dëgjonte gjë, por ai ishte i inatosur dhe i tërbuar si kurrë më parë, sa nuk po plaste nga inati dhe ajo e dinte se arsyeja e gjithë kësaj, ishte fakti se nuk arrinte ta besonte se dikush mund të guxonte të ndërhynte në punët e tij, pale të përfshinte edhe familjen e tij në këtë mes. Familja ishte e paprekshme. Në fund të fundit, ishin njerëz të civilizuar. Familja ishte arsyeja pse ai do të vriste në vend këdo që kishte dorë në këtë mes.

Ato çaste, po thërriste me sa kishte në kokë. Ajo mbylli sytë dhe u përpoq të mos dëgjonte. Për herë të parë në jetën e saj, uroi vdekjen e dikujt dhe u ndje shumë keq për këtë. Po uronte vdekjen e atyre që ishin përpjekur t'i bënin keq familjes së saj. Ishte një ndjesi e papërshkrueshme.

Kapitulli pesëdhjetë e gjashtë

Xhoni Meku dhe Kaini gjendeshin në një kabinë në parkun Manor; kishin vendosur se ai ishte vendi më i sigurt për t'u takuar në një çast të tillë. Kabina ndodhej në një varrezë makinash, që sapo e kishin marrë në shkëmbim të një borxhi kumari. Qëllimi i tyre ishte ta shisnin, por hëpërhë, dukej vendtakimi më i përshtatshëm. Shumë pak nga punonjësit e tyre e dinin për atë vend dhe ata ishin më se të bindur se, pas sulmeve, fshihej dikush nga rrethi i tyre, të cilin ata e paguanin, por që ia kishte shitur informacionin dikujt tjetër.

Dukej e pabesueshme, por nuk duhej hedhur poshtë si mundësi. Kjo gjë i shqetësonte më shumë nga sa e pranonin. Ata i kishin trajtuar gjithmonë më së miri punëtorët e tyre, i kishin shpërblyer mirë. Kështu, kjo ishte një lloj hakmarrjeje për çfarëdo arsye, e vërtetë apo imagjinare të ishte ajo. Me kë mund të kishin probleme? Sado që e shtrydhën trurin, nuk u erdhi ndër mend asgjë dhe askush. Ishte vërtet mister. Kaini i mbushi gotat e të dyve me një pije të fortë dhe u ul mbrapa një banaku të improvizuar.

Roja i natës dhe dobermanët e tij ishin befasuar kur i kishin parë të mbërrinin aty. Kaini e urdhëroi t'i mbante qentë të qetë dhe t'i paralajmëronte, nëse afrohej dikush. Roja u gëzua pa masë për ato pak para shtesë që mori nën dorë dhe ishte i vendosur t'u bindej.

Kaini ktheu gotën dhe duke buzëqeshur, tha:

- I gjori plakaruq! Duhet të jetë te të tetëdhjetat dhe po na ruan ne. Një të trembur do ai dhe do të na bjerë për pjesë t'i paguajmë edhe dëmshpërblimin së shoqes.

Xhoni Meku qeshi bashkë me të, i kënaqur që edhe në situatën ku ndodheshin, ishin ende në gjendje të bënin shaka. Më pas, e pyeti:

- U dëmtua shumë vila?

Kaini psherëtiu.

- Jo aq sa të mos e zgjidhim dot këtë punë. Ishte një nga ato bombat që vendosin në makinë, nuk ishte edhe aq e mirë. Në të vërtetë, ishte një sulm i dobët, por ca dëme i shkaktoi. Po të ishim duke ngrënë brenda, kushedi ç'do të kishte ndodhur.

Xhoni Meku pohoi duke tundur kokën.

- Si është Xheni dhe djali?

Kaini mblodhi supet.

- Jo mirë. Ti e di që ajo bëhet shumë nervoze, sepse e urren dhunën. E di që duket e çuditshme, nëse merr parasysh se është e bija e Ejlinë Rajlit.

Të dy qeshën sërish.

- Çfarë mendon, Xhon?

Xhoni i tregoi për mallin që ishte vjedhur dhe si kishin ndodhur disa ngjarje të tjera për të cilat kishte shumë dyshime.

- Puna është se disa nga njerëzit që ne u marrim para çdo javë, janë ankuar duke thënë se u është afruar një palë tjetër e huaj dhe se paratë duhej t'ua jepnin atyre e jo neve. Ata u kanë thënë të zhduken, kaq. Në fakt, as unë nuk e vrava shumë mendjen. Mendova se ishin thjesht disa të rinj që mburren me armët e tyre, më kupton? Të zakonshmit. Por tani, nuk jam edhe aq i sigurt. Mendoj se duhej të kisha bërë disa verifikime.

Kaini zbardhi dhëmbët.

- Kur të vijnë mendtë, nuk t'i hanë as qentë. Por, në fund të fundit, pse ta bëje diçka të tillë? A ka njeri me mend në kokë që do të na kundërvihej? Ta them unë, Xhon. Ky nuk është një nga ata me të cilët ne bëjmë pazare. Bëhet fjalë për dikë jashtë grupit tonë, kështu duhet të jetë. Askush tjetër nuk do të kishte informacionet e duhura për ta koordinuar diçka të tillë. Klubi ka një sistem sigurie edhe më të mirë se ai që ruan xhevahiret e familjes mbretërore. Kjo është diçka personale.

Xhoni pohoi me kokë; e kuptoi çfarë donte të thoshte Kaini. Megjithatë, duhej të ishte një njeri shumë herë më i zoti se të gjithë ata që punonin për ta.

- Duhet parë kështu. Dikush është infiltruar, ka rekrutuar disa nga punëtorët tanë më të mirë dhe u ka marrë informacionet që u duheshin. Paratë janë një stimul i fuqishëm, të dy e dimë këtë, Kain.

- Është ankuar njeri? Ka thënë njeri se është ndier i mënjanuar apo i pavlerësuar? Të ka kërkuar kush rritje rroge?

Xhoni tundi kokën.

- Jo, por, nëse ndjekim këtë logjikë, atëherë do të gjejmë edhe ata maskarenjtë që fshihen pas bombave.

Një makinë u parkua jashtë dhe, për një çast, dritat e saj ndriçuan dhomën. Xhoni Meku hodhi sytë nga dritarja dhe tha gjithë indiferencë:

- Është ai i paafti nga skuadra e antibombës, ka marrë edhe Deni Pisqollën me vete.

- Deni është mjeshtër. Merret me irlandezët, kështu që do ta dallojë nëse është një bombë e zakonshme apo ushtarake.

Ata shoqëruan burrat në zyrat e vogla dhe i qerasën me nga një pije. Tensioni ishte i dukshëm. Inspektori Frenk Harper kishte vite që punonte për ta, por kjo ishte hera e parë që kërkonin praninë e tij dhe asnjë prej tyre nuk ishte i kënaqur. I shijonte kur merrte para shtesë, por nuk i kishte shkuar kurrë ndër mend se dijet e tij do të ishin ndonjëherë të nevojshme. Këtë radhë, ia kishin vërtet nevojën. Ai ndihej nervoz dhe pyeste veten nëse po bënte gjënë e duhur.

- Pra, Harper, çfarë mendimi ke?

Frenk Harperi ishte i zoti në punën e tij dhe kolegët e respektonin njëfarësoj, por ishte gjithashtu një njeri shumë lakmitar, me dy fytyra, dhe që hante nga të dy krahët, edhe pse askush nuk ia kish thënë ndonjëherë në sy atë gjë. Rrëkëlleu uiskin e tij dhe tha gjithë pompozitet:

- Nuk mund t'ju jap një mendim të saktë, sepse këtu nuk bëhet fjalë për një shkencë ekzakte.

Kaini ndërhyri në çast.

- E po, do të doja që këtë të na e kishe thënë vite më parë, para se të fillonim të të paguanim për shërbime, të cilat, po ta theksoj mirë, nuk i kemi marrë kurrë deri më tani.

Xhoni dhe Deni u përpoqën të mos qeshnin.

Frenk Harperi kuptoi se sapo kishte lëshuar nga goja një broçkull, ndaj u përpoq ta rregullonte situatën duke thënë:

- Vetëm një gjë jua them me siguri, zoti Moran, nuk e kanë bërë irlandezët.

Deni Pisqolla qeshi.

- Për këtë jam unë këtu, zoti Harper. Kaq gjë mund t'jua them edhe unë.

Frenk Harperi u shushat dhe nuk po dinte si ta menaxhonte situatën.

Deni psherëtiu thellë para se të thoshte:

- Kjo ka qenë një punë amatorësh, Kain. As detonatorë nuk kanë përdorur. Edhe një çunak me pak dije në kimi mund ta kishte bërë këtë. Nuk është punë profesionistësh, për këtë të betohem me jetën time. Tani nuk do të ishit këtu, nëse do të kishin qenë profesionistë.

Kjo logjikë të fuste në mendime.

- Megjithatë, ata e bënë punën e tyre. Bomba në klubin e rrugës "Wardour" kishte një sahat të dyshimtë, ja pse shpërtheu më herët se ç'duhej.

Në zërin e tij, u vu re një lloj trishtimi. I donte shumë armët dhe i vinte inat kur përdoreshin në mënyrë aq skandaloze. I shikonte bombat dhe armët si sende të bukura, por me një bukuri të rrezikshme.

- Po, para se të harroj, më pyete për armët që u përdorën për vjedhjen. Mund të të them se një djalë me emrin Shein Djuer ka blerë armë të tilla para tri javësh te një nga djemtë e mi. Nuk është se është pjesë e "IRA"-s, por ka lidhje me ta. I vëllai është i dënuar me burgim të përjetshëm. Është një djalosh shumë i çuditshëm nga Belfasti: një djalë i mirë katolik dhe një republikan fanatik, por nuk mund ta cilësosh si një njeri të qëndrueshëm. Nuk është bashkuar kurrë me ta. Kam përshtypjen se, nëse i vihesh pas, do ta gjesh edhe spiunin tënd. Është një gangster dosido, një vrasës me pagesë, e ke parasysh si janë këta tipa. Janë të pashpresë. Nuk kanë pikën e zgjuarsisë. Vëllai i tij, Imoni, është një djalë i mirë. Kam pasur privilegjin të takohem me të më shumë se një herë. Është si djemtë e tu, një ushtar i shkëlqyer. Di si të luajë në këtë dreq cirku ku gjendemi të gjithë.

Frenk Harperi po i dëgjonte të gjitha duke shqyer sytë. Ai vetë ishte një antiterrorist dhe vetëm atë çast, e kuptoi se çfarë valleje i kishte hyrë.

- Shein Djuer, - tha Kaini ndër dhëmbë, - me siguri duhet të jetë ndonjë i çmendur, përderisa as "IRA" nuk e ka marrë në radhët e saj.

Deni Pisqolla mblodhi supet.

- Ti ke punuar vetë me ta dhe e di mirë se janë një grup i vërtetë ushtarak. Nuk rrezikojnë më kot dhe për këtë nuk i fajëson dot njeri.

Kaini dhe Xhoni pohuan me kokë në shenjë miratimi.

- Keni ndonjë ide se ku mund të jetë? - pyeti ai.

- Unë do të filloja të kërkoja në Kilbërn. Është një komunitet i madh irlandez dhe ata të "IRA"-s mund të fshihen aty. Ndoshta hiqen sikur merren me ndërtime, megjithatë, edhe në ditët e sotme, vazhdojnë të grumbullohen për kauzën e tyre.

Ai qeshi me të madhe.

- Dhe mbaje mend ç'po të them: Geri Adamsi një ditë do të bëhet pjesë e parlamentit.

Kaini qeshi bashkë me të.

- Nënës sime do t'i pëlqente shumë kjo, meqë ra fjala. Faleminderit, Deni, ishte një informacion i mirë, mik.

Frenk Harperi shikonte si i shushatur dhe pyeste veten se si ai njeri me nofkën "Pisqolla" dinte më shumë se ai për situatën e terrorizmit. Iu duk sikur i kishin dhënë një shuplakë në fytyrë. Kishte humbur kohë pa fund dhe ishte përpjekur me gjithë shpirt për të organizuar operacione vëzhgimi kur mjaftonte të kishte pyetur një shpërndarës armësh nga veriu i Londrës se si ishte gjendja. Sa qesharake!

Kapitulli pesëdhjetë e shtatë

U deshën vetëm njëzet e katër orë për të gjetur Shein Djuerin, por takimi nuk ndodhi ashtu si mendonin ata. Ai u paraqit vetë në zyrat e tyre në Soho. Ishte një djalë i stërmadh dhe shumë më i shëmtuar nga sa prisnin, aq sa dukej si ata tipat që, kur e sheh, duhet të ndërrosh rrugë.

Ishte i gjatë, shpatullgjerë, por me këmbë shumë të holla. Koka e tij kishte një formë të çuditshme të stërzgjatur dhe dhëmbët e bardhë ishin të shtrembër, por sytë e tij tregonin se nuk e kishte dhënë ende maksimumin: ishin të mëdhenj, në një ngjyrë gri të zbehtë, me qerpikë të dendur e të gjatë, por në ta nuk vihej re asnjë shkëndijë jete. Vështrimi i tij ishte i fikur, si i një njeriu pa jetë, dhe rrallëherë i puliste sytë. Me flokët paksa të thinjur dhe vetullat e hapërdara, dukej si ndonjë i çmendur që ia kishte mbathur nga psikiatria.

Kaini dhe Xhoni Meku nuk dinin si të silleshin pas ardhjes së tij të beftë. Ai po ngërdheshej vesh më vesh dhe dukej i kënaqur që i kishte zënë në befasi.

- Mora vesh se po më kërkonit.

Xhoni dhe Kaini ia ngulën sytë njëri-tjetrit të habitur. Ky djalë me siguri ishte një psikopat i lindur.

- E paske marrë vesh mirë!

Në zërin e Kainit, tanimë mund të dalloje njëfarë sarkazmi, sepse sjellja e këtij njeriu dukej gati-gati e paimagjinueshme.

- E po, ja ku jam, zoti Moran. Nuk dua t'i zhgënjej njerëzit.

Kishte një zë të thellë, gjithë muzikalitet dhe me theksin e vendlindjes së tij, Belfastit.

Xhoni Meku donte të qeshte, por kjo që po ndodhte, i dukej e

pabesueshme. Kaini rrufiti hundët duke bërë zhurmë para se të thoshte gjithë seriozitet:

- Jot ëmë duhej të ta kishte vënë emrin Trim, sepse sapo je futur në strofkën e ujkut, mik.

Shein Djueri qeshi i kënaqur me atë koment.

- Më pëlqejnë burrat që kanë sens humori.

Kaini ia bëri me shenjë Xhoni Mekut, i cili ia kapi krahët nga mbrapa Sheinit, ndërsa ai e goditi dhe e la shakull. Kur Sheini ra pa ndjenja, ata e lëshuan në tokë dhe ia plasën të dy të qeshurës.

- Çfarë idioti, Xhon! Megjithatë, duhet ta pranoj se ka tope. Nëse mbijeton, duhet ta punësojmë në firmën tonë.

Xhoni Meku tundte vazhdimisht kokën i habitur dhe thoshte:

- E pabesueshme, dreqin!

E lidhën si pulë dhe brenda dhjetë minutash, e futën në një furgon. Shein Djueri do t'u tregonte patjetër se çfarë dinte, edhe sikur kjo të ishte gjëja e fundit që do të bënte në jetë.

Kapitulli pesëdhjetë e tetë

Xheni dhe Molli po vrisnin mendjen se çfarë do të ndodhte më pas. Dukej sheshit se situata ishte shumë herë më serioze nga sa e përshkruante Kaini, sidomos pasi lajmi i bombës në Londër kishte dalë edhe në edicionet e lajmeve. Sigurisht që shkaku i shpërthimit nuk ishte një rrjedhje gazi, por gazetarët nuk e dinin këtë. Molli mbushi nga një gotë me verë të bardhë të ftohtë për secilën dhe Xheni, e cila pinte shumë rrallë, e rrëkëlleu gjysmën e saj me një frymë.

Molli qeshi.

- Me sa duket, e kishe të nevojshme, - i tha.

- Nuk jam e qetë, Molli, - ia ktheu Xheni duke tundur kokën. - Pavarësisht asaj që thotë Kaini, kam një parandjenjë se do të ndodhë diçka, e kupton? Më ka pushtuar një lloj frike që nuk arrij ta shpjegoj.

Molli e piu të gjithë verën duke u menduar. E njihte mirë atë parandjenjë, sepse e ndiente edhe vetë.

- E po, ti e di si është Kaini, e di edhe se me çfarë merret, e dashur. Kur lidhesh me një burrë si ai, duhet ta presësh diçka të tillë.

- Këtë e di, por prapë kam frikë. Mund të isha lënduar edhe unë me Kain Xhuniorin. Besoj se kur bëhet fjalë për familjen, të dhemb edhe më shumë.

Molli e mbushi prapë me verë gotën e Xhenit dhe tha gjithë seriozitet:

- Ka bërë një punë të mirë duke ruajtur ekuilibrat mes të gjithëve për kaq shumë kohë. Në kohërat e vjetra, Londra kishte ligje të tjera, por gjithçka ndodhi pasi hoqën qafe Riçardsonët dhe Kreisët. Rrugët u bënë të të gjithëve, gjithçka ishte e lirë për të gjithë. Më beso, ato po që kanë qenë kohë të rrezikshme. Kaini dhe Xhoni Meku u kanë kthyer atë që u takon shumë njerëzve të ndershëm. Tani, dikush do atë që kanë djemtë

tanë, kështu janë ata kafshë. Me aq sa e njoh unë djalin tim, nuk besoj se ata furacakët kanë shumë shpresa për t'ia dalë mbanë.

Xheni psherëtiu thellë.

- Kjo është pikërisht ajo që më shqetëson më shumë, Molli.

Molli nuk foli, por i mbajti përbrenda ato që do të thoshte. Edhe ajo ishte po aq e shqetësuar sa Xheni, por nuk donte që vajza ta kuptonte. Mjaft nervoze ishte pas gjithçkaje që kishte ndodhur. Ishte më se e qartë se po ndodhte diçka e dyshimtë, pavarësisht se si dukeshin gjërat nga jashtë. Edhe Kaini ishte i shqetësuar. Kur dikush të sulmon familjen, diçka e ndaluar kjo në botën e tyre, do të thotë se e kanë shumë seriozisht dhe se ata që e kanë bërë, janë të gatshëm për gjithçka për t'ia arritur qëllimit. Sigurisht që qëllimi ishte të merrnin çfarë kishte Kaini dhe Xhoni.

Kapitulli pesëdhjetë e nëntë

Muzika brenda klubit të natës në Ilford ishte aq e lartë, sa edhe vetë godina po dridhej. Nga bokset, buçiste kënga e *Sinitta-s,* "Toy Boy". Pista e vallëzimit ishte mbushur me djem e vajza që kërcenin çakërrqejf, të cilët ishin një burim i mirë të ardhurash.

Në papafingon e klubit, ishte një dhomë e veçuar, ku nuk depërtonte aspak zhurmë dhe aty bëheshin të gjitha punët e pista. Shein Djueri ishte lidhur pas një karrigeje dhe bënte muhabet për shtatë palë qejfe, sikur kjo të ishte gjëja më e zakonshme në botë.

- Nuk e qep ndonjëherë gojën ti?

Sheini qeshi sërish.

- Unë flas edhe në gjumë, të paktën kështu më kanë thënë.

Xhoni dhe Kaini, edhe pse kjo shkonte kundër vullnetit të tyre, nuk kishin si të mos e pëlqenin atë djalë. Ishte shumë i drejtpërdrejtë dhe i çiltër. Të bënte për vete në një mënyrë të çuditshme, pak a shumë si Dejvid Kronenbergu. Dukej sikur donte t'ua bënte qejfin të gjithëve, por, në të vërtetë, kjo ishte vetëm maja e ajsbergut. Shein Djueri ishte si një adoleshent i rritur para kohe, por një adoleshent shumë i rrezikshëm e i stërmadh ama, me një sjellje që pa dyshim i befasonte të tjerët. Madje mund të ishte një person i pëlqyeshëm, nëse nuk do të kishte një shikim aq të ftohtë e sy pa jetë.

- Pra, Shein, kam dëgjuar se vëllai yt, Imoni, është djalë shumë i mirë. Mos ka gisht në këto që kanë ndodhur së fundmi?

Ishte më se normale që ta fillonin ashtu bisedën, sepse irlandezët i fusnin gjithnjë hundët në punët e dikujt tjetër.

Edhe pse, sipas Pisqollës, ata nuk duhej të kishin ndonjë interes ndaj Kainit, përndryshe ai do ta kishte marrë vesh me kohë. Kaini e pëlqente

dhe i besonte Deni Pisqollës, ishte i gatshëm t'i besonte çdo fjale të tij, gjithsesi, nuk bënte keq që pyeste.

Sheini tundi kokën.

- Jo, ke zgjedhur personin e gabuar. Ai është në birucë, mik. Do të dalë që andej ose kur të bashkohet Irlanda, ose kur të vdesë.

Xhoni Meku psherëtiu thellë. Ai djalë fliste si një maskara i regjur dhe priste që të tjerët ta besonin. Xhoni Mekut po i sosej durimi, ndaj i dha një grusht Sheinit anash kokës, me sa fuqi kishte, dhe për pak e rrëzoi me gjithë karrigen ku ishte lidhur. Dora i dhembi aq shumë, sa i theri në zemër, por edhe Sheinit duhej t'i kishte dhembur shumë. Ky i fundit i bëri ballë goditjes me sa mundi dhe vazhdoi të buzëqeshte, edhe pse nga buzët i rridhte gjak.

Xhoni Meku u përkul dhe i ulëriti në fytyrë:

- Ku dreqin janë paratë që na vodhe? E dimë që bishti i kavallit ke qenë ti. Armët i bleve ti, këtë e zbuluam. Bën mirë të flasësh para se ta kesh pisk punën.

Shein Djueri vazhdonte të buzëqeshte si maniak.

- Mund t'i bëj ballë çdo gjëje që më bëjnë, djema. Do të kënaqemi bashkë.

Vazhdonte të zgërdhihej dhe ajo ngërdheshja e tij e ndyrë tregonte se Kaini dhe Xhoni Meku kishin punë përpara.

Pasi psherëtiu thellë, Kaini ndezi pipën e saldimit. Ai djalë nuk do të bindej kollaj, ndaj dhe dhembjet e tij do të ishin të mëdha. Kaini dhe Xhoni Meku dinin me siguri vetëm një gjë: ai i çmenduri nuk do të dorëzohej kollaj. Sa keq, vërtet, sepse të dyve sikur u hyri pak në zemër.

Kapitulli gjashtëdhjetë

Deni Pisqolla ishte i rraskapitur dhe mezi po priste të binte të flinte. Deni ishte nga ata tipat vetmitarë që nuk kishte as grua e as familje që t'i vinin fre stilit të tij të jetës. Një jetë e tillë i shkonte për shtat dhe kur kishte nevojë, shkonte me ndonjë prostitutë, sa për të plotësuar epshet e tij burrërore. Edhe atë çast, vendosi ta merrte një të tillë, sa për t'u çliruar pak nga gjithë ato që kishin ndodhur. Kishte kaluar pak kohë nga hera e fundit dhe, në të vërtetë, do t'i bënte mirë.

Vajza e fundit që kishte marrë, ishte një ruse e vogël në moshë. Svetlana? Irina? Një emër të tillë kishte pasur. Flokët i kish të lyer si mos më keq, kish sy të bukur dhe një gjoks dërrasë. Ishte e këndshme, edhe pse ai do të donte që kofshët t'i kishte pak më të mbushura. Ai mendonte se ato ishin aq të dobëta, ngaqë mbanin dietë, sepse donin të futeshin në tregun e Londrës për një jetë më të mirë, për më shumë para dhe për mundësi më të mira. Nuk ishte nga ato të lirat, por as drejt falimentimit nuk të çonte, por, mbi të gjitha, kish qenë e gatshme të bënte gjithçka.

Sapo hyri në apartamentin e tij, i ra numrit të saj të telefonit dhe i tha t'i vinte për vizitë brenda një ore. Vajza e detyroi t'i premtonte se do ta paguante dyfish dhe ai pranoi. Po mendonte për të dhe mezi po priste ta takonte. Ajo punonte për disa turq në jug të Londrës; dy vëllezër të ndjeshëm, por edhe të arsyeshëm me vajzat. Njëkohësisht, merreshin edhe me armë cilësore, nëse u binin në dorë me një çmim të mirë, sidomos me armë ruse, që më pas i kalonin në Iran dhe Irak. Këto dy vende ishin tregu i përsosur për një mall të tillë. Kaini e kishte porositur të lidhej me ta dhe Deni po përgatiste terrenin për një marrëdhënie mes tyre në të ardhmen, prej së cilës do të fitonin shumë të gjithë.

Ndërkohë që priste, po vriste mendjen se çfarë mund të ishin duke bërë Kaini dhe Xhoni Meku dhe nuk kishte si të mos buzëqeshte. Ata

ishin djem të zgjuar dhe ai ishte i sigurt se do ta gjenin atë maskarain që fshihej pas ngjarjeve të kohëve të fundit. Nuk do të donte të ishte në vend të tij kur ta zbulonin.

Dhjetë minuta më vonë, shkoi të hapte derën me buzët vesh më vesh, por nuk ishte ajo që priste.

Kapitulli gjashtëdhjetë e një

Sheini ishte katandisur pak a shumë si një i vdekur i pakallur, por vazhdonte të mos dorëzohej. Ishte torturuar aq shumë, sa një njeri normal do t'i kishte kthyer patkonjtë nga dielli me kohë, por ai, edhe pse ia kishin shkulur dhëmbët me pinca, vazhdonte të përpiqej të ngërdheshej. Edhe pse pipën e saldimit ia kishin ngulur në shputat e këmbëve dhe në organin gjenital, edhe pse ia kishin shkulur të gjithë dhëmbët dhe thonjtë me pinca, prapë nuk tregoi ndonjë gjë me rëndësi.

- Pa dyshim që ky është maskarai më i vështirë nga të gjithë ata që kemi kaluar nëpër duar.

Në zërin e Kainit, vihej re njëfarë admirimi, edhe pse po acarohej shumë me atë djalë. Ishte e frikshme, por njëherazi edhe e çuditshme që i duroi të gjitha pa bërë zë. Megjithatë, kohët e fundit, po ndodhnin çudira. Pse duhej të habitej nga kjo?

- Ta vrasim dhe ta hedhim diku, pastaj, shohim e bëjmë.

Xhoni Meku tundi kokën në shenjë pohimi.

- Ndihem keq. Ta them troç fare, ishte një burrë i vërtetë, nuk nxori asnjë fjalë.

Kaini e kapi nga flokët, ia tërhoqi kokën pas dhe pa një, pa dy, ia preu gurmazin. Më pas, i tha Xhoni Mekut:

- Jam shumë dakord me ty, mik. Sa keq! Vërtet shumë keq!

Duke vrarë mendjen se cili do të ishte hapi i radhës, kthyen të dy nga një gotë.

Kapitulli gjashtëdhjetë e dy

Pasi piu edhe një gotë të fundit, Karolina ishte aq e dehur, sa nuk po e mbanin më këmbët. U plandos në dysheme, në qoshe të lokalit, por kjo nuk ishte hera e parë për të. Kohët e fundit, kishte filluar të pinte vetëm gjatë darkave. Në spital, e kishin detyruar t'i vinte fre pijes dhe të tregohej më e matur me alkoolin, për shkak të mjekimeve që merrte. Kishte filluar të pinte rrallë në sy të të birit dhe ky gjest i gënjente të gjithë, madje edhe atë vetë, sepse nuk e kuptonin nevojën e madhe që ajo kishte për të pirë.

Vazhdonte të tallej me Kainin dhe Xhenin, duke u parashtruar kërkesa të ndryshme, me pretendimin se ishin për të mirën e Majkëllit dhe gjithmonë i gënjente se do të firmoste dokumentet e divorcit. Tani që kishte marrë vesh se kishin probleme, ndihej si në qiellin e shtatë. Ajo që thoshin njerëzit, ishte e vërtetë. Bota është portokalle dhe dukej se ata dy të pabesët, më në fund, po e paguanin, dhe me interesa madje. Kështu duhej të ndodhte. I kishin shkatërruar jetën asaj dhe të birit, për të mos përmendur çështjen e nderit, për të cilën duhej të paguanin deri në pafundësi. Po të ishte për të, asnjë vuajtje e tyre nuk ishte e mjaftueshme.

Fakti që Kaini ishte i gatshëm t'i jepte gjithçka që ajo kërkonte, nuk i hynte fare në sy, madje e urrente atë çdo ditë e më shumë. Sa për Xheni Rajlin, mendonte se ishte një frikacake dhe nuk e kuptonte se ç'i kishte pëlqyer Kaini asaj qullasheje. Dukej sikur i kishte bërë magji.

Karolinë Morani nuk pranonte kurrsesi të mbante përgjegjësitë e saj për gjithçka që kishte ndodhur. Teksa rrëkëllente gotat njëra pas tjetrës, gëzonte çakërrqejf për vuajtjet e tyre, e lumtur që të paktën një herë, jeta e tyre nuk ishte si në përralla. Sa nuk hante veten me dhëmbë kur shikonte se ata ishin të lumtur bashkë, edhe pse nuk kishin mundur të martoheshin, kishin një jetë plot dritë, kurse ajo një jetë të zezë. Djalin e kishin lënë

pas dore dhe këtë nuk kishte për t'ua falur kurrë. Ishte djali i parë i Kainit dhe mallkonte veten që nuk ia kishte vënë emrin Kain Xhunior. Karolina nuk kishte besuar kurrë tek emrat që trashëgoheshin brenda familjeve dhe mendonte se ata ishin një pengesë për fëmijën.

Tanimë, Kaini kishte adashin e tij dhe djali i saj kishte kaluar në vend të dytë. Kjo ishte një nëpërkëmbje e vërtetë, por ai e kishte paguar shtrenjtë këtë, për të mos përmendur se sa shtrenjtë e kishte paguar Xheni Rajli që i kishte vjedhur jetën Karolinës dhe të birit. Sa për Majkëllin e gjorë, ajo nuk e linte kurrë që të rrinte tek ata. Kjo nuk do të ndodhte kurrë, as tani, as ndonjëherë tjetër.

Sapo kishte hapur një restorant në një rrugë kryesore dhe po i ecte jashtëzakonisht mirë. Edhe pse e vetme, ia kishte dalë dhe ndiente se kjo ishte një arritje e madhe për të. Kishte arritur të kishte sukses. E konsideronte si një goditje të fortë ndaj ish-burrit të saj dhe asaj dreq lavireje. Ajo kishte nuhatje për biznes dhe restoranti po korrte sukses të madh.

Nuk donte ta pranonte se, pa ndihmën e Kainit, nuk do të merrte kurrë asnjë nga lokalet apo fondet që i duheshin për sipërmarrjen e saj të vogël. Kishte një shtëpi të sajën, nuk paguante qira dhe merrte një pension mujor shumë bujar. Kaini paguante të gjitha faturat dhe ajo as që e kishte idenë sa ishte pagesa e shkollës private të të birit. Sa për Karolinën, të gjitha këto i takonin me të drejtë, ishin haku i saj. Nuk donte ta pranonte se, në njëfarë mënyre, kishte shkatërruar veten dhe të birin me këtë hakmarrje të gjatë, se ishte shndërruar në një femër obeze dhe se i biri nuk e takonte të atin vetëm se ajo e urrente. E kishte shndërruar atë djalosh të dashur e të pashëm në një njeri të zymtë, jeta e të cilit ishte e mbushur me urrejtje dhe zemërim. Ai as që e kishte idenë se i ati e donte shumë dhe se ishte i gatshëm të bënte gjithçka për të.

Kur një burrë i panjohur u ul pranë saj me një qëllim të caktuar, ajo nuk u mendua dy herë. Ishte e gatshme të bënte gjithçka për ta fundosur Kainin, me çdo mënyrë që të mundte.

Tani që kishte marrë vesh se Kainit dhe Xhenit po u afroheshin telashe të mëdha, ishte në qiellin e shtatë. Dukej sikur kishte një jetë që e priste atë çast. Një Zot e dinte sa ishte lutur që kjo të ndodhte, sa ishte lutur që ai të rrënohej, pothuajse çdo natë që pasi ai e la për atë të përdalën. Më në fund, ëndrrat e saj po bëheshin realitet. Do t'ia shkatërronte jetën asaj kuçkës, atë jetë që ai ia kishte rrëmbyer asaj dhe të birit nga duart e ia kishte dhuruar Xhenit.

Kapitulli gjashtëdhjetë e tre

Deni Pisqolla ishte befasuar se si dikush që ai e konsideronte mik, në fakt, kishte ardhur në shtëpinë e tij për ta kërcënuar. Për hir të së vërtetës, ishte fyese, por kur ia tha këto fjalë atij, ai qeshi me të madhe.

Deni e kishte pëlqyer Piter Parksin që kur ishin takuar për herë të parë. Kjo që po ndodhte, ishte tronditëse, sidomos druri që i kishte dhënë - atij nuk ia merrte mendja kurrë se ai do të arrinte deri në atë pikë. Ai ishte një anëtar i paguar nga "IRA", një ndër mbretërit e kriminelëve, dhe tani po e nëpërkëmbte një i çmendur. Ky ishte kulmi dhe këto fjalë ia tha në sy.

Piteri psherëtiu i bezdisur dhe tha:

- Shiko, Den, kjo nuk është aspak personale, mik. U përpoqa të ta shpjegoja njëherë këtë. Shumë njerëz mendojnë se Kain Morani dhe Xhoni Meku kanë marrë copën më të madhe të tortës. Kishte ardhur koha t'i nxirrnim jashtë loje, që edhe të tjerët të merrnin nga një copë.

Në ato fjalë, kishte njëfarë të vërtete, megjithatë Deni besonte se paqja që ishte rivendosur në Londër, vlente shumë herë më shumë se trazirat e kohërave të dikurshme, kur shumë grupe rivale luftonin për të njëjtën gjë.

Piteri mblodhi supet.

- Nuk dua të të vras, nuk është pjesë e planit tim. Erdha vetëm të sigurohem se ti nuk do të bësh gjë kundër nesh. Kujton se ke dell irlandez? E po, edhe unë e kam. Gjithçka që po ndodh, është vepër e Leni MekAvoit, mik. Ai ka ndër mend t'i nënshtrojë ata maskarenjtë, që kanë në kontroll Londrën dhe Veriun e Anglisë. Këtë dua edhe unë. U bë kohë që kontrollin e ka vetëm Kaini dhe Xhoni Meku.

Deni Pisqollën e kaploi ankthi. Leni MekAvoi ishte një kokë e madhe në komunitetin irlandez. Kushedi çfarë pazari të mirë u kishte bërë, që ata ta vazhdonin këtë punë. Në të vërtetë, Leni i kishte mbështetur

shumë. Liverpuli dhe Mançesteri kishin mes tyre komunitete të mëdha irlandezësh. Kjo duhej të ishte një goditje e planifikuar më së miri.

Krejt papritur, Denit i erdhi keq për Kainin dhe Xhoni Mekun. Pavarësisht gjithçkaje, kishin marrë fund. Kështu e kishte puna e tyre: të fundoste me po të njëjtën shpejtësi që të çonte drejt majave.

- Do diçka për të pirë?

Deni e kishte punën pisk dhe e dinte mirë këtë, ndaj nuk i mbetej veçse ta kapërdinte atë që po ndodhte, dhe të kthente ndonjë gllënjkë.

Kapitulli gjashtëdhjetë e katër

Kainin dhe Xhonin i kishin rrëmbyer sapo kishin dalë nga klubi i tyre. Askush nuk do ta besonte se sa lehtë kishte ndodhur. I kishin rrethuar në parkingun e makinave dhe ata nuk kishin mundur të bënin dot asgjë. Kishin qenë më se të bindur se ishin të sigurt, të pamposhtur dhe të pacenueshëm. Nuk ua kishte marrë mendja se një gjë e tillë, e pabesë, mund t'u ndodhte pikërisht atyre.

Dukej sikur brenda disa minutash, emrat e tyre u fshinë nga historia dhe, në njëfarë mënyre, kështu ishte.

I çuan në një magazinë në Slou, të cilën e kishin blerë para shumë vjetësh, por e kishin harruar fare. Kur arritën atje, u duk sikur e gjithë bota kishte dalë nga binarët.

Kur u zgjua në dyshemenë e ftohtë prej betoni, Kaini u kujtua se e kishin rrahur, por, akoma më keq, u kujtua se i kishte parë teksa e qëllonin Xhonin për vdekje. Plumbat përshkonin trupin e tij, ndërsa gëzhojat binin mbi dyshemenë e pistë.

Kaini u kujtua se edhe atë e kishin qëlluar. Madje e dinte edhe se kush ishte autori: një njeri që ai e kishte trajtuar si të familjes. Tanimë, ishte i pashpresë. Nuk ia kishte marrë mendja se do të vinte më në vete.

Por ja që, përkundrejt çdo parashikimi, u zgjua. Djaloshi që ishte rojë nate, kishte ardhur me vonesë, por sapo e kishte parë, kishte telefonuar ambulancën dhe policinë. Ai i kishte shpëtuar jetën Kainit, ndërsa për Xhoni Mekun ishte tepër vonë.

Kapitulli gjashtëdhjetë e pesë

Xheni, Ejlina dhe Molli ishin në spital. Jeta e Kain Moranit varej në fije të perit; në trup, i ishin gjetur pesë plumba. Sapo e kishin çuar në spital, e kishin futur direkt në sallën e operacionit, por punët nuk dukeshin aspak mirë. Xhoni Meku kishte vdekur dhe dukej se edhe Kaini do t'i bashkohej atij. Xheni ishte e tmerruar nga frika se mos humbte të shoqin, që e donte më shumë se jetën e saj.

Pas pesë orësh në sallën e operacionit, kirurgu doli dhe u tha se, nëse Kaini do të përmendej deri në mëngjes, atëherë mund të kishte një fije shprese që të jetonte. Ishte një burrë i fortë, por ato çaste, nuk bënte punë vetëm forca fizike, por edhe ajo mendore. Xheni sa nuk fluturoi nga gëzimi nga lajmi që mori, sepse ishte tepër e bindur se Kaini kishte shumë arsye për të qëndruar ende në këtë botë dhe këtë ia tha edhe doktorit.

Pikërisht kur ato menduan se ishte çasti të gëzonin, nisën telashet e vërteta.

Kapitulli gjashtëdhjetë e gjashtë

Kain Morani erdhi në vete pesë ditë më vonë dhe u arrestua menjëherë për mashtrim dhe vrasje, jo vetëm për atë të Xhoni Mekut, por edhe të Miki Dycigarëshit, Xhim Djalit dhe Riç Xhejkobsit. Emri i Shein Djuerit u hoq nga lista e viktimave para se çështja të shkonte në gjykatën e krimeve në Old Bejli. Ashtu siç thoshte edhe Molli, e mbanin si në inkubator, por çka i habiti më shumë, ishte fakti që dëshmitari i palës mbrojtëse ishte Piter Parksi, madje dëshmitë e tij kishin rol të rëndësishëm në atë çështje.

Xheni kishte humbur gjithçka dhe nuk bënte dot asgjë. Policia kishte vepruar shpejt dhe kishte konfiskuar gjithçka pas krimit që gjoja kish ndodhur. Kain Moranin e kishin futur në kurth si jo më mirë. Duhej ta kishte pritur diçka të tillë, por si shumë të tjerë, që mendojnë se i kanë frerët në dorë, as atij nuk i kishte shkuar ndër mend se ndonjë tjetër mund t'ia punonte.

Të paktën Xheni ishte treguar aq e zgjuar sa të fshihte ca para mënjanë, pasi Kaini ia kishte thënë disa herë se nuk dihej si do të shkonin punët. Paratë e thata gjithsesi të nxjerrin nga situata, kjo dihej. Ajo u detyrua të largohej nga shtëpia dhe të linte pas gjithçka, përveç veshjeve dhe fotografive, që i mori me vete. Dukej sikur dikush i kishte dhënë fund jetës me të cilën kishte filluar të mësohej, por asaj as që i bëhej vonë; i interesonte vetëm Kaini.

Ndërkohë, Kainit nuk i shqitej nga mendja se Xhoni kishte vdekur. Humbja e atij që e kishte pasur si vëlla, e kishte tronditur shumë.

E dinte mirë se, për të mbledhur forcat dhe për të garantuar sigurinë e Xhenit dhe të Kain Xhuniorit, duhej ta kapërdinte atë trishtim. Në spital, i kishin bërë një vizitë dhe i kishin shpjeguar gjithçka me detaje. Ishte gjallë dhe kjo ishte diçka e mirë, nga cilado anë që ta analizoje, por nëse donte që edhe familjarët e tij të mbeteshin gjallë, duhej të bënte si i thoshin.

Fakti se kishte qenë një njeri shumë i fuqishëm, i kishte sjellë gjithë këto pasoja dhe këtë ai e dinte më mirë se kushdo. Gjithsesi, në ato kushte, nuk kish asnjë alternativë tjetër. Ishte gati të pranonte gjithçka për Kain Xhuniorin dhe Xhenin. Jeta që kishte bërë deri atë çast, kishte marrë fund. Të vetmet gjëra që e prisnin, ishin seancat në gjykatë, që edhe ato dihej se si do të përfundonin: ishte i sigurt se do të shpallej fajtor.

Vetë gjyqi u shndërrua në një shfaqje më vete dhe u përfol gjerësisht në shtyp. Fotografinë e Kain Moranit mund ta shikoje kudo. Të gjithë e përshkruanin si një bos kriminel e mizor, i cili e drejtonte perandorinë e tij me një grusht të hekurt e të përgjakshëm. Portretizohej njësoj si ato fantazmat e maktheve, ku çdo bëmë e tij, e vërtetë apo fantazi, mbushte faqet e gazetave dhe ushqente lexuesit. Torturat që u kishte bërë armiqve të tij, ishin përshkruar me detajet më të tmerrshme dhe kokat e vjetra të krimit filluan të rrëfenin përrallat e trimërive të Kain Moranit. Ky ishte një dështim i madh, por Kaini nuk mund të bënte asgjë, përveçse të përballej me pasojat dhe të duronte seancat e gjata gjyqësore.

Në Old Bejli e çuan me një ambulancë, e cila shoqërohej nga dy motorë policie, nga një varg makinash policie, madje edhe nga helikopterë. E gjithë kjo bëhej për të siguruar anëtarët e jurisë, sepse ai ishte vërtet një njeri i rrezikshëm.

Vetë gjykatësi, gjatë përfundimit të gjyqit, u shpreh se Kain Morani ishte një njeri i rrezikshëm dhe se, për fat të mirë, sundimi i tij me anë të frikës dhe terrorit kishte marrë fund. Kishte ardhur koha që banorët e Londrës të flinin të qetë në shtëpitë e tyre. Në fund, Kain Morani u dënua me njëzet e pesë vjet burg pa të drejtë apelimi. Me pak fjalë, nuk do të mund të kërkonte liri me kusht pa kryer dënimin prej njëzet e pesë vjetësh. Gazetat gëlonin nga lajmet për të, ndërsa vetë Kain Morani u largua nga Old Bejli për t'u kthyer në paraburgim dhe për t'u transferuar më vonë në një burg të sigurisë së lartë. Të burgosurit e tjerë e trajtonin shumë mirë dhe të gjithë ishin të vetëdijshëm se ai kishte rënë pre e suksesit të tij.

Megjithatë, ai të impononte respekt dhe kjo ishte diçka që askush nuk ia mohonte.

E dinte mirë se, tani e tutje, kjo do të ishte jeta e tij dhe e kapërdiu urrejtjen dhe dëshirën për të marrë hak ndaj atyre maskarenjve që e kishin fundosur, vetëm e vetëm për hir të Xhenit dhe Kain Xhuniorit.

Por, kur të gjitha dritat fikeshin, terri kaplonte burgun dhe kur nuk dëgjohej asgjë tjetër, veç psherëtimave dhe kërcëllitjeve që vinin nga qelitë e tjera, ai mbulonte kokën me jastëk dhe qante.

Kapitulli gjashtëdhjetë e shtatë

Xheni hodhi sytë rrotull, e kënaqur që gjithçka ishte në rregull dhe e pastër. Fiku dritat e kuzhinës dhe u nis drejt dhomës së gjumit, duke ndaluar vetëm para derës së dhomës së djalit për t'u siguruar se atë e kishte zënë gjumi. Kain Xhuniori po flinte dhe ishte zbuluar paksa, ndaj ajo iu afrua ngadalë, e rregulloi në shtrat dhe e mbuloi mirë.

Apartamenti ishte shumë i vogël, por lagjja ishte e mirë. Me këtë, ishte marrë vetë Kaini dhe ajo i ishte shumë mirënjohëse. Zyrtarisht, ishte pronë e një pale të tretë, por, në të vërtetë, ishte i saji dhe nuk kishte pse të paguante qira. Madje, merrte një lloj kompensimi edhe nga Piter Parksi, gjë që nuk e duronte dot. Ai e kishte tradhtuar Kainin, edhe pse ky i fundit e ngriti aty ku ishte. Sa e herë që e çonte nëpër mend këtë gjë, i acaroheshin nervat.

E vetmja gjë e mirë nga gjithë kjo situatë dhe që e ngushëllonte çdo natë, ishte se i biri do të rritej jashtë botës së krimit.

Molli nuk i kishte pritur aspak mirë ndodhitë e kohëve të fundit, po ashtu edhe e ëma e Xhenit, kurse Xheni, përkundrejt gjithë parashikimeve, qëndronte stoike, të paktën në sy të njerëzve, ndërsa kur ishte e vetme, pikëllohej sa më s'ka për burrin që e donte më shumë se veten.

Në gjithë këtë mesele, më shumë nga të gjithë, Kainin e kishte lënduar Karolina. Ajo kishte dalë dëshmitare kundër tij në gjyq, duke e akuzuar se e kishte kërcënuar, rrahur, se kishte braktisur të birin dhe se e kishte detyruar të bëhej pjesë e një sërë aktivitetesh kriminale. Në fund, për t'i vënë kapakun, kishte firmosur dokumentet e divorcit dhe kishte thënë se nuk kishte aspak dëshirë të vazhdonte të qëndronte e lidhur me një "kriminel të dhunshëm" dhe se do të bënte gjithçka për të mbrojtur djalin e saj nga një baba i tillë. Karolina fitoi pesë minutat e saj të famës dhe

pati mundësinë të merrte hak ndaj burrit që e kishte lënë për gruan që dashuronte më shumë. Ishte e vërtetë që Xhenin e kishte dashur më shumë, por Karolina nuk do ta pranonte kurrë këtë. Edhe pas kaq vitesh, atë vazhdonte ta mundonte ky fakt dhe Xheni e dinte se ajo nuk do ta harronte sa të kishte jetë. Gjithsesi, zgjedhja e Kainit ishte një ngushëllim i vogël për të, ishte ajo që e nxiste të ecte përpara edhe në çaste aq të vështira.

Xheni vazhdonte të kishte frikë për Kainin. Ai do të rrinte njëzet e pesë vjet pas hekurave dhe kjo ishte kohë e gjatë. Ajo ishte njëzet e pesë vjeçe dhe derisa të vinte momenti që ta merrte sërish në krahët e saj, do të kish shkuar pesëdhjetë. Të paktën ajo ishte jashtë dhe mund të vazhdonte jetën e saj, ndërsa ai do ta shtynte të tijën brenda katër mureve me siguri maksimale. Kjo do të thoshte se policia do t'i shkonte në shtëpi sa herë që ajo do t'i dërgonte një foto të sajën, për të vërtetuar se ishte pikërisht ajo. Do ta kontrollonin dhe do ta trajtonin si të ishte kriminele. Njëzet e pesë vjet vizita të shkurtra në përpjekje për të pasur një jetë së bashku, edhe pse ishin të ndarë. I biri do të rritej duke e ditur se babai ishte në burg dhe do ta takonte sa herë të merrnin leje për ta vizituar.

Ndjeu se sytë po i mbusheshin me lot dhe i fshiu menjëherë. Çfarëdo që të ndodhte, ajo ishte më se e vendosur ta mbante familjen e saj të bashkuar dhe t'i qëndronte në krah burrit të saj. Ajo kishte provuar jetën që i kishte ofruar ai dhe kishte ardhur koha të paguante çmimin që gjithnjë kishte pasur frikë se do ta paguante. Kaini kishte qeshur me të kur ajo i kishte thënë diçka të tillë, por ja që gjithçka po vërtetohej. Ajo e dinte se njeriu nuk mund t'i kishte kurrë të gjitha, Zoti nuk t'i jep asnjëherë. Të paktën, kështu besonte ajo dhe ishte e bindur për këtë. Po ashtu, edhe prifti tek i cili shkonte shpesh.

Gjatë seancave të gjyqit, kishte filluar të shkonte sërish në kishë dhe i lutej Zotit që ta udhëhiqte. Molli ishte shumë e lumtur për këtë, gjithmonë kishte qenë një grua besimtare. Molli shpeshherë bënte shaka me faktin se Maria Magdalena kishte qenë një prostitutë, ndaj Jezusi nuk mund të ishte kundër femrave të tilla. Edhe pse ishte kundër gjykimit të saj, edhe vetë Xheni kishte qeshur një herë me këtë shaka. Molli ishte shumë e dhënë pas saj dhe ishte e lumtur sa më s'ka që Xheni ishte pjesë e jetës së tyre; nga ana tjetër, Xheni e dinte se, me kalimin e viteve, do të kishte gjithnjë e më shumë nevojë për të.

Më në fund, u fut në shtratin e saj dhe si gjithmonë, sipër jastëkut, vuri një nga këmishët e Kainit. Kur nuhaste aromën e tij, i dukej sikur

ishte e sigurt dhe kudo kish paqe. Do të kalonte shumë kohë para se ata të shtriheshin sërish përkrah njëri-tjetrit. Shumë shpesh, mundonte veten duke kujtuar çastet kur bënin dashuri dhe sa të mrekullueshme kishin qenë ato. Ishte e çuditshme, sepse, edhe kur Kainin e akuzuan për tortura, për vrasje apo për çdo krim tjetër të tmerrshëm, ajo nuk dyshoi asnjëherë në dashurinë e saj për të, edhe pse një pjesë të këtyre gjërave i besonte. Kaini që kthehej mbrëmjeve në shtëpi, ishte krejt tjetër nga ai Kaini që e akuzonin. Kaini i saj ishte një burrë i dashur dhe i ëmbël, që e adhuronte atë e të birin. Ky ishte Kaini që ajo mbante mend, burri me shëmbëlltyrën e të cilit do të edukonte edhe të birin, burri që ajo do të priste dhe që do të ishte gjithmonë dashuria e jetës së saj.

Rroku këmishën drejt vetes, zhyti hundën për të thithur aromën e tij dhe ndjeu lotët e nxehtë t'i binin faqeve, teksa mendonte se sa kohë do t'i duhej të duronte derisa të ishte sërish pranë tij. Njësoj si Kaini, edhe ajo qante për jetën që kish pasur dikur dhe që gjithnjë kishte ëndërruar. Njësoj si Kaini, edhe ajo pyeste veten nëse dashuria e tyre mund të mbijetonte përgjatë këtyre viteve. Ky ishte një mendim i frikshëm, por që duhej ta pranonte, edhe pse e urrente veten kur i lindte qoftë edhe dyshimi më i vogël. Ishte ende e re dhe nuk mund të ndryshonte asgjë nga ato që i kishin rënë për pjesë, sado që të donte ta bënte.

Në njëfarë mënyre, ai i kishte thënë të largohej e të niste një jetë të re, se do ta mirëkuptonte, nëse e bënte, por ajo nuk mund ta linte. Vetëm mendimi se mund ta bënte, e frikësonte. Largoi mendimet e këqija nga koka, u ul në shtrat dhe ndezi një cigare. Teksa ajo tymoste në errësirë dhe mendonte për të shoqin, jashtë dëgjoheshin zhurmat e trafikut. Edhe ai mendonte për të. Ai i kishte dhuruar asaj Jetën e Bukur. Tanimë, nuk i mbetej veçse të priste njëzet e pesë vjet për ta pasur sërish atë jetë.

Me këto mendime në kokë, filloi të qante sërish.

Libri i tretë

Jeta e bukur është të jesh i lirë,
Të panjohurën të zbulosh,
Ashtu si vetëm dhembja të mëson,
I vetëm gjithçka do të përballosh.

"Jeta e bukur"
Muzika nga *Sacha Distel* dhe teksti nga *Jack Reardon*

Kapitulli gjashtëdhjetë e tetë

Viti 1998

Burgu ishte një vend i çuditshëm në shumë aspekte. Njerëzit që përfundonin pas hekurave, kishin vetëm dy rrugë: ose të ulnin kokën dhe të pranonin çka ndodhte, ose të luftonin sistemin dhe të tregonin sa u vlente lëkura. Kain Morani kishte zgjedhur këtë të dytën dhe po i ecte mirë. Kishte mjaftueshëm kredo që të tjerët ta linin të qetë dhe rrethanat në të cilat u dënua, ishin aq fyese, sa nëntëdhjetë e nëntë për qind e të dënuarve mendonin se ia kishin punuar keqas. Kishte një dhunti të lindur për t'i bërë njerëzit për vete, gjë shumë e rëndësishme kjo, sidomos nëse ishe brenda në birucë. Regjimi ishte i ashpër, por, gjithsesi, ai ia kish dalë mbanë disi; mundohej të shtynte ditët, sikur kjo të ishte e vetmja mënyrë për ta kryer atë dënim të gjatë. Xheni dhe Kain Xhuniori ishin të vetmit që i jepnin kurajë për të kaluar edhe çastet më të vështira.

Monotonia ishte gjëja më e keqe, sidomos kur kjo e fundit i nxiste disa prej të burgosurve të krijonin ndonjë situatë ngacmuese sa për të kaluar kohën. Nuk kishin të sosur thumbat dhe ofendimet vetëm që pas disa javësh, të plaste ndonjë zënkë spektakolare, e cila dukej se kërkohej medoemos. Në burg, ishte shumë e lehtë të humbje jetën për arsye nga më banalet, aq sa nuk ia vlente as t'i përmendje. Situatat e sajuara apo një dozë malli e humbur mund të ishin arsye për të nxitur grindje të mëdha mes atyre që shkonin si macja me miun.

Kaini ishte ende në burgun "Parkhërst" dhe qëndronte në atë krah të ndërtesës ku mbaheshin të burgosurit më të rrezikshëm. Krahu M ishte më i vogli nga të dy krahët dhe Kainit i dukej i përshtatshëm, sepse, gjatë pjesës më të madhe të ditës, qëndronin jashtë qelisë. Bashkë me të,

aty vuanin dënimin shumë terroristë, vrasës dhe hajdutë të rrezikshëm bankash. Madje kishin krijuar një skuadër futbolli me pesë lojtarë, e cila shkaktonte soj-soj rivalitetesh. Kishin edhe kuzhinën e tyre dhe tanimë, Kaini ishte shndërruar në një ekspert gatimi. Si për habinë e tij, kishte zbuluar se i pëlqente të sajonte gatime për vete, madje shpesh, u shërbente edhe atyre që kishte rreth e rrotull.

Gjëja më e mirë, ishte se kishte një qeli të vetën; ky ishte një luks që nuk e merrte si diçka të mirëqenë, sepse kishte paguar shtrenjtë për të. Mund të lexonte sa herë të donte dhe gardiani që duhej të fikte dritat në orën tetë të darkës, paguhej si jo më mirë që t'i linte hapur deri në mbrëmje vonë. Kishte edhe një radio të mirë dhe si shumica e atyre që ishin dënuar me burgim të përjetshëm, dëgjonte me përkushtim "Radion 4", një stacion edukativ, por edhe inkurajues për ata që ishin pas hekurave.

Pavarësisht se ishte i privuar nga liria, aty brenda, Kain Morani bënte një jetë për shtatë palë qejfe. Gjatë ditës, merrej me shumë gjëra, të cilat e ndihmonin të hiqte mendjen dhe të përfitonte sa më shumë nga ato që kishte nëpër duar.

Disa prej të burgosurve që kishin marrë dënime të gjata, i kishin ndërprerë të gjitha marrëdhëniet me gratë dhe të dashurat e tyre, duke besuar se do ta kishin më të lehtë ta vuanin dënimin pa u shqetësuar se me kë mund të ishte në ato çaste gruaja që dashuronin. Ishte diçka e trishtë, por, për shumë prej tyre, e pashmangshme. Ata e kuptonin se edhe jashtë, jeta ishte e vështirë, por nuk donin të përjetonin ndjenjën e braktisjes nga gratë e tyre, me të cilat mund të kishin edhe fëmijë, edhe pse mund të kishin nevojë për t'i ndier pranë. Këtë nuk mund ta plotësonin me anë të një vizite njëorëshe në një dhomë, e cila nuk vëzhgohej vetëm nga të burgosurit e tjerë, por edhe nga gardianët. Por edhe për një grua, burri i së cilës kishte rënë brenda, jeta nuk ishte aspak e lehtë. Ato vuanin shumë, edhe pse nuk kishin bërë asgjë të gabuar.

Por Xheni ishte ndryshe. Ajo vazhdonte ta dashuronte si e marrë, pa asnjë kusht. Kaini dëshironte që sistemi penal britanik të ishte si ai amerikan, ku vizitat bashkëshortore të ishin më të shpeshta për të mbajtur të bashkuara familjet. Çdo ditë e më shumë e merrte malli për praninë e saj, për prekjen e saj dhe e dinte mirë që edhe ajo ndiente të njëjtën gjë. Diku nëpër skutat e mendjes së tij, ekzistonte frika se do t'ia rrëmbenin para se ai të dilte nga burgu. Ajo vazhdonte të ishte ende shumë e bukur, por, mbi të gjitha, kishte nevojë për dashuri, madje për shumë dashuri. Hidhërohej dhe gëzohej kur kujtonte se ç'kënaqësi i falte sa herë që bënin

dashuri. Vetëm për një gjë ishte i lumtur: ai nuk e kishte tradhtuar kurrë. Shpesh, kishte cituar atë shprehjen e vjetër të Pol Njumanit: "Pse të dal e të kërkoj një hamburger, kur në shtëpi kam biftek?" I kishte qëndruar gjithnjë besnik dhe ajo e dinte. Sa shumë kishte dëshiruar që të martohej me të para shumë vjetësh, kur lindi Kain Xhuniori, por e kishte penguar Karolina. I ishte dashur të fuste shumë miq dhe të "sillej mirë" për një kohë të gjatë aty brenda, që më në fund, të ndizej një dritë jeshile që ai të martohej me Xhenin e t'i jepte mbiemrin e tij. Martesa në faltoren e burgut nuk ishte ide e mirë, por ishte diçka që të dy e dëshironin me ngulm. Në sy të të burgosurve të tjerë, shtirej sikur kjo ishte vetëm një dëshirë e saj, por thellë-thellë, zemra po i gufonte nga gëzimi që, më në fund, ajo do të bëhej ligjërisht e tija.

Nëse mendimet për Xhenin dhe Kain Xhuniorin e ngushëllonin, kujtimi i Xhoni Mekut e torturonte, i shfaqej nëpër ëndrra dhe i trazonte shpirtin. Fakti se askush nuk e besonte që e kishte vrarë ai, e qetësonte shumë Kainin. Të gjithë e dinin se, sado i lig që të ishte, nuk do t'i bënte kurrë keq Xhoni Mekut, pasi e kishte konsideruar gjithnjë si pjesë të familjes. Nuk bëhej fjalë që të përpiqej ta vërtetote këtë, jo që pas hekurave, aq më tepër që tani prioriteti i tij ishte siguria e Xhenit dhe e Kain Xhuniorit. Nëse kjo do të thoshte të ulte kokën e të vuante dënimin, atëherë ishte i gatshëm që ta bënte për ta.

Me këto mendime në kokë, hyri në kuzhinë, e cila ishte një sajesë e dy qelive të bashkuara. Në fakt, dukej si një vrimë miu, por ishte më mirë sesa pa gjë. Hapi frigoriferin dhe mori një pako me mish të grirë. Kish menduar të gatuante spageti bolonjeze për të gjithë të burgosurit në krahun e tij. Kjo pjatë ishte gatimi i tyre i preferuar. Do të bënte edhe bukë me hudhra, ndërsa për ata pak veriorë kokëfortë, do të skuqte patate të prera hollë.

Kainit i pëlqente shumë kjo pjesë e ditës. Ishte pasdite vonë dhe vetëm mendimi se i kishte ardhur fundi edhe një dite tjetër, i bënte të gjithë të ndiheshin më mirë. Një ditë më pak, ishin njëzet e katër orë më pak nga dënimi i tyre. Edhe pse asnjëri nuk e zinte në gojë këtë fakt, në mendjet e tyre nuk vërtitej gjë tjetër. Madje edhe diçka e zakonshme si gatimi u falte kënaqësi dhe merreshin me të, vetëm e vetëm që koha të ikte e të hiqnin qafe edhe disa orë të tjera, sado pak që të ishin.

Kaini filloi të nxirrte enët e kuzhinës që i duheshin, kur befas në kuzhinë hyri një gardian me një kuti në dorë. E hapi dhe nxori prej andej një shishe skoç, tri litra verë të kuqe dhe po tundte gjithë qejf një shishe raki.

Kaini u zgërdhi dhe i vendosi shishet poshtë lavamanit.

- Punë e paqme, djalë! Kjo dreq rakie do të na sjellë në qejf!

Burri buzëqeshi si për të pohuar fjalët e tij. Ishte një gardian miqësor, gjë që do të thoshte se mund të korruptohej kollaj. Pikërisht këto gjëra sikur u jepnin durim atyre t'i shtynin disi orët në atë vend. Gardiani paguhej nga persona të tjerë jashtë, që paratë të mos kalonin dorë më dorë brenda mjediseve të burgut. Kjo ishte e vetmja mënyrë për të futur aty brenda alkool apo drogë. Edhe pse familjarët që hynin brenda shpeshherë nuk i kontrollonin, nuk mund të futnin kurrsesi mjaftueshëm drogë për të gjithë të burgosurit. As alkooli nuk bënte përjashtim. Gardianët e burgut konsideroheshin njerëz të pastër, si vetë ligji. Në fund të fundit, kush donte t'ia dinte se ç'ndodhte, për sa kohë që nuk kishte trazira dhe të burgosurit merrnin ato që donin?

Gardiani që hyri në kuzhinë, quhej Tomi Uest. Ishte një djalë për të qenë dhe mendonte se burrat që ishin aty dhe që ishin dënuar për shumë vjet, duhej të argëtoheshin në njëfarë mënyre. Ishte nga ata që mendonte se ata të gjorët edhe një dënim të dytë kishin mangët. Në fund të fundit, gjykatësi i kishte dënuar një herë dhe ky ishte një mësim i vështirë. Tomi Uest mendonte se humbja e lirisë ishte një dënim i mjaftueshëm. Ai ishte një djalë i respektuar, i cili bënte çmos që t'ua lehtësonte sadopak barrën të burgosurve, ndaj aty brenda e donin të gjithë. Sigurisht që gjithçka e ka një çmim: ai merrte para sa për t'i lejuar vetes të blinte ndonjë gjë luksoze. Ishte më se i vendosur që burrat e krahut M kishin të drejtë të ndiheshin sadopak njerëz aty brenda.

- Dëgjo, Kain, nuk dua të nxitohem, por kam marrë vesh se do të vijë një i ri dhe, nga ç'kam dëgjuar, ka paguar një mal me para për t'u futur këtu.

Kaini ndjeu një fërgëllimë që i përshkoi tërë trupin. Ai e njihte mirë zhargonin e burgut dhe e kuptoi se çfarë donte t'i thoshte gardiani, megjithatë i buzëqeshi miqësisht. Kain Morani dinte ta luante lojën. Paralajmërimin e mori dhe, nëse ky i riu do t'i kërkonte të bëhej mik, atëherë duhej të ishte një person me rëndësi.

- Kush është?

Tomi Uest e pëlqente shumë Kain Moranin. Mendonte se e kishin dënuar shumë, madje për disa krime që as nuk i kishte kryer dhe rrethanat në të cilat ishte dënuar ai, ishin shumë të njohura për sistemin e drejtësisë. Shumë vetë mendonin se sa më lart të ngjiteshe, aq më e dhimbshme do të ishte rënia dhe për Kainin kishte qenë pikërisht kështu, me pikë e me presje.

- Është i biri i Xhim Djalit. Kërkon të marrë hak për të atin ose të paktën kështu kam dëgjuar.

Kain Morani mbylli sytë për disa çaste. Edhe kjo i duhej! Një cub i ri dhe i fortë, që kërkonte të bënte emër. A thua se Xhim Djali u kishte kushtuar kohë fëmijëve; kishte pasur aq shumë femra, sa nuk dinte sa fëmijë kishte. Të gjithë e dinin që ishte një fundërrinë. I pallonte, i linte me barrë dhe më pas, largohej. Kjo që po i dëgjonin veshët, ishte qesharake, por aspak e papritur. Përgjatë viteve, edhe disa të rinj të tjerë ishin përpjekur t'i futnin një dru Kainit për të bërë emër. E po, fillimisht Kaini i kishte zhdëpur vetë dhe u kishte mësuar se nuk mjaftonte vetëm vullneti për ta vënë përfund një njeri, sidomos një si ai.

- Kur do të futet brenda?

Tomi psherëtiu.

- Nesër, pasdite vonë. Do ta transferojnë nga Durhami. Ka paguar një shumë të majme për të hyrë këtu. Mendova se ti duhej ta dije këtë.

Kaini buzëqeshi natyrshëm.

- Faleminderit që më paralajmërove! - ia ktheu dhe filloi të bënte darkën.

Kapitulli gjashtëdhjetë e nëntë

Karolina gjendej në restorantin e saj dhe, si zakonisht, po hante. Ndërkohë hyri i biri dhe ajo i buzëqeshi; ai s'i kishte lënë gjë të atit, ishte dy herë më i gjatë se moshatarët e vet. Fakti se të gjithë prisnin që ai të bëhej si Kaini, i kishte ardhur në majë të hundës. Ai e urrente të atin, sepse e kishte braktisur, por më tepër e urrente që kishte braktisur atë grua, të cilën ndonjëherë e donte, ndonjëherë nuk e duronte dot, varej nga gjendja e saj mendore.

Sa herë që dehej, ai e urrente aq shumë, sa të bënte të mendoje se nuk ishte nëna e tij. Po njësoj ndihej edhe kur ajo fillonte e mbante ato fjalimet e gjata për babanë e tij, për përbuzjen që kishte për të, për martesën dhe familjen e tij. Sa herë që përmendej emri i Xheni Rajlit, dukej sikur Karolinën e pushtonte djalli. Thellë në zemër, donte vetëm që ajo t'i vinte kapak njëherë e mirë asaj historie që tanimë ishte shumë e vjetër.

- I ke marrë vesh të rejat e fundit, Majkëll? - Ai tundi kokën. Ishte tipike: kur ajo as e përshëndeste e as e puthte, me siguri që të rejat kishin lidhje me babanë e tij. - Do të martohet me të në burg. - Fjalët e fundit i tha duke iu dridhur zëri. Më pas, qeshi gjithë ligësi dhe tha: - Një dasmë në burg! Me siguri do të jetë një tekë e saj, pa dyshim! - tha dhe vazhdoi të qeshte. - Dreqin, nuk do të bëjnë dot as muaj mjalti!

Majkëlli pohoi me kokë. Ai e dinte prej kohësh këtë, por sa herë që ajo bënte një bisedë të tillë, zgjidhja më e mirë ishte të mos i flisje derisa të shfryhej mirë e mirë.

Si tha ato fjalë, e ëma vazhdoi të hante. Kishte vënë përpara dy copa byreku, një pjatë plot e përplot me patate të skuqura, një pjatë të madhe me bizele me lëng mishi e salcë dhe një mal me bukë e gjalpë. I biri e pa me një vështrim qortues. Herën e fundit që ishte peshuar, kishte shkuar

njëqind e njëzet e shtatë kilogramë, megjithatë flokët dhe grimin i kishte gjithnjë të përsosur, a thua se nuk arrinte ta shihte pjesën tjetër të trupit: kyçet e shëndosha të këmbëve, tulet që derdheshin sipër këpucëve, apo gjinjtë e stërmëdhenj që i vareshin deri te beli, që tanimë nuk ekzistonte fare. Sa keq që ishte katandisur në atë farë feje! Kjo nuk i bënte mirë as për shëndetin fizik e as për atë mendor.

- Atëherë, ç'do të më thuash?

Djaloshi mblodhi supet, si për t'i thënë se ky lajm nuk e bezdiste aspak.

- Një ditë do të ndodhte, mama. Nuk e kuptoj pse e mundon kaq shumë veten. Kujt i intereson se çfarë bëjnë ata dy idiotët?

Teksa ai po përpiqej ta qetësonte, ajo shkoi pas banakut, mbushi një gotë me verë të kuqe dhe e rrëkëlleu me një frymë. Djaloshi psherëtiu. Me gjasë, ajo do të ishte një natë shumë e gjatë.

Kapitulli shtatëdhjetë

- Oh, Xheni, është shumë i bukur, e dashur, - tha Molli teksa admironte kostumin e bardhë dhe kapelën e vogël me dantellë, që Xheni kishte blerë për ditën e dasmës. Nuk ishte aspak e tepruar, kishte një prerje të bukur dhe ajo dukej si karamele me të. Vazhdonte të kishte një trup të hatashëm dhe Molli pikëllohej sa herë që i vinte ndër mend se Xheni ishte e detyruar të sakrifikonte, pa e pasur Kainin përkrah. Duhej të ishte një dashuri shumë e fuqishme, që frymëzonte një femër të dashuronte vetëm burrin e saj dhe asnjë tjetër, pavarësisht nga gjithë ç'kishin ndodhur. Ajo shkonte në të gjitha vizitat në burg dhe gjithmonë shtirej sikur nuk kishte ndodhur asgjë: shkonte përherë e buzëqeshur dhe e gëzuar. Molli e dinte se ajo ndihej e vetmuar, jashtëzakonisht e vetmuar. Duhej të ishe një femër e veçantë që të prisje kaq gjatë një burrë dhe i bëhej shumë qejfi kur mendonte se i biri kishte qenë aq me fat sa kishte gjetur një femër të tillë.

Kain Xhuniori tanimë ishte rritur, ishte zgjatur dhe ishte bërë bukurosh, kishte trupin e të atit, si dhe tiparet e tij, por në karakter i kishte ngjarë së ëmës. Xheni kishte shpresa të mëdha për të, sepse ishte një djalë vërtet i zgjuar. Ishte një fëmijë i bindur, nuk kishte teka dhe as mllefin që kanë zakonisht moshatarët e tij adoleshentë. Kaini ishte krenar për të, duke marrë parasysh se ishte rritur duke vizituar të atin në një burg të sigurisë së lartë. Në çdo hap që hidhte, kujtonte gjendjen e vështirë që po kalonte i ati, por siç thoshte gjithmonë edhe Molli, fëmijët e marrin veten shumë shpejt. Kain Xhuniori nuk bënte përjashtim. E pranoi situatën në të cilën ndodhej familja e tij, dhe mësoi të jetonte me të. E mbështeste shumë të ëmën dhe i donte të dy prindërit. Xhenit i copëtohej zemra kur e shihte se si çdo të diel ulej për t'i shkruar letër të atit, në të cilën i tregonte se çfarë kishte bërë gjithë javën. Për Kainin, këto letra ishin shumë të rëndësishme, meqë me Majkëllin nuk kishte kurrfarë lidhjeje, por ishin të

rëndësishme edhe për të birin, sepse duhej të mbante lidhjet me të. Çdo letër që Kaini i shkruante Majkëllit, kthehej mbrapsht e pahapur. Kjo ia copëtonte zemrën, edhe pse ai nuk e pranonte kurrë.

Jeta për Xhenin ishte shndërruar në një rutinë - jetonte vetëm për të birin dhe për të vizituar Kainin në ishullin "Wight". Ai i kishte lënë mjaftueshëm para dhe ajo e vlerësonte këtë, por kishin paguar një mal me para që ata të mos e transferonin sa nga një vend në tjetrin. Kainit i pëlqente krahu M, sidomos shoqëria e të dënuarve që ndodheshin aty. Kaq mjaftonte për të. Ndërsa ajo, që donte vetëm lumturinë e tij, do të kthente botën përmbys për ta arritur këtë, por nuk ishte aspak e lehtë në ato kushte. Po për të ishte ndryshe, ishte jashtë dhe e lirë të bënte çfarë të donte dhe kur të donte. E megjithatë, nuk e harroi për asnjë çast faktin se për Kainin, duhej të ishte shumë e vështirë. Përveç dashurisë, edhe ky mendim mbante në këmbë marrëdhënien e tyre, sepse ajo ia kushtoi gjithë jetën Kainit, duke u përpjekur ta bënte të ndihej sa më mirë në pozitën që ndodhej. Atë çast ishte shumë e lumtur që, më në fund, i kishin lejuar të martoheshin. Ishte gjithçka që kishte ëndërruar. Më në fund, do të bëhej zonja Moran dhe rrjedhimisht, do të largonin fantazmën e Karolinës, gruas së parë, gruas së vetme... deri atë çast.

Kapitulli shtatëdhjetë e një

Xhejms Benks i Riu ishte një djalë i çuditshëm. I ngjante të atit më shumë nga sa e mendonte, megjithëse nuk e kishte njohur edhe aq mirë. Kishte vetëm disa fotografi të tijat, duke e mbajtur atë në krahë kur ishte foshnjë, vetëm kaq. E ëma i kishte treguar gjithçka që duhej të dinte, por pavarësisht nga fjalët e saj, ai e adhuronte të atin. Në fakt, kjo e nxiste të bënte përpara, të matej me burrin që e kishte ngjizur dhe që më pas e kishte braktisur në mënyrë mizore. Ishte kokë e këmbë si i ati, por kjo gjë nuk e ndihmonte aspak. Hera-herës, pikaste të ëmën kur ia ngulte shikimin dhe e kuptonte neverinë që ndiente ajo për burrin me të cilin e kishte bërë atë fëmijë.

Historia e Xhejms Benksit ishte nga ato tipiket: kishte filluar të futej në telashe që kur ishte në shkollë, dhe pasi e kishte lënë atë, kishte marrë rrugët dhe ishte bërë pjesë e grupeve të dhunshme kriminale.

Nuk kishte qenë aspak e lehtë, por, më në fund, ia kishte dalë të hynte në burgun "Parkhërst", që të hiqte qafe Kain Moranin. Nuk kishte rëndësi nëse ishte diçka me vend apo e gabuar: ai do të hynte në histori si njeriu që kishte eliminuar një legjendë. Do të fitonte respekt dhe admirim, gjëra që i dëshironte pa masë. Nuk ishte i trashë dhe e dinte se Kain Morani nuk do të dorëzohej lehtë, por ishte i gatshëm të bënte gjithçka për t'ia dalë mbanë. Për Xhejms Benks të Riun, ishte një çast vendimtar, të cilin e priste me padurim prej kohësh.

Kapitulli shtatëdhjetë e dy

Në gjithë burgun, qarkullonin fjalët për ardhjen e Xhejms Benks të Riut dhe për faktin se ai do të qëndronte në krahun M. Edhe ai do të kishte qelinë e tij, gjë që tregonte se kishte miq të fortë në rangjet e larta.

Kain Morani po analizonte situatën përreth dhe nuk i pëlqente aspak parandjenja që kishte. Më të rinjtë kishin filluar të distancoheshin prej tij dhe po prisnin ardhjen e Xhejms Benksit, për t'iu bashkuar grupit të tij. Deri diku, edhe mund t'i kuptonte ata, por çka e shqetësonte më shumë, ishte fakti që edhe disa nga miqtë që kishte zënë aty, po ndryshonin krah. Kjo gjë e turbullonte. Burgu ishte një vend i çuditshëm, ku nuk ekzistonin as rregulla e as kufij, por ajo që pritej të ndodhte, do t'i trazonte ujërat. Në atë mjedis aq monoton, burrat argëtoheshin me ato gjëra dhe shtynin kohën me vogëlsira të tilla.

Ai shtroi darkën dhe të gjithë filluan të hanin e ta shijonin ushqimin. Teksa vera dhe rakia rridhnin lumë, biseda filloi të përqendrohej te çështjet e tyre vetjake.

Frenk Bardhoshi, një burrë i stërmadh që ishte dënuar me tridhjetë vjet për trafik droge dhe armësh, e pyeti Kainin për diçka që të gjithëve u kishte shkuar nganjëherë ndër mend:

- Atëherë, Kain, çfarë mendon për ardhjen e armikut tënd këtu?

Kaini mblodhi supet duke u treguar indiferent.

- Çfarë mund të bëj unë? Nesër pasdite ai do të vijë. Do të pres e do të shoh se çfarë do të ndodhë. Ndoshta këto që kemi dëgjuar, janë thjesht fjalë.

Një nga të rinjtë, një djalë i mirë me emrin Beni Pail, u hodh e tha:

- Megjithatë, ti i ke vrarë të atin, apo jo?

Kainit nuk i bënë aspak përshtypje fjalët e djaloshit.

- E po, Ben, mund të them me siguri se Xhimi nuk ishte një shenjtor. Dikush do ta hiqte qafe një ditë dhe nuk është faji im që më ra mua për pjesë. Nuk kam pse të kërkoj ndjesë për çka ka ndodhur në të kaluarën. Në të s'ëmës me gjithë të! Më mirë që vdiq ashtu si vdiq. Nëse ndonjë nga punët tona rrezikonte të dështonte, Xhim Djali kishte gjithmonë gisht në të.

Ata më të vjetrit qeshën. Parimisht, ishin dakord me të, por dukej sikur përreth tyre vërtitej njëfarë tensioni dhe kjo nuk ishte një gjë e re. Nëpër kthinat e burgut, ushtrohej gjithmonë dhunë. Ishte një mënyrë për të shfryrë mllefin që ata njerëz kishin përbrenda, por nuk kishte asgjë më të mirë se një sherr masiv për t'u ngritur moralin të burgosurve. Në fakt, edhe një zënkë me grushte e bënte punën e vet.

Beni, djaloshi i ri, priti derisa të qeshurat pushuan para se të fliste duke i matur mirë fjalët:

- Të duket rastësi që po vjen në të njëjtin sektor të burgut ku je edhe ti?

Kaini mbushi një gotë me raki dhe e ktheu me një frymë. Më pas, qeshi dhe i tha Benit me zë të lartë:

- Mos ke rënë gjë në dashuri me mua? Si shumë po shqetësohesh për mirëqenien time, apo jo? Mos po na fsheh diçka?

Kaini përpëliti sytë si të ishte femër dhe gjithë të tjerët ia plasën së qeshurës, megjithatë mesazhi u përcoll shumë qartë. Kaini po e paralajmëronte urtë e butë.

- Ditën që do të filloj të merakosem për qelbësira të tilla, do të filloj të dëgjoj "Spice girls"-at, në rregull? Mos u shqetëso më për mua dhe nëse je vërtet kaq i mirë, do të të lë të më kapësh për dore kur të bëj dush!

Të gjithë ia plasën sërish së qeshurës dhe tensioni gati-gati u shua. Megjithatë, Kaini zbuloi atë që donte për Xhejms Benks të Riun dhe për hyrjen e tij në vëllazërinë kriminale të krahut M. Me sa dukej, ai i kishte disa mbështetës dhe kjo ishte krejt normale, por Kaini do të bënte mirë ta hiqte qafe para se të ishte tepër vonë. Nëse do të hapte ndonjë telash, do të humbte lejen për t'u martuar në burg dhe Xheni nuk do ta priste mirë diçka të tillë. Ajo ishte e gëzuar sa më s'ka që do të martohej, pavarësisht se do të bëhej në burg. Kjo ishte më e pakta që mund të bënte për të; ajo kërkonte aq pak, ndërsa për Kainin përpiqej aq shumë. Si për dreq, ai Xhejms Benksi po vinte pikërisht në atë çast, në çastin më të papërshtatshëm.

Po atë mbrëmje, Frenki u shfaq befas në qelinë e Kainit dhe me një zë të ulët tha gjithë seriozitet:

- Këtë zëre se nuk ta kam thënë unë, por ai djaloshi po kurdis diçka, ndaj bëj kujdes.

Kaini tundi kokën. Atë natë, nuk fjeti shumë, thjesht ndenji shtrirë duke menduar se cila ishte mënyra më e mirë për ta zgjidhur situatën në të cilën ndodhej. Kur dielli i mëngjesit hyri nga dritarja e qelisë së tij, ai ishte ende zgjuar. Duhej të tregohej i zgjuar dhe ta zgjidhte këtë problem pa shumë zhurmë. Tani për tani, gjëja më e rëndësishme ishte martesa e tij dhe nuk do të guxonte të bënte asgjë për ta djallosur atë.

Kapitulli shtatëdhjetë e tre

Një nga gardianët ishte një skocez madhosh, të cilit ia thoshin emrin Xhok MekFarland; ishte njeri i respektuar si nga policët, ashtu edhe nga të dënuarit; e ruante më së miri rendin dhe qetësinë dhe kishte një dhunti të lindur për të udhëhequr. Edhe ai, si shumë gardianë të tjerë, merrte ryshfet. Në fund të fundit, të gjithë merrnin para nën dorë për një mijë e një arsye dhe në këmbim, ofronin shërbimet e tyre. MekFarlandi kishte bërë marrëveshjen dhe kishte marrë paratë që Xhejms Benks i Riu të qëndronte në krahun M dhe as që e kishte vrarë mendjen për atë që po bënte. E po, në fund të fundit, pse ta bënte? Paratë ishin thjesht një lloj haraçi për të zënë një qeli më vete në një sektor shumë të populluar të burgut, sidomos nëse dënimi ishte i gjatë.

Por erdhi një çast kur filloi të dyshonte dhe nuk dinte ç'të bënte. Kjo ishte një situatë shumë delikate, sidomos nëse merrje parasysh dy protagonistët e përfshirë në të. Kain Moranit i kishin mbetur edhe shumë vite të tjera nga dënimi dhe me karakterin që kishte, mund të shkaktonte një kasaphanë të pashoqe, nëse dikush i binte në qafë. Ndërsa djaloshi Xhejms Benks donte thjesht të lante disa hesape të vjetra dhe të krijonte reputacionin e tij. Kjo punë nuk kishte si të mos përfundonte në një katastrofë të vërtetë. Do të vrisnin njëri-tjetrin dhe, nëse ndodhte kjo, të gjithë do të ishin të përfshirë. Edhe pse drejtorit të burgut nuk do t'i bënte shumë përshtypje dhe mund të rregullohej me të, kjo situatë do të përfundonte në edicionet e lajmeve dhe askush nuk e donte diçka të tillë. Kohët e fundit, askush nuk donte të flitej për burgjet. Për politikanët, ishte një pikë shumë e fuqishme në programet e tyre, por askush nuk donte të merrej vërtet me këta njerëz, me përjashtim të atyre që punonin në burgje. Ryshfetet ishin një formë për të kënaqur të burgosurit, sidomos

ata që ishin dënuar për një kohë të gjatë, por njëkohësisht dhe gardianët.

Kishte ardhur koha që MekFarlandi të jepte urdhër për të kontrolluar qelitë, diçka që nuk e kishte bërë prej vitesh. Në shumë prej qelive, kishte bar apo lloj-lloj drogash që merreshin gjoja me recetë. Kontrabanda në burg konsiderohej si një lloj sistemi monetar. Borxhet paguheshin aty për aty, shumë gjëra të tjera bliheshin dhe çdonjërit prej tyre i dukej vetja i pasur dhe i sigurt. Tani duhej të nisnin një kontroll të mirë për armë, sepse ai ishte gati të vinte duart në zjarr se aty qarkullonte një armë, në mos më shumë. Thikat ishin më të lehtat për t'u fshehur. Një biçak i fshehur në kutinë e furçës së dhëmbëve, ishte një armë që mund të përdorej lehtë dhe ishte mjaft efikase, apo një top bilardoje i fshehur në çorape. Megjithatë, ishte i sigurt se bëhej fjalë për një thikë dhe se ata do të thernin njëri-tjetrin ose në dushe, ose brenda qelisë. Do të ishte një kacafytje e shpejtë dhe brutale, që do t'i hapte një mal me telashe, ndaj duhej ta monitoronte mirë situatën dhe t'i bënte sytë katër.

Seç kishte një parandjenjë se pas asaj historie, fshihej diçka që askush nuk po e kuptonte dhe do t'i duhej kohë për të zbuluar sadopak se çfarë luhej.

Kishte thirrur në mbledhje të gjithë gardianët për të zbuluar se çfarë dinte secili prej tyre, me qëllim që të mblidhte copëzat e pazëllit dhe ta zgjidhte atë dreq situate pa shkuar puna deri tek arkivolet apo edhe te salla e reanimacionit.

Teksa gardianët po hynin njëri pas tjetrit në sallën e mbledhjeve, MekFarlandi psherëtiu thellë. Sa e gjatë do të ishte ajo ditë! Gjysma e gardianëve punonin në sistemin e burgjeve vetëm sepse nuk ishin pranuar në ushtri apo se nuk bënin dot asnjë lloj pune tjetër. Me kalimin e viteve, ai kishte mësuar se duhej të kishe tope të çelikta për të mbyllur dhe mbajtur brenda ata lloj burrash dhe jo kushdo mund ta bënte atë lloj pune. Gjërat mund të merrnin për keq, aq keq, sa vetëm një sekondë mund ta ndante një dajak të mirë nga vdekja. Shpresa e tij e vetme ishte të minimizonte sa më shumë dëmin që mund të shkaktohej, por ja që nuk kishte asgjë të sigurt.

Kapitulli shtatëdhjetë e katër

- Mama, ndonjëherë, pyes veten se në cilin planet jeton ti! - i tha Xheni së ëmës teksa po debatonin për dasmën dhe ajo ishte e vendosur të mos i pranonte kërkesat e saj.

- Ti je vajza ime e vetme dhe dua të jem në dasmën tënde.

Xheni buzëqeshi.

- Sigurisht që do të jesh, ama atë kostum nuk ke për ta veshur. Më vjen keq, mama.

Ejlina i hodhi një sy kostumit të saj të ri dhe dëgjoi brenda vetes atë zërin që dëgjonte shpesh, sa herë që e bija përpiqej ta shndërronte në një kopje të Molli Moranit.

Xheni nuk e mori fare mundimin t'i përgjigjej, thjesht bëri një gjest ashtu si në ajër para pasqyrës dhe e pa vëngër.

Ejlina vazhdonte të admironte veten dhe kostumi që kish zgjedhur, i pëlqente shumë. Ishte një minifund ngjyrë qershie dhe një xhaketë bolero. Të paktën ajo mendonte se i shkonte shumë, por dukej që e bija kishte një mendim krejt tjetër.

Xheni mbante në dorë një fustan në ngjyrë jeshile të hapur dhe një xhaketë; ishte një fustan prej mëndafshi dhe me astar. Dukej si një fustan për gjyshe.

- Do të dukem si nëna jote me atë!

Xheni qeshi paksa e acaruar e më pas ia ktheu:

- Por ti je nëna ime, apo e harrove?

Ejlina u detyrua ta provonte dhe kur e pa veten, pranoi se dukej shumë herë më mirë me të. Sa inat që po i vinte atë çast, sepse e bija ishte gjithmonë e aftë të zgjidhte veshjen e duhur për çdo rast.

Edhe pse gjithnjë e kish ditur se, nëse Xheni dëshironte, mund ta

gjente një partner tjetër që atë ditë, prapë i bëhej zemra mal e mezi po priste ta shikonte të bijën të martuar. Xheni nuk ishte bërë kurrë pjesë e ndonjë skandali dhe emri i saj nuk përflitej askund, gjë që Ejlinës i dukej e pazakontë. Seksi dhe jeta e shthurur ishin për të rinjtë, ndaj kjo pritje njëzetepesëvjeçare i dukej një budallallëk me okë. Kishte të drejtë të gjente një partner, të kishte sërish mbështetje e të këmbente dy fjalë. Kushedi sa meshkuj ishin të gatshëm të lidheshin me të dhe siç thoshte edhe ajo vetë: "Po u ça gardhi, nuk e merr më vesh sa hajdutë hyjnë brenda". Ejlina mendonte se vajza duhej të argëtohej para se të ishte tepër vonë, por sigurisht, Xheni as që ia vinte veshin. Edhe sikur të ngjallej vetë Krishti apo të binte dëborë në gusht, kjo gjë nuk kishte gjasë të ndodhte.

Xheni po admironte veshjen që kishte zgjedhur për të ëmën. I shkonte shumë dhe dukej shumë herë më seksi me atë fustan jeshil prej mëndafshi, sesa me kostumin në ngjyrë qershie. Ah, sikur nëna e saj ta kuptonte ndonjëherë shprehjen "thjesht dhe bukur"!

- Dukesh shumë bukur, mama, shumë bukur!

Ejlina qeshi dhe ishte e vërtetë që dukej këndshëm. Xheni kishte bërë zgjedhjen e duhur. Në fakt, ajo mund të zgjidhte edhe një burrë, kë të donte madje, por ja që nuk e bënte, ndaj Ejlinës i kishte shkrepur në mendje ta tundonte sadopak të bijën, sepse, për të, ishte e kotë që ta çonte dëm gjithë jetën duke pritur Kainin. Edhe ajo kishte nevojë të bënte një jetë të sajën, si gjithë të tjerët, në fund të fundit.

Kapitulli shtatëdhjetë e pesë

Xhejms Benks i Riu ishte rehatuar në qelinë e tij dhe po i pëlqente shumë ai krah i burgut. Në fillim, ishte ndier paksa nervoz, por e kishte kaluar shumë shpejt atë gjendje. Të rinjtë e tjerë ishin shumë miqësorë dhe mezi prisnin t'i uronin mirëseardhjen. Për ta, ishte një risi dhe gjërat e reja ishin gjithmonë të mirëpritura në një vend monoton si ai. Ai kishte ardhur me lajme të reja e do t'u tregonte histori me miq e armiq të përbashkët. Duke u gjendur në burgje të ndryshme, ishte e vështirë t'i ruaje lidhjet me njerëzit, ndaj aty në burg do ta merrnin në pyetje për disa javë rresht, derisa t'i mbaronte "furnizimi" me thashetheme.

Kain Morani e kishte përshëndetur përzemërsisht dhe Xhejmsi ishte shtangur kur kishte parë se sa madhosh ishte - ai po që i bënte vend vetes. Sigurisht që Kaini nuk ishte aspak i shqetësuar që po e takonte dhe ia kishte shtrënguar dorën fort, një shenjë e qartë e fuqisë së tij. Xhejms Benksi e dinte që e priste një punë e vështirë, por gjithsesi, Kain Morani duhej hequr qafe, ndaj sa më shpejt, aq më mirë. Nëse ajo punë nuk bëhej si duhej dhe ai e merrte sërish veten, atëherë Xhejmsi kishte marrë fund.

Në ato çaste, ia kishte ngulur sytë Moranit që po stërvitej në palestër. Ai ishte i rrethuar nga djem më të rinj në moshë dhe dukej sheshit që ata nuk i vinin as te maja e thoit. E meritonte sa më s'ka atë reputacionin prej maskarai të dhunshëm. Megjithatë, Xhejmsi nuk do të ndalej para asgjëje. Më në fund, i kishte ardhur në dorë mundësia që kishte pritur prej vitesh. Plani ishte të hiqte qafe Moranin, të zinte vendin e tij dhe më pas të korrte të mirat e këtij të fundit. Do ta mbaronte atë punë brenda një nate dhe duke marrë në kontroll të gjitha sipërmarrjet e Kain Moranit, do ta rregullonte jetën e vet njëherë e mirë.

Tani, nuk i mbetej gjë tjetër veçse të planifikonte sulmin dhe duhej

të hartonte një plan të mirë, që të mos dështonte. Kain Morani ishte më i madh se ai në moshë dhe pa dyshim, edhe më i zgjuar, por një nga gjërat që Xhejms Benksi kishte trashëguar nga i ati, nuk ishte vetëm mendjemadhësia apo personaliteti prej psikopati, por edhe dinakëria e lindur. Do të vëzhgonte dhe do të priste, dhe kur të sigurohej se kishte rënë në grep, do ta godiste.

Në njëfarë mënyre, i vinte zor ta pranonte, por të gjithë binin dakord se gatimi i Kain Moranit ishte jashtëzakonisht i mirë; nuk mund t'ia haje hakun për këtë. Pa dyshim që do ta merrte malli për rostot e të dielave, por ja që kështu është jeta. Kjo ishte mundësia më e mirë që mund t'i jepej Xhejmsit dhe do ta shfrytëzonte. Pak rëndësi kishte se si kish qenë i ati. Në fund të fundit, ai mbetej babai i tij dhe këtë nuk e luante as topi. Xhejmsit i pëlqente të mendonte se, nëse i ati do të ishte gjallë, do të përpiqej ta ndihmonte në një rast të tillë. Madje do të ndihej krenar dhe për këtë ishte më se i bindur.

Kapitulli shtatëdhjetë e gjashtë

Ejlinë Rajli e dinte se Fredi Marksi e kishte pasur gjithmonë fiksim vajzën e saj. Brenda një kohe të shkurtër, ai ishte shndërruar në një nga kokat e mëdha. Ishte një djalë i pashëm dhe ajo donte të sajonte ndonjë takim mes tyre në ndonjë klub. Ç'të keqe kishte në fund të fundit?

Nuk donte shumë mend të kuptoje se ai njeri çmendej pas Xhenit. Ishte trupmadh, zeshkan dhe me sy blu, njësoj si Kaini - pa dyshim që kishte tiparet që e bija pëlqente te një mashkull. Ejlina nuk e shikonte si tradhti këtë, ishte thjesht një argëtim ndërkohë që dashuria e jetës të së bijës ishte ca i zënë, dhe për shumë kohë madje.

Ejlina i njihte mirë burrat si Kaini: sapo të dilte jashtë, do t'i shkonte pas ndonjë vajze të re, ndaj ajo mendonte se ishte detyra e saj si nënë të sigurohej që e bija të argëtohej para se të ishte tepër vonë. E vlerësonte faktin që Xheni ishte aq besnike - diçka që sigurisht nuk e kishte trashëguar nga ajo, por nuk mund të bënte sehir teksa e bija çonte dëm vitet më të bukura të jetës së saj.

Ejlina e kishte lajmëruar Fredi Marksin se mund të takohej me të bijën në klubin "The Highwayman" për të pirë diçka dhe ai po ndihej si në qiellin e shtatë vetëm për mundësinë që i ishte dhënë për të qenë pranë saj. Ejlina, si Ejlina, i kishte thënë se e bija do të ishte e gatshme për gjithçka që mund të donte ai. Sigurisht që kjo nuk ishte aspak e vërtetë, por vetëm kështu, Fredi do të merrte zemër. Ai ngjasonte me një zagar që priste prenë të dilte nga çarku; ishte një djalë i këndshëm dhe i pashëm, por ç'është më e rëndësishmja, kishte aq mend në kokë sa të mos fliste për atë takim. Nuk donte të vdiste krejt papritur brenda një nate, vetëm e vetëm se mund ta spiunonin. Për Ejlinën, ai ishte kandidati i përsosur për të bijën, por nëse bënte edhe atë "punën" tjetër, do t'i bënte mirë sa

më s'ka. Nuk ishte normale të kaloje aq shumë kohë pa bërë seks, ose të paktën ky ishte mendimi që kishte Ejlina për jetën.

Befas, teksa e bija u fut në klub, Ejlinën e pushtoi një valë krenarie. Ajo kishte një vajzë të mirë dhe një Zot e dinte se si ishte bërë aq e mbarë; as ajo vetë nuk e dinte si kishte ndodhur. Ajo ia nguli sytë ndërkohë që Xheni po ulej në tavolinë. Nëse e bija dinte të bënte mirë një gjë, ajo ishte të mos e linte kurrë veten pas dore, edhe pse shtratin nuk e ndante me asnjë mashkull. Bëhej e bukur për burrin që adhuronte, edhe pse ai ndodhej aq larg saj, sa zëre se ishte në Hënë. Ishte për të ardhur keq.

Shkoi te banaku dhe porositi nga një pije për të dyja, duke u siguruar që e bija ta pinte, dhe shpejt madje. Pasi ktheu disa gota, Xheni filloi të ishte më e lirshme dhe të bënte veprime qesharake. Ndryshe nga e ëma, ajo nuk pinte çdo ditë, por kthente vetëm një gotë verë në darkë. Pija nuk i ishte bërë kurrë ves. Motoja e vajzës së saj ishte: "Gjella me kripë e kripa me karar", ndërsa Ejlina ishte e mendimit: kur të jepet mundësia, merr ç'të të dalë përpara, se ndoshta nuk të vjen më në dorë. Megjithatë, tani Xheni po e lëshonte veten dhe kjo do t'ia lehtësonte punën së ëmës. Ejlina u kënaq kur pa se e bija i kishte ngjarë edhe pak asaj, sado pak që të ishte. Kur Fredi Marksi u bashkua në tavolinë me to, u duk si diçka krejt normale. Xheni u tregua shumë mikpritëse dhe ai u kënaq pa masë që e takoi dhe që biseda mes të dyve po shkonte si jo më mirë. Ejlina u zmbraps në karrigen e saj dhe shikonte se si Nëna Natyrë bënte punën e saj magjike. Ishte një pamje e mrekullueshme për të, të shihte ata të dy teksa kujtonin kohën e shkollës. Kaq kishte pasur për detyrë ajo, pjesa tjetër ishte në dorë të tyre.

Kapitulli shtatëdhjetë e shtatë

Oficerët e policisë nuk i zinte vendi dhe kjo dukej sheshit. Sa herë që Kaini apo Xhejmsi shkonin diku, ata i ndiqnin pas, edhe nëse shkonin në drejtime të ndryshme. Kjo gjë po bëhej shumë acaruese, duke marrë parasysh se ishin në një sektor të burgut që nuk kishte hapësira të mëdha, por nuk kishin zgjedhje tjetër.

Atë ditë, Kaini po provonte dorën me një gatim të ri: peshk me perime të pjekura dhe sigurisht, patate të skuqura, që nuk mungonin asnjëherë. Shumica e të burgosurve në moshë nuk hanin gjë tjetër - patatet ishin shndërruar në pjesë të dietës së tyre, sidomos të veriorëve, të cilët i ngjyenin në lëngun e mishit sa herë që iu jepej mundësia. Kaini kishte thuajse tërë pasditen që mbante në dorë një thikë të madhe, dhe, edhe pse gatuante, mundohej të kontrollonte çdo lëvizje të Xhejmsit, i cili, nga ana e tij, nuk ia ndante sytë.

Bobi Vinsentit, një të burgosuri dyzetepesëvjeçar nga Eseksi, kjo situatë i dukej shumë zbavitëse. Ai ishte bërë si klouni i burgut: gjithmonë e kishte në majë të gjuhës një histori për të qeshur apo një barcaletë. Por, nga ana tjetër, ishte një kriminel i dhunshëm i dënuar me tridhjetë vjet burg për vrasje dhe trafik droge. Sigurisht që këta tridhjetë vjet po i bënte për trafikun e drogës dhe përvetësimin e pronave, pasi gjykata vlerësonte më shumë këto penalitete, sesa jetët e njerëzve. Bobi ishte një nga të fortët me nam aty brenda, por edhe një pjesë e rëndësishme e grupit të këtij krahu në burg. Herë pas here, luante rolin e arbitrit mes palëve që ziheshin, sepse sensi i tij i humorit shpesh shkrinte akujt në çdo situatë të tensionuar.

Atë çast, filloi të sillej rrotull kuzhinës e të bisedonte me Kainin ndërkohë që ky i fundit gatuante.

- Si kuçkë hundëpërpjetë duket ky Xhejmsi!

Kaini buzëqeshi.

- Djalë i mirë, vetëm se nuk e kanë çuar në udhë të drejtë, - ia ktheu.

Bobi ia plasi së qeshurës.

- Nuk është në udhë të drejtë? Ai as pallën e vet nuk gjen dot pa një busull në dorë. Bastardi i qelbur! Hiqe qafe, dreqin!

Kaini qeshi sërish dhe u përgjigj:

- Nuk më takon mua ta bëj lëvizjen e parë, apo jo? Unë nuk kam asnjë problem me të; me sa duket, ai ka një problem me mua.

Bobi u ngërdhesh i vetëkënaqur dhe me seriozitetin më të madh, tha:

- Si mund ta mbrosh atë ndyrësirën, Kain? Plaku i vet as me sy nuk e ka parë ndonjëherë dhe, nëse e heq qafe, do të të jepte dorën e do të të falënderonte që u bëre të gjithëve një nder, sidomos atij.

Kaini mblodhi supet.

- Ai mendon se kjo është një arsye e fortë për të larë hesapet me mua. Të paktën, ai vetë mendon se po bën gjënë e duhur.

Bobi nuk foli për disa çaste.

- E po, ti ke qenë gjithmonë njeri i drejtë, por këtë nuk rri dot pa ta thënë: po të isha në vendin tënd, do t'i kisha futur një dajak të mirë dhe do ta nxirrja jashtë loje për disa muaj. Njëherë, kam palluar nënën e tij. E takova në Blekhith. Nuk ishte seksi më i paparë që kam bërë ndonjëherë, por hahej, duke menduar se i kisha futur nja dy vija të bardha. Do t'ia thosha edhe atij, por më duket nga ata tipat që preken shpejt.

Pas kësaj bisede, Bobi u nis për në palestër dhe e dinte se shoku i tij kishte të drejtë, ndërsa Kaini në kuzhinë vazhdonte të qeshte me vete me fjalët që kish dëgjuar prej tij. Ndoshta duhej ta bënte një bisedë të vogël me djaloshin, të paktën të përpiqej ta shtensiononte paksa situatën. Në fakt, mes tyre, nuk është se kishte ndonjë armiqësi të vërtetë, por Kain Morani e dinte se në botën e tyre kjo gjë nuk kishte kurrfarë rëndësie. Ata burra gjendeshin në një burg të sigurisë së lartë, sepse konsideroheshin "të paparashikueshëm". Të gjithë kishin kryer krime të rënda dhe ishin të gatshëm të mbroheshin, në rast se lindte nevoja. Vërtet kishin ndërtuar njëfarë jete aty brenda, por ajo mund të shembej në çdo çast. Kain Morani e dinte se të gjithë pyesnin veten se si do t'i shkonte filli asaj pune, por këtë nuk e dinte as vetë. Thjesht ndjeu se duhej ta linte djaloshin që të bënte lëvizjen e parë. Në fund të fundit, ai kishte një problem dhe jo Kaini.

Po atë mbrëmje vonë, Xhejmsi i tha Bobit në një mënyrë shumë miqësore:

- Meqë ra fjala, Bob, ime më të bën të fala.

E tha me një naivitet aq të madh, sa kur Bobi dhe Kaini ia plasën së qeshurës, panë se djaloshi u shtang dhe me gjasa po pyeste veten se çfarë kishte thënë që ata u shkrinë.

Shumica e më të vjetërve aty heshtën. Kjo nuk ishte një shaka për t'u bërë faqe të gjithëve. Një nga djemtë ia shpjegoi më vonë arsyen pse ata të dy kishin qeshur dhe kjo e mërziti, por nuk e dha veten. Një të burgosuri mund t'i thuash gjithçka, por ta shash nga nëna, është një gjë shumë e rëndë. Nuk mjaftonte që Kaini i kishte vrarë të atin, por tani edhe po e ofendonin. U ndje i poshtëruar, edhe pse e dinte mirë se nëna e tij ishte një femër e lehtë. Në fëmijëri, ai kishte njohur më shumë "shokë" të së ëmës, sesa gjithë fëmijët e lagjes të marrë së bashku. Megjithatë, cilado të ishte ajo, mbetej nëna e tij dhe ai e donte.

Ç'ishte për t'u bërë, ishte bërë dhe nuk kishte më kthim pas.

Kapitulli shtatëdhjetë e tetë

Fredi Marksi e kishte shoqëruar Xhenin deri në shtëpi dhe ajo e kishte ftuar brenda për një kafe. Kishte qenë një natë shumë e këndshme dhe shoqëria me të i kishte shijuar shumë. Ishte ndier mirë që kishte bërë diçka ndryshe, që kishte dalë dhe kishte biseduar për gjithçka. Kur hynë në shtëpi, ajo u ndje çuditshëm që e kishte të gjithë shtëpinë për vete. Kain Xhuniori po flinte nga nëna e saj. Të nesërmen, ajo do ta çonte në park për t'u zbavitur dhe për të ngrënë byrekun e tij të preferuar dhe pure.

Me Fredi Marksin, kishin qenë shokë që në fillore. Gjatë bisedës, kishin sjellë ndër mend vitet e shkollës, duke u përpjekur kush e kush të kujtonte më shumë gjëra. Krejt papritur, emra dhe vende që nuk i kishte kujtuar për vite me radhë, iu rishfaqën njësoj si në atë kohë. Diskutuan për mësueset e harruara prej kohësh, të cilat, në të shumtën e rasteve, i shanë. Sa mirë u ndje! Fredi ishte një djalë i pashëm dhe ajo nuk e mohonte që ai e kishte pëlqyer gjithmonë. Edhe ajo e kishte pëlqyer dikur, por bëhej fjalë për shumë kohë më parë, para se në jetën e saj të shfaqej Kaini. Që atëherë, e kishte ndarë mendjen se veç tij nuk do të kishte asnjë burrë tjetër.

Mbushi dy filxhanë me kafe dhe e pyeti:

- Dëshiron një konjak?

Fredi ishte gati që ta zgjaste sa më shumë atë mbrëmje. Xheni ishte e hatashme dhe ai kishte mbetur pa mend nga sjellja e saj. Nuk ishte njeri me dy fytyra: ajo ashtu ishte gjithnjë. Vishej mirë, pa e tepruar e pa u kapardisur sikur do të dilte në shitje, dhe ai po e pëlqente gjithnjë e më shumë. I kishte rënë në kokë për të që kur kishin qenë adoleshentë dhe nuk arrinte ta besonte se ndodhej në apartamentin e saj, duke pirë konjak dhe duke dëgjuar të qeshurën e saj teksa i rrëfente një histori tjetër nga rinia e tyre.

Diku nëpër skutat e mendjes, atij i vërtitej herë-herë edhe Kain Morani, por nuk ia vlente të shqetësohej për një njeri që mund të bëhej i gjallë pas pesëmbëdhjetë vjetësh. Dukej qartë që Xheni e donte shumë, sepse nuk e kishte hequr nga goja gjithë darkën. Kishte arritur deri në atë pikë, sa ai, për pak, e kishte pyetur se kë donte të bindte me tërë ato fjalë, atë apo veten? Por nuk e bëri dhe kishte vendosur të mos bënte asgjë që mund ta ndryshonte atmosferën. I pëlqente shumë të rrinte me të e ta dëgjonte tek fliste; i pëlqenin gjinjtë e saj që kërcenin poshtë e përpjetë sa herë që ajo qeshte, mënyra se si ia ngulte sytë dhe e dëgjonte gjithë sy e veshë e i buzëqeshte herë pas here teksa ai fliste. Në të vërtetë, ajo dinte të dëgjonte, gjë që për Fredin ishte e pazakontë. Ishte mësuar me femra që qeshnin, që ishin shakatare, të cilat e tërhiqnin mjaft, por asnjëra nuk arrinte t'ia tërhiqte aq shumë vëmendjen. Në fakt, ato donte vetëm t'i pallonte e të kalonte një natë të bukur. Me Xhenin, ndryshonte puna. Ajo dukej aq e përqendruar te biseda, sa të dukej se gjithçka që nxirrje nga goja, ishte shumë e rëndësishme. Ishte një ndjesi e mrekullueshme dhe kuptoi se po binte keqas në dashuri me të.

Fredi kishte jetuar për shumë pak kohë me një vajzë dhe nga ajo lidhje kishte ardhur në jetë një vogëlushe, të cilën ai e adhuronte, por nuk kishin kaluar as disa muaj kur ai kishte kuptuar se nëna e saj nuk ishte e duhura për të. Andrea ishte e bukur, plot gjallëri dhe trupi i saj i ngjasonte atij të një aktoreje të filmave porno, por nuk e vinte shumë në punë trurin dhe, për hir të së vërtetës, ishte e trashë sa s'bëhej. Ndoshta ky mund të ishte një epitet i tepruar, por asaj i shkonte shumë për shtat. Mund të bisedonte me orë të tëra dhe prapë të mos kishte një mendim të vetin për temën për të cilën kishte nisur biseda. Edhe vajza e tij trevjeçare mund të bisedonte më mirë se e ëma. Sado që Andrea u lëndua shumë kur ai u largua, ai e dinte se marrëdhënia e tyre nuk kishte më kthim pas.

Fredi ishte ambicioz dhe e dinte mirë se kishte nevojë pikërisht për një femër si Xheni - të qetë, të sigurt në vetvete, që nuk druhej prej tij dhe që nuk i mbante ison më kot kur ndiente se e kishte shkelur në kallo. Për herë të parë pas shumë vitesh, ndihej i emocionuar në shoqërinë e një femre dhe sikur të mos mjaftonte, ajo ishte dashuria e tij e parë. Gjithçka që dëshironte në ato çaste, ishte ta puthte, ta zhvishte dhe të bënte dashuri me të, por ai ishte djalë me mend në kokë dhe e kuptonte se ajo vajzë duhej trajtuar me delikatesë. Duhej të tregohej i duruar e të priste çastin e duhur.

Pasi zbriti nga retë, kuptoi se nuk kishte dëgjuar asgjë nga ato që po thoshte ajo, ndaj e ndërpreu:

- Më fal, Xheni, mund ta përsëritësh edhe një herë atë që the, zemër?

Xheni qeshi.

- Të thashë se do të martohem pas një jave. Më në fund, do të martohem me Kainin tim.

Ai u përpoq të sajonte një buzëqeshje, edhe pse në atë çast, i vinte më shumë për të qarë.

- E paske mbajtur të fshehtë, hë?

Ajo mblodhi supet.

- Nuk doja të bëhej shumë e madhe. Thjesht do ta ligjërojmë, asgjë më shumë. - Ai tundi kokën ngadalë, kurse përbrenda ndjeu nevojën të bërtiste me të madhe. - Po sikur ish-gruaja e tij të na hapte probleme? Kupton? Ndaj menduam se do të ishte më mirë të mos binim në sy, të mos ia përplasnim në fytyrë.

Nuk e dinte se si, por ia doli të buzëqeshte. Më pas, i trazuar, i tha:

- Karolinë Morani të të hapë telashe? E kujt ia priste mendja?

Xheni qeshi me batutën e tij.

- Ah, ta dish ti! Ajo është një makth i vërtetë.

- Ti ke kohë që e pret këtë rast, Xheni, dhe meriton të jesh e lumtur.

- Faleminderit, Fred! Të jam mirënjohëse për këto fjalë.

- Kaini ka edhe shumë vite burg për të bërë. Dua të them, je e sigurt se po bën gjënë e duhur, zemër? Je ende shumë e re.

Ajo i buzëqeshi ngrohtësisht dhe i tha:

- E di se çfarë po bëj, Fred. Ai është i vetmi mashkull për mua. Ka qenë imi që kur isha gjashtëmbëdhjetë vjeçe.

Kështu, filloi t'i tregonte se si ishte njohur me Kain Moranin, ndërsa në mendjen e tij vërtitej vetëm një mendim: "Pse dreqin e çon jetën dëm kjo vajzë?" Megjithatë, buzëqeshi. Në fakt, nuk i kishte mbetur gjë tjetër për të bërë teksa ajo i rrëfente se sa e dashuronte bashkëshortin e saj të ardhshëm.

Kapitulli shtatëdhjetë e nëntë

Një i burgosur i ri, me emrin Stiv Harper, ishte mbyllur me Xhejmsin në qelinë e këtij të fundit. Kishte ardhur koha që Xhejmsi të realizonte planet e tij, ndaj kishte thirrur Stivin që ta ndihmonte. Të dy po diskutonin që ky i fundit t'i gjente një thikë dhe t'ia dorëzonte pasditen e së nesërmes në palestër. Nuk do ta kishte problem ta fuste brenda qelive, sepse kishte një kushëri që do të kujdesej për këtë - sigurisht, kundrejt një shume të majme.

Xhejms Benksi kishte vendosur se i duhej një thikë e vërtetë, jo një biçak dosido, sepse donte ta hiqte qafe Kainin me një goditje të vetme. Do ta pësonte keq, nëse e plagoste lehtë. Nuk mund ta nënvlerësonte kurrë dikë si Kain Morani, që kish ecur aq shumë në jetë.

Stivi ishte i lumtur që kishte zgjedhur pikërisht atë për atë detyrë. E dinte se askush nuk do t'i vinte faj, sido që të përfundonte ajo punë. Edhe ai, si gjithë të tjerët, duhej të mbijetonte në njëfarë mënyre. Personalisht, do të vinte bast për Kain Moranin - duhej të merrje vesh nga ato punë që të dije se kujt t'i jepje hakun - nga ana tjetër, djaloshi Xhejms Benks ishte një ushtar i vendosur. Asnjëherë nuk dihej se si mund të përfundonin situata të tilla. Një gjë ishte e sigurt: tanimë, dueli ishte i hapur. Edhe pse më të vjetrit dhe disa nga të rinjtë vinin bast në favor të Kainit, nuk e përjashtonin as Xhejmsin si fitues dhe ky ishte si njëfarë komplimenti për të. Sido që të shkonte ajo punë, ata do të zbaviteshin paksa dhe në një vend të atillë, aq mjaftonte.

- Kur do ta bësh, Xhejms?

Stivi dukej vërtet i interesuar dhe Xhejmsi mendoi se nuk po përpiqej të zbulonte ndonjë gjë që t'ia punonte pas krahëve, sepse tanimë ishin miq të mirë.

Mblodhi supet dhe ia ktheu:

- Duhet ta mendoj mirë, dreqin! Më kupton, Stiv? Nuk dua ta djallos këtë punë. Megjithatë, ndoshta një nga këto ditë.

Stivi tundi kokën ngadalë.

- Po të isha unë, nuk do ta zgjasja shumë. Me siguri e ka marrë vesh që po kërkon një armë, kështu e kanë punët në këtë vend. Mendoj se deri më tani është treguar i drejtë me ty. Praktikisht, ai mund të hyjë kudo dhe të marrë çdo gjë, sidomos në kuzhinë. Bëre mirë që nuk more një thikë prej andej. Mund të na ishin hapur telashe të mëdha, sidomos nëse kuzhina do të mbyllej. Atëherë po që do t'ia kishe shtuar armiqtë vetes. Ushqimi është kthyer në gjërat thelbësore në këtë dreq vendi!

Të dy qeshën dhe më pas Xhejmsi tha:

- Po unë nuk jam shkërdhatë. Dua të heq qafe Kain Moranin, jo të gjithë të burgosurit.

Stivi u ngërdhesh para se t'i kthente përgjigje:

- Unë të admiroj, Xhejms, dhe nuk dua të të them se çfarë duhet të bësh, mik, por të gjithë thonë se është mirë të përpiqesh ta zgjidhësh këtë situatë pa përdorur dhunë. Nuk dua të tregoj mungesë respekti, por plaku yt nuk është se mbahej për burrë i mirë, nëse më kupton drejt.

Xhejmsi tundi kokën në shenjë pohimi.

- Mjaft, Stiv! Sido që të ketë qenë ai, mbetet plaku im dhe, mbi të gjitha, nuk lejoj njeri të tallet me plakën time. E di që ka qenë një femër e lehtë, por është plaka ime. Më ka ndenjur pranë në të mirë e në të keq, pavarësisht gomarllëqeve që kam bërë unë.

Stivi buzëqeshi.

- Mjaft folëm, atëherë. Nesër do të të sjell thikën.

Shtrënguan duart dhe me aq e mbyllën.

Kapitulli tetëdhjetë

Kain Morani po qëndronte shtrirë në krevatin e tij të marinarit. Ishte vonë dhe shumica e djemve ishin duke ëndërruar secili për parajsën e vet. U ngrit pa bërë zhurmë, tërhoqi krevatin dhe gjeti atë që po kërkonte. Kishte shtatë vjet që e mbante, sikur ta dinte se një ditë do t'i hynte në punë. Me sa dukej, ai çast kishte ardhur.

E mori dhe e peshoi mirë ndër duar: ishte e rëndë dhe e rrezikshme. Ishte një thikë e vërtetë, nga ato që përdorin peshkatarët. Ishte aq e mprehtë, sa mund të depërtonte lehtë në trupin e një elefanti e jo më në atë të një njeriu si Xhejmsi. I vinte keq që duhej ta përdorte, por nuk i mbetej gjë tjetër për të bërë veçse të godiste. Kaini nuk ishte i sigurt se çfarë do të ndodhte.

Pasi e vuri sërish thikën në vendin e fshehtë, rregulloi krevatin dhe u shtri, duke pyetur veten nëse duhej ta vriste njëherë e mirë djaloshin apo thjesht ta sakatonte sa për ta nxjerrë jashtë loje për njëfarë kohe. Peshorja anonte më shumë nga alternativa e dytë, por logjika i thoshte se, nëse do ta bënte diçka të atillë, duhej ta bënte si duhej - t'i jepte fund duke u përcjellë një mesazh të gjithëve. Kain Morani seç kishte një dyshim se pas asaj historie fshihej diçka më shumë nga sa thoshte Xhejms Benks i Riu. Gjithë armiqësia e tyre ishte thjesht maja e ajsbergut.

Për herë të parë që kur kishte hyrë në burg, Kainin e zuri gjumi duke menduar për dikë tjetër që nuk ishte Xheni.

Kapitulli tetëdhjetë e një

Një njeri i mençur kish thënë dikur se burgu nuk ish gjë tjetër, veçse një vend hakmarrjeje dhe ndëshkimi. Njeriu në fjalë ishte dënuar me tridhjetë vjet, njëzet e tetë prej të cilëve i kishte bërë, ndaj e dinte mirë se çfarë po thoshte.

Xhejmsi dukej se ishte qetësuar disi dhe disa nga burrat aty kishin filluar të merrnin frymë lirshëm, sepse një vrasje brenda atyre mureve do të hapte probleme të mëdha. Disa të tjerë besonin se djaloshi po priste çastin dhe mundësinë e duhur, ndaj vazhdonin të prisnin ende që të ndodhte diçka. Pa dyshim që kjo që po ndodhte, i jepte kuptim ditëve të tyre, ndërsa gardianët ishin të rraskapitur nga nervozizmi dhe mezi prisnin që gjithçka të merrte fund. Xhejmsi sillej sikur gjithçka shkonte më së miri, po ashtu edhe Kain Morani nuk shfaqte asnjë shenjë shqetësimi. Më të trazuar dukeshin ata që rrinin pranë tyre.

Në të vërtetë, Kaini ishte më vigjilent se kurrë. Frika e tij më e madhe ishte se, nëse do të ndodhte diçka, mund të kishte pasoja në ceremoninë martesore dhe ai nuk e dëshironte kurrsesi diçka të tillë. Vetëm tri ditë e ndanin nga martesa dhe nuk donte që t'i vinte njeri shkopinjtë ndër rrota. Ajo ishte një ditë e madhe për Xhenin dhe duhej të ishte e mrekullueshme, duke marrë parasysh rrethanat në të cilat do të zhvillohej. Kishte marrë përsipër gjithçka vetë, që në ceremoni të kishte një tortë për të qenë, lule të bukura, por, mbi të gjitha, gardianët i kishin premtuar se do ta linin vetëm një orë me nusen e tij dhe ai mezi po priste.

Nuhati erën e kanabisit dhe pa e kthyer kokën fare, e kuptoi se Stivi Harperi ishte futur në kuzhinë. Stivi donte që ta kalonte dënimin duke u bërë dru. Shumë të rinj parapëlqenin të zgjidhnin një mënyrë të tillë. Zëre se po merrnin racionin ditor të perimeve, meqë edhe ngjyrën e kishte të tillë. Edhe Kaini vetë nuk bënte përjashtim, edhe pse nuk e kuptonte se

pse të rinjtë duhej të përdornin heroinën. Gjithsecili kishte të drejtë ta kalonte dënimin sipas mënyrës së vet dhe askush nuk mund t'ua mohonte diçka të tillë, sidomos gardianët që e futnin brenda dhe paguheshin me çmime marramendëse.

- Në rregull, Stiv djali!

Atë ditë, Stivi ishte vërtet dru. Aq shumë i ishin skuqur sytë, sa dukej sikur do t'i dilnin vendit. Megjithatë, ishte një djalë i dashur dhe nuk hapte telashe.

- Duhet të përtyp se s'bën diçka. Ka ndonjë gjë të ëmbël?

Kaini nuk mund të mos vinte buzën në gaz.

- Ka mbetur ende pak tortë nga ajo e ditëlindjes së Blokos.

Stivi u gëzua pa masë.

- Je një kuzhinier i paparë, tamam si Eskofieja, mik. Ai shkërdhata po që di të gatuajë!

Kaini qeshi njëherë dhe mendoi se vetëm një i çmendur si Stivi mund të njihte një kuzhinier francez. Herë-herë, dukej si një minierë me informacione, por që nuk të hynin ndonjëherë në punë. Lexonte si i babëzitur dhe truri i thithte si të ishte sfungjer. Të gjithë i thoshin se duhej të merrte ndonjë diplomë, ta shfrytëzonte sa më mirë kohën brenda në burg, por atij nuk i interesonte aspak kjo gjë. Stivi thoshte se më mirë bëhej prift, sesa të ndiqte një shkollë. E kishte ndarë mendjen të mos kthehej më aty. Ishte për të ardhur keq, sepse, kur ia donte puna, ishte një djalë vërtet i zgjuar.

- Dëgjo, Kain, nuk dua të të tregoj përralla, por nesër bëj shumë kujdes dhe ruaj kokën, mik. Ai tjetri mezi po pret dhe është shumë i vendosur.

Kaini i la përgjysmë ato që po përgatiste dhe u kthye nga Stivi.

- Mund të më bësh një nder? Mund t'i thuash atij ta lëmë këtë çështje pas martesës sime? Nuk dua të më pengojë, e kupton?

Stivi pohoi me kokë.

- Sigurisht. Nuk shoh ndonjë arsye pse të mos presë. Kjo punë e djallosur që e djallosur është. Zëre se është dëshira e fundit para vdekjes.

Kaini as që e mori mundimin t'i përgjigjej. Mendoi se ndoshta ishte më mirë të fliste vetë me djaloshin dhe ta zgjidhte këtë punë, të paktën përkohësisht. Xheni priste me padurim të bëhej gruaja e tij dhe të merrte mbiemrin - kish qenë gjithnjë dëshira e saj më e madhe. Po ta mendoje mirë, nuk është se kërkonte shumë. Ajo meritonte gjithçka. Kaini e pyeste shpeshherë veten nëse e meritonte vërtet që dikush ta donte aq shumë dhe t'i qëndronte aq besnike. Netëve, kur nuk e merrte gjumi, kujtimi i

saj i ngjasonte një rrezeje drite në mes të errësirës. E dinte që ishte një burrë me fat që ajo po e priste, edhe pse mund të shkonte gjatë, dhe nuk e imagjinonte dot që ajo të ishte në krahët e dikujt tjetër. E humbte toruan vetëm kur e mendonte se dikush tjetër mund ta prekte. Fillimisht, kur u fut brenda, e priste diçka të tillë, edhe pse lutej që të mos ndodhte kurrë.

E kishte parë me sytë e tij se si përfundonin të burgosurit kur i linte gruaja dhe pastaj, nga e keqja, sajonin një jetë seksuale alternative. Për ta, ishte më e vështirë, sepse ishin burra të respektuar, që nuk duhej të shfaqnin asnjë shenjë dobësie dhe nuk mund të tregonin se sa i lëndonte tradhtia. Kishin lënë jashtë femra të bukura e drithëruese, ende në kulmin e moshës dhe shumë herë më të pashme nga ç'meritonin të kishin në krah ata. Nëse nuk do të ishin të krimbur në para, ato as që do t'ua kishin hedhur sytë. Si mund t'i fajësoje që ishin lodhur nga pritja dhe kishin gjetur një burim tjetër të ardhurash?

Shumë vajza të reja e shfrytëzonin seksin si një mjet për të mbajtur pas vetes burrat që u kishin vënë syrin dhe për t'u siguruar që ata t'i linin gratë dhe fëmijët për një jetë seksuale më të mirë. Ato ishin një strehë e qetë, pa fëmijë nëpër këmbë, ku mund të gjeje një shishe skoç të mirë, gjinj të fortë e të mëdhenj, gjëra me vlerë për ata që ishin vënë në shënjestër. Kish ndodhur që burrat t'i linin nënat e fëmijëve të tyre edhe për më pak se aq. Besnikëria ishte gjëja më e rëndësishme në lojën e kriminelëve, por, kur vinte puna te gratë, ata nuk mendoheshin dy herë për t'i lënë. Edhe pse nuk e shfaqnin, ato e prisnin diçka të tillë.

Megjithatë, vajzat e reja nuk ishin të gatshme t'i çonin dëm vitet më të bukura të jetës duke vizituar burra në burg, të cilët kishin moshën e baballarëve të tyre. Adhuronin reputacionin, paratë dhe prestigjin që u falte shoqëria me kriminelët, sikur krejt jeta e tyre të varej nga këta të fundit, por, që kur ata hynin në burg dhe dënoheshin për një kohë të gjatë, këto vajza të reja ndryshonin mendje pa një pa dy. Iknin nga sytë këmbët pa mbaruar ende gjyqi. Karma ishte një kuçkë.

Kain Morani ishte një ndër fatlumët. Xheni e tij jo vetëm që e dashuronte, por ishte e patundur në vendimin e saj dhe i besonte verbërisht atij. Për këtë arsye, ai ishte shumë i lumtur që nuk e kishte tradhtuar kurrë gjatë marrëdhënies së tyre dhe shpresonte që tanimë që ishte brenda, ajo të vazhdonte po njësoj. Kishte raste kur në orët e vona të natës ai pyeste veten nëse Xheni ishte vërtet aq e mirë sa mendonte ai. Kjo ishte gracka e radhës për ata që ishin dënuar për një kohë të gjatë. Gjatë natës, të burgosurit pyesnin veten për gjithçka që lidhej me ta dhe jetën e tyre, i

mbërthente paranoja dhe torturonin veten duke kaluar në kokë mendime që e dinin se ishin të pavërteta, por ja që nuk i hiqnin dot nga mendja. Ai e imagjinonte Xhenin me një burrë tjetër, bindte veten se ajo qeshte pas shpinës së tij, se e bënte për budalla dhe lotët e hidhur të vetmisë e të mërzisë i rridhnin faqeve deri në agim. Pikërisht atëherë, e zinte gjumi dhe mund të flinte disa orë e bota merrte rrjedhën e përhershme, sigurisht, derisa nata të vinte sërish. Makthet e natës ishin pjesë e jetës në burg dhe të gjithë ata që ishin aty, e dinin këtë.

Pavarësisht këtyre mendimeve të errëta, ai duhej të sigurohej që Xheni të gëzonte ditën e saj, sepse ajo e meritonte një ditë për t'u mbajtur mend.

Kapitulli tetëdhjetë e dy

Bloko Barnsi ishte një djalë me fizik të shkëlqyer, ishte aq leshator, sa dukej sikur kishte veshur ndonjë fanellë leshi dhe kishte një buzëqeshje që çarmatoste edhe gardianët e një kampi përqendrimi. Kishte një rol kryesor në jetën e atij krahu të burgut ku vuante dënimin: ishte i pari që dëgjonte, shikonte apo zbulonte diçka. Mund të fuste çdo gjë në burg, përveçse një femër, por edhe për këtë po përpiqej.

Tani për tani, po peshonte situatën mes Kain Moranit dhe Xhejms Benksit. Blokoja nuk e pëlqente Xhejmsin. E kishte urryer babanë e tij dhe mendonte se i biri po bënte figurën e lolos në lojën e të fortëve. Qëllimi kryesor i djaloshit ishte të arrinte gjithçka që kishte pasur Kain Morani dhe ishte më se i vendosur për këtë, megjithatë kishte një hije dyshimi dhe mendonte se pas kësaj fshihej diçka tjetër, që nuk kishte dalë ende në shesh. Djaloshi dukej se kishte një burim të pashtershëm të ardhurash, edhe pse nuk ishte kokë, si shumica e burrave aty, dhe nuk merrte as të ardhura nga aktivitetet e tij zullumqare. Pra, pa dyshim që dikush i siguronte para dhe ai thjesht po përpiqej t'i bënte një nder këtij të fundit dhe njëherazi edhe vetes. Këtë, Blokoja e kishte kuptuar në mënyrë krejt instinktive dhe vriste mendjen pse të tjerët nuk e kishin nuhatur aq gjë, sidomos Kain Morani, që ishte shumë mendjemprehtë. Gjithsesi, mendonte se ato dhjetë vite në burg edhe mund t'ia kishin mjegulluar gjykimin.

Blokoja kishte mik një nga gardianët që punonte në palestër. Ishte një djalë i pashëm, muskulor, i cili e linte të përdorte telefonin përkundrejt një çmimi dhe i ulej herë pas here në gjunjë për t'i bërë ndonjë gojore. Blokoja shndërrohej në homoseksual vetëm aty brenda, kurrë jashtë. Kjo ishte një anomali tjetër brenda sistemit të burgut, por nuk kishin zgjedhje tjetër dhe si i thonë një fjale: kërcen prifti nga belaja.

Kështu, ai vendosi të bënte disa telefonata për të zbuluar se çfarë po ndodhte. Ai e pëlqente Kain Moranin dhe nuk e kapërdinte dot faktin që njerëzit të vriteshin kot së koti. Këto budallallëqe ua ulnin vlerën vrasjeve të vërteta që kryheshin për arsye serioze. Vrasja nuk mund të ishte diçka e zakonshme.

Teksa po vinte vërdallë në palestër, pikasi se Kain Morani ia kishte ngulur sytë qelisë së Xhejmsit dhe pyeti veten nëse djaloshi do të ishte i gjallë deri në darkë. Nëse jo, do t'i bëhej qejfi sa më s'ka. Megjithatë, prapë donte ta dinte çfarë do të ndodhte. Kur i shkrepej në kokë, Blokoja bëhej vërtet kureshtar.

Kapitulli tetëdhjetë e tre

- Sapo ia pastrova kostumin Kainit. Edhe rrobat e Kain Xhuniorit janë për bukuri. Nuk arrij ta besoj që vetëm dy ditë na ndajnë nga dita e madhe! Më në fund, do të bëhem zonja e Kain Moranit.

Kjo ishte pak a shumë një festë beqarie, por Xhenit i mjaftonte. Kishin shkuar në "The Highwayman" dhe po kalonin një mbrëmje të këndshme. Ishte bukur, sepse të gjithë njerëzit që vinin, u ofronin për të pirë dhe i uronin. Xhenin e kishte zënë paksa pija dhe Molli nuk ia ndante sytë; e dinte mirë që ajo nuk e mbante shumë pijen, ndryshe nga e ëma, Ejlina, që i kish rreshtuar gotat sikur të ishte dita e fundit dhe nuk do të pinte prapë të nesërmen. O Zot, ajo grua dukej sikur mund të pinte fuçi të tëra me alkool!

Dikush vuri muzikë në xhuboks dhe u dëgjuan tingujt e "Gangsta's Paradise" dhe teksa *Coolio* nisi të këndonte, Karolinë Morani u shfaq papritur përballë Xhenit: ishte aq trupmadhe, sa i shtiu frikën.

Xhenit iu deshën disa çaste që ta kuptonte se kush ishte dhe kur erdhi në vete, psherëtiu.

- Po tani çfarë do, Karolinë?

Toni i zërit të saj u duk i matur, por nuk e fshehu acarimin. Dukej sikur kishte mësuar se si ta trajtonte atë femër.

- Pra, do të martoheni, apo jo?

Në fjalët e saj ndihej një lloj kërcënimi, por sigurisht që nga Karolinë Morani nuk mund të prisje gjë tjetër.

Kur u kallte datën njerëzve, asaj sikur i shtohej jeta.

- O Zot! Me siguri ke ardhur për sherr, Karolinë. E po, normale, gjersa je munduar deri këtu, - ia priti Ejlina, e cila e urrente me shpirt atë grua. Ajo e kishte katandisur të bijën deri aty sa nuk mund të bënte më fëmijë dhe këtë nuk ia uronte asnjë femre. Ejlina ishte ngritur në këmbë, ndërsa

në dorë mbante një gotë, se pale si vinte puna. Nëse e lypte nevoja, do t'ia hidhte Karolinës në fytyrën e saj si tepsi.

- Je e sigurt se do t'ia dalësh, zemër? - vazhdonte të fliste Karolina. - Ai ndoshta mund të ketë vdekur deri atëherë. Ose mund ta futin në izolim. Mund të ndodhin shumë gjëra brenda disa orësh.

Karolina po villte vrer nga goja, ndërsa duart po i dridheshin nga inati.

Xheni vështroi gruan që përçmonte aq shumë, dhe pyeti veten se si një njeri mund hante inat edhe pas kaq shumë kohësh.

- E di çfarë, Karolinë? Dikur, më vinte keq për ty. E marr me mend se si do të ndihesha nëse Kaini do të më linte. Por ti e ke të pamundur të na lësh të qetë, apo jo? Do që t'i molepsësh të gjithë dhe gjithçka me mërinë tënde. Po, do të martohet me mua, ashtu siç ka dashur gjithmonë. Kjo gjë do të kishte ndodhur vite më parë, nëse nuk do të na kishe vënë shkopinjtë ndër rrota. Falë teje, nuk do të jetë ndonjë dasmë për të lënë mendtë, por këtu qëndron ndryshimi mes ne të dyjave: ai nuk ka nevojë të më blejë. Nuk e ka bërë kurrë këtë. - Xheni po buzëqeshte dhe fytyra i shndriste nga lumturia. - Tani do të bëhem edhe unë një Moran. Tani m'u hiq sysh ti dhe ajo prapanica jote e trashë, sepse, kësaj radhe, zonjë, nuk do të rri duarkryq. Mjaft më ke bërë keq!

Në lokal, nuk po pipëtinte as miza, madje dikush kishte hequr edhe prizën e xhuboksit. Karolina vuri re se mjedisi ishte kërcënues dhe e dinte se, në atë vend, nuk kishte miq. Në të vërtetë, ajo nuk kishte miq fare.

Atë çast, Bela Dejvisi hyri si me porosi në klub. Si gjithmonë, ishte me vonesë, por sapo pa se çfarë po ndodhte, nxitoi t'i dilte krah shoqes së saj.

Molli u ngrit dhe kapi Karolinën urtë e butë për krahu e i tha me mirësjellje:

- Eja, Karolinë, s'është as vendi e as çasti i duhur.

Zëri i saj sikur e xhindosi Karolinën edhe më shumë. E shtyu të moshuarën tej dhe ulëriti:

- Ai ishte imi, Molli, por ajo ma mori! Ishte imi, unë e doja, - dhe lotët i rridhnin çurg teksa ulërinte dhe shtrëngonte grushtet nga inati.

Të gjithë ia kishin ngulur sytë gruas trashaluqe me grim dhe flokë të kuruar, e cila kish veshur një fustan të gjerë të stilit havajan. Mes gjithë atij dhjami, dalloheshin ende gjurmët e bukurisë së saj të dikurshme. Dukej si një pikturë e bukur, por që ishte shkatërruar nga koha. Ishte aq e shëndoshë dhe e fryrë! Në përgjithësi, përmasat e saj ishin të frikshme, por, në ato çaste, fytyra e saj e shtrembëruar nga urrejtja të kallte datën.

- Nuk ka qenë kurrë yti, Karolinë. E pate vetë fajin që ai u largua prej

teje. Shiko si je katandisur. Kanë kaluar kaq vjet dhe ti prapë mban inat.

Zëri i Mollit ishte aq i qetë e fjalët e saj aq të arsyeshme, sa, për disa sekonda, edhe vetë Karolina u duk sikur ra dakord me të. Më pas, i hodhi sytë nga Xheni, nga elegantja dhe e bukura Xheni Rajli, e cila shumë shpejt do të merrte mbiemrin e saj dhe të të birit e do të bëhej ligjërisht gruaja e Kain Moranit. Atë çast, Karolina u lëshua furishëm drejt tavolinës dhe aty plasi një potere e madhe.

Kapitulli tetëdhjetë e katër

- Në rregull, Xhejms, mund të flasim pak bashkë? Nuk do të bëj ndonjë gjë të pabesë, të betohem.

Xhejmsi mblodhi supet.

- Sigurisht, - ia ktheu, e megjithatë po tregohej vigjilent, në rast se Kaini do ta sulmonte që t'i jepte fund kësaj situate.

- Dua të të kërkoj një nder. E di që mendon se ke një arsye personale dhe kjo është punë për ty, por dua të bëjmë një armëpushim deri pas dasmës sime. Xheni është një vajzë e shkëlqyer. Është e dashur, e ëmbël dhe shumë zemërmirë, s'do t'i bënte kurrë keq askujt dhe këtë po ta kërkoj vetëm për hir të saj.

Krejt papritur, Xhejmsi buzëqeshi.

- Sigurisht, mik. Me shumë kënaqësi.

Kain Morani ia ktheu buzëqeshjen.

Kapitulli tetëdhjetë e pesë

Xheni Rajli i ishte hedhur sipër Karolinë Moranit dhe po e qëllonte, sa për pak e mbyti. Pas gjithë atyre viteve të kaluara nën stres, me telefonata fyese e të neveritshme në orët e vona të natës, me ofendime për djalin e saj, me kërkesa për para, kishte ardhur koha që Xheni të shfryhej. Por arsyeja e vërtetë ishte se donte të merrte hak për drurin që ajo i kishte dhënë dikur. Druri që i dha atëherë, për pak sa nuk i shkatërroi jetën, i hoqi çdo mundësi për t'u bërë sërish nënë dhe për pak sa nuk i vrau edhe atë që mbante në bark.

Të gjithë njerëzit në klub mbetën gojëhapur, kurse Molli, Ejlina dhe Bela kishin shtangur dhe shihnin se si Xheni po i jepte Karolinës një dru që do ta mbante mend për gjithë jetën, edhe pse ajo ishte tri herë më e madhe në trup. Dukej se po tregohej mjaft e matur me goditjet e saj. Ishte përqendruar te sytë dhe te hunda e rivales, e cila ishte mbuluar nga gjaku. Më e çuditshmja ishte se Xheni nuk po nxirrte asnjë fjalë apo pasthirrmë nga goja.

Fredi Marksi, që kishte hyrë brenda me shpresën se do të takonte Xhenin, ishte përballur me një skenë aq të pabesueshme, sa i ishte dukur sikur kishte parë një ëndërr të keqe. Ai ia hoqi Karolinën nga duart dhe e nxori Xhenin jashtë klubit për ta qetësuar sadopak. E ëmbla dhe e dashura Xheni Rajli po e rrihte si një profesioniste e vërtetë atë kuçkën e shëndoshë. Ja që asnjëherë nuk i dihet!

Xheni po orvatej të kthehej sërish brenda e t'i jepte fund njëherë e mirë asaj çka Karolinë Morani kishte nisur vite më parë. Kurrë nuk kishte ndier aq urrejtje për ndokënd. Sapo dëgjoi sirenat e policisë, të cilat shoqëronin një ambulancë, kuptoi se çfarë po ndodhte dhe krejt papritur u hodh në krahët e Fredit, ndërsa lotët nuk i pushonin.

Fredi ishte i lumtur sa më s'ka që po e pushtonte në krahë dhe mund ta ngushëllonte sa të donte, madje, kur të vinte çasti, mund të përballej edhe me policinë në emër të saj. U ndje sikur po shpëtonte damën e tij fatkeqe.

Kapitulli tetëdhjetë e gjashtë

Blokoja ishte në mëdyshje. Nuk dinte çfarë të bënte me informacionin e ri që kishte marrë vesh. Me anë të telefonatave, kishte zbuluar një skenar tejet të çuditshëm, që nuk e kishte imagjinuar kurrë më parë. U zemërua kur mendoi se si dikush mund të tregohej aq ndyrësirë. Ndyrësirë, por e zgjuar ama, shumë, shumë e zgjuar. Ishte përllogaritur çdo gjë aq mirë, sa as vetë ai, që nuk ia hante qeni shkopin, nuk do ta kishte planifikuar kurrë diçka të tillë pa u përfshirë vetë.

Nuk dinte ç'të bënte, pasi nuk donte që të përzihej me ato punë. Ai ishte dënuar me burgim të përjetshëm dhe në një burg të tillë, ai ishte një objektiv i sigurt. Në fakt, të gjithë ishin. Mjaftonte të shikoje se çfarë po ndodhte mes Kain Moranit dhe atij trapit tjetër, Benksit. Të gjithë hiqeshin sikur ishte diçka që s'u përkiste, por sa herë që u jepej mundësia, i thoshin Kainit ta qëllonte atë shkërdhatën dhe t'i jepte fund njëherë e mirë asaj situate. Në atë vend, nuk ekzistonte e vërteta, gjithçka ishte një falsitet. Ishin të detyruar të vuanin dënime të përjetshme, të detyruar të ndanin hapësira me njerëz që, po të ishin jashtë, do të ndërronin rrugën për t'i shmangur.

Në burg, duhej të mësoje të pranoje dhe t'u lejoje të tjerëve gjëra që jashtë as që bëhej fjalë t'i toleroje. Më të rinjtë e humbnin toruan menjëherë, sepse nuk i bënin dot ballë presionit dhe nuk dinin si ta përballonin dënimin. Nuk u shkonte fare ndër mend se mund t'i kapnin dhe të dënoheshin me burgim shumëvjeçar apo të përjetshëm e kështu, do t'i kalonin vitet më të bukura të jetës në një burg të sigurisë së lartë, duke parë rininë t'u venitej para syve ndërkohë që miqtë e tyre jashtë ishin martuar, ishin bërë me fëmijë, shkonin çdo ditë në punët e tyre të zakonshme dhe bënin pushime në plazh.

Me këto mendime në kokë, u nis drejt qelisë së Kainit. Duhej t'ia thoshte se s'bën, nuk e mbante dot. Ai e meritonte ta linin pak të qetë, madje ta paralajmëronin për atë që do të ndodhte. Kjo punë përfshinte më shumë njerëz nga sa mendonin të gjithë.

Teksa ecte drejt qelive, Blokoja hodhi sytë rrotull dhe psherëtiu për jetën që po i shkonte dëm.

Kapitulli tetëdhjetë e shtatë

Fredi Marksi po lëvizte të gjithë gurët e mundshëm dhe, më në fund, po arrinte diçka. Çështja i ishte ngarkuar një gruaje me emrin Keit Desmond dhe dukej qartë që përkrahte Xhenin. Me sa dukej, Karolinë Morani ishte e aftë të bënte armiq edhe në forcat e policisë, megjithatë ai ishte i shqetësuar për Xhenin: ajo dukej për faqe të zezë.

Molli dhe Ejlina kishin shkuar në shtëpi me taksi. Në gjithë atë mesele, edhe ulërimat e Ejlinës kishte mangët Molli. Fredi ishte më se i lumtur që e kishin lënë vetëm me Xhenin për ta zgjidhur atë problem. Tani, gjithçka ishte në dorë të Karolinës; nëse ajo do të bënte denoncimin, aq e pat ajo punë. Fredi shpresonte që telefonatat që kishte bërë, t'ia kthenin mendjen e të mos e dreqoste punën.

Çfarë dreq lëmshi! Nga lotët, Xhenit i ishte përhapur tërë grimi në fytyrë, e megjithatë prapë dukej mirë. Aty për aty, ai mendoi se kishte rënë në dashuri me të. Edhe pse kjo ishte diçka e rrezikshme, aq i bënte! Nuk pyeste më për asgjë.

Keit Desmondi ishte në mëdyshje. Po mbante në rajon Xheni Rajlin, e cila, nëse thashethemet nëpër zyra ishin të vërteta, shumë shpejt do të bëhej zonja Moran. Të gjithë e mbanin Xhenin për vajzë të mirë dhe fakti që i kishte futur një dru të mirë Karolina llafazanes, i kishte lënë gojëhapur. Përveç kësaj, tani atë po e mbështeste edhe Fredi Marksi. Keiti psherëtiu thellë. Nuk donte që situata të rëndohej edhe më shumë dhe dihej se gjëra të tilla nuk përfundonin kurrë mirë. Rivaliteti ishte i madh, pasi të dyja dashuronin të njëjtin burrë.

Pse femrat dashuronin gjithmonë burra të tillë? Ky fakt e kishte habitur gjithmonë. Shumë vajza, që e kishin jetën para, madje kishte edhe nga ato që ishin me fëmijë, duronin drurin që u jepte gjoja i dashuri i tyre

i fortë. Të copëtohej zemra kur shikoje se ku kishin përfunduar dhe çfarë jete bënin. Ishin plakur para kohe, shkonin sa në një burg në tjetrin për të takuar burrat, ndërsa bukuria dhe rinia u venitej dita-ditës. Në fund, kur ata dilnin nga burgu, e kërkonin kënaqësinë te vajza të tjera të reja. Kurse fëmijët nuk mbanin mend gjë tjetër, veç të çarave që u zinin sytë nëpër dyshekët e shqyer me thika, ku babai i tyre i dashur fshihte drogë apo armë. O Zot, Keiti kishte nxjerrë vetë njëherë një thikë me teh njëzet e tre centimetra të gjatë nga poshtë dyshekut të një krevati bebeje. Nëse ajo do të prekte fëmijën që flinte mbi të... I ngriheshin nervat sa herë që mendonte për ulërimat dhe britmat e këtyre vajzave të reja, të cilat tregoheshin aq besnike gjatë mësymjeve të policisë.

Por në këtë botë, kishte edhe vajza si Xheni, vajza të ndershme, të cilat kishin rënë vërtet në dashuri me burrat e gabuar dhe nuk ia kishin hedhur sytë qëllimisht më të fortit të lagjes. Si kishte përfunduar kështu kjo vajzë e gjorë? Kishte përfunduar në paraburgim dhe të gjithë mendonin se ky ishte vendi i duhur për ta zgjidhur atë punë. Kishte rënë në kthetrat e Fredi Marksit, i cili, me shumë gjasa, do të shndërrohej në një Kain Moran të ri. Hera-herës, Keiti e urrente punën e saj. E vetmja gjë e mirë në gjithë atë mesele, ishte se të gjithë në klub kishin dëshmuar se Karolinë Morani e kishte gjuajtur e para Xhenin, prandaj situata kishte degraduar deri në atë pikë. Por kjo nuk ia lehtësonte aspak punën Keitit, pasi ajo nuk donte që të arrestonte asnjërën prej të dyjave.

Ajo psherëtiu dhe u nis drejt spitalit.

Kapitulli tetëdhjetë e tetë

Karolina jo vetëm që ndiente dhembje të forta, por edhe tronditja që kishte pësuar, ishte e fortë. Zakonisht, përmasat e saj të mëdha e ndihmonin kur vinte puna për zënka të tilla dhe mendonte se mund ta kishte vënë përfund shumë lehtë atë "ngordhësirën". Edhe pse e dinte se e kishte pasur vetë fajin, ky mbetej një poshtërim publik. Gjithsesi, arsyeja e vërtetë që fshihej pas asaj përballjeje, ishte se ajo donte që Xheni të shkonte në dasmë me sy të nxirë. As nëpër ëndrra nuk e kishte çuar ndër mend se ajo vajzë do t'i kthente dorë, e jo më që ta rrihte në atë mënyrë. Nuk po e kapërdinte dot atë që kishte ndodhur. E kishte zhdëpur në dru dhe të gjithë ata që kishin qenë dëshmitarë, mendonin se Karolina e kishte merituar dajakun.

Atë çast, i zunë sytë infermieren që kaloi afër derës së dhomës së saj dhe bërtiti me sa kishte në kokë:

- Më sillni një dreq pasqyre!

Donte të shikonte sa ishte lënduar. Vazhdonte t'i dhembte i gjithë trupi, kurse hundën nuk e ndiente fare. Me sa dukej, ajo kuçka ia kishte thyer. Ajo qelbësirë e vogël kishte qenë e fortë, kaq kishte arritur të kuptonte. Xheni Rajli i kishte dhënë një dru të mirë, a thua se kishte vite që priste ta bënte diçka të atillë. Thellë brenda vetes, Karolina e dinte se e kishte provokuar vetë me gjithë ato pengesa që kishte nxjerrë për divorcin, e vendosur për të mos i dhënë Xhenit të vetmen gjë që nuk kishte arritur t'ia merrte dot, mbiemrin e Kainit. Diku në një cep të ndërgjegjes së saj, i vinte turp për sjelljen e vet, edhe pse nuk e kontrollonte dot veten. Nuk pajtohej dot me faktin që Kaini e kishte lënë për atë fundërrinën që dikur jetonte në banesat sociale, dhe kjo gjë i ishte bërë fiksim. O Zot, sa do të donte që e ëma të ishte ende gjallë! Çdo ditë e merrte malli për të, ia ndiente shumë mungesën.

Pikërisht atë çast, tetoja e saj, Dolli, u fut në dhomë duke mbajtur në duar dy filxhanë me çaj dhe një pasqyrë të vogël. Nuk dukej aspak në humor. Karolina e dinte fare mirë se Dollit nuk i interesonte gjendja e saj; tanimë, i kishte ardhur në majë të hundës mbesa dhe tekat e saj.

- E po, nuk të paska lënë gjë mangët, Karolinë, - i tha, kurse ajo nuk iu përgjigj, ndaj Dolli vazhdoi duke folur me atë tonin e saj acarues: - Nuk ke për ta denoncuar. Më dëgjon? - Karolina nuk dinte se çfarë të thoshte. - Nëse e denoncon, ky problem do të marrë përmasa të tjera. Vetë të hëngri kurrizi dhe ajo të zhdëpi mirë. Lëre me kaq, ta marrë e mira! Harroje atë.

Pas kësaj bisede, Karolina hodhi sytë në pasqyrë dhe ia dha një britme aq të fortë, saqë nuk mbeti infermiere pa hyrë në dhomën e saj.

Kapitulli tetëdhjetë e nëntë

Xheni Rajli u pa në pasqyrë dhe i pëlqeu vetja. Hoteli ishte i përsosur. Meqë ky i fundit ishte pranë burgut, nuk duhej të ishte hera e parë që aty qëndronte gruaja e ardhshme e një prej kokave. Punonjësit e dinin mirë si ishin këto punë dhe nuk ndërhynin shumë, ndërsa në dhomë i kishin çuar një shishe shampanjë dhe disa çokollata. Nuk i interesonte aspak se do të bëhej gruaja e një të burgosuri, thjesht donte të ishte gruaja e Kain Moranit. E kishte pritur këtë ditë prej shumë kohësh dhe ja, më në fund, kishte ardhur. Ndjeu se e kapluan ca emocione, ndaj ktheu një gllënjkë shampanjë si për t'u qetësuar.

Nëna e saj dhe Molli ishin ende duke u bërë gati, ndërsa Kain Xhuniori po priste me durim në recepsion. Ai kishte veshur kostumin e ri dhe ishte i bukur e i pashëm njësoj si i ati. Befas, Xheni ndjeu se çasteve të vetmisë po u vinte fundi, ndaj, duke u parë në pasqyrë, ngriti një dolli në heshtje, si ta kishte Kainin para. Sytë iu mbushën me lot, por e mblodhi veten shpejt. Kjo ishte një ditë e lumtur dhe nuk do të lejonte që asgjë dhe askush t'ia prishte.

Mbylli sytë dhe mendoi për Karolinën. Edhe pas gjithë atyre që kishin ndodhur, ndjeu keqardhje për atë grua, e cila e kishte ndarë mendjen t'ia shkatërronte atë ditë. Karolina kishte menduar se do ta katandiste Xhenin si mos më keq, me hundë të thyer e sy të nxirë, por nuk ia kishte marrë mendja se do të ndodhte e kundërta. Në fakt, Xhenit ende nuk i besohej që ia kishte thyer hundën. Kishte dalë aq shumë nga vetja, sa edhe vetë habitej sa herë që e çonte ndër mend. Në fund të fundit, vetë e kishte kërkuar. Koka bën, koka pëson. Kjo ishte një fjalë e urtë e vjetër, por aq e goditur, sa nuk bëhej. Atë natë, i ishin errur sytë dhe kishte dalë mendsh.

Pati fat që doli pak a shumë pa shenja. Akulli dhe lulet e malit që

përdori për dyzet e tetë orë rresht, e bënë më së miri punën e tyre në noçkat e duarve, kurse manikyri mbulonte qoftë edhe shenjat më të vogla.

Për fat të mirë, Karolina nuk kishte ngritur padi dhe falë Fredi Marksit, në rajon, e kishin trajtuar mirë. Fredi e tregoi veten se ishte një mik i mirë dhe ato kohë, Xheni kishte vërtet nevojë për miq të tillë. Kishte filluar të kuptonte se ajo dhe Bela po largoheshin gjithmonë e më shumë nga njëra-tjetra. Tanimë, jetët e tyre kishin marrë drejtime krejt të ndryshme. Fakti që Bela kishte frikë të merrte pjesë në ceremoninë e saj, i vërtetonte të gjitha ato që mendonte.

Megjithatë, nuk kishte ndër mend ta çonte kohën dëm duke menduar për të. Xheni donte ta shijonte ditën e dasmës dhe ta kalonte jetën në paqe dhe qetësi. Kishte kohë që e priste diçka të tillë. Kështu, u pa edhe një herë në pasqyrë dhe u kënaq pa masë me pamjen e saj. Shpresonte që edhe Kainit t'i pëlqente dhe ishte e bindur se ashtu do të ishte. Në fund të fundit, ai e dashuronte po aq sa edhe ajo, ndaj asgjë tjetër nuk kishte rëndësi.

Kapitulli nëntëdhjetë

Molli dhe Ejlina jo gjithmonë binin dakord me njëra-tjetrën. Ejlina bëhej shumë xheloze për afrinë e Xhenit me nënën e Kainit, e megjithatë kishin vendosur një armëpushim për atë ditë. Molli kishte veshur një kostum në ngjyrë blu të lehtë me një prerje të bukur, të cilin ia kishte zgjedhur Xheni, si dhe një kapelë, që e bënte të dukej më e sofistikuar dhe joshëse në të njëjtën kohë. Ejlina kishte veshur fustanin e saj jeshil prej mëndafshi dhe të dyja admironin njëra-tjetrën teksa qëndronin krah për krah në dhomë.

- Dukesh shumë bukur, Ejlinë. Ngjyra jeshile të nxjerr në pah sytë.

Ejlina buzëqeshi.

- E di. Xheni im ka shije dhe di të zgjedhë. Një Zot e di se kujt i ka ngjarë, se mua jo njëherë.

Të dyja qeshën me të madhe.

- Dukesh si jo më mirë, Molli, dhe kostumi yt blu e meriton një dolli.

Ejlina mbushi nga një gotë shampanjë dhe të dyja ngritën dolli për nusen dhe dhëndrin.

Ejlina psherëtiu.

- Nuk ma kishte marrë mendja kurrë se Xheni do të martohej në "Parkhërst". - Në zërin e saj, u vu re një trishtim i pazakontë dhe Molli iu afrua për ta ngushëlluar, duke e fërkuar nga krahët.

- Ajo është një vajzë e shkëlqyer. Cilatdo qofshin rrethanat, ata të dy duhen.

Ejlina pohoi me kokë si për ta miratuar dhe tha:

- Gjithmonë kam menduar se do t'i bënte gjërat si duhej. Do të martohej në kishë, do të kishte shoqërueset e nuses, gjithçka. Donte që të ishte e pranishme edhe Bela, por ja që nuk erdhi. Duhet të ketë frikë!

Molli rrëkëlleu pijen dhe u ul në cep të shtratit me kujdesin më të madh, që të mos rrudhoste kostumin e saj të bukur.

- Ndoshta, por Xheni e ka ndarë mendjen dhe unë e admiroj për këtë. Edhe me të birin ka bërë një punë të mrekullueshme dhe gjithmonë e di se çfarë është më e mira për të. Ajo është vajzë e zgjuar. Do të ishin martuar vite më parë, nëse Karolina nuk do t'i kishte penguar. Të betohem se, nëse do të mendoja qoftë edhe për një çast se Xheni po gabonte diku, do t'ia kisha thënë menjëherë. Por unë jam e bindur se ata janë bërë për njëri-tjetrin. Fakti që nuk lejojnë askënd të hyjë mes tyre, e tregon qartë këtë. Nuk e kam parë kurrë tim bir kaq të dashuruar pas dikujt, kurse Xhenin e dua si vajzën time, për mirësinë dhe besnikërinë që i ka me tepri, dhe ti duhet të jesh krenare për të, Ejlinë. Duket që e ke rritur mirë.

Edhe pse Ejlinës i pëlqeu komplimenti, vazhdonte të mendonte: "Kështu thua ti, dhelpër e vjetër. Por ty të intereson yt bir e jo vajza ime, që po çon dëm jetën për një burrë që as nuk e përqafon dot." Megjithatë, nuk tha asnjë fjalë, nuk ishte aq budallaqe. Ngriti gotën dhe gjithë ëmbëlsi tha:

- Për nusen dhe dhëndrin! Zoti i ndihmoftë!

Kapitulli nëntëdhjetë e një

Kaini ishte larë dhe tanimë ishte gati, madje po befasohej që ndihej aq i emocionuar. Arsyeja kryesore nuk ishte ceremonia, por se do t'i jepej mundësia të qëndronte një orë vetëm për vetëm me të shoqen. Pritja ia kishte vlejtur. Në mendje, i vërtitej vetëm imazhi i Xhenit, e zhveshur dhe duke pritur atë. Ndihej i emocionuar që, pas një kohe kaq të gjatë, ajo do të ishte sërish e tija. Djersët i binin palë-palë vetëm kur mendonte për të: Xheni i tij, një dhomë vetëm për ata dhe një orë që do t'i ndihmonte të kalonin edhe pesëmbëdhjetë vjet të tjerë me atë kujtim. Ishte një kohë e gjatë, por ai ndjeu se do t'ia dilte mbanë. Mbylli sytë, përfytyroi Xhenin dhe rënkoi me zë.

Kur dëgjoi të qeshurën e Blokos, ia mori mendja se miku i tij e kishte kuptuar çfarë po mendonte dhe mblodhi supet si për t'u treguar moskokëçarës. Ai i kishte dhënë një informacion të paçmueshëm për atë që kishte ndër mend të bënte Xhejms Benksi. Blokoja ishte një mik për kokë dhe Kaini do t'i ishte gjithmonë mirënjohës. Nuk kishte pritur një besnikëri apo miqësi të atillë prej tij, ndaj dhe e çmonte më shumë. Tani e dinte saktësisht se me çfarë kishte të bënte dhe si ta zgjidhte atë punë. Blokoja kishte marrë një barrë të madhe mbi shpatulla dhe këtë nuk e luante as topi.

Kaini duhej të ishte vigjilent dhe kjo donte të thoshte se gjithashtu duhej të mprehte kamën e tij e të lante disa hesape të vjetra. Kishte dhjetë vjet që e mbante kokën ulur, sepse duhej të mbronte familjen, por pas asaj që kishte marrë vesh, punët kishin ndryshuar kryekëput. Duhej ta tregonte se kush ishte në të vërtetë, që njerëzit ta kuptonin se ishte rikthyer dhe se nuk do t'i lejonte më ta përulnin.

Nëse irlandezët kishin dalë jashtë loje, dhe sipas Blokos, kjo ishte

e vërtetë, atëherë sezoni i gjuetisë ishte hapur sërish. Ai maskarai që i kishte vënë fre Kainit për aq shumë vjet, do të ndiente i pari pasojat e planit të tij të parë. Kishte filluar të përdorte telefonat e disa policëve dhe po organizonte një "festë të vogël" për atë tutorin e prostitutave dhe ndihmësit e tij. Kishte ardhur koha që Kain Morani të provonte sërish se jeta ishte vërtet e bukur.

Kapitulli nëntëdhjetë e dy

Xhejms Benks i Riu ishte po aq i emocionuar sa edhe Kain Morani, edhe pse për një arsye krejt tjetër: do ta bënte lëvizjen e tij më shpejt nga sa mendonin të gjithë dhe për këtë kishte vrarë mendjen për ditë të tëra. Kain Morani mendonte se do ta linte të qetë deri pas ceremonisë, por ja që nuk do të ndodhte kështu. Jo vetëm për të, por për të gjithë do të ishte e papritur.

Përveshi mëngët e këmishës dhe filloi të digjte pak heroinë, shumë pak, sa për t'u qetësuar dhe për të mbledhur veten. Stivi i kishte mësuar avantazhet shëruese të heroinës dhe Xhejmsi kishte zbuluar se ajo e ndihmonte që koha të fluturonte më shpejt. Teksa mori një diazepam nga çanta e vogël e lëkurës për ta tretur bashkë me pluhurin, imagjinoi se si do të ishte t'ia ngulte thikën Kain Moranit mes shpatullave. Gati-gati, mbeti pa frymë vetëm duke e menduar. Ndihej nervoz dhe njëherazi i emocionuar. Më në fund, do të bënte emër dhe kjo ishte ajo që dëshironte më shumë në këtë botë: të bëhej dikush e të kishte një status të denjë.

Nuk i shkoi aspak ndër mend se, nëse plani do të shkonte ashtu si e kishte menduar, një ditë edhe ai vetë do të gjendej në të njëjtën pozitë si Kain Morani. Do të kishte gjithmonë nga ata të rinjtë që do të përpiqeshin t'i zinin vendin, por për Xhejms Benksin, kjo ishte një gjë shumë e largët dhe nuk ia vlente ta vriste mendjen.

Kapitulli nëntëdhjetë e tre

Pastori ishte një burrë në moshë nga Xhamajka, me emrin Leon Sparks, i cili mezi priste që të kurorëzonte çiftin. Ai hodhi sytë rrotull sallës së vogël dhe buzëqeshi gjithë gëzim: ai vend dukej mjaft festiv. Për ceremoninë, ishin zgjedhur lule të shtrenjta dhe një tortë e zbukuruar më së miri, a thua se do të dilte në kopertinën e revistës "Hello!". Gjithmonë befasohej nga gjërat që arrinin të bënin të burgosurit në atë vend. Për fatin e tyre të mirë, ai nuk ishte dakord me mendimin se ata burra duhej ta kalonin çdo çast të ditës të mbyllur brenda. Atij i pëlqente shumë të organizonte ceremoni të tilla, sepse kjo e ndihmonte të ndryshonte atë rutinën e përditshme të predikimit brenda një salle plot me burra, të cilët kishin ardhur vetëm për të mbyllur ndonjë pazar apo për të përcjellë ndonjë mesazh. Nuk ishte budalla, i dinte mirë se si ishin ato punë.

Atë çast, po hidhte sytë ngado, si për t'u siguruar se nuk kishin harruar asgjë. Më pas, filloi të shpërndante librat e psalmeve në ato pak karrige që ishin vendosur aty, dhe u sigurua se magnetofoni nuk do të kishte probleme. Teksa po shkonte drejt sallës së pritjes për t'u takuar me nusen e skuqur nga sikleti, kishte vënë buzën në gaz. Atij i kishte pëlqyer gjithnjë Xheni Rajli, e cila shumë shpejt do të bëhej një Moran. Ishte një femër e hijshme dhe e rregullt, e cila e dashuronte të shoqin me një pasion aq të madh, sa ndonjëherë të vinte keq. Megjithatë, gjithsecili duhet të kryejë detyrën që i ka caktuar Zoti, vetëm kaq.

Kapitulli nëntëdhjetë e katër

Policët vazhdonin të ndiheshin nervozë për situatën mes Xhejms Benksit dhe Kain Moranit. Dihej që do të ndodhte diçka, por secili prej tyre shpresonte që të ndodhte në turnin tjetër, në të kundërt, duheshin kryer një sërë procedurash: duheshin plotësuar një mal me dokumente, duheshin marrë dëshmi pa fund dhe aty do të zbarkonte gjithë llumi i shoqërisë e do t'i trajtonin si të ishin roja të qendrave tregtare. Më keq, nuk kish ku të shkonte.

Ceremonia që do të zhvillohej atë ditë, ua kishte ngritur moralin të gjithëve. Gjatë gjithë mëngjesit, burrat ishin në qejf, pinin shampanjë dhe lëng portokalli, ndërsa Kain Morani u kishte përgatitur vezë të skuqura dhe salmon të tymosur. Atmosfera ishte shumë e bukur, të gjithë ngrinin dolli për dhëndrin dhe e ngacmonin duke bërë shaka të pista për pjesën pas ceremonisë. E kishin marrë vesh të gjithë se i ishte dhënë mundësia të rrinte vetëm për vetëm me të shoqen dhe ishin njëherazi xhelozë, por edhe të habitur. Një gjë ishte e sigurt, kushedi sa shtrenjtë i kishte kushtuar. Të gjithë i kishin parë fotografitë e saj, kështu që atë natë do të niste maratona e masturbimit. Ajo ishte e bukur, shumë besnike dhe nuk kishte asnjë hije dyshimi për sjelljen e saj.

Megjithatë, Xhok MekFarlandi nuk po arrinte ta largonte parandjenjën e keqe. Kishte kohë që qëndronte në atë krah të burgut dhe e kuptonte menjëherë kur do të plaste diçka. Pas asaj atmosfere miqësore dhe atyre shakave, ndiente se fshihej njëfarë armiqësie. Diçka nuk shkonte. Nuk e dinte se çfarë, por e ndiente në ajër. Vetëm kur të ndodhte diçka, mund të paralajmëronte njerëzit e tij të tregoheshin vigjilentë e të ndërhynin sa më shpejt. Ndoshta gjithçka mbaronte për punë sekondash, por pasojat do të ndiheshin për vite me radhë.

Para se Xhejms Benksi të transferohej në atë krah, punët kishin shkuar vaj. Pa dyshim që ata ishin tipa të vështirë, por edhe të ndjeshëm dhe donin që ta vuanin dënimin sa më rehat e pa probleme. Por kishte ca kohë që në atë vend ndihej njëfarë tensioni. Xhoku donte që gjithçka të merrte fund me sa më pak zhurmë.

Përveç kësaj, kishte vënë një dhjetëshe për Kain Moranin. Në fund të fundit, nëse diçka do të ndodhte, të mos dilte pa gjë të paktën. E tillë është natyra njerëzore.

Kapitulli nëntëdhjetë e pesë

Makina që do të shoqëronte Xhenin, ishte një "Rolls-Royce" i bardhë. Ajo hipi në makinë së bashku me familjen e saj, buzëqeshi dhe ua bëri me dorë të gjithë klientëve të hotelit, të cilët e përshëndetën miqësisht. Pyeste veten se sa prej tyre e dinin që ajo do të bënte betimet e martesës brenda një burgu, por nuk i interesonte se çfarë mendonin. Ajo dëshironte vetëm të martohej me burrin që dashuronte që kur kishte qenë gjashtëmbëdhjetë vjeçe.

U drodh e tëra kur mendoi për orën e premtuar që do të kalonin së bashku. E dinte se Kainit duhej t'i kishte kushtuar më shumë se njëzet mijë dollarë, por ky ishte një çmim i vogël krahasuar me mundësinë për të qenë sërish në krahët e tij apo që ta ndiente sërish brenda saj. Kishte kaluar sa e sa net pa gjumë duke menduar për të dhe se çfarë po humbnin larg njëri-tjetrit. U përpoq që të mos mendonte më shumë për aspektin fizik të marrëdhënies së tyre, edhe pse kishte qenë shumë e rëndësishme për të. Sa herë që mendonte për çastet kur bënin dashuri, i dhembte shpirti. Sa shumë e kishte marrë malli për të, për aromën e tij dhe për ta shijuar paksa! Befas, i largoi ato mendime nga koka, sepse nuk ishte as çasti dhe as vendi i duhur.

I buzëqeshi të birit, i cili, i emocionuar, po bisedonte me gjyshet e tij për ditën që e priste. Ishte dëshmitari i martesës dhe orë e minutë nxirrte unazat nga xhepi për t'i kontrolluar se mos i kishte humbur.

Molli dhe Ejlina dukeshin për mrekulli. Xheni u buzëqeshi edhe atyre. Ndjeu sërish fluturat në stomak teksa mendoi se do të përqafonte burrin që dashuronte dhe u përpoq t'i mbante lotët që i mbushën sytë.

Kain Xhuniori pa të ëmën dhe tha gjithë seriozitet:

- Edhe mua më vjen për të qarë, mami. Prindërit nuk martohen çdo ditë!

Ejlina dhe Molli qeshën, por edhe atyre u ishte mbledhur një lëmsh në grykë. Djaloshi dukej shumë i lumtur; me siguri, edhe ai mezi e kishte pritur atë ditë. Ishte një çast sa i hareshëm, aq edhe i trishtuar, por pa dyshim i vështirë për t'u përballuar. Ejlina kuptoi se sytë i ishin mbushur me lot.

Kapitulli nëntëdhjetë e gjashtë

Gjatë dhjetë viteve të fundit, Piter Parksi kishte kapur majat dhe kishte krijuar reputacionin e tij si një burrë me peshë. Kujdesej personalisht që prania e tij të ndihej kudo. Ishte i vetëdijshëm se njerëzit që punonin për të, nuk e kishin aspak qejf, por e respektonin nga e keqja, si një njeri të vrazhdë dhe një shef të sertë. Nga Kain Morani kishte mësuar se, nëse ishe shefi, duhej të ishe gjithmonë një hap përpara të tjerëve dhe jo vetëm para konkurrentëve, por edhe para ndonjë pretendenti të radhës, që mund të kishe në krah.

Nuk e vriste fare ndërgjegjja që kishte pasur dorë në rrënimin e figurës së Kainit dhe në vrasjen e Xhoni Mekut. Nuk e kishte pëlqyer kurrë Xhonin, ashtu siç nuk e kishte pëlqyer as ai. Gjithnjë kishte pasur dyshime se Xhoni nuk i kishte besuar kurrë plotësisht dhe, me sa dukej, kishte pasur të drejtë. Kishte dashur që edhe Kain Morani të vdiste, por meqë nuk e realizoi atëherë, po merrej tani me atë punë. Reputacioni i Kainit kishte marrë dhenë më shumë tani që ishte pas hekurave, sesa kur kishte qenë i lirë. Fakti që ia kishin punuar pas krahëve, nuk ishte harruar ende dhe Piteri e dinte, sepse kishte kohë që punonte me më të vjetrit në atë biznes.

Që kur irlandezët kishin dalë garantë, kishte krijuar një ide më të qartë se në ç'soj punësh donte ta përfshinte Leni organizatën. Fitimet më të mëdha vinin nga droga dhe ishte më se normale, duke parë si kishin shkuar gjërat kohët e fundit. Ata vazhdonin të kontrollonin transportin e të gjitha dërgesave dhe të vendosnin çmimet. Në kishte mësuar gjë nga Kain Morani, ishte se duhej të sigurohej gjithmonë që gjithsecili të merrte një shumë të majme parash, kështu, do të shmangte ata që bënin pazare të pista për të fituar ndonjë qindarkë më shumë. Çdokush që kapej duke e bërë këtë, ndëshkohej me vdekje dhe kjo as që diskutohej.

I vetmi që i vinte shkopinjtë ndër rrota, ishte Leni MekAvoi. Ai jetonte ende si në vitet 1960 dhe kjo e acaronte shumë Piterin. Leni ishte djalë i mirë, por kishte vite që nuk ecte me ritmin e kohës. Puna ishte se Piteri nuk kishte më nevojë për të. Në çastin që Kain Morani do të dilte nga skena njëherë e mirë, gjithmonë nëse ai shkërdhata, Xhejms Benksi, do ta bënte mirë punën e tij, Piteri do të nxirrte jashtë loje edhe Lenin. Do ta zhdukte dhe me kaq merrte fund çdo gjë.

Gruaja e Piterit, Lola, ishte një kokëkuqe shalëgjatë, me një gjoks që të linte pa frymë, por ishte një drogaxhie e pashpresë. Kur hyri në shtëpi, ai dëgjoi se si ajo po u ulërinte me sa kishte në kokë djemve të tyre binjakë, sikur të ishte një përbindësh. Piteri rrotulloi njëherë sytë i acaruar dhe u nis drejt kuzhinës së madhe plot me pajisje të teknologjisë më të fundit. Binjakët ishin vetëm tetëmbëdhjetë muajsh, kurse ajo priste që të silleshin si të rritur. Sa qesharake ishte! Te banaku ku hanin mëngjes, ai pa pasqyrën e vogël me vijat e bardha që ajo kishte bërë gati dhe një kartëmonedhë njëzetdollarëshe të bërë tub, që kishte përfunduar në koshin e mbeturinave.

- Mos bëj kaq zhurmë, kuçkë budallaqe!

Dy djemtë e vegjël u çapitën drejt tij, të gëzuar që më në fund po shihnin të atin.

- Ku dreqin është pastruesja? Për çfarë e paguaj unë atë?

Lola qeshi gjithë ironi dhe ia ktheu:

- E pushova nga puna, sepse, si gjithmonë, shkon e pallohet me shefin. Ti nuk e mban dot brenda pantallonave, apo jo?

Ai mbylli sytë si i zënë në faj. Nuk duhej t'i pallonte më ato vajzat suedeze, sepse gjithmonë përfundonin si mos më keq.

- Ajo tjetra që do të vijë këtu, do të jetë e shkurtër, trashaluqe dhe leshatore. Nuk besoj se do ta ulje veten kaq shumë.

Piteri nuk u përgjigj; nuk kishte ç't'i thoshte pas kësaj.

Kapitulli nëntëdhjetë e shtatë

Karolina ishte e dehur dhe kishte vite që nuk dehej aq keq. Fytyrën e kishte ende të mavijosur dhe i dhembte. Alkooli dhe qetësuesit po e përkeqësonin edhe më shumë gjendjen e saj. Majkëlli u përpoq ta ndihmonte, por ishte e kotë.

- Ajo do të marrë atë që meriton, mbaje mend këtë që po të them.

- Mama, nuk ka ardhur ende pasditja dhe ti je aq e dehur, sa nuk lidh dot dy fjalë bashkë. Pse nuk shkon të shtrihesh më mirë? Ose të paktën ha diçka.

Nuk e kishte menduar kurrë se ndonjë ditë do t'i thoshte së ëmës të hante. Kjo tregonte se situata ishte shumë e rëndë. Zakonisht, i lutej që të mos hante më, sepse ishte i bindur se ajo do të pësonte ndonjë infarkt, nëse nuk i jepte fund asaj mënyre të ushqyeri.

Ajo po murmuriste me vete; seç thoshte diçka në lidhje me faktin se sa shumë e urrente babanë e të birit dhe se si i kishte braktisur për atë kuçkën e re. Këtë histori, djaloshi e dëgjonte prej vitesh, që kur ishte fëmijë, por nuk ndiente ndonjë lloj armiqësie ndaj Xheni Rajlit, edhe pse kjo mund të dukej e çuditshme. Ajo thjesht ishte gjendur mes dy zjarreve, njësoj si ai. Disa herë, kishte shkuar të shikonte edhe të vëllanë; në fund të fundit, kishin të njëjtin baba dhe ai dukej djalë i mbarë.

Gjithsesi, për gjithçka, Majkëlli fajësonte të atin, sepse largimi i tij e kishte rrënuar Karolinën dhe të gjithë e dinin se nuk ishte më ajo e para.

Dikur, ajo kishte qenë më e këndshme, argëtuese dhe buzëqeshte më shumë, por ato kohë kishin avulluar. Ah, sikur t'i kishte hedhur gjërat pas krahëve e të kishte ecur përpara, siç i kishte thënë shpesh edhe teto Dolli, por ja që ajo nuk donte ta kapërdinte atë dështim. Kështu, kishte gjetur strehë në atë gjendje pikëllimi dhe nuk i bënte më zemra të gëzonte, si të

gjithë njerëzit normalë, por thjesht vërtitej sa andej-këtej dhe vetëm në restorant mund të sillej normalisht. Atje, nuk i kursente batutat e saj të kahershme, qeshte e bënte shaka me klientët dhe sigurohej që ushqimi të ishte cilësor dhe mjedisi i këndshëm. Ky ishte suksesi i vetëm në jetën e saj dhe ishte gjithçka për të. Majkëlli dëshironte që, për të mirën e tij, ajo ta linte mënjanë zemërimin e të qetësonte shpirtin. Ai kishte nevojë për një nënë e jo për një kuçkë të dehur që nxirrte nga goja vetëm vrer.

Për një çast, Majkëlli kujtoi kohën kur i ati kthehej në shtëpi, tek ata, e jo te Xheni Rajli. Kishte qenë një fëmijë i lumtur dhe gjithnjë kishte pasur nevojë për vëmendjen e të atit, por kishte kuptuar se ai nuk i ishte përgjigjur kurrë. Kaini duhej të kishte luajtur më shumë me të dhe duhej t'i kishte vajtur edhe në shkollë, por e vërteta ishte se nuk kishte bërë kurrë kësi gjërash. Kishte qenë gjithnjë i zënë me punë, deri mbrëmjeve vonë, gjë që ndodhte çdo ditë dhe rrallëherë mund ta gjeje në shtëpi të dielave në mëngjes, pas ndonjë të shtune të shfrenuar që kishte kaluar. Majkëlli kujtoi ato mëngjese të bukura kur e ëma tregohej bujare dhe ata hanin petulla me shurup panje, proshutë dhe vezë. Ajo kishte qenë një jetë krejt tjetër.

Megjithatë, ato ishin kujtime të bukura dhe atij i pëlqente të sillte ndër mend kohët e bukura me të atin. Kishte pasur plot çaste të tilla, edhe pse e ëma mendonte ndryshe. Por ato kishin ndodhur para shumë kohësh, sepse tani i ati ishte në burg dhe më mirë që kishte ndodhur kështu.

Gjithsesi, babai i tij kishte vendosur të krijonte një familje të re dhe Majkëlli shpresonte që Moranëve të rinj t'u shkonte më mirë se atyre, pasi i ati kishte shumë mëkate për të larë.

Kapitulli nëntëdhjetë e tetë

- Kostum i bukur, Kain. E ke qepur?

Kaini pohoi duke tundur kokën. Kishte kaluar kohë që kur kishte veshur diçka ndryshe nga rrobat e zakonshme apo bluzat e palestrës. Ky kostum i kujtonte gjithçka që kishte humbur, një jetë tanimë të harruar, një kujtim që qëndronte si hije mbi atë që do të ndodhte atë ditë. Po të mos tregohej i kujdesshëm, do të çmendej fare dhe nuk do të ishte rasti i parë. Kjo u kishte ndodhur edhe më të rinjve, sidomos atyre. Depresioni dhe ankthi ishin arsyet pse ata shpesh abuzonin me drogën dhe alkoolin. Ishte e vështirë të ruaje qetësinë e të vazhdoje të ishe në humor. Dikur, kishin thënë se burgu dhe dënimi ishin thjesht një çështje shpirtërore dhe ishte më se e vërtetë. Duhej të jetoje të tashmen dhe të mos e ngacmoje shumë të kaluarën apo të vrisje mendjen për të ardhmen. Por Kaini nuk mund të mos pikëllohej për ato që kishte pasur dikur, ndaj ndjeu se iu mbushën sytë me lot.

- Për herë të fundit, këtë kostum e kam veshur për një darkë pune. Xheni kishte veshur një fustan ngjyrë kremi, i cili i nxirrte në pah trupin e saj të bukur. Ç'mbrëmje e bukur ishte!

Blokoja vuri re pendesën në zërin e tij, i fërkoi shpatullat dhe i tha:

- Mos e vrit mendjen, mik. Sot ajo do të jetë me ty, krah teje. Ajo është vajzë e mirë, ndaj mos e djallos me dëshira të kota.

Kaini qeshi.

- Ke të drejtë, mik. Më duket sikur kam kapur qiellin me dorë. Më në fund, do të realizoj gjithçka që kam ëndërruar për vite me radhë: do të martohem.

Blokoja u largua, ndërsa Kaini vazhdoi me përgatitjet e ceremonisë. Mezi priste të takonte Xhenin dhe të birin. Në fakt, jo rrallëherë pyeste

veten edhe se si ishte Majkëlli. I kishte shkruar disa herë djalit të madh, por nuk kishte marrë kurrë përgjigje. Ai e kuptonte fare mirë se i biri mbante anën e së ëmës.

Kain Xhuniori i shkruante gjithmonë, të paktën një herë në javë, dhe i tregonte gjëra të zakonshme nga e përditshmja e tij. E dinte se, me shumë gjasë, Xheni argëtohej, ulej me të birin dhe diskutonin se çfarë do t'i shkruanin në letrën e radhës. Ajo ishte shumë e zonja që ta shndërronte gjithçka në një aventurë, qoftë edhe gjënë më të mërzitshme, siç ishte të shkruaje një letër.

Në çast, iu mblodh sërish një lëmsh në grykë dhe mezi po mbante lotët. Çfarë kishte kështu vallë? Duhej ta mblidhte veten e të mos tregohej i dobët, në të kundërt, do të vihej në dyshim reputacioni i tij. E merrte me mend se sa do ta tallnin të tjerët, por gjithsesi e kishte të vështirë; ndihej jashtëzakonisht i emocionuar.

Në festën e beqarisë që i kishin organizuar një natë më parë, ai kishte gatuar si zakonisht, ndërsa burrat e tjerë kishin sjellë për të pirë. Kishin diskutuar për martesën, për femrat, për seksin, për temat e zakonshme dhe vulgare të meshkujve. Ai mendonte shumë për të ardhmen dhe se sa shumë kohë do t'i duhej që ta shijonte vërtet martesën me gruan e tij. Duhej të kalonin të paktën edhe pesëmbëdhjetë vjet të tjerë para se të shpresonte se mund të lirohej. Krejt papritur, kjo iu duk një kohë shumë e largët dhe u hidhërua kur mendoi se duhej të priste aq shumë për të qëndruar në krah të së shoqes, edhe pse tashmë kishte kryer dhjetë vjet nga dënimi. Po pyeste sërish veten nëse ia kishte vlejtur gjithë ai mund.

Mori frymë thellë dhe iu rikthye punëve me të cilat po merrej. Vetëm budallenjtë pendoheshin. Tanimë, nuk kishte rëndësi asgjë dhe duhej vetëm të përqendrohej te ceremonia e tij. Një gjë e dinte me siguri: ajo ditë do të ishte e mrekullueshme.

Papritur, ndjeu se dikush u fut në qelinë e tij dhe kur u kthye andej nga erdhi zhurma, pa shkëlqimin që lëshoi thika, dhe e kuptoi menjëherë se Xhejmsi kishte vendosur t'i lante hesapet më herët nga sa priste ai. Idioti i dreqit! Sikur të kishte pritur ashtu si kishte premtuar!

Kaini ngriti duart lart dhe e kuptoi se duhej të luftonte, nëse donte të shpëtonte kokën.

Kapitulli nëntëdhjetë e nënte

Piter Parksi ishte ulur në banakun ku hante zakonisht mëngjes dhe po pinte një birrë të ftohtë e po u hidhte një sy titujve kryesorë të gazetës "The Sun", kur krejt papritur, në oborrin e shtëpisë së tij hynë dy burra dhe e qëlluan për vdekje.

Kur dëgjoi të shtënat, Lola ishte duke mbikëqyrur djemtë që po pllaquriteshin në pishinën e vogël për fëmijë, që Piteri kishte montuar vetëm disa javë më parë. E kuptoi menjëherë se ç'ishin dhe nuk priste të shihte asgjë të mirë.

Mori djemtë dhe shkoi të kontrollonte, e bindur se çfarë do t'i shihnin sytë. U acarua pa masë që nuk kishte as pastruesen, sepse do t'i duhej të merrej vetë me gjithçka. Sa egoistë dhe të pafytyrë ishin ca njerëz, edhe në situata të tilla! Vuri fëmijët në kosh dhe hoqi qafe drogën para se t'i telefononte policisë. I hodhi një sy të shoqit dhe e kuptoi se ishte tepër vonë për të lajmëruar ambulancën.

Kapitulli njëqind

Kur dëgjoi tringëllimën e telefonit, Leni MekAvoi ndodhej në zyrën e tij në Liverpul. E ngriti dhe mbajti vesh disa sekonda, para se të flakte receptorin në dysheme si i tërbuar.

- Në djall! - ulëriti me të madhe! Nuk ishte një lajm i mirë. Doli menjëherë jashtë dhe dy truprojat e ndoqën nga pas.

- Ejani, djem, do të shkojmë në Londër!

Kur u futën në makinë dhe shoferi rrotulloi çelësin që ta ndizte, u dëgjua një zhurmë ogurzezë.

Leni, i dëshpëruar, bëri të hapte derën, por ishte tepër vonë.

Kapitulli njëqind e një

- Si thatë? - pyeti Ejlina me zërin që i ngrihej pas çdo fjale që nxirrte nga goja, teksa orvatej të kuptonte se çfarë po i thoshte oficeri i policisë.

Molli dhe Kain Xhuniori nuk po u besonin veshëve, ndërsa Xheni ishte bërë dyllë e verdhë nga tronditja. Më në fund, pyeti me gjysmë zëri:

- Ku është ai? Mirë është?

Kur vinte puna te femrat e bukura, Xhok MekFarlandi ishte një zemërpulë. Xheni Rajli i pëlqente shumë dhe nuk donte t'ia jepte ai lajmin e keq.

- Është gjallë, Xheni, por e kanë goditur shumë herë me thikë. Ishte një rast vetëmbrojtjeje, por meqë ai tjetri ka vdekur, duhet të nisim një hetim. Sa keq që ndodhi pikërisht sot!

Xheni u ul në një karrige, mbështeti kokën mes duarve dhe nuk i mbajti dot lotët. Nuk arrinte ta besonte. Kishte duruar gjithçka përgjatë këtyre viteve vetëm për të përjetuar këtë çast dhe tani, gjithçka kishte marrë fund. Sërish, pasojat e jetës së Kainit kishin shkatërruar diçka aq të çmuar për të. Për herë të parë në jetën e saj, ndjeu një valë zemërimi ndaj tij. Asnjëherë nuk kishte kërkuar diçka dhe gjithë ç'dëshironte, ishte të martohej.

Ëndrrat e saj u shkatërruan. Po i dukej vetja si një dreq Hirusheje, e veshur si jo më mirë, por pa një ballo ku të shkonte.

Molli Moranin e kishte kapluar frika dhe po habitej se pse Xheni nuk dukej aq e shqetësuar për plagët që kishte marrë Kaini.

- Mund ta shohim? Mund ta shohë gruaja e tij të paktën?

Xheni u ngrit me vrull dhe tha me qetësinë më të madhe:

- Unë nuk jam gruaja e tij, apo jo? Ti mund ta shohësh, nëse do, Molli. Unë po shkoj në shtëpi. Nuk e përballoj dot këtë situatë, të paktën jo tani për tani. Nëse të lënë të hysh, thuaji që të shkojë në djall!

Paskëtaj, Xheni tërhoqi të birin drejt derës, ndërsa e ëma e ndoqi pas në heshtje, e tronditur. Ejlina nuk kishte menduar se Xheni i saj do të reagonte në atë mënyrë.

Teksa ato po largoheshin, Molli thirri me sa kishte fuqi:

- Ti e dëgjove vetë se çfarë tha ai, Xheni. Nuk kishte qenë faji i tij!

Xheni nuk e ngadalësoi hapin, por tha gjithë seriozitet:

- Jo, dreqin, ai asnjëherë nuk ka faj, apo jo?

Xhok MekFarlandi nuk dinte si të reagonte dhe veproi ashtu si vepronte gjithmonë e ëma e tij në situata të tilla: pyeti Molli Moranin me një buzëqeshje të shtirur:

- Të të sjell një filxhan çaj, e dashur?

Kapitulli njëqind e dy

Kain Moranin e çuan në infermieri dhe po i qepnin plagët. Ato ishin të thella e të dhimbshme, por jo aq të rënda sa për ta çuar në spital. Ai ishte i inatosur me Xhejms Benks të Riun dhe teksa duronte dhimbjet, shante nëpër dhëmbë. Ai maskarai idiot kishte shkatërruar gjithçka. Xheni, i biri, Kain Xhuniori, dhe e ëma mezi e kishin pritur atë ditë. Kur ia kishte ngulur thikën Benksit në grykë, Kaini, i xhindosur sa më s'ka, kishte mbledhur tërë forcat dhe e kishte goditur me sa fuqi kishte. Nëse ai shkërdhata do të kishte pritur qoftë edhe disa ditë, gjithçka do të ishte zgjidhur më së miri. Po ta kishte marrë vesh se Parksi kishte dalë nga skena dhe nuk kishte asnjë mbështetje, pa dyshim që do të ishte tërhequr, sepse ai nuk ishte budalla. Kur të shikonte se nuk kishte më mbështetje, do të kuptonte se nuk kishte asnjë shans kundër tij.

Tani Benksi kishte vdekur dhe martesa e Kainit ishte djallosur. Ai ishte aq i tërbuar, sa nuk pati nevojë për anestezi kur i qepën plagët, madje dhembjet e bënin të ndihej më mirë, sikur e ndihmonin të hiqte mendjen nga telashet. E gjora Xheni, kushedi sa keq që duhej të ndihej! E dashuronte shumë atë grua dhe këtë do t'ia kishte treguar në dhomën që kishte përgatitur për ta: do ta kishte përqafuar dhe bërë të tijën sërish gjatë një ore shumë të çmuar. Tani, falë atij bythëgrisurit, gjithçka kishte shkuar për dreq.

Sikur ai maskara të kishte shpëtuar, Kainit nuk do t'i gjente shpirti rehat derisa ta vriste!

Kapitulli njëqind e tre

- Je e sigurt që je mirë?

Xheni psherëtiu thellë dhe tha:

- Po, mama, jam e sigurt. Ç'u bë, u bë dhe unë nuk mund të bëj asgjë për t'i kthyer gjërat mbrapsht. Ai vrau dikë mëngjesin e ditës që ne do të martoheshim. Nëse nuk do të ishte kaq tragjike, do të ishte qesharake.

Ejlina po përpiqej me gjithë forcën që ta lehtësonte sadopak zemrën e lënduar të së bijës.

- Megjithatë, nuk ishte faji i tij, ti e dëgjove vetë policin. Mos u bëj budallaqe...

Xheni rrëkëlleu koktejin me vodkë dhe kokakolë me një frymë dhe shkoi ta mbushte sërish.

- Oh, mama, ti nuk po e kupton, apo jo? Asnjë nga ju nuk e kupton. Nuk ka të bëjë vetëm me martesën, por me gjithçka. E dua, por Zoti më ndihmoftë, unë jam ende e re. Sot kisha nevojë për të, kisha nevojë të ndihesha mirë, njësoj si çdo femër tjetër në ditën më të rëndësishme të jetës. Mezi po e prisja, por si gjithmonë, kur bëhet fjalë për të, asgjë nuk shkon ashtu si duhet.

Ejlina nuk dinte se çfarë të thoshte. Zakonisht, sa herë që guxonte t'i thoshte se Kaini nuk ishte i duhuri për të, zëre se kishte nisur Lufta e Tretë Botërore, ndërsa atë çast, e gjeti veten duke mbrojtur Kainin. Ishte më se e qartë se e bija ishte zhgënjyer shumë, se kishte vite që e priste atë ditë, por ja që çdo gjë ishte kthyer përmbys. Kaini ishte pas hekurave, por edhe jashtë tyre, ai nuk ishte ndonjë engjëll dhe kjo ishte e vërteta me të cilën Xheni duhej të përballej çdo ditë.

- E di, mama? Dje, u shtriva në dhomën e hotelit, në atë dreq shtrati të madh dhe qava për ne, për gjithë ç'kemi humbur këto vite. Unë tashmë e di se, nëse e dua, duhet ta pres edhe shumë vite të tjera dhe jam sjellë

shumë mirë, sepse e dashuroj me gjithë shpirt. Por sot, kuptova se sa e djallosur është jeta ime dhe nuk po e kapërdij dot këtë fakt, - tha Xheni dhe rrëkëlleu sërish një gllënjkë nga kokteji i saj e më pas vazhdoi: - Pale kur më shkon mendja te Karolina. Asaj do t'i bëhet zemra mal. Më mirë se kaq, nuk mund ta planifikonte as ajo kuçka e trashë!

Ejlina po mundohej të gjente diçka për të thënë; ato çaste, nuk po e njihte më të bijën. Xheni që ajo njihte, ishte gjithmonë pozitive, për gjithçka, dhe gjithmonë përpiqej të shikonte anën e mirë të gjërave, sado të ngatërruara të ishin këto të fundit. Më në fund, e bija po mësonte se çfarë ishte jeta e vërtetë dhe kjo nuk i pëlqeu aspak, ndaj u përpoq ta ngushëllonte sërish.

- Ishte për vetëmbrojtje, e dashur. Edhe polici kështu tha.

Xheni fshiu lotët me një shami të zhubravitur dhe fill më pas, vuri kujën.

- Vetëm ai mund ta bënte një gjë të tillë: të vriste dikë pikërisht ditën e martesës! Idioti i dreqit! Dhe unë që shqetësohem vetëm për të, se çfarë do ai dhe çfarë i nevojitet atij. Ah, sa keq më vjen për veten, sa keq! Gjithsesi, tani do t'i jap fund. Tani, mund të bëjë çfarë t'i dojë qejfi. Nuk duroj dot më. Nesër lajmi i vrasjes do të dalë në të gjitha gazetat dhe djali ynë duhet të përjetojë edhe një skandal tjetër. Të gjithë do ta marrin vesh se dita ime e madhe u djallos dhe se Kain Morani ka kryer një tjetër vrasje. Me siguri, do të hapin sërish gjyq dhe...

Teksa lotët i rridhnin faqeve, Ejlina po përpiqej të ngushëllonte të bijën.

- Rri disa ditë me mua, zemër, sa të qetësohen paksa gjërat, si thua?

Telefoni ra pikërisht kur Xheni po kthente me fund një gotë tjetër me vodka. Ejlina u përgjigj dhe i zgjati receptorin së bijës:

- Është për ty, zemër.

Xheni mori telefonin, ndërsa zemra sa nuk po i dilte nga kraharori. Po shpresonte shumë që të ishte Kaini. Oficerët e policisë në "Parkhërst" ishin të mirë dhe shpesh, për raste ditëlindjesh apo përvjetorësh, i lejonin të burgosurit të bënin telefonata. Ose ndoshta ai polici, Xhoku, e kishte lejuar Kainin të përdorte celularin e tij.

- Alo?

Por jo, ishte Fredi Marksi. Sapo ai e pyeti se si ndihej, Xheni e kuptoi se ishte gati të ngashërehej sërish. Mori frymë thellë dhe tha me një hare të shtirur:

- Pse nuk vjen të më marrësh që të pimë ndonjë gjë?

Ejlina shtangu nga sjellja e së bijës, edhe pse e mirëpriti diçka të tillë. Një Zot e dinte se sa nevojë kishte për pak argëtim, sidomos pas asaj që kishte kaluar për shkak të atij maskarait, Kainit.

Kapitulli njëqind e katër

Hasan dhe Ali Osmani ishin dy vëllezër që kishin lindur në Londrën Jugore, por me origjinë nga Stambolli. Hasani, më i madhi, ishte një burrë inteligjent dhe me takt. Aliu ishte më i paparashikueshëm, megjithatë të dy kishin një reputacion famëkeq dhe drejtonin rrjetin e prostitucionit në juglindje të vendit. Prej shumë kohësh, Piter Parksi kishte qenë një pengesë për ta dhe tani ishin të kënaqur që, më në fund, e kishin hequr qafe, madje i kishin marrë të gjitha bizneset dhe kishin një aleat të fshehtë shumë të fuqishëm, si Kain Morani. Ajo ditë kishte qenë shumë frytdhënëse.

Ishin ulur në një restorant turk në jug të Londrës duke pirë raki dhe duke ngritur dolli për fatin e tyre të mirë. Hasani ishte mjaft i kënaqur që Parksi ishte eliminuar pikërisht në shtëpinë e tij. Për të, kishte shumë rëndësi mënyra se si vihej drejtësia në vend. Parksi e kishte zakon t'i lante hesapet me të tjerët në sy të të afërmve të këtyre të fundit. Kënaqej kur u shkaktonte dhembje atyre, për shembull: një djalosh që shikonte të atin teksa përgjërohej për mëshirë apo nënën teksa e asfiksonin. Piteri kishte arritur aty ku ishte, vetëm kur iu dha mundësia t'ia punonte Kain Moranit, burrit që, tekefundit, i mësoi çdo gjë. Ai nuk ishte nga ato kokat me të cilat ta kishte qejfi të bëje biznes, ndaj Hasani ishte më se i kënaqur që tanimë ia kishin kthyer me të njëjtën monedhë.

Hasani kishte edhe një arsye tjetër të fshehtë për të qenë aq i kënaqur: ajo ishte Lola Parksi, të cilën e pëlqente prej kohësh. Do ta linte vejushën të mbante zi për pak kohë e më pas, do t'i shkonte direkt e në shtëpi për ta ngushëlluar dhe do të vepronte menjëherë, pa u menduar dy herë. Ajo kishte këmbë fantastike, ajo Lola... Nuk do ta kishte fare problem ta ndante shtratin me të derisa të gjente një zoçkë tjetër.

Një epokë e re po avitej për Smokun dhe vëllezërit Osmani do të

udhëhiqnin falë Kain Moranit, i cili, më në fund, kishte vendosur të ngrinte krye e të sillej ashtu siç u kishte hije burrave.

Të dy vëllezërit dëshironin të njëjtat gjëra: pushtet, para dhe zoçka, ndaj bënin çmos që të tria këto t'i kishin me bollëk.

Kapitulli njëqind e pesë

Që kur Karolina mori lajmin se Kaini kishte vrarë Xhejms Benks të Riun, nuk e zinte vendi. I dukej sikur, më në fund, Zoti i kishte dëgjuar lutjet e saj. Do të kishte dhënë gjithçka vetëm që të shihte fytyrën e asaj bushtrës kur kishte marrë vesh se ceremonia ishte anuluar, meqë dhëndri kishte preferuar të kryente një vrasje e jo të martohej me të. Ishte lajmi më i mirë që kishte marrë pas shumë vitesh, ndaj kishte vendosur ta festonte.

Po imagjinonte Kainin të mbyllur në qelinë e tij, të plagosur e të dëshpëruar, dhe qeshi me gjithë shpirt me atë imazh. Nga ngazëllimi që provoi atë çast, i harroi fare plagët e saj. Nga ato që kishte dëgjuar në lajme, ai thjesht ishte mbrojtur nga një sulm dhe nuk kishte qenë një incident i planifikuar, por vetëm fakti që ceremonia e tyre ishte anuluar, mjaftonte që Karolinës t'i ngrihej morali. Atë mëngjes, ishte sëmurur vetëm nga ideja se Kaini do të martohej me atë hajvanen dhe ishte lutur që të ndodhte diçka. As nëpër ëndrra nuk e kishte imagjinuar se diçka do të shkonte keq për ta. Ajo, Xheni Rajli, kishte bërë një jetë si në përralla, por tanimë, këpucën e Hirushes e kishte veshur dikush tjetër. Karolinës i dukej sikur kishte kapur qiellin me dorë. E të mendosh që Xheni kishte shkuar deri në burg. E për çfarë? Për t'i thënë se i shoqi kishte vrarë sërish dikë. Më mirë se kaq nuk kishte ku të shkonte.

Karolina mbushi edhe një gotë tjetër me shampanjë dhe ndjeu shijen e saj teksa i freskonte fytin. Për atë rast, kishte hapur një shishe "Cristal", pasi duhej festuar dhe nuk e mbante mend sa kohë kishte që nuk ndihej aq e lumtur.

Ngriti gotën në një dolli të heshtur: për Xheni Rajlin dhe të ardhmen e saj! Ajo kishte mbetur ashtu si dëshironte Karolina: ende e pamartuar me burrin që i kishte copëtuar zemrën gruas së tij të vërtetë dhe babanë që kishte braktisur djalin e tij të parë. Ndërsa për të mos pasur më fëmijë

të tjerë me të, Karolina ishte kujdesur vetë. Në gjithë atë betejë, të paktën kishte arritur diçka.

Me ato mendime në kokë, porositi ushqim në dy restorante të ndryshme: në restorantin kinez dhe atë indian. I kishte shkuar mendja të shtronte një gosti si nëpër dasma. Ajo ndyrësira i kishte marrë gjithçka të çmuar dhe askush nuk mund t'i vinte faj që po e shijonte atë natë. Ndezi televizorin dhe po priste të fillonte edicioni tjetër i lajmeve, ku pa dyshim që do të flitej sërish për vrasjen në burgun "Parkhërst". Nuk ngopej duke dëgjuar dhe duke imagjinuar se sa ishte poshtëruar Xheni Rajli. Sa mirë u ndje!

Jeta e bukur kishte qenë gjithmonë mantra e Kainit. Nuk i kishte interesuar asgjë më tepër sesa paratë. Natën e parë të martesës, Kaini i kishte premtuar Karolinës një jetë të bukur dhe ajo i kishte besuar. Tashmë, ajo pyeste veten nëse një gjë të tillë ia kishte premtuar edhe dashnores së tij të vogël. E po, këtë ironi të fatit po e shijonte më shumë ish-gruaja.

U ndje aq mirë, sa për herë të parë pas aq shumë vjetësh, ndjeu dëshirën për të bërë seks. Nuk po arrinte ta besonte që Xheni kishte mbetur me gisht në gojë. Për herë të parë, ajo vajzë nuk po arrinte atë që donte. Ishte një ndjenjë e mrekullueshme dhe Karolinë Morani kuptoi se, ndonjëherë, nuk ishte nevoja të luaje as gishtin e vogël, mjaftonte që disa gjëra t'ia lije kohës. Zoti vonon, por nuk harron.

E kishte dashuruar Kain Moranin në të mirë e në të keq, kishte kapërdirë gjithë aventurat e tij, netët e vona jashtë dhe mungesën e plotë të respektit ndaj jetës familjare. Nuk kishte folur, duke menduar se do të vinte dita kur ai do ta kuptonte çfarë kishte më shumë rëndësi dhe në fund, do ta vlerësonte, por kjo nuk ndodhi kurrë. Tanimë, kuptoi se, për të, ajo kishte qenë vetëm një lloj trofeu, të cilin, sa hap e mbyll sytë, e kishte kaluar në vend të dytë, sepse kishte rënë në dashuri me Xheni Rajlin.

Nuk kishte për ta falur kurrë Xhenin që i kishte marrë Kainin, por ato çaste, kjo gjë nuk kishte aspak rëndësi, sepse vetëm mendimi se ajo kuçka thatanike nuk po arrinte dot atë që donte, i jepte një kënaqësi të pamasë.

Kapitulli njëqind e gjashtë

Fredi Marksi nuk po arrinte ta besonte fatin që i kishte trokitur në derë. Xheni Rajli ishte shtrirë përkrah tij, lakuriq, siç e kishte bërë nëna, dhe po gërhiste lehtë. Sapo kishin bërë një seks fantastik dhe ai nuk e kishte marrë ende veten. Ajo për pak sa nuk e kishte ngrënë të gjallë dhe jo vetëm në kuptimin figurativ të fjalës. Ajo kishte pirë, por jo aq sa ta humbte kontrollin e të mos e dinte se çfarë ishte duke bërë. Nuk kishte përjetuar kurrë më parë diçka të tillë dhe po shpresonte që ta provonte sërish. Nuk ishte çudi që Kain Morani e kishte lënë ish-gruan për të. Ajo ishte e pashoqe; një makineri seksi dhe një grua që mund ta dashuroje çdo sekondë.

Mbylli sytë si për të rikujtuar imazhet e orëve të kaluara dhe organi filloi t'i bëhej sërish dru. Nuk ishte ndier kurrë ashtu; ajo ia kish marrë mendjen fare. Tashmë po flinte dhe fytyra e saj e bukur dukej paqësore, ndërsa trupi i ishte relaksuar. Askush nuk mund të mendonte se pas kësaj pamjeje prej zonje të rëndë, fshihej një mace e egër.

Kishte rënë në dashuri kokë e këmbë, por me një grua që nuk ishte e tija: ajo i përkiste Kain Moranit dhe ai nuk do ta priste aspak mirë lajmin se gruan e tij e kishte prekur dikush tjetër. Megjithatë, edhe pse e dinte mirë, nuk e frenonte dot veten. Ajo ishte si një drogë, nuk ngopej dot me të dhe shpresonte që nata që po kalonin së bashku, të shërbente si një motiv për të krijuar më vonë një marrëdhënie më të qëndrueshme.

E rroku Xhenin butësisht mes krahëve të tij dhe teksa puthiti trupin e saj me të tijin, e puthi në kokë, duke nuhatur erën e jaseminit në flokët e saj dhe parfumin "Chanel". O Zot, ajo ishte magjepsëse, por njëherazi edhe shkatërruese. Nuk i interesonte aspak se sa e rrezikshme mund të ishte marrëdhënia e tyre. E dëshironte dhe pikë!

Kapitulli njëqind e shtatë

Kain Morani rrinte shtrirë në shtratin e tij dhe dëgjonte zhurmat që vinin nga qelitë e tjera. Përmes mureve të holla, mund të dëgjonte çdo gjë: dikë që kollitej, zërin e ulët të radios, fjalët nën zë të të burgosurve dhe gardianëve. Burgu ishte një vend i zhurmshëm dhe në çaste të tilla, mund të të dukej vetja si i varrosur për së gjalli.

E marrtë dreqi, sa mirë kishte nisur ajo ditë, por ja që tani ishte i plagosur dhe ndiente dhimbje kudo, si fizike, ashtu edhe shpirtërore, ndërsa penisi i ishte bërë dru si një shkop bejsbolli. E dinte që e kishte dreqosur. Po kujt ia priste mendja? Ai kishte menduar se gjithçka do të shkonte mirë. Kjo logjikë nuk pinte ujë në një vend të atillë dhe ja ku ishte prova që vërtetonte se, nga çasti në çast, gjithçka mund të shkonte për dreq. Kaini kishte vrarë një djalë teveqel, i cili duhej të kishte vënë trurin në punë.

Mbylli sytë dhe imagjinoi Xhenin, flokët e saj të dendur e plot shkëlqim dhe lëkurën e bardhë. Sa herë kishin shkuar bashkë, kishte qenë gjithmonë fantastike dhe, më në fund, pas dhjetë vjetësh, kishte ardhur dita që të bënin sërish dashuri, por nuk qe e thënë të ndodhte! E kishte humbur atë mundësi pikërisht në çastin kur i nguli thikën në gurmaz Benksit. I kishte telefonuar së ëmës së Xhenit pesë herë, por në çdo rast, Ejlina i kishte thënë se Xheni nuk donte të fliste me të. Kështu, ishte inatosur edhe me të, edhe pse e dinte se nuk kishte të drejtë, por donte vetëm t'i shpjegonte rrethanat se si kishin rrjedhur ngjarjet.

Mendonte se, nëse do ta humbte Xhenin, nuk do ta përballonte dot dënimin. Ajo ishte arsyeja pse ai jetonte dhe pa të, nuk kishte kuptim asgjë. E kishte kapluar frika se mos ajo e braktiste dhe më e keqja ishte se nuk e bënte dot me faj, edhe nëse ndodhte një gjë e tillë. Ajo ishte ende e re dhe kishte shumë nevoja e dëshira. Ai e dinte fare mirë se po kërkonte

shumë duke pritur që t'i qëndronte besnike, por ja që ajo e kishte bërë. Xheni nuk dinte të bënte dredhi e as lojëra, ishte e sinqertë dhe nuk i mbante të fshehta. Kjo ishte një nga arsyet pse ai ishte marrosur pas saj. Kishte një ndershmëri të lindur. Edhe pse ishin shumë të ndryshëm në disa aspekte, për ta, gjithçka kishte funksionuar më së miri, sepse ajo nuk e pyeste kurrë për jetën e tij. E pranonte me të mirat e të këqijat, ashtu si ishte.

Por si do të vepronte Xheni pas atij dështimi? Mezi e kishte pritur atë ditë: i kishte shkruar pothuajse çdo natë, duke i rrëfyer shpresat dhe ëndrrat e saj për të ardhmen e tyre së bashku dhe ato fjalë kishin qenë si ilaç për shpirtin e tij në agoni. Dashuria që ajo tregonte për të në çdo letër, ishte motivi që e nxiste të ecte përpara, ndërsa netët ishin të mbushura me kujtimet e fytyrës së saj, të trupit dhe qenies së saj. Ajo ishte pika e tij e dobët.

Frika se mos e humbte, po e nervozonte pa masë. Ndiente nevojën të shfryhej e të gjuante diçka apo dikë. Dhembja e trupit nuk krahasohej me dhembjen e zemrës, që i dukej sikur, nga çasti në çast, do t'i bëhej thërrime. Imazhi i vetëm që i vërtitej në mendje, ishte ajo me një mashkull tjetër. Ideja se mund të lejonte dikë tjetër t'i prekte trupin, të bëhej pjesë e jetës së saj, se një tjetër do t'i përshpëriste fjalë dashurie apo se do ta mirëpriste mes këmbëve të saj, po e torturonte sa më s'ka.

Më mirë ta shihte të vdekur, se të merrte vesh diçka të tillë. Ajo nuk mund t'ia bënte kurrsesi këtë. Nëse e tradhtonte, ai do të ishte poshtërimi i fundit, sepse ai do t'ia këputste kokën me duart e tij.

Zemërimi po e pushtonte të tërin dhe Kaini nuk po e duronte dot më atë torturë. Iu duk sikur muret e qelisë po ngushtoheshin dhe tanimë që e dinte se çfarë kishte humbur, po e hante veten për së gjalli. Donte të shkatërronte diçka, njësoj si Benksi që i kishte shkatërruar ditën e shënuar për të. Më në fund, në orën 4:15 të mëngjesit, prishi gjithçka që kishte brenda qelisë së tij. U deshën tre policë dhe dy infermierë që ta vinin nën fre e t'i bënin një qetësues. Në orën gjashtë të mëngjesit, e zuri gjumi.

Kapitulli njëqind e tetë

Kur Xheni u kthye të nesërmen në shtëpi, Ejlina ishte duke bërë drekën.

- E marrtë dreqi, vajzë! Dukesh tamam sikur je palluar.

Xheni u përpoq të buzëqeshte, por u ndje shumë keq. Pija e një nate më parë dhe ideja se kishte fjetur me Fredi Marksin po fillonin t'i binin në kokë.

- Oh, mama, çfarë kam bërë kështu? - i tha dhe shpërtheu në lot.

Ejlina e afroi të bijën pas vetes dhe e përqafoi fort.

- Ta them unë se çfarë ke bërë: dole me një djalë të mirë dhe ngrite këmbët përpjetë. Në moshën tënde apo në kohërat që jetojmë, nuk është ndonjë gjë e çuditshme. Ishe e lënduar, kalove një ditë të keqe dhe doje t'ia mbathje për pak çaste nga jeta jote e vërtetë.

- Mama, por... I gjori Kain! Isha aq e inatosur dhe e zhgënjyer me të, sa shkova e fjeta me dikë tjetër!

- Të pëlqeu?

Xheni pohoi me kokë dhe ndjeu se u skuq nga turpi.

- Dëgjo këtu, moj vajzë, nuk je as e para dhe sigurisht që nuk ke për të qenë as e fundit. Unë mendoj se të ka bërë shumë mirë. Pak pasion nuk i bën kurrë keq njeriu dhe ai është shumë i pashëm. Unë do ta bëja me të dhe të mendosh se me moshë mund të jem motra e tij e madhe.

Xhenit i shpëtoi një e qeshur. Kur donte, Ejlina ishte shakatare e madhe dhe ndoshta për këtë rast kishte të drejtë. Ajo e kishte shijuar shumë dhe donte ta përsëriste atë natë. Atëherë, pse ndihej sikur kishte tradhtuar? Fredi Marksi ishte sjellë shumë mirë me të, i kishte thënë gjithçka që ajo kishte nevojë të dëgjonte, e kishte përqafuar fort dhe e kishte bërë të ndihej e sigurt. Xheni u kthye dhe u nis të ngjiste shkallët që e çonin në dhomën e saj, por Ejlina e ndaloi.

- Meqë ra fjala, Xhen, nuk ke për ta marrë me mend se kë kanë qëlluar dje për vdekje në shtëpinë e tij.

Xheni pa të ëmën dhe mblodhi supet duke e pyetur:

- Kë?

- Piter Parksin! Unë nuk jam ndonjë e zgjuar, por më duket çudi që të gjitha këto ndodhën në të njëjtën ditë. Me sa duket, Kaini yt është rikthyer ai i pari, në të gjitha drejtimet.

Xheni nuk po arrinte të kuptonte se ku donte të dilte e ëma. Piter Parksi kishte vdekur? Ishte qëlluar për vdekje në shtëpinë e tij? Kjo nuk mund të ishte kurrsesi një rastësi, kaq gjë e dinte edhe ajo.

- Ka dalë në të gjithë buletinët e lajmeve kryesore të mbrëmjes. Vrasja e tij ishte kryefjala e ditës, aq sa nxori në plan të dytë edhe bëmën e Kainit, e dashur. Vrasjet me armë janë gjithmonë më të rëndësishme se ato me thika, kur vjen puna në kësi gjërash. Duket qartë që edhe ti nuk i di disa gjëra, zemër.

Xheni nuk iu përgjigj, por u ul në tavolinën e kuzhinës dhe mbushi një filxhan me çaj.

- Dje, Kaini mori në telefon dhe i thashë se nuk doje të flisje me të. M'u duk shumë i zemëruar.

Xheni rrotulloi sytë e irrituar. Tani që mori vesh se çfarë kishte planifikuar Kaini ditën e martesës së tyre, u acarua edhe më shumë. Përvjetori i martesës do të përkonte gjithmonë me ditën e vdekjes së Piter Parksit, por Kaini as që donte t'ia dinte për këtë. Ca djersë të ftohta e mbuluan kur kuptoi se çfarë ishte në gjendje të bënte burri që ajo dashuronte.

Lotët nuk po i pushonin nga hidhërimi dhe duke u ngashëryer, tha:

- Me siguri ai e ka bërë. E kishte marrë malli për seks, apo jo? Pagoi njëzet mijë dollarë për të kaluar një dreq ore me mua, ndërsa unë kalova natën me Fredi Marksin dhe e di çfarë, mama? Ishte fantastike! Ke pasur gjithmonë të drejtë. Edhe unë kam nevojë të jetoj dhe ka ardhur koha që ta jetoj jetën time.

Ejlina tundi kokën dhe ia ktheu:

- Nuk kam ç'them për këtë, Xhen. Ti kurrë nuk i lë gjërat në mes.

- Me siguri kam qenë e çmendur, mama. Gjatë gjithë këtyre viteve, kam bërë një jetë të zbrazët. Gjithçka e kam bërë për Kainin. Jam përpjekur t'ia lehtësoja sadopak gjërat teksa ai gjendej pas hekurave: i shkruaja, shkoja ta takoja, i thosha vetes se nuk ishte shumë e vështirë, se vetmia ishte diçka që mund ta kontrolloja, nëse mblidhja forcat. Isha e

vetmuar, mama, unë e di se sa, por e duroja, sepse e dija se edhe ai ndihej si unë. Megjithatë, ai planifikoi vrasjen e dikujt ditën që për ne duhej të ishte më e lumtura. O Zot, sa e verbër paskam qenë! Nuk e kam parë kurrë se kush është ai në të vërtetë, apo jo? Sajova një Kain Moran ashtu si e doja unë.

Ejlina u ul në tavolinë përballë me të bijën dhe ia kapi dorën butësisht. Nuk e kishte dëgjuar kurrë të fliste ashtu për burrin që dashuronte.

- E po, vajzë, i ke vetë gjërat në dorë.

Xheni psherëtiu.

- E di, mama. Duhet të mendohem mirë se çfarë dua të bëj me jetën time.

Kapitulli njëqind e nëntë

Teksa Fredi Marksi dhe Xheni ishin në apartamentin e tij, ai po i buzëqeshte hareshëm dhe po rrëkëllente një gotë me verë. Edhe pse kjo nuk ishte një situatë ideale, ishte i gatshëm të pranonte kërkesën e Xhenit për ta mbajtur të fshehtë lidhjen e tyre. Edhe pse Fredi donte që ta shikonin me të, ta nxirrte nëpër restorante, ta llastonte e të ishte i dashuri i saj, Xheni Rajli e dinte se kjo nuk do të ndodhte kurrë dhe, pavarësisht zemërimit që ndiente ndaj Kainit për bëmat e kohëve të fundit, ajo kishte kuptuar se do ta dashuronte atë gjithmonë, me të mirat e të këqijat e tij. Ia kishte bërë të qartë Fredit se, nëse ai e dëshironte, gjithçka do të bëhej sipas kushteve të saj dhe pa rënë aspak në sy. Edhe pse ai ia kishte bërë të qartë se donte më shumë se aq, Xheni kurrsesi nuk do të ndryshonte mendje.

Ajo ndiente se digjej nga epshi, jo nga dashuria, dhe këto të dyja ndryshonin shumë nga njëra-tjetra. Seksi me Fredin ishte i vrullshëm e pasionant dhe ajo nuk mund ta mohonte se i pëlqente, por vazhdonte të dashuronte Kain Moranin dhe këtë nuk mund ta ndryshonte askush dhe asgjë. Këtë gjë, ia pohoi edhe vetes teksa u dorëzua ndaj faktit se Kaini do të ishte gjithmonë i pari. Muajt e fundit, kishin qenë të çuditshëm, madje edhe marrëdhënia e saj me Kainin kishte pësuar një transformim rrënjësor. Kishte filluar të mos besonte asgjë pa e parë me sytë e saj dhe të dyshonte për gjithçka. Ky ndryshim ekuilibri i kishte bërë shumë mirë dhe e kishte ndarë mendjen të mos ndihej më fajtore apo të shtirej sikur nuk i kuptonte gjërat. Megjithatë, thellë brenda vetes besonte se nuk kishte rëndësi se çfarë kishte bërë apo do të bënte ai në të ardhmen, sepse Kaini do të mbetej përgjithmonë dashuria e jetës së saj.

Seksi me Fredin ia plotësonte të gjitha nevojat fizike, por ishte më se e vetëdijshme se nuk do ta dashuronte kurrë. Sado që të vazhdonte kjo

lidhje, në fund, ajo do t'i kthehej jetës së mëparshme... do të priste Kainin derisa të kthehej në shtëpi.

Atë çast, teksa po hiqte fustanin, i hodhi një vështrim Fredit dhe ndjeu keqardhje për të, por ishte thjesht një çast fluturak dhe nuk e vrau mendjen më gjatë.

Seksi është ilaçi më i mirë edhe në çastet më të vështira. Tanimë, ajo ishte aq e rritur, sa të kuptonte se, ndonjëherë, njeriu ka nevojë edhe për gjëra të tjera dhe ishte puna e saj nëse mendonte për Kainin teksa bënte dashuri me Fredin. Nëse nuk mund të kishte atë të vërtetin, duhej të kënaqej me kopjen e tij.

Ejlina i ofronte gjithmonë mbështetje, sigurohej që e bija të kishte kohën e duhur për të shijuar lirinë e saj të re dhe të sapozbuluar. Ndihesh mirë kur kupton se dikush ta ka nevojën apo të dëshiron. Teksa Xheni po ndiqte Fredi Marksin për në dhomën e gjumit, nuk ndjeu as grimcën më të vogël të pendesës për atë që po bënte. Nga Kaini kishte mësuar vetëm një gjë: mënyra e vetme për të mbijetuar në këtë botë, ishte të përfitoje sa të mundje nga situata ku ndodheshe. Tashmë, ajo thjesht po ndiqte filozofinë e tij.

Kapitulli njëqind e dhjetë

Kaini po stërvitej në palestër. Edhe pse nuk donte, e dinte që duhej ta bënte patjetër. Që pas atyre që kishin ndodhur ditën e ceremonisë së martesës, e kishte pasur shumë të vështirë të vinte gjumë në sy.

Xheni kishte ndryshuar qëndrim, dukej sikur ishte tjetërsuar dhe për këtë fajësonte vetëm veten. Nuk vinte më rregullisht për vizitë si më parë, por, edhe kur vinte, ishte më pasive, fliste më shumë për jetën e saj jashtë dhe pyeste më pak për të tijën brenda. Më parë, nuk para ia kishte qejfi t'i fliste për jetën e saj, sepse nuk donte që ai të ndihej i përjashtuar, ndërsa tani, i shprehte gjithçka që i kalonte nëpër mend. Pa dyshim që kishte ndryshuar, por si mund t'i vinte faj? Ai kishte djallosur shumë gjëra dhe ishte i mendimit se marrëdhënia e tyre e re ishte më e përshtatshme për ta. Në njëfarë mënyre, ishin barazim.

Edhe Kain Xhuniori kishte ndryshuar; nuk ishte më aq i dashur sa më parë me të atin dhe Kaini e dinte se gjithë ky ndryshim vinte nga ato që mund të kishte lexuar nëpër gazeta apo nga thashethemet që mund të kishte dëgjuar për të. Por ai ishte realist dhe gjithmonë e kishte ditur se, një ditë, i biri do ta merrte vesh të vërtetën. Thjesht shpresonte që ta kuptonte. Pas hekurave, nuk mund të bënte ndonjë gjë të madhe, prandaj duhej të mbështetej te Xheni për ta zgjidhur këtë situatë në mënyrën më të mirë të mundshme. Për të, ishte një torturë e vërtetë të ndihej aq i pafuqishëm karshi njerëzve që donte.

Për sa i përket reputacionit të tij, nuk ishte krejt i pashpresë. Pasi hoqi qafe Parksin dhe lidhi ortakëri me vëllezërit Osmani, ishte sërish në krye. Sa mirë ndihej që i kishte hyrë sërish biznesit dhe që vinte trurin në punë. Të merreshe sërish me ato punë nga brenda, ishte më e lehtë nga sa e kishte menduar. Vëllezërit Osmani kishin nevojë për emrin e tij, ndërsa ai kishte nevojë që të grumbullonte sërish para e t'i bënte stivë. I ishte

rikthyer jetës së dikurshme dhe po rifitonte kohën e humbur. Edhe pse nuk mund të ndryshonte dënimin, të paktën të fitonte para me thasë. Vëllezërit Osmani ishin djem të mirë. Tani kishte edhe një telefon, të cilin mund ta përdorte sa herë që donte të lidhej me ta.

Teknologjia e re ishte fantastike dhe të gjithë aty brenda po kuptonin se sa shumë po ndryshonte bota jashtë. Dukej sikur diçka e re hidhej në treg çdo javë. Ata ndiheshin të përjashtuar, në pamundësi për të përdorur asgjë prej atyre që gjendeshin jashtë. Industria e krimit kishte nisur të ndryshonte dhe ky ishte vetëm fillimi. Ai kishte qenë gjithmonë një njeri i kapshëm dhe i mprehtë dhe tani, pas kaq kohësh, me ndihmën e të rinjve që ishin shumë të gatshëm t'ia shpjegonin, po përpiqej t'i kapte sërish gjërat që kishin ecur përpara. Ishte bukur të ndiqje ndryshimet hap pas hapi, sidomos tani që ia diktonte edhe puna.

Në burg, u mor vendimi se vdekja e Xhejms Benks të Riut u shkaktua në rrethana vetëmbrojtjeje, pra, nuk u mor asnjë masë dënimi, gjë që e kënaqi Kainin pa masë. Në njëfarë mënyre, ia kishte pasur qejfi të dilte sërish në gjyq, sepse kështu do t'i jepej mundësia të dilte sadopak jashtë atyre dreq mureve. Një numër i madh të burgosurish apelonin vetëm e vetëm që të dilnin jashtë të paktën një herë. Megjithatë, Kaini ishte shumë i qetë që, më në fund, kishte rifituar Xhenin dhe që e zinte kohën me punë të ndryshme. Hëpërhë, kënaqej me kaq gjë.

Megjithatë, mungesa e gjumit e mundonte shumë. I ndodhte shpesh që të rrinte zgjuar për orë të tëra. Blokoja i thoshte se kjo gjë u ndodhte shumë prej atyre që vuanin burgim të përjetshëm dhe e gjykonte si një formë depresioni. Ndoshta kishte të drejtë. Kaini e dinte se duhej të bënte medoemos diçka për këtë, ndryshe do të vuante pasoja edhe më të rënda se aq. Në stërvitje, lodhej shumë, ndaj shpresonte se, duke ndryshuar regjim, më në fund, do ta zinte gjumi, ngaqë ishte i rraskapitur. Ia vlente ta provonte njëherë, sepse, në fund të fundit, nuk humbte asgjë.

Kapitulli njëqind e njëmbëdhjetë

Molli ishte e rraskapitur. Udhëtimi për në ishullin "Wight", duke marrë parasysh rrugën me makinë dhe atë me traget, ishte i gjatë e i lodhshëm. Kishte qenë një ditë rraskapitëse dhe tashmë ajo nuk ishte më e re si dikur. Si zakonisht, kur hyri në burg, e kontrolloi një gardiane dhe kur gjithçka ishte në rregull, e lejuan të futej në dhomën e vizitave.

Kishte kohë që i dukej sikur jetonte vetëm për ato vizita dhe tani që Xheni nuk po vinte më sa herë i jepej mundësia, mund ta takonte të birin më shpesh e vetme. Kjo gjë i pëlqente, sepse mund të fliste me të pa u shqetësuar për reagimin e Xhenit dhe e dinte që edhe Kainit ia kishte ënda.

Bleu dy filxhanë çaji dhe disa çokollata "Kit Kat" dhe zuri vend në një tavolinë, duke pritur të vinte i biri. Ajo e kishte kuptuar se, kohët e fundit, ai kishte ndryshuar shumë, megjithatë së ëmës i buzëqeshte dhe i shkelte gjithmonë syrin. Ajo e kuptonte se para saj, i biri përpiqej të shtirej sikur gjithçka shkonte mirë. I pëlqente shumë fakti që sa herë shkonte për ta takuar, vizitoret femra e ndiqnin gjithmonë me sy, sepse ishte i pashëm dhe të gjithë burrat e përshëndesnin me respekt. Ishte për të ardhur keq që i biri po i kalonte në burg vitet më të bukura të jetës.

Teksa ecte drejt saj, Kaini i buzëqeshi së ëmës vesh më vesh. Mollit iu mbushën sytë me lot, sepse e dinte se ato që do t'i tregonte, do ta lëndonin shumë. Por ajo ishte nëna e tij dhe duhej të bënte gjënë e duhur. Meqë në jetën e Xhenit tanimë ishte një mashkull tjetër, ai duhej ta merrte vesh. Nuk mund ta bënte njeri për budalla, të paktën jo sa të ishte ajo ende gjallë. Edhe pse e donte shumë Xhenin, disa gjëra nuk faleshin.

Kapitulli njëqind e dymbëdhjetë

Ejlina po nxirrte nga makina e Xhenit të gjitha gjërat që kishte blerë kur dëgjoi zërin e Karolinë Moranit pas saj.

- Për tërë lagjen ke bërë pazar?

Zëri i saj u duk miqësor, megjithatë, në atë teatër të stisur, mund të ndihej qartë toni i zakonshëm dashakeq.

Ejlina iu përgjigj me mospërfillje:

- Jo, thamë të ishim gati, në rast se na vije ti për të ngrënë ndonjë gjë të vogël.

Karolina e kuptoi thumbin që i hodhi Ejlina, mbylli sytë për një çast dhe më pas tha kinse e shqetësuar:

- Thashë të vija njëherë të shikoja si është e gjora Xheni, sidomos pas dështimit të martesës dhe gjithçkaje tjetër.

Ejlina u kthye nga ajo dhe ishte gati për sherr, nëse do të lindte nevoja.

- E përballoi mirë. Ajo dhe Kaini janë më të lidhur se kurrë, zemër.

- Vërtet? Atëherë, këto thashethemet për Fredi Marksin nuk janë të vërteta? - Kur dëgjoi ato fjalë, Ejlina u zbeh në fytyrë, ndërsa Karolina vazhdoi: - E po, nuk ka faj e gjora! Megjithatë, nuk mendoj se Kaini do ta falë kaq lehtë. Edhe ai e bënte sa herë që i jepej mundësia. Shkonte me çdo të përdalë që i hapte këmbët, por mua më thoshte gjithmonë se do të më vriste, nëse e tradhtoja.

Sapo lëshoi helmin, u largua tërë qejf. Ejlina e ndoqi me sy dhe ndjeu se e kaploi paniku. Tani që gjithçka ishte marrë vesh, duhej të lajmëronte Xhenin ose më mirë Fredi Marksin. Kain Morani mund të ishte vërtet pas hekurave, por kjo nuk e ndalonte të merrte hak. Me siguri që Fredi duhej të kishte llomotitur, idioti i dreqit! Tani do ta paguante shtrenjtë.

Kapitulli njëqind e trembëdhjetë

- O Zot, çfarë do të bëjmë?

Fredi Marksit nuk i bënë aspak përshtypje fjalët e Xhenit dhe ia ktheu si pa të keq:

- Si çfarë do të bëjmë?

Xheni psherëtiu e dëshpëruar.

- Ti nuk e kupton vërtet apo bën sikur nuk e kupton?

Ai tundi kokën. Në fund të fundit, ai atë kishte dashur: që ata të ishin një çift i vërtetë. Atë çast, Fredi vuri re se Xheni po bëhej dyllë e verdhë.

- Shiko, Xhen, mendoje mirë. Ai do të qëndrojë në burg edhe për shumë vite të tjera dhe ne mund të largohemi. Mund të shkojmë jashtë shtetit.

Xheni qeshi, por me ironi. Frika i kish hyrë deri në palcë dhe nuk po e lëshonte.

- Mos ke pirë gjë drogë, Fredi? Vërtet mendon se Kaini do ta kapërdijë faktin që ti i ke marrë gruan? Ta kam thënë që në fillim se nuk do të bija kurrë në dashuri me ty, se nuk do të lidheshim kurrë bashkë dhe ti e pranove këtë. Me siguri do t'i kesh thënë dikujt. Nëse e di Karolinë Morani, atëherë e di gjithë bota, ta marrë dreqi! Nuk e quajnë më kot "BBC"-ja e lagjes.

Fredi dukej i çoroditur. Vërtet ia kishte thënë dikujt, por bëhej fjalë për një person të besuar.

- Të betohem që ia kam thënë vetëm nënës sime.

Xheni mbylli sytë e trembur. Meri Marksi ishte një grua e mirë, që nuk bënte gjë tjetër veçse shkonte në "Meka Bingo" në Ilford, por ishte një llafazane që nuk e kishte shoqen dhe tërë kohën e kalonte duke bërë muhabet me shoqet e saj, një prej të cilave ishte edhe Molli Morani. Ah,

atë punë e kish marrë lumi. Xheni e dinte se Molli e kishte shumë për zemër, por besnikëria ndaj të birit ishte më e rëndësishme. Nëse e kishte marrë vesh Molli, atëherë me siguri tanimë e dinte edhe Kaini. Teksa mendonte këto gjëra, filloi të dridhej nga frika jo vetëm për veten e saj, por edhe për Fredi Marksin.

- Fredi, po ti nuk je fëmijë. Si shkon e i thua nënës sate, që është llafazania më e madhe, se ke lidhje me dikë? Çfarë të tha mendja vallë? Kaini do të na vrasë, ta marrë e mira! Do të na vrasë të dyve në vend.

I vinte të plaste dhe mezi po i mbante lotët nga kjo pakujdesi e tij. Fjalët e saj të fundit kumbuan fort dhe vetëm atëherë, Fredi Marksi filloi të kuptonte në çfarë telashi ishte futur.

Vetëm tri ditë më vonë, ai u vra gjoja gjatë një sulmi të papritur. Shoferi e kishte qëlluar tri herë për t'u siguruar se e kishte bërë punën e tij si duhej.

Kapitulli njëqind e katërmbëdhjetë

Molli Morani ia kishte ngulur sytë Xhenit teksa kjo e fundit po futej në dhomën e vizitave në "Parkhërst". Që ishte e bukur, nuk e luante as topi, por nuk kishte qenë kurrë aq nervoze sa atë çast. Edhe pse Mollit i vinte keq për të, i qëndroi besnike të birit dhe i rrëfeu gjithçka. Për të, Kaini do të ishte gjithmonë më i rëndësishmi dhe kjo as që vihej në dyshim.

Kur Ejlina akuzoi Mollin se ishte fajtore për vrasjen e Fredit, situata i kapërceu të gjitha caqet e mundshme. Ai maskarai nuk mori as më shumë e as më pak, por atë që meritonte. Molli nuk kishte rritur një djalë budalla dhe nuk do të lejonte kënd që t'ia punonte, jo sa të ishte ajo gjallë të paktën.

Duke pritur në radhë për të marrë çajin dhe biskotat, ajo vëzhgonte Xhenin që ishte ulur në tavolinë, dukej e dëshpëruar, por edhe e frikësuar njëherazi. Ndryshe nga Molli, ajo vazhdonte të mos e kuptonte se Kaini nuk do të guxonte ta lëndonte kurrë. Ai e adhuronte Xhenin dhe do ta adhuronte gjithmonë. Molli po sorollatej vetëm e vetëm që të shihte reagimin e të birit kur të futej në dhomën e vizitave. Kur vinte puna te femrat dhe seksi, meshkujt shndërroheshin në krijesa qesharake, megjithatë ai ishte betuar se nuk do t'i bënte kurrë keq nënës së djalit të tij dhe Molli i kishte besuar.

Ajo pa Kainin që po ecte drejt Xhenit me një buzëqeshje të lehtë dhe u ndje e çliruar që nuk bëri ndonjë skenë dramatike. Kur ai u ul përballë Xhenit, Molli çoi filxhanët me çaj për ta dhe më pas u largua; ishte më mirë që të qëndronin vetëm e të përpiqeshin të zgjidhnin problemet e tyre.

- Më vjen keq, Kain! U zhgënjeva jashtëzakonisht nga martesa e cila nuk u bë... isha e inatosur dhe e vetmuar...

Xhenit iu mbushën sytë me lot, kurse Kaini ndjeu një dëshirë për t'ia përplasur gjithë të vërtetën në fytyrë, por e përmbajti veten. Mendimi se dikush tjetër e kishte prekur apo shijuar Xhenin, po e torturonte. Zemërimi po e gërryente përbrenda, aq sa nuk mund të hante e as të flinte, por e dinte se, me kalimin e kohës, do ta kapërcente këtë gjendje. Ashtu siç i kishte thënë edhe e ëma, Xheni ishte ende e re dhe mund të gabonte, ndërsa ai duhej të gjente forcën që ta falte, edhe pse mund të ishte shumë e vështirë. Atë çast, ndihej shumë konfuz dhe nuk e dinte në donte ta puthte apo ta vriste.

E urrente frikën që shihte në sytë e saj, por njëherazi edhe kënaqej që ajo ishte aq e frikësuar, sa nuk do të guxonte më kurrë t'ia punonte sërish pas krahëve. Sado zemërbutë të ishte, këtë nuk do t'ia falte kollaj, sidomos duke e ditur se të gjithë ata që ndodheshin në dhomën e vizitave, ua kishin ngulur sytë.

- Si ishte ai, Xhen? I mirë, apo jo? Me siguri ia ke kaluar këndshëm gjithë këta muaj të qelbur!

Xheni nuk dinte çfarë të thoshte dhe, mbi të gjitha, kishte frikë nga Kaini. Një sekondë më pas, ai u përkul dhe i pëshpëriti në vesh:

- Të bëri të ulërije, apo jo? Të tha se të dashuronte? M'u përgjigj, dreqi e mori!

Ajo ia shtyu kokën dhe e pa në sy para se t'i thoshte:

- Ishte i mirë, Kain, sepse mendoja për ty. Mendoj se edhe ai e dinte këtë, por prapëseprapë më dëshironte dhe unë kisha nevojë të ndihesha e dëshiruar nga dikush.

Sinqeriteti i vrazhdë i përgjigjes së saj e la pa fjalë Kainin. Ai priste që ajo të derdhte lot e t'i përgjërohej, t'i kërkonte falje e jo t'i thoshte se e kishte dëshiruar, aq sa kish preferuar ta zëvendësonte me dikë.

Të gjithë gardianët ua kishin ngulur sytë dhe po e vëzhgonin situatën me kujdes. Në burg, nuk kishte sekrete dhe tradhtia e "zoçkës" së Kainit kishte qenë një temë e nxehtë për të gjithë aty brenda. E keqja ishte se, nëse ai tentonte ta vriste në dhomën e vizitave, atëherë të gjithë gardianët do ta pësonin. Kainin e kishin kontrolluar imtësisht para se të hynte aty, por asnjëherë nuk i dihej se çfarë mund të fuste në prapanicë një person të cilit i është ngulitur diçka në kokë.

- Më shkatërrove ditën e martesës, Kain. Atë ditë kur u kujtove të laje hesapet e tua të vjetra dhe iu riktheve jetës së mëparshme, shkatërrove gjithçka që kam dashur prej kohësh. Gjithçka e bëra vetëm për të marrë hak, por edhe sepse ndihesha e vetmuar dhe e lënduar. Ama edhe ti more

hak, e vrave atë. Edhe pse e di se çfarë ke bërë, unë prapë të dua dhe të dëshiroj. Është hera e parë që ndiej kaq frikë prej teje, e megjithatë nuk e imagjinoj dot të dua një burrë tjetër.

Xheni uli sytë dhe nuk e mori mundimin t'i fshinte lotët. Ato ia fshiu Kaini. Ai e rroku mes krahëve dhe e shtrëngoi fort, duke e puthur në kokë e duke i thënë se e dashuronte. Në dhomën e vizitave, të gjithë morën frymë të çliruar, sidomos gardianët që ishin në shërbim atë mëngjes.

Në krahët e Kainit, Xheni u ndje më e qetë. Teksa ata përqafoheshin, askush nuk bëri zë se po shkelnin rregulloren e brendshme dhe se nuk duhej të prekeshin, madje as oficerët.

Kapitulli njëqind e pesëmbëdhjetë

Ejlinë Rajli vazhdonte ta vuante vdekjen e Fredi Marksit dhe nuk besonte se do ta falte ndonjëherë Molli Moranin që i kallëzoi të birit për lidhjen e fshehtë të Xhenit. Ejlina kishte qenë një lloj katalizatori për atë marrëdhënie, sepse besonte se së bijës, do t'i bënte shumë mirë që, për pak kohë, në jetën e saj të ishte edhe një mashkull. Por tanimë ai kishte vdekur dhe arsyen e dinin të gjithë.

Kurrë më parë, ajo nuk kishte përjetuar një ndjenjë të tillë faji. Ejlina kishte qenë gjithmonë egoiste, merrte çfarë i donte kokrra e qejfit dhe nuk e vriste mendjen për pasojat. E megjithatë, tani e përndiqte fundi tragjik dhe i tmerrshëm i Fredit, si dhe ndjenja e fajit se ajo mund të ishte shkaktarja e vdekjes së tij, edhe pse kurrsesi ai nuk kishte qenë qëllimi i saj. Ajo e dinte fare mirë se çfarë ishte i aftë të bënte Kain Morani, por nuk ia kishte marrë mendja se do të vepronte aq shpejt.

Kurse Xheni e kishte lënë pa fjalë. E mira dhe e ëmbla Xheni, në këtë rast, kishte dalë si një femër e regjur me kësi punësh, e kishte kapërcyer si pa të keq vdekjen e Fredit dhe po bënte çmos që të rifitonte Kainin. Kjo e kishte çuditur pa masë Ejlinën. Ajo kishte menduar se pas asaj që kishte bërë, e bija do t'ia mbathte me kilometra larg Kainit, por ja që tani e dashuronte më shumë se më parë.

Atë ditë, Xheni po e vizitonte Kainin për herë të parë që pas incidentit që kishte ndodhur. Ejlina mendonte se Kain Morani do ta braktiste vajzën e saj. Edhe pse e dinte se, nëse ndodhte kjo, stili i tyre i jetesës do të ndryshonte në mënyrë drastike, nuk i pëlqente aspak ideja që Xheni e saj e mirë, vajza më bujare që i kishin zënë sytë, ta kapërcente kaq lehtë vdekjen e një burri i cili e kishte dashuruar. Ndoshta kjo ishte arsyeja pse Xheni dhe Kaini ishin një çift aq i përsosur. Ndoshta Xheni kishte marrë prej Kainit më shumë zakone nga sa mendonin të tjerët. Gjithsesi, kjo mbetej për t'u parë.

Kapitulli njëqind e gjashtëmbëdhjetë

Xheni Rajli ishte mbështetur në divan, po pinte një ponç të ngrohtë me mjaltë, kishte ndezur një cigare dhe po mendonte për ato çaste që kishte kaluar me Kainin në dhomën e vizitave. Kur ishte nisur për atje, kishte qenë e tmerruar jo nga frika se ai mund ta lëndonte, por se mund ta linte. Nuk donte të ndihej ashtu, por ja që e dashuronte me shpirt dhe këtë nuk e ndryshonte dot. Edhe pse e dinte fare mirë se të gjithë e fajësonin për vdekjen e Fredi Marksit, nuk mund t'i mbante mëri burrit që dashuronte. Herë-herë, i vinte inat me veten që nuk e gjykonte dot si gjithë të tjerët, por dashuria e saj për atë burrë ishte e ndërlikuar. Për të, Kaini, edhe pse ishte një kriminel i dhunshëm, ishte njeriu më i mirë e më i dashur që kishte njohur ndonjëherë.

Edhe pse ishte trembur, thellë në zemër ajo e dinte se ai nuk mund ta lëndonte, edhe pse e kishte hak, e aq më pak të punësonte dikë tjetër për t'i bërë keq. E dashuronte me gjithë qenien e tij dhe ajo që sapo kishte ndodhur, e kishte vërtetuar më së miri.

Xheni pyeste veten se si ishte e mundur që nuk e gjykonte dot Kainin për vdekjen e Fredi Marksit, i cili, në të vërtetë, ishte një i pafajshëm në këtë histori. I erdhi vërtet keq për të, sepse pati një fund fatkeq vetëm sepse e dashuronte atë, por e kishte të pamundur t'i vinte faj Kainit. Si ajo, ashtu edhe Fredi e dinin mirë se çfarë ishte i aftë të bënte Kaini.

Gjithsesi, Kaini e kishte falur dhe të tjerat nuk kishin rëndësi. Tani që për pak e kishte humbur, kishte kuptuar se sa shumë nevojë kishte për të. U betua se nuk do të bënte më kurrë diçka që do të vinte në dyshim dashurinë e saj dhe u zotua se do t'i përkushtohej vetëm lidhjes së tyre të fortë. Në fund të vizitës së asaj dite, ai i kishte kërkuar t'ia nisnin nga e para me përgatitjet e ceremonisë së martesës dhe ajo kishte pranuar e

i kishte thënë se do të merrej me këtë sa më shpejt që të ishte e mundur, sepse dëshironte, më shumë se kurrë, të bëhej e tija. Nëse çmimi që duhej të paguante për t'i vërtetuar atij besnikërinë, ishin pesëmbëdhjetë vite të tjera vetmi, do të priste me gjithë qejf. Donte të ishte sërish e dëlirë për të, të ishte sërish vajza që ai kishte njohur dhe dashuruar.

U pendua aq shumë për lidhjen e saj të fshehtë me Fredi Marksin, jo vetëm se e kishte lënduar Kainin, por se i kishte dhënë atij arsye që të dyshonte tek ajo. Këtë, Xheni nuk do t'ia falte kurrë vetes. E po, edhe ajo kishte kaluar çastet e saj të çmendurisë, të cilat i kishin kushtuar shumë shtrenjtë. Tani, do të përpiqej me të gjitha forcat që të shlyente gabimin e t'i falte Kainit jetën që donte.

Ai i kishte premtuar jetën e bukur së bashku dhe, edhe pse duhej të kalonin edhe shumë vite që ta përjetonin, ajo ishte e sigurt se Kaini do ta mbante fjalën. Xheni do të bënte gjithçka që kishte në dorë, që mashkulli i saj të ishte i qetë se ajo do të ishte duke e pritur dhe kur ai të dilte nga burgu, të bënin jetën që i kishte premtuar.

Kapitulli njëqind e shtatëmbëdhjetë

Kain Morani ishte shtrirë në krevatin e tij dhe po mendonte për Xhenin e për gjithçka që i kishte thënë ajo në dhomën e vizitave. Nëse kishte diçka për të cilën ishte plotësisht i sigurt, ishte fakti se ajo nuk do ta gënjente kurrë. Kur i kishte thënë se mendonte për të kur bënte dashuri me Fredi Marksin, ai e kishte kuptuar se ishte e vërtetë. Ishte e etur për dashurinë e tij dhe përdorte atë maskarain, Marksin. Sa herë që i kujtohej ai, po aq herë ndiente dëshirë ta vriste.

Edhe në lidhje me Xhenin, ndjenjat e tij nuk ishin ato të mëparshmet; ai vazhdonte të ndihej i lënduar dhe i poshtëruar nga veprimet e saj, por ashtu siç kishin thënë edhe shokët e tij të burgut, ajo nuk ishte e para që kishte tradhtuar burrin e dënuar për një kohë të gjatë, dhe nuk do të ishte as e fundit. Tekefundit, ajo i kish qëndruar besnike për dhjetë vjet dhe kjo ishte një sfidë më vete, sepse, duke qenë aq e bukur, nuk i mungonte as vëmendja e meshkujve.

Kaini duhej të kontrollonte emocionet. E dashuronte ende Xhenin deri në marrëzi; gjithmonë do ta dashuronte, njësoj si edhe ajo. Ata ishin bërë për njëri-tjetrin dhe ai nuk donte askënd tjetër. Kaini ishte i bindur se, sapo dhembja e tradhtisë të venitej paksa, do të rikthehesin si më parë. Ajo e kishte marrë mësimin dhe aq mjaftonte.

Ai i kishte kërkuar sërish të martoheshin, si për të vërtetuar se ishte i gatshëm ta linte të shkuarën pas. Kishin arritur të kapërcenin aq shumë pengesa - zemërimin e Karolinës, sulmin e saj të egër ndaj Xhenit, dënimin e tij të gjatë - sa do ta kapërcenin edhe këtë dhe do të ishin më të fortë se kurrë. Lidhja e tyre ishte e pathyeshme.

Tanimë, Kaini i ishte rikthyer biznesit dhe kishte ringritur reputacionin e tij në botën e krimit, ndërsa Xheni do të ishte një vegël e paçmueshme

për të përcjellë mesazhe apo për të kontrolluar paratë e mbledhura. Ajo nuk ishte budallaqe, thjesht duhej të vinte mend për pamaturinë që kishte treguar, kurse ai duhej ta linte pas atë që kishte ndodhur dhe ishte i vendosur ta bënte. Nuk ishte faji i saj që ishte ende e re dhe kishte nevojë të dashuronte e ta dashuronin. I takonte atij të sigurohej që ajo të mos ndihej më e vetmuar apo e lënë pas dore. Martesa do t'i vërtetonte se e dashuronte, ndërsa përfshirja në ato lloj operacionesh, do ta bënte të ndihej pjesë e jetës së tij.

Për këtë, do të fliste vetë me vëllezërit Osmani, të cilët do të kujdeseshin dhe njëkohësisht edhe do ta vëzhgonin. Vërtet kishte vendosur ta falte, por kjo nuk do të thoshte se do t'i besonte njësoj si më parë. Ishte diçka që kërkonte kohë, por ishte i gatshëm të përpiqej dhe kjo ishte më e rëndësishmja.

Gjumi e kishte lënë sërish në baltë, ndaj nuk kishte ç'të bënte, veçse të dëgjonte zhurmat e natës së atij vendi, teksa planifikonte se si do të shkonte kjo fazë tjetër e jetës së tij. Në fakt, burrat aty brenda këto gjëra bënin. Gjatë netëve të vona, duhej ta merrnin veten me të mirë e të mendonin se nuk do të ishte përgjithmonë kështu, se një ditë do të ishin të lirë e do të jetonin sërish jetën e bukur. Vetëm kjo i ndihmonte të ecnin përpara.

Libri i katërt

Të lutem, mos harro se ende të dua
Dhe në rast se pyet veten përse,
Thjesht zgjohu
Dhe jepi puthjen e lamtumirës jetës së bukur.

"Jeta e bukur"
Muzika nga *Sacha Distel* dhe teksti nga *Jack Reardon*

Kapitulli njëqind e tetëmbëdhjetë

Viti 2008

Kain Morani po fliste në celular në oborrin ku bënin stërvitje, ndërkohë që të burgosurit e tjerë po luanin futboll në grupe me nga pesë veta. Ai po fliste me Hasan Osmanin dhe biseda po tensionohej shumë. Në fakt, po grindeshin dhe kjo nuk ishte gjë e mirë. Përgjatë muajve të fundit, kishin lindur mosmarrëveshjet e tyre të para, por tanimë këto zënka po bëheshin më të mëdha dhe po ktheheshin në problem. Gjithçka kishte lidhje me një kokë nga veriu, njëfarë Xhejson Bigs, një njeri trupmadh, llafazan, shakatar e me një karakter famëkeq, nëse i bije në qafë. Ai kishte edhe tre vëllezër të tjerë që punonin krah tij, të cilët nuk ngjasonin aspak si huliganë.

Xhejsoni kishte dalë në skenë vonë dhe gjatë viteve të fundit, kishte bërë shumë emër. Ai drejtonte pjesën më të madhe të rrjeteve të prostitucionit dhe drogës në veri të Anglisë. Nga seksi, fitoheshin para me grushte dhe Europa Lindore e Kina kishin femra me shumicë, të cilat donin të pasuroheshin. Për më tepër, shumë meshkuj ishin të gatshëm të gjenin vajza të dëshpëruara; kjo ishte një industri e pamëshirshme dhe djallëzore, që po lulëzonte çdo ditë e më shumë falë ofertës dhe kërkesës së madhe.

Megjithatë, kohët e fundit, rusët i kishin ofruar një marrëveshje që ai mendonte se ishte më e mirë, por që Ali dhe Hasan Osmanit nuk u kishte pëlqyer aspak. Atë kohë, të gjithë po mundoheshin të nxirrnin jashtë loje Xhejson Bigsin.

Nga ana tjetër, Kain Morani nuk mendonte se kjo ishte një ide e mirë. E njihte mirë Xhejsonin dhe e dinte se, nëse ky i fundit vritej, shumë njerëz do të merrnin hak për të. Gjithçka do të merrej si personale dhe kjo situatë nuk i leverdiste askujt. Të gjithë duhej të tregoheshin të arsyeshëm

e të përpiqeshin të gjenin gjuhën e përbashkët; vetëm kështu mund t'i shmangnin problemet.

Kaini e kishte ditur që në fillim se vëllezërit Osmani nuk e kishin shumë për zemër Xhejsonin. Ai kishte një sens të madh humori, e heraherës, në kurriz të të tjerëve. Mund ta imagjinonte se vëllezërit nuk do t'ia pëlqenin batutat, sidomos më i vogli, Aliu, i cili zihej edhe me mizat. E megjithatë, kjo ishte një nga ato situata që nuk mund t'ia lejoje vetes të dilje jashtë kontrollit.

- Dëgjo, Hasan, as që bëhet fjalë. Nuk mund ta heqësh qafe Xhejsonin, se ndryshe do të hapësh probleme. Vëllezërit e tij do të marrin hak dhe nuk mendoj se rusëve do t'u bëhet qejfi. Përpiqu të bashkëpunosh me mua për këtë çështje. Më lër të flas me Xhejsonin e të shohim se çfarë mund të sajojmë.

Hasani u mendua një hop e më pas foli me diplomaci:

- Më lër të flas me Aliun, Kain, dhe do të të telefonoj sërish.

Kaini mbylli telefonin dhe e futi rrëmbimthi në xhep, pastaj nisi të stërvitej. Kishte të drejtë të ishte i shqetësuar. Këto punë kishin shkuar mirë deri atë çast, por nëse ndodhte gjë, sado e vogël, mund të hapej ndonjë dreq lufte. Me familjen e Bigsave ishte më mirë të mos ngatërroheshe, vetëm nëse ishe i gatshëm të pranoje pasojat e rënda. Vetëm në çaste të tilla mund të kuptoje se sa i pafuqishëm ishe brenda botës së mbyllur të burgut.

Kapitulli njëqind e nëntëmbëdhjetë

Kain Moran Xhuniori ishte te të njëzetat dhe kishte hedhur trup sa dyfishi i të atit kur ishte në moshën tij. Ishte gjithashtu një djalosh shumë i sigurt në vetvete. Ai kishte ndjekur shkollën e mesme, më pas kolegjin dhe me mjaft kujdes ishte përfshirë në biznesin e të atit. Me sa dukej, krimin e kishte në gjen ose të paktën, kështu i pëlqente të mendonte.

Ishte shndërruar në një mbledhës parash dhe në një ekonomist të përgjithshëm për vëllezërit Osmani, por, hera-herës, edhe për të ëmën. Me sa dukej, Xheni Morani kishte një dhunti të lindur për disa lloj biznesesh të ligjshme, të cilat po lulëzonin. Për disa takime të veçanta, asaj i nevojitej një rojë sigurie dhe meqë i biri ishte një djalosh trupmadh, shpeshherë e merrte me vete. Vëllezërit Osmani ishin shumë të kënaqur me të. Njerëzve, Kain Xhuniori, u sillte ndër mend Kainin dhe kjo nuk i prishte punë djaloshit, përkundrazi, e ndihmonte.

Vetë Kaini ishte krenar sa më s'ka që i biri donte të ndiqte hapat e tij. Gjithmonë kishte ëndërruar ta bënte pjesë të biznesit dhe, me sa kishte dëgjuar, i biri ishte i zoti në punën që bënte. Nuk përdorte kurrë dhunë dhe nuk e hapte kurrë gojën, nëse nuk kishte diçka me vend për të thënë. Këto ishin cilësi me vlerë në atë lloj pune, ndaj Kain Xhuniorin e pëlqenin dhe e respektonin të gjithë. Kain Morani ushqente shpresa të mëdha për ekipin e tij, familjen Moran. Kur ai të dilte nga burgu, të tre do të ishin të pandalshëm.

Kain Xhuniori po priste të takohej me një vajzë me emrin Linda Lloid, një kokëkuqe imcake, me sy blu. Ajo ishte një vajzë e paraqitshme, për t'u pirë në kupë. Ishin takuar rastësisht kur ai po mblidhte paratë në një nga dyqanet e tij të basteve dhe ishte mahnitur nga pamja e saj, që të linte pa frymë, dhe nga personaliteti i papërmbajtur. Linda ishte vetëm

nëntëmbëdhjetë vjeçe, fjalëshumë dhe shakatare, një vajzë trupvogël dhe me duart më të vogla që i kishin zënë ndonjëherë sytë, por me një manikyr të përsosur. Kaçurrelat e saj të kuq ishin të pabindur, si vetë ajo, dhe dukeshin si një shtëllungë leshi. Ky ishte vetëm takimi i tyre i tretë, por ai dukej se kishte rënë kokë e këmbë në dashuri. Teksa po qëndronin ulur në restorant dhe ajo fjaloste për punën, jetën dhe familjen e saj, ai u ndje aq i lumtur, sa po buzëqeshte vesh më vesh. Ajo ishte një vajzë e veçantë, gjithmonë e hareshme dhe e gëzuar, një gjendje që ua përcillte edhe njerëzve pranë.

Më e rëndësishmja ishte se Linda e kuptonte mirë jetën e tyre, ndaj djali e dinte se ajo nuk do të shqetësohej për orët e vona apo të vriste mendjen se me çfarë merrej ai për të nxjerrë bukën e gojës. Ky ishte një problem më vete me një pjesë të mirë të vajzave, të cilat nuk e kuptonin biznesin e botës së krimit. Ai donte të lidhej me dikë që e kuptonte e jo me dikë që do të detyrohej ta shuante me gënjeshtra për të mbuluar atë që bënte në të vërtetë. Linda ishte aq e zgjuar, sa të mos bënte shumë pyetje; ndonjëherë, injoranca është lumturi: kur nuk e di diçka, nuk lëndohesh. Djaloshin e kishte zënë keq qymyri me këtë vajzë. Ajo ishte pikërisht një nga ato që nëna e tij i quante "për t'u mbajtur" dhe ai donte ta mbante për gjithë jetën. E donte dhe ndihej shumë mirë kur e kishte pranë.

Nga ana tjetër, edhe Linda Lloid ndihej po njësoj. Kishte kohë që ia kishte vënë syrin Kain Xhuniorit, ndoshta edhe më herët nga sa e pranonte. Ai ishte mashkulli i saj ideal në çdo aspekt. Ajo vinte nga një familje vendase, e dinte me saktësi se kush ishte ai, cilët ishin prindërit e tij dhe se me çfarë merrej, e megjithatë kjo nuk e bezdiste aspak, në mos e joshte më shumë.

I pëlqenin flokët e tij të zinj dhe sytë blu, i pëlqente ajo hija e tij e rëndë dhe fakti se ai e shikonte sikur nuk kishte femër tjetër në botë. Ishin një çift i bërë për njëri-tjetrin. Teksa hanin drekë së bashku, secili prej tyre e dinte se kishte gjetur shpirtin binjak.

Kapitulli njëqind e njëzet

Xheni Morani ishte e rraskapitur, por njëherazi edhe e lumtur që kishte mbyllur një sërë takimesh. Teksa hyri në apartament, ndezi çdo çelës dritash që i doli përpara, pastaj vuri në sobë një ibrik me kafe dhe lëshoi një psherëtimë kënaqësie: ajo kishte qenë një ditë frytdhënëse. Mezi po priste të hante një darkë të lehtë, të bënte një banjë të gjatë e të flinte herët. Pas një dite të tillë, meritonte gjithçka. Donte të largonte ndjesinë e lodhjes dhe të bëhej gati për në shtrat.

Kohët e fundit, kishte filluar të kishte probleme me gjumin; truri i saj dukej se vihej në punë menjëherë pasi fikte dritën dhe më pas, gjumi, të cilin e dëshironte aq shumë, e linte në baltë. Mendonte se kjo ishte diçka krejt e natyrshme për punën që bënte, por nuk kishte ndër mend ta ndryshonte kurrë atë mënyrë jetese. E shfrytëzonte kohën në maksimum dhe mundohej t'i shijonte ditët ashtu si mundej. Megjithatë, e merrte aq shumë malli për të shoqin, sa gati-gati ndiente dhembje në kraharor kur mendonte për të. Edhe vetë nuk arrinte ta besonte se kishin kaluar njëzet vjet të ndarë. Kishte ditë kur i dukej se koha fluturonte e herë të tjera zëre se zvarritej, por megjithatë gjithmonë kalonte. Pikërisht këtë duhej t'i thoshte vetes sa herë që terri mbulonte qytetin, kur gjithçka i dukej e pashpresë dhe pyeste veten nëse po e çonte dëm jetën për një burrë që e dashuronte marrëzisht. Kur kishte pritur kaq vite, nuk bëhej nami nëse duronte edhe disa të tjera. Gjithmonë arrinte në këtë përfundim kur afronte agimi dhe ndihej e rraskapitur nga një tjetër natë plot ankth.

Kain Xhuniori i kishte telefonuar për ta lajmëruar se do të vinte në shtëpi për darkë. Në kishte një gjë për të cilën ndihej krenare në jetë, ishte pikërisht djali i saj i pashëm. Në fillim nuk i kishte pëlqyer aspak që ai ishte përfshirë në jetën e saj të ngatërruar, por më pas e kishte pranuar këtë gjë, sepse nuk kishte pasur zgjedhje tjetër. Ai ishte i biri i të

atit, të cilit i ngjasonte në shumë gjëra, por, mbi të gjitha, i zoti i vetes. I ngjante aq shumë Kainit, sa ndonjëherë i copëtohej zemra kur e shikonte. Kain Moranit i kishte ecur mirë në botën e krimit dhe ishte një njeri i respektuar. Kishte një dhunti të natyrshme në punën që bënte, dhe ajo dyshonte se atë tipar kishte trashëguar edhe i biri. Vitet e fundit, ata ishin afruar edhe më shumë. Kur Kain Xhuniori u bë pjesë e atij biznesi, e pranoi edhe vetë se kishte nevojë për të atin. Në njëfarë mënyre, Xhenit i pëlqeu kjo, ndërsa Kainit iu bë zemra mal. Vazhdimisht, i kujtonte vetes se duhej të ishin mirënjohës për shumë gjëra; ata jetonin si mbretër dhe të mirat materiale u dilnin e u tepronin. Tashmë, edhe ajo e çmendura, Karolina, kishte hequr dorë pak e nga pak dhe kishte filluar t'i linte të qetë, edhe pse ndonjëherë, kur dehej, u telefononte në orët e vona të natës. Por kjo po ndodhte gjithmonë e më rrallë, sepse Xheni i ndërronte shpesh numrat dhe ajo e kishte të vështirë t'i gjente. Kjo situatë që përsëritej, e acaronte, por nuk kishte gjë në dorë. Karolina nuk ishte nga ato gra që dorëzoheshin lehtë.

Teksa në kokë i vërtiteshin mendime të tilla, psherëtiu dhe më pas filloi të përgatiste një sallatë "Cezar" për vete dhe për Kain Xhuniorin, pasi nuk ia kishte qejfi të gatuante. Atë çast, parapëlqente të pinte një gotë verë e të bënte një banjë të gjatë, megjithatë ishte bukur të hante me të birin, i cili, këto kohët e fundit, i vinte në shtëpi rrallë, sidomos në një orar të përshtatshëm. Pyeste veten se mos kishte ndonjë zoçkë, sepse kishte vënë re se këto kohët e fundit, po i kushtonte shumë vëmendje pamjes së jashtme dhe nuk e lëshonte telefonin nga dora, por dërgonte vetëm mesazhe. Ai ishte në moshën kur duhej të fillonte të mendonte seriozisht për të ardhmen e për t'u rehatuar me një vajzë për të qenë.

Kain Xhuniori kishte filluar të kërkonte një apartament, pasi donte që të jetonte më vete dhe ajo e kuptonte këtë. As ajo vetë nuk arrinte ta besonte se si kishte jetuar me të ëmën për aq shumë kohë, por e dinte se atij nuk i pëlqente ta linte vetëm. Ishte një djalë i mbarë dhe ajo e vlerësonte që kujdesej për të.

Ata kishin kaluar shumë peripeci dhe kjo dukej sikur e kishte forcuar edhe më shumë lidhjen e tyre. Do t'i dukej e çuditshme kur ai të largohej e të përballej vetë me jetën, por e dinte se kjo ishte e pashmangshme. Fëmijët rriteshin dhe largoheshin nga shtëpia, sepse kështu ishte jeta. Ajo thjesht po shpresonte që ai të mos shkonte shumë larg, sepse, në fund të fundit, vetëm atë kishte. Kain Xhuniori do të ndiqte rrugën e tij, kjo ishte e sigurt, se ai ishte i biri i të atit.

Kapitulli njëqind e njëzet e një

Hasan Osmanit i pëlqente logjika e hollë e Kain Moranit, ndërsa i vëllai, Aliu, nuk ishte edhe aq i sigurt.

- Pse dreqin duhet të zmbrapsemi, Hasan? Kush dreqin kujton se është ky Bigsi? Mos duhet të rrimë duarkryq ndërkohë që ai na trajton si shkërdhata? As që bëhet fjalë!

Zëri i Aliut ishte i lartë, agresiv dhe i vendosur.

Hasani e dëgjonte vëllanë e vogël dhe njëfarë shqetësimi sa vinte e rritej brenda tij. Karakteri i Aliut shpeshherë e sfidonte logjikën: nëse ishte i bindur për diçka, nuk kishte burrë nëne që t'ia ndërronte mendjen. Por Hasani e dinte se i vëllai nuk po e kuptonte se cili ishte problemi më i madh. Seç kishte një parandjenjë të keqe dhe, edhe pse binte dakord me mendimin e Kain Moranit, kishte frikë se gjithçka mund të dilte jashtë kontrollit. Ashtu si Kaini, edhe ai nuk e donte një gjë të tillë.

Aliu dhe Bigsi ndienin njëfarë armiqësie mes njëri-tjetrit; ndodh shpesh me njerëz të tillë. Që herën e parë që ishin takuar, diçka nuk u kishte pëlqyer te njëri-tjetri dhe sikur të mos mjaftonte kjo, nuk i besonin aspak shoshoqit.

Xhejson Bigsi e kishte shprehur qartë se nuk i pëlqente të bënte pazar me turqit, i dukej sikur gjithmonë përpiqeshin t'ia punonin mbas shpine, edhe pse kjo nuk kishte ndodhur kurrë gjatë gjithë viteve që kishte punuar me ta. Ishte pikërisht përfshirja e Kain Moranit që kishte ruajtur ekuilibrat për aq shumë kohë. Tanimë, gjithçka po dilte jashtë kontrollit dhe sapo fjalët të merrnin dhenë, zëre se ishte shpallur lufta.

Për sa i përket Hasanit, ai i jepte të drejtë Kainit kur thoshte se në këtë botë kishte shumë "Bigsa" dhe nuk mund ta hiqnin qafe Xhejsonin si pa të keq, sepse nuk do të kalonte shumë dhe do të merrnin hak. Nuk kishte

se si të vinin nën fre gjithë pjesën veriore të Anglisë. Kjo do të ishte një detyrë e pamundur, sidomos që nga Londra.

- Më vjen keq, Ali, por jam dakord me Kainin në këtë pikë. Në këtë rast, duhet t'i lësh gjërat të rrjedhin vetë e të shohim se mos arrijmë njëfarë mirëkuptimi. Do apo nuk do ti, hëpërhë, nuk matemi dot me Xhejson Bigsin. Ne jemi të fortë në treg vetëm sepse i furnizojmë me mall të mirë, dreqi e mori! Kjo është arsyeja pse kryesojmë në këtë lojë. Nuk besoj se rusëve do t'u bëhej shumë qejfi, nëse marrim armët dhe heqim qafe mikun e tyre më të ri. Kjo është një nga ato situata kur duhet bërë kompromis.

Ali Osmani i hodhi një vështrim të vëllait, a thua se po shikonte ndonjë përbindësh, aq i hutuar dhe i zhgënjyer ndihej. Kurrë më parë nuk e kishin kundërshtuar njëri-tjetrin, përkundrazi, kishin qenë një mbështetje e fortë. Aliu ishte pesë vjet më i vogël dhe ishte rritur duke marrë shembull vëllanë më të madh, që ishte idhulli i tij, por kohët e fundit, kërkonte të kishte më shumë zë në pazaret që bëheshin. Hasani dukej se e pengonte sa herë që bëhej gati të hidhte një hap dhe vetëm tani po e kuptonte se sa shumë e acaronte kjo gjë.

- Një kompromis? Me atë shkërdhatën, Bigsin dhe vëllezërit e tij idiotë? Seriozisht e ke? Një tutor si puna e tij merr vesh vetëm me dhunë. Nëse nuk shkojmë atje ta sulmojmë të parët, do të na duhet të bëjmë marrëveshje me ata dreq rusësh. Këtë do ti?

Hasani picërroi sytë i acaruar.

- Do të vërtetën, Ali? Jo, nuk dua të ngatërrohem me rusët. Janë shumë të organizuar krahasuar me ne dhe pikë. Duhet të shpëtojmë ato që kemi dhe të mos e kalojmë cakun. Kjo ishte e pashmangshme, një ditë do të ndodhte. Sa më parë ta pranosh, aq më mirë është dhe bën mirë ta vësh nga pak trurin në punë!

Aliu tani nuk ndihej vetëm i ofenduar, por edhe i inatosur. Hasani psherëtiu thellë.

- Kjo është fjala ime e fundit. Do të shkojmë atje dhe do të organizojmë një takim me Bigsin. Do të shohim se çfarë kompromisi mund të bëjmë me ta. Nëse na duhet që ta shesim drogën më lirë, do ta bëjmë, sepse nuk dua që rusët të futin hundët në punët tona. Është e thjeshtë!

Aliu ishte shumë i inatosur për t'iu përgjigjur të vëllait. Kain Morani ishte pas hekurave, e megjithatë vazhdonte të vendoste për gjithçka. E gjithë kjo mesele përcillte një mesazh, por ai nuk po arrinte ta kuptonte.

Kapitulli njëqind e njëzet e dy

- Ajo është shumë e bukur, mama.

Xheni dëgjonte të birin teksa fliste gjithë pasion për Linda Lloidin dhe përpiqej të mbante buzëqeshjen. Ajo e njihte edhe vetë Lindën: ishte e bukur, trupvogël dhe e mprehtë, si një llogaritare e zonja. Shifrat i shkonin shumë për shtat, ndaj dhe ia kishin ngarkuar asaj detyrën për t'u marrë me bastet e mëdha që viheshin në dyqanet e tyre. Gjithashtu, merrej edhe me bastet që kishin probabilitet më të ulët. Vinte nga një familje e mirë dhe ia dinte anën punës. Xheni mendonte se i biri kishte bërë zgjedhjen e duhur.

Këto lidhje nuk funksiononin asnjëherë me vajza që nuk ia kishin haberin asaj pune. Ato nuk e njihnin mirë jetën e tyre dhe kjo gjë zakonisht shkaktonte probleme të mëdha. Nëse një vajzë nuk do të kuptonte se pse nuk dinte çdo detaj nga jeta e të dashurit apo pse ai rrinte netëve vonë nëpër klube, atëherë marrëdhënia e tyre do të ishte shumë e vështirë.

- Është shumë e bukur, bir, por më pëlqejnë sidomos flokët e saj të kuq e kaçurrelë. Është e këndshme, por, mbi të gjitha, e zgjuar. Më bëhet vërtet qejfi për ty.

Kain Xhuniori mori frymë i çliruar.

- E di që është paksa herët, por dua të fejohem. Në fundjavë, do të shkojmë në Paris dhe kam ndër mend t'i propozoj atje. Nuk kam pse ta zgjat më. E di që e dua dhe edhe ajo më do.

- Sa romantike! Ka për t'i pëlqyer shumë, i dashur, - ia ktheu e ëma dhe e pushtoi një valë e ngrohtë dashurie. I biri po mendonte të martohej, ndërsa ajo ishte praktikisht e virgjër. Vitet më të bukura të jetës i kishte kaluar duke pritur burrin që dashuronte, por çmimi kishte qenë shumë i shtrenjtë për t'u paguar. Uronte me zemër që kjo të mos i ndodhte edhe të birit me të dashurën e tij, sepse Xheni e dinte mirë se femrat si ajo vetë ishin të rralla.

- Jam i sigurt se do të thotë "po", mama. Sinqerisht, më duket sikur jemi bërë për njëri-tjetrin.

Teksa i biri vazhdonte të fliste plot emocion për të dashurën e tij, Xhenit iu mbushën sytë me lot. U lut që për ta, jeta të ishte më e lehtë se e saja. Këtë jetë të vetmuar nuk ia uronte as armikut të saj më të keq.

Kapitulli njëqind e njëzet e tre

Xhejson Bigsi ndodhej në klubin e tij në qendër të qytetit të Mançesterit dhe, si zakonisht, ishte në qendër të vëmendjes. Ai ishte habitati i tij natyral dhe e adhuronte kur gjendej mes vajzave të reja dhe miqve, që t'u tregonte më së miri maskarenjve se nuk kishte ndër mend të lëvizte prej aty. Shumë prej tyre po përballeshin me lloj-lloj krimesh, kurse ai, në shumë aspekte, ishte si jo më mirë. E luante shumë mirë rolin që i kish caktuar vetes; askush me dy pare mend në kokë nuk do të guxonte ta sfidonte.

Bigsi ishte i martuar dhe gruaja e tij që quhej Bernisë, ishte një zeshkane imcake, italiane, që sillte vetëm telashe. Thuhej se dikur, gjatë një zënke, ia kishte shkulur të gjithë flokët një vajze që ishte dy herë sa ajo me trup. Qenë dashur tre burra që t'ia hiqnin nga duart atë vajzë fatkeqe. Gjithashtu, thuhej se, edhe pse ai flirtonte sa herë që i jepej mundësia, të shoqen e donte shumë. Disa prej atyre që i jepnin shumë gojës, thoshin se ai kishte frikë prej saj dhe se çdokush që e shikonte Bernisën kur e humbte toruan, do të binte dakord me ta. Kishin tre djem dhe një vajzë, që ishin drita e syve të Xhejsonit.

Atë natë, Xhejsoni kishte dalë vetëm për të pirë një gotë dhe për të shijuar vajzat e talentuara vendase. Ia kishte vënë syrin një biondine të gjatë, me një gjoks të sapobërë dhe me dhëmbë të vënë e shumë të shtrenjtë. E vetmja gjë që nuk i pëlqente tek ajo, ishte theksi nga Liverpuli. Kjo nuk e tërhiqte aspak, por do të bënte një sy qorr e një vesh shurdh, nëse do të fuste duart nën të linjtat e saj.

Tre vëllezërit e tij, Xheku, Xhoja dhe Xheremi, i qëndronin pranë si gjithmonë, ndërsa ai i qeraste dhe bënte humor.

- Ia futa duart poshtë fundit, kurse ajo më dha një grusht në fytyrë. I

thashë: "Prit, moj vajzë! Çfarë problemi ke?" Ma ktheu: "Nuk i di rregullat e mirësjelljes ti? Në fillim preket gjoksi!"

Të gjithë sa ishin aty ia plasën gazit, me përjashtim të ndonjë vajze që sapo kishte zënë ndonjë nga djemtë e grupit, e cila mendonte se po thumbonte atë.

Kohët e fundit, Xhejsoni kishte filluar të ndihej i plotësuar. Kishte dashur t'ua punonte vëllezërve Osmani dhe ende i shkonte ndër mend kjo. Mendonte gjithmonë për botën e Kain Moranit. Ai e admironte Kainin: ishte përballur me shumë gjëra në jetë, por nuk e kishte bërë ndonjëherë në brekë, nuk ishte ankuar kurrë, thjesht vazhdonte të ecte përpara, kurse gruaja e tij, Xheni Rajli, ishte një yll e shkuar yllit. E çmendura e tij italiane do t'ia kishte mbathur me të katra, nëse atë do ta dënonin sa Kaini. Morani meritonte respekt që zoçka e tij i kishte qëndruar në krah përgjatë gjithë atyre viteve; kjo tregonte se kush ishte ai dhe çfarë besnikërie frymëzonte te njerëzit që e rrethonin.

Për Xhejson Bigsin, besnikëria kishte shumë vlerë. Shumë vetë i qëndronin në krah, por arsyeja kryesore ishte se ata ishin katër vëllezër që punonin në një biznes dhe ky fakt kishte shumë peshë. Sido që të shkonin punët, ai sigurohej që të tjerët ta kuptonin mirë se cilat ishin pasojat e veprimeve të tyre. Vetëm disa grushte mjaftonin për ta bërë dallimin mes djemve dhe burrave të vërtetë. Xhejson Bigsi kishte mësuar se, për të fituar besnikërinë e të tjerëve, nuk kishte mënyrë më të mirë sesa të bëje shembull ata që ta punonin pas krahëve, si edhe duke i paguar mirë e duke mbajtur nën vëzhgim të gjithë punonjësit. Këto të fundit i kishte mësuar nga Kain Morani. Asnjëherë nuk kishte pranuar të bënte biznes me atë maskarain me dy fytyra, Piter Parksin. Kishin vënë një cak, por ai tutori i mallkuar e kishte kaluar.

Megjithatë, Xhejson Bigsi ishte i sigurt se do të pasurohej më shumë. Do të shtinte në dorë turqit dhe rusët, kështu do të bënte një pazar më të mirë me furnizuesit e drogës. Kain Morani ishte njeri realist - edhe problemet më të mëdha i zgjidhte pa shumë zhurmë.

Ishte i kënaqur dhe i sigurt se këtë lojë po e luante shumë mirë dhe gjithnjë i kujtoheshin fjalët e së ëmës kur ishin të vegjël: "Nëse nuk kërkon, nuk ke për të marrë kurrë". Kjo ishte një shprehje e goditur dhe ai nuk mund të gjente një më të mirë. Xhejsoni nuk ishte një kriminel dosido dhe nuk do të kënaqej kurrë, nëse nuk do të arrinte majat.

Kapitulli njëqind e njëzet e katër

Ali Osmani ishte në apartamentin e tij në Soho së bashku me të dashurën që kishte ato kohë. I adhuronte biondet, ato natyralet me sy të kaltër, jo ato falset me sy të zinj e me qime të zeza kudo nëpër trup, përveçse në kokë. I pëlqente jo shumë të gjata, por me gjoks dhe të ndenjura të kolme. Trofeu i tij i fundit, Tifania, ishte për t'u pirë në kupë. Edhe pse nuk ishte shumë e zonja në të folur, atë e kishte bërë për vete. Gjithsesi, Aliut nuk ia kishte qejfi të bënte muhabet, vetëm shante nëpër dhëmbë të vëllanë që nuk ia kishte vënë veshin fare.

Ndërsa pinin uiski të shtrenjtë të ulur në divanin e zi prej lëkure, ai bluante me mendje vetëm një gjë: ndoshta po e nxirrnin jashtë loje. Kain Morani po zinte vendin e tij përkrah Hasanit dhe ky nuk ishte ogur i mirë për të ardhmen. Hasani po ia vinte gjithnjë e më shumë veshin Kainit, duke e lënë mënjanë të vëllanë dhe kjo gjë e bënte të ndihej i përjashtuar nga gjithçka.

Tifania ia kishte ngulur sytë të dashurit të saj që nuk po e lëshonte gotën nga dora. Ai s'po ia varte fare, por ajo as që e bënte qejfin qeder. E konsideronte veten një trofe dhe kjo e kënaqte pa masë. Kur të binte mbrëmja dhe ai ta zhvishte, fakti që ishte bionde si lart e poshtë, do të mjaftonte që ajo të arrinte, si gjithmonë, atë që donte, kështu që nuk kishte pse e vriste mendjen për të tjerat. Gjithsesi, nuk është se i interesonin shumë bisedat e tij; në fund të fundit, ai nuk ishte Stiven Houkingu.

Tifania seç kishte një parandjenjë të keqe, por nuk po arrinte të kuptonte nëse kishte të bënte me të. Aliu nuk ishte dashnori më i mirë që kishte pasur, megjithatë përpiqej shumë. Gjithsesi, kjo nuk kishte shumë rëndësi, sepse atë e tërhiqte më shumë reputacioni i tij. Atë çast, teksa ai rrudhte vetullat dhe dendej me alkool, ajo ia kishte ngulur sytë dhe po

pyeste veten nëse kishte ardhur koha që ta linte. Ndërkaq, ndezi një cigare dhe ia kaloi Aliut. Ai e mori plot dashamirësi, teksa supozonte se ato çaste, i vëllai duhej të ishte duke folur me Kain Moranin, i cili, me shumë gjasë, duhej të ishte duke i thënë se çfarë duhej apo nuk duhej të bënin. E po, kjo nuk durohej: krejt papritur, Hasani po binte në dashuri me çdo fjalë që nxirrte Kain Morani nga goja.

Atë çast, nxori nga portofoli një qese të vogël me kokainë dhe filloi ta shtronte në tavolinën e xhamit që kishte përpara. Vuri re se edhe Tifania u bë gati ta thithte njëherë: edhe asaj i pëlqente që, herë pas here, ta merrte ndonjë vijë; e tillë ishte ajo vajzë. Aliut nuk kishte se si t'i shkonte mendja se kokaina po ia merrte mendjen dhe nuk po e lejonte të gjykonte drejt në lidhje me të vëllanë. Që kur ishte njohur me Tifaninë dhe kishte zbuluar shijen e produktit që shiste vetë, kishte filluar të sillej në mënyrë paranojake e të çuditshme. Hasani ishte përpjekur t'i fliste, por Aliut nuk i interesonte aspak se çfarë i thoshte i vëllai.

Kështu, thithi shpejt e shpejt dy vija para se t'i kalonte kartëmonedhën e mbledhur pesëdhjetësterlinëshe Tifanisë, e cila thithte tamam si një fshesë me korrent. Pasi thithi disa vija, Aliu po mblidhte atë që kishte mbetur në qese. Më mirë kështu, tani do të fillonte festa.

Por Aliu nuk ishte aspak në qejf dhe kur ajo hoqi fustanin, kuptoi se as nuk i ngrihej, e lëre pastaj të bënte ndonjë gjë tjetër.

Kështu, Tifania u nis menjëherë për në shtëpinë e saj, vetullngrysur dhe me paratë e taksisë në çantë.

Kapitulli njëqind e njëzet e pesë

Xheni kishte marrë rrobat nga pastrimi kimik, kishte paguar shumicën e punëtorëve dhe po shkonte në shtëpi që të përgatiste darkën, për të mirëpritur zyrtarisht Lindën në familjen e saj. Atë natë, do të vinin edhe Molli me Ejlinën. Kjo ishte një arritje dhe ajo ndihej më se e kënaqur që po bënte diçka të tillë. Do t'ia kalonin shumë bukur, edhe pse Kaini nuk do të ishte me ta që të festonte.

Molli dhe Xheni mbanin një marrëdhënie korrekte me njëra-tjetrën, e cila, që pas vdekjes së Fredi Marksit, nuk u kthye kurrë si më parë. Edhe pse Xheni dhe Kaini e kishin kapërcyer atë gjë, ajo nuk do ta falte kurrë Mollin për atë që kishte bërë. Ajo që e kishte lënduar më shumë, ishte se gruaja që ajo kishte dashur, as që e kishte marrë mundimin ta pyeste për versionin e saj të historisë para se të rendte tek i biri. Fjalët e saj për pak sa nuk kishin shkatërruar marrëdhënien e saj me Kainin, ndaj besimi mes të dyjave tanimë ishte thyer. Xheni nuk e ndalonte kurrë Mollin të takonte nipin, por mënyra se si ajo kishte dënuar me vdekje një djalë të ri, tregonte edhe një anë të karakterit të saj dhe jo vetëm kaq. Kaini mund të kishte hequr qafe edhe Xhenin, por Molli nuk e kishte marrë parasysh këtë kur e kishte spiunuar. Kishte qenë një situatë vërtet e vështirë, por Xheni Morani e kishte zgjidhur më së miri. Afria që kishin pasur dikur me njëra-tjetrën, nuk ekzistonte më, por Molli ishte vjehrra e saj dhe ajo nuk e ndryshonte dot këtë. Marrëdhënia e tyre tani ishte shumë e ftohtë.

Nga ana tjetër, e ëma ishte shndërruar në mbështetësen më të madhe të së bijës, aleatja e saj numër një. Tani punonte për Xhenin - ose të paktën kështu mendonte - si menaxhere në një nga klubet e natës dhe paguhej shumë mirë. Të gjithë të tjerët e dinin se menaxheri i vërtetë ishte një irlandez i ri me emrin Kolm Holms. Ai merrte një pagë shtesë për ta drejtuar vendin

sa më mirë dhe ta linte Ejlinë Rajlin të mendonte se vendimet i merrte ajo. Ky ishte një ndryshim i madh, sepse, për herë të parë, ajo po paguante taksat mbi të ardhurat, në vend që të përfitonte nga mëshira e sistemit. E vetmja gjë që Ejlina nuk bënte dot, ishte të largohej nga banesa e saj sociale. Aty ndihej e sigurt dhe i kishte të gjithë miqtë pranë.

Nuk është nevoja të thuhet se sa e donte Molli Ejlinën, por, për hir të Xhenit, e toleronte sa herë që ndeshej me të. Ishte turp që familja ishte ndarë kështu, por Molli Morani nuk duhej të priste ndonjë gjë më të mirë se aq. Ajo kishte bërë një gabim të rëndë, diçka që nuk mund të harrohej kurrë.

Xheni kishte bërë për darkë rosto viçi dhe teksa sillte pjatat në tavolinë, u buzëqeshi ëmbël të birit dhe nuses së tij të ardhshme; Linda e kishte pranuar propozimin e Kain Xhuniorit dhe ai sa nuk fluturonte. Edhe pse kishin vetëm pak muaj të lidhur, çdokush me sy në ballë e kuptonte se ishin një çift i përkryer.

Kur i pa të gjithë të rehatuar rreth tavolinës, Xheni u ndje e lumtur, si kurrë më parë gjatë gjithë atyre viteve. Familja e saj po shtohej. Çfarë mund të kërkonte më shumë nga jeta? Pikëllimi i saj i vetëm ishte Kaini, i cili nuk mund të bashkohej me ta, edhe pse do të telefononte më vonë për të uruar çiftin e ri. Kjo nuk ishte një situatë e përkryer, gjithsesi, duhej të kënaqeshin me aq. Shumë shpejt, do të ishin një familje e madhe dhe e lumtur. Kjo ishte shpresa e vetme që e shtynte Xhenin të ecte përpara në jetën që kishte zgjedhur të bënte.

Kapitulli njëqind e njëzet e gjashtë

Kain Morani po festonte me shokët e tij të burgut për fejesën e të birit. Kishte pjekur një kofshë qengji me patate dhe perime, si dhe patate të skuqura, që ishin të përhershme. Sado që ishte përpjekur, nuk kishte mundur t'i bindte burrat e tjerë që të ushqeheshin shëndetshëm. Për ëmbëlsirë, kishte përgatitur një "cheesecake". Rreth tavolinës së ngrënies, kishte fytyra të njohura, por edhe disa të reja, që ishin dënuar vitet e fundit. Blokoja gjendej në Durham: kishte rrahur për vdekje një djalosh të ri irlandez, për ca budallallëqe. Ishte një histori për të qeshur, por fundi nuk i pëlqeu askujt, megjithatë Kaini nuk ishte vetëm, se kishte ende disa miq të vjetër në "Parkhërst", të cilët i bënin shoqëri. Ishte rikthyer sërish në krye të biznesit dhe këtë e kishte arritur me mund. Teksa po mbyllte vitin e njëzetë në burg, ndihej krenar që kishte fituar sërish respektin dhe statusin e mëparshëm. Tanimë, i kishin mbetur edhe pesë vite të tjera pritje. E dinte që kishte ende rrugë të gjatë përpara, por të paktën nuk kishte humbur gjithçka as në punë e as në jetën e tij. Kur e mendonte se i biri do ta çonte për herë të parë të fejuarën e tij në shtëpi dhe ai nuk mund të ishte i pranishëm, nuk ndihej aspak mirë, megjithatë do ta shtonte emrin e saj në listën e vizitorëve në burg dhe shumë shpejt do të prezantohej edhe me të. Falë Zotit, ajo nuk ishte nga ato të papërlyerat, në të kundërt, një dreq e dinte se si do të shkonte puna. Kishte dëgjuar shumë raste të burrave të dënuar që bashkëshortet e tyre refuzonin t'i vizitonin në burg, madje nuk lejonin as fëmijët dhe kjo situatë i bënte pa dyshim të pakënaqur. Vetëm pas një morali të gjatë nga ana e tyre, fëmijët lejoheshin që t'u shkonin për vizitë.

Ndërkohë, u mbushi të gjithëve nga një gotë verë "Barolo" dhe ngriti të tijën gjithë krenari.

- Për djalin tim dhe për të fejuarën e tij bukuroshe, Lindën!

Burrat u bashkuan me Kainin në atë dolli, por në tavolinë pllakosi një heshtje e trishtuar, që u vu re më shumë në sytë e atyre që ishin me fëmijë të vegjël, të cilët, me siguri, mendonin se duhej të kalonin edhe shumë vite derisa të vinte dita të dilnin e të shihnin fëmijët. Njësoj si Kaini, edhe ata do t'i kalonin pas hekurave vitet më të bukura të jetës së fëmijëve, ndërkohë që njerëzit e tyre të dashur do të vazhdonin përpara. Nga cilido këndvështrim që ta shihje, ishte një mendim vrastar.

- Si do t'ia bësh? Fole me avokatin tënd për të marrë leje për ceremoninë e martesës?

Kaini pohoi me kokë.

- Oh, po. Nuk kam marrë asnjëherë leje për të dalë, qoftë edhe për një funeral dhe ai beson se do të ma japin. Kështu shpresoj të paktën. Nuk dua ta humbas ditën e madhe të Kain Xhuniorit, - tha dhe futi një copë të madhe mish qengji në gojë para se të vazhdonte të fliste gjithë seriozitet: - Nuk kam bërë asnjë kërkesë më parë, apo jo? Kam bërë gjithçka ashtu si duhej. Kur të vijë koha, do të dal para komisionit të lirimit me kusht, do t'u them se më vjen keq për të gjitha telashet që kam shkaktuar e do të dërdëllis çfarë duan ata të dëgjojnë. Kjo është e vetmja mënyrë për të mbijetuar: duke bërë lojën e tyre dhe duke iu bindur rregullave. - Të gjithë burrat pohuan duke tundur kokën. - Pastaj, kur del sërish jashtë, loja fillon nga e para.

Në tavolinë, plasën të qeshurat.

Desmond Harkeri, një burrë i gjatë me ngjyrë, nga Mançesteri, me flokët të bërë rasta dhe me një buzëqeshje që të bënte për vete, tha hareshëm:

- Jam shumë dakord. Ditën që gjykatësi më dënoi me tetëmbëdhjetë vjet burg, nëna ime i tha: "Nuk e ka fajin im bir, por të tjerët me të cilët shoqërohej." Me zor e kapërdiva këtë për vite me radhë, kurse ajo vazhdon ta besojë ende atë që tha.

Burrat po qeshnin me të madhe. Ishte edhe më argëtuese, sepse Desmondi ishte truri kriminal i grabitjeve të bankave. Megjithatë, ishte djalë i mirë dhe kishte shumë miqësi me Xhejson Bigsin, ja pse miqësia brenda burgut me Kainin u leverdiste që të dyve. Fakti që ai dhe Kaini kishin pothuajse të njëjtën moshë dhe vinin nga familje të ngjashme, e vulosi menjëherë miqësinë e tyre. Kaini zbuloi më shumë për Xhejsonin me anë të informacioneve të Desmondit, dhe kjo ishte shumë e rëndësishme, sepse çdo ditë i lidhte puna bashkë. Tanimë, ishin bërë miq për kokë dhe

e shijonin shumë shoqërinë e njëri-tjetrit. Sikur të mos mjaftonte kjo, ata ishin më të vjetrit në atë krah të burgut, ndaj, hera-herës, shndërroheshin në arbitra të zënkave të vogla dhe menaxhonin kontrabandën që kryhej për të plotësuar nevojat e të tjerëve. Por atë natë, Kaini po ndiente pasojat e dënimit të tij të gjatë. Ishin pikërisht ato darka familjare që i mungonin shumë: Krishtlindja dhe Viti i Ri ishin periudha më e keqe. Kain Morani kishte dëgjuar rastin e një burri që kishte varur veten, ngaqë nuk kishte shkuar dot në kungimin e parë të së bijës. Edhe pse kishte qenë një katolik i devotshëm, për shkak të depresionit dhe vetmisë në burg, ai kishte kryer krimin më të rëndë. Ishte diçka skandaloze dhe paskëtaj, oficerët filluan të tregoheshin më të kujdesshëm. Ishin më se të vetëdijshëm se të burgosurit e tjerë ua vunë fajin atyre që e izoluan të ndjerin nga miqtë pikërisht atëherë kur ai kishte më shumë nevojë për ta. U dënua vetëm se po shpotiste një gardian burgu, por ajo që pasoi, nuk do të kishte ndodhur, po t'i kishin dhënë disa orë leje për të marrë pjesë në ditën e madhe të së bijës. Aty brenda, mund të dorëzoheshin edhe burrat më të fortë, duke i dhënë fund gjithçkaje njëherë e mirë.

Për këtë arsye duhej të ishe i fortë dhe të mbaje në krah personat e duhur, që të të ndihmonin kur të vinte çasti që gjithçka të dukej e pashpresë dhe dënimi i pafund. Kaini e kishte shfrytëzuar më së miri dënimin e tij - tanimë ishte një kuzhinier profesionist dhe një lexues i etur. Megjithatë, asgjë nuk krahasohej me një të dalë për një gotë sa herë të të donte qejfi apo të puthje gruan e fëmijët sa herë të kishe dëshirë.

Kaini shërbeu ëmbëlsirën dhe më pas, i telefonoi familjes së tij nga celulari privat, duke ia kaluar telefonin të gjithëve në tavolinë, që të uronin çiftin e lumtur apo t'i pyesnin për martesën. Në shumë aspekte, ajo mbrëmje kaloi hareshëm, por sapo shkelën brenda qelive të tyre, të gjithë i pushtoi trishtimi. Ndonjëherë, nuk kishte gjë më të keqe sesa të sillje ndër mend se çfarë kishe humbur nga jeta.

Kapitulli njëqind e njëzet e shtatë

Hasan Osmani ishte shumë i shqetësuar për të vëllanë, Aliun. Mes tyre, seç kishte një lloj tensioni. Ata nuk ishin gjendur në një situatë të tillë kurrë më parë dhe Hasani e dinte mirë se Aliu mendonte se vendimet e tij nuk ishin aq të pjekura sa për t'u marrë parasysh. Edhe pse i vinte keq për këtë, e dinte se po vepronte drejt që tregohej pasiv, sepse, në botën e krimit, duhej të vije trurin në punë dhe gjërat nuk zgjidheshin përherë me dhunë.

Hasani besonte se Kain Morani ishte çakmak dhe sa më shumë e mendonte këtë, aq më shumë bindej. Nëse gjithçka që kishte dëgjuar për rusët, ishte e vërtetë, atëherë ata ishin kundërshtarë të jashtëzakonshëm, të gatshëm për të përdorur dhunën më ekstreme, qoftë edhe për arsyet më të parëndësishme.

Hasani nuk para trembej kollaj, por këta rivalë meritonin respektin e tij. Sakaq, ia hodhi sytë Aliut, i cili ishte ulur në karrige. Dukej që në çehre se nuk ishte aspak i lumtur për çka po ndodhte.

- Shiko, Ali, më dëgjo një herë të vetme. E mban mend kur ishim në Stamboll dhe u përballëm me familjen Çerçez? Mendonim se i kishim shtënë në dorë dhe nuk kërkuam ndihmën e miqve që kishim të infiltruar. Gjendemi në të njëjtën situatë, dreqi e mori! Rusët kanë miq deri lart, ndaj duhet të tregohemi të zgjuar. Nuk ka marrë fund. Sapo ta marrim vesh mirë se kë kemi përballë, do të veprojmë si të jetë më e mira. E kupton?

Aliu nuk u përgjigj.

- Sonte, kur të takosh Xhejsonin, dua të sillesh mirë, dakord? Pak rëndësi ka çfarë thotë ai, ti mos e ha karremin. Ai është nga ata tipat që ta bën kokën dhallë, nëse mendon se të ka hedhur grepin.

Aliu psherëtiu dhe i hodhi një vështrim të vëllait, duke ia shprehur qartë se nuk ishte dakord.

- Mos do edhe t'ia marr në gojë, jam që jam atje, apo po e teproj?

Hasani rrotulloi sytë nga ana tjetër i acaruar.

- E di çfarë? Ndonjëherë, sillesh si fëmijë. Po të mos pije aq shumë mall, ndoshta do ta kuptoje se çfarë po të them. E mban mend atë shprehjen: "Mos bli kurrë nga një shpërndarës që e përdor më shumë se ti?" Dhe ty po të del nami. Të gjithë e dinë se çdo natë bëhesh dru. Kam frikë se këtë biznes do ta shkatërrosh ti dhe jo ai shkërdhata, Xhejson Bigsi. Ose mblidhi mendtë, ose gjej ndonjë ortak tjetër, sepse, sinqerisht, ma ke sjellë në majë të hundës!

Hasani nuk i kishte folur kurrë aq rëndë të vëllait dhe fytyra e shtangur e Aliut fliste më shumë se fjalët. Befas, ai u ngrit në këmbë, ndërsa Hasani u bë gati për sherr. Aliut i pëlqenin thikat, ndaj duhej të bënte shumë kujdes. E njihte mirë të vëllanë, madje më mirë nga sa e njihte ai veten.

- Këtu doje të dilje? Që ti dhe Kain Morani po bëheni shokë për kokë dhe mua doni të më nxirrni jashtë loje? Më duket se ti dhe Kaini kujtoni se unë jam një shkërdhatë, madje më shumë se kaq, kryeshkërdhata!

Hasan Osmani nuk dinte ç'të bënte: edhe e kishte për zemër të vëllanë, edhe donte t'i jepte një dru të mirë e ta vinte përfund. Mori frymë thellë, si për të shtypur inatin që po ngrinte krye brenda tij, dhe duke u përpjekur të tregohej sa më i arsyeshëm, tha:

- E dëgjon se ç'po nxjerr nga goja, vëlla? Dukesh si një çupëlinë që qaravitet. Po ta them për herë të fundit dhe mbaje mend mirë: kur të takohemi sonte me Xhejson Bigsin, nuk dua të nxjerrësh asnjë fjalë nga goja, pavarësisht se çfarë ndodh. E kupton se ku dua të dal?

Edhe pse ishte i dyzuar, Ali Osmani pranoi, por ama, sa nuk po plaste për këtë padrejtësi që po i bëhej. Ishte i bindur se i vëllai dhe Kain Morani po komplotonin diçka kundër tij, mirëpo atë çast, ishte shumë i nxehur dhe nuk mund të arsyetonte në mënyrë racionale. Ai nuk arrinte ta kuptonte se ata po përpiqeshin të parandalonin një luftë të ashpër që mund të plaste. As nuk i shkonte nëpër mend se Hasani dhe Kaini donin vetëm të fitonin kohë për të zbuluar se me cilët do të përballeshin para se të hidhnin hapin e radhës. I ishte fiksuar se nuk po ia vinin veshin dhe sipas rregullave të tij, kjo ishte e barasvlershme me tradhtinë.

Por, si gjithmonë, fjalën e fundit e thoshte Hasani.

- Seriozisht, Ali, nëse sonte e djallos, ne të dy do të kemi probleme të mëdha. Kjo është një nga ato situata kur duhet ta vëmë trurin në punë. Përpiqu të mos thithësh ç'të del para derisa të shkojmë në takim, në rregull?

Aliu u indinjua aq shumë, sa nuk e mori mundimin as t'i kthente përgjigje.

Kapitulli njëqind e njëzet e tetë

Xhejson Bigsi dhe vëllai i tij, Xheku, po rrinin në zyrat që kishin pas klubit të tyre në Mançester. Atë klub, e shfrytëzonin si vendin kryesor për takimet e tyre; një vend ku nuk dëgjohej asnjë zhurmë nga jashtë, falë dixhejit që luante muzikë në sallën kryesore dhe faktit se ishte shumë i izoluar. Gjithashtu, kishte edhe një palë shkallë private që të çonin në bodrum, i cili, më së shumti, përdorej kur dikush bëhej shumë i bezdisur për shijet e tyre.

Xhejsoni dhe Xheku ngjanin shumë me njëri-tjetrin: të dy ishin të pashëm, të veshur pothuajse gjithmonë me shumë stil, por nëse Xhejsoni ishte llapaqen, Xheku ishte shumë i heshtur. Xheku ishte i martuar, kishte dy djem të vegjël dhe mbahej si truri i familjes. Ishte shumë i zoti me shifrat dhe kapte në ajër gjithçka që i thoshin. Praktikisht, të gjithë e njihnin si numrin dy të familjes, por ai dhe Xhejsoni ishin mish e thua. Rrallë mund ta shikoje Xhejsonin të takonte dikë pa pasur Xhekun në krah. Ky i fundit kishte një kujtesë të shkëlqyer dhe në pazare të tilla, ku detajet ishin thelbësore, aftësia e tij për të rikujtuar gjithçka që kishte dëgjuar, ishte shumë e rëndësishme. Xhejson Bigsi i donte edhe vëllezërit e tjerë, por pa Xhekun ishte i humbur.

Po prisnin vëllezërit Osmani, më se të kënaqur që Kain Morani i kishte bindur të negocionin sërish për paratë e drogës. Kaini nuk duhej ta merrte vesh se Xhejson Bigsi nuk kishte për qëllim të bënte pazar me turqit. E kishte përjashtuar si mundësi, sepse e kishte kuptuar mirë se sa herë që rusët i futeshin një marrëveshjeje, nuk hiqnin dorë derisa të zhvatnin gjithçka që donin, pra, gjithçka që kishe.

Sa për Xhejsonin, Kaini mendonte se ai dhe grupi i tij ishin në avantazh. E kishte luajtur mirë pjesën e tij, ndaj dhe në horizont dukej një marrëveshje tjetër. Teksa u ulën dhe po pinin konjak të shtrenjtë e po

tymosnin cigare edhe më të shtrenjta, vëllezërit u ndien të kënaqur që e kishin bërë më së miri punën e tyre.

Kur vëllezërit Osmani hynë në zyrën e tyre, Xhejsoni u ngrit nga karrigia dhe i mirëpriti si të ishin kushërinj që nuk i kishte parë prej kohësh. Kjo ishte pjesë e sharmit të tij. Kur i donte qejfi, ishte një mikpritës i jashtëzakonshëm, gjë që e kishte ndihmuar në një sërë situatash problematike përgjatë viteve.

Aliu dhe Hasani u ulën, pranuan pijet, por jo cigaret. Më pas, Xhejson Bigsi hapi sirtarin e tavolinës së zyrës dhe nxori që andej një pasqyrë tualeti, në të cilën ishin bërë gati disa vija kokaine dhe ia ofroi Aliut gjithë gëzim:

- Kam dëgjuar se kjo është droga jote e parapëlqyer, Ali.

Ishte një shaka krejt naive, por që për Ali Osmanin u tha në çastin më të papërshtatshëm dhe ai e mori si fyerje. Kur Xhejsoni e kuptoi se batuta e tij e kishte ofenduar, qeshi dhe tha:

- Siç thoshte edhe plaka ime: "Mos u ofendo, por kapërdije". Shaka ishte, or mik, mblidhe veten, dreqin!

Aliu e kuptoi se i vëllai ia kishte ngulur sytë dhe si ndër dhëmbë ia ktheu:

- Po më dhembin brinjët nga të qeshurat, mik.

Xhejsoni qeshi dhe me humorin e tij të natyrshëm, tha krejt pa të keq:

- Do të të dhembë hunda ndonjë ditë, nëse s'e merr më shtruar me mallin, mik. Njoh një djalë që vuri një pllakë të vogël çeliku për të drejtuar hundën, se i iku për lesh. I thashë: "Ja ç'të gjen kur i fut hundët gjithandej."

Me këtë batutë, qeshi edhe Hasani; ishte një histori e vjetër, por e vërtetë. Ali Osmani buzëqeshi. Edhe pse e kishte dëgjuar më parë, as vetë nuk e dinte pse nga goja e Xhejsonit tingëllonte ndryshe. Ai po e vinte në lojë dhe këtë nuk e luante as topi. Edhe pse i vëllai donte të mos e tepronte, dhe kishte vendosur t'ia vinte veshin, për të ishte mjaft e rëndë.

Negociatat filluan me seriozitet të madh dhe, pas një ore, Xhejson Bigsi ishte më se i lumtur për marrëveshjen e re. Ideja e Kain Moranit ishte e mjaft e mirë; mos u ngatërro kurrë me rusët, edhe pse mund t'i shfrytëzosh në avantazhin tënd. Shtrënguan duart pas marrëveshjes dhe me aq, takimi mbaroi.

Ali Osmanit vazhdonte t'i gjëmonte në kokë ofendimi i mëparshëm, ndaj e kishte ndarë mendjen: ai dreq Xhejson Bigsi kishte nevojë për një mësim të mirë dhe Aliu ishte njeriu i duhur për t'ia dhënë. Do t'i tregonte të vëllait dhe Kain Moranit se nuk kishin të drejtë ta trajtonin si leckë. Mbi të gjitha, do t'i tregonte Xhejson Bigsit se ndonjëherë e tepronte dhe kësaj radhe, e kishte tepruar me personin e gabuar.

Kapitulli njëqind e njëzet e nëntë

Kur Molli po lëvdonte me të madhe djalin e saj të mrekullueshëm, Ejlina ia preu fjalën në mes. Hodhi sytë nga ana tjetër e tavolinës, pa Kain Xhuniorin dhe nusen e tij të ardhshme e u ndje krenare. Ajo ishte e ndërgjegjshme se nuk kishte qenë kurrë një nënë e shkëlqyer. Thellë-thellë, e dinte se nuk ishte e prerë për të qenë një nënë e devotshme dhe se nuk mund t'i merrte ajo meritat që e bija ishte aq e mrekullueshme. Kur dilte për të pirë, e kishte lënë shpesh vetëm, kishte futur brenda lloj e soj burrash dhe nuk ishte as nga ato gra që mund t'i quaje me plot gojën, shtëpiake. Megjithatë, e kishte dashur të bijën sipas mënyrës së saj, ashtu siç donte edhe nipin e saj të hatashëm. Tani që ai do të niste një jetë të re si bashkëshort, shpresonte që të bëhej me sa më shumë nipër e mbesa, që të mund t'i përkëdhelte, edhe pse të bijën nuk e kishte përkëdhelur kurrë. Si i thonë një fjale: "Më mirë vonë, se kurrë".

Papritur, i zuri veshi diçka që po thoshte Molli, por nuk e kuptoi mirë dhe i kërkoi ta përsëriste sërish.

- Më fal, Molli, si the?

Molli Morani ia nguli sytë Ejlinës para se të thoshte urtë e butë e gjithë sarkazëm:

- Thashë se tim biri nuk i mbetet dhe shumë e do të dalë. Tanimë, e ka kryer pjesën më të madhe të dënimit. Edhe disa vjet i kanë mbetur. - Molli i ktheu sytë nga Linda, e cila, me sa dukej, e kuptoi se biseda po degradonte, dhe vazhdoi: - Atëherë do ta shohësh se në çfarë familjeje po futesh.

Edhe Xheni u ofendua nga ato fjalë, por Ejlina nuk e la të vazhdonte:

- Çfarë dreqin do të thotë kjo?

Kain Xhuniori mbylli sytë i acaruar. Pse gjyshja duhej ta djalloste

gjithmonë pasi rrëkëllente nja dy gota uiski? Më pas, i kapi dorën Lindës dhe e shtrëngoi fort.

- Dua të them se, kur im bir të kthehet në vendin që i takon, si kreu i kësaj familjeje...

Kaq duhej që Ejlina t'i lëshohej si zagari lepurit.

- Kreu i kësaj dreq familjeje?! Ime bijë e ka mbajtur për vite me radhë këtë dreq familje. Sikur të mos mjaftonte kjo, tani po drejton edhe të gjitha bizneset në vend të tij, ndërkohë që ai është në burg. Kur më në fund të kthehet në shtëpi, do të bëjë mirë që t'i ulet në gjunjë kësaj zonjës këtu dhe ta falënderojë për gjithçka.

Molli qeshi me fjalët e saj.

- Të gjithë e dimë se çfarë drejtoi ajo, dhe nuk ishte biznesi!

- Gjyshe, kjo duhej të ishte një darkë e veçantë për mua dhe Lindën. Mjaft na hape biseda të tilla, të paktën për një natë, dreqi e mori!

Molli shtangu nga fjalët e nipit. Nuk e kishte imagjinuar kurrë se ai do t'i fliste ashtu, por Kain Xhuniorit i kishte sosur durimi.

- Nuk di të bësh gjë tjetër, veç të vjellësh vrer. Mendon se unë di vetëm një anë të historisë? E po, ja që i di të dyja versionet, kështu që ta lëmë me kaq! Volle vrer për time më dhe e bëre qëllimisht. Nuk ka rëndësi nëse ti e pranon apo jo, unë e di të vërtetën, po ashtu edhe im atë. Kam biseduar me të për këtë çështje.

Molli u bë dyllë e verdhë nga tronditja. Çfarë mund t'i kishin thënë Kainit pas shpinës së saj?

- Duhet se s'bën të futësh hundët sa herë të jepet mundësia?! E po, mjaft me kaq, në rregull? Ime më është më e mira në botë. Më rriti krejt e vetme dhe më dha gjithçka që kishte mundësi. Po të them diçka dhe mbaje mend mirë: ka raste kur uroj që ajo të gjejë dikë tjetër. E di se sa e vetmuar ndihet dhe nuk do t'i mbaja aspak mëri, edhe pse ti e bëre. Unë e dua tim atë, por jeta duhet jetuar dhe nëna ime nuk e bëri kurrë, vetëm e vetëm sepse dashuron tët bir dhe nëse ti nuk e ke kuptuar, atëherë je më budallaqe nga sa kisha menduar.

Të gjithë në tavolinë kishin mbetur gojëhapur. Ejlina u gëzua sa më s'ka nga fjalët e nipit. Molli i kishte hak dhe ajo u kënaq që ia tha dikush tjetër në vend të saj.

Ndërkaq, Molli u ngrit nga tavolina, flakë e kuqe në fytyrë dhe me lot në sy. Nuk mund ta lejonte nipin të thoshte gjëra të tilla para asaj çupëline të re. Ishte poshtëruar dhe sikur të mos mjaftonte, një zë i brendshëm i thoshte se i meritonte të gjitha sa i përplasën në fytyrë.

- Ulu, Molli, nuk ke për të shkuar gjëkundi! - tha Xheni, duke u përpjekur të fliste qetë, por në zërin e saj ndihej njëfarë tensioni që të gjithë në tavolinë e vunë re.

- Po lajmëroj një taksi, mama. As që bëhet fjalë që sonte ta shoqëroj unë për në shtëpi. Kjo duhej të ishte një mbrëmje e këndshme për të mirëpritur të fejuarën time në familje. Bravo të qoftë, gjyshe, djallose gjithçka!

Kur ai doli nga dhoma e ngrënies, Molli i hodhi sytë nga Linda, e cila kishte ulur kokën. Dukej ashiqare që edhe ajo ndihej në siklet. Molli Morani mbeti në këmbë. Më shumë se aq, nuk mund të poshtërohej dhe ajo nuk dinte si ta ndreqte gabimin që kishte bërë me nipin dhe të fejuarën e tij. Tanimë, e dinte se ajo zënkë do të ishte gjithmonë një pengesë mes tyre.

- Nëse më pyet mua, Kain Xhuniorit i lumtë goja,- tha Ejlina. - Mjaft shqetësime i ke shkaktuar kësaj familjeje, Molli, madje ime bijë nuk duhej të të qaste as deri te dera, pas asaj që bëre. Të isha unë në vend të saj, do të të kisha nxjerrë me shkelma në mes të rrugës. Nëse Kainit do t'i duhej të zgjidhte mes ju të dyjave, do të zgjidhte Xhenin, njësoj siç bëri dhe i biri. Ajo i ka dashur të dy pa kushte dhe ka qenë gjithnjë e gatshme t'u qëndronte pranë. Kain Xhuniori ta tha troç se uronte që e ëma të gjente dikë tjetër, qoftë edhe për pak kohë. Gaboi vetëm një herë. Një herë në njëzet vjet, e marrtë dreqi! Nëse ti nuk e kuptuar se sa me fat është yt bir, atëherë nuk ke për ta kuptuar kurrë.

Pas këtyre fjalëve, Xheni iu drejtua Lindës:

- Më vjen keq për këtë që ndodhi, Linda. Familjet kështu e kanë, apo jo? Miqtë mund t'i zgjedhësh, ndërsa...

Edhe pse ndihej mjaft nervoze, Linda Lloidi qeshi dhe iu përgjigj:

- Mos u shqetësoni, zonja Moran. Ata të mitë bëjnë më shumë se kaq pasi kthejnë ndonjë gotë.

Ejlina qeshi me gjithë zemër dhe iu duk se vajza e gjallëroi disi atmosferën.

- Me që ra fjala, kam dëgjuar se edhe nëna jote e mban mirë.

- Sidomos pasi pi nja tetë "Pernod" njëra pas tjetrës, - iu përgjigj vajza me buzën në gaz.

Xheni u ngrit dhe iu afrua Mollit, duke e prekur lehtë në sup dhe pastaj ia mbushi sërish gotën me uiski.

- Pije, Molli, se u trondite shumë.

Më pas, u kthye nga dera dhe thirri:

- Nga po vjen ajo dreq taksie, nga Rumania?

Kain Xhuniori hyri sërish në kuzhinë dhe ia ktheu së ëmës:

- Më fal, por duhej të shkoja njëherë në tualet. Është duke ardhur.

Ai u ul pranë Lindës dhe mbushi sërish gotën e tij dhe të saj me verë. E rroku në krahët e tij dhe e shtrëngoi pas vetes.

- Më fal, zemër, - i pëshpëriti.

Linda u ngjesh pas tij dhe gjithë ëmbëlsi i tha:

- Nuk ka problem, Kain.

Ai e afroi edhe pak më tepër pas vetes dhe vazhdoi:

- Sigurisht që ka, Linda, - dhe i hodhi sytë nga gjyshja e tij. - Seriozisht, gjyshe, nëse bën prapë ndonjë skenë të tillë, nuk do të të flas më me gojë. Nuk të lejoj as ty e as babanë tim, more po as Karlin e Anglisë të kritikojë nënën time. Mos e harro këtë.

Xheni u ndje krenare për përkrahjen e të birit, por i erdhi keq edhe për Mollin. Krejt pa dashje, ajo kishte copëtuar zemrën e të vetmit person në familje që e kishte dashur vërtet.

Kain Xhuniori ngriti gotën dhe iu drejtua të gjithëve:

- Kjo është për familjen! Ta bëjnë jetën të vështirë, por pa ta nuk mund të jetosh dot.

Edhe Ejlina e ngriti gotën dhe e përplasi me atë të së bijës, duke thënë hareshëm:

- Gëzuar!

Xheni Morani u kthye dhe trokiti gotën me të Mollit.

- Kjo është për Kainin! Do të doja shumë që sonte të ishte këtu me ne.

Molli buzëqeshi dhe sikur u ngroh nga mendimi se të paktën dikush u kujtua t'i thoshte një fjalë të mirë.

Kain Xhuniori ngriti sërish gotën e tij.

- Për nënën time!

Xheni dhe i biri u panë në sy. Ai i shkeli syrin, kurse ajo pyeti veten se ç'të mirë kishte bërë që Zoti e kishte bekuar me një djalë të mrekullueshëm, të dashur e të pashëm.

Kapitulli njëqind e tridhjetë

Kaini ishte në palestër e po stërvitej plot zell. Sapo kishte marrë vesh se Hasan Osmani i kishte zgjidhur punët me Xhejson Bigsin dhe i dukej se kishte hequr një barrë të madhe. Njësoj si Bigsi, edhe ai mendonte se do të vinte koha kur ata të bëheshin bashkë kundër rusëve. Ishin shtuar shumë ata që po përpiqeshin të përforconin bizneset që kishin hapur. Të tillë ishin ata njerëz, por duhej mbajtur mirë me ta, në rast se do t'ua kishin nevojën në të ardhmen. Bota kishte ndryshuar shumë kohët e fundit dhe sa më shpejt që njerëzit ta kuptonin, aq më mirë do të ishte.

Kainit, sa më shumë kohë që kalonte, aq më shumë i dukej sikur ishte varrosur për së gjalli në atë burg. Edhe pse në "Parkhërst" kryheshin një sërë kursesh edukative, asgjë nuk krahasohej me botën jashtë dhe me lirinë. Ishte e frikshme kur mendoje se sa shumë kishte përparuar teknologjia. Kaini kishte marrë vesh nga Des Harkeri se Xhejson Bigsi po ndërmerrte disa operacione mashtrimi që kishin lidhje me informatikën dhe kjo gjë dukej një punë me bereqet. Nuk kishe pse mundoheshe, thjesht i merrje paratë me një të shtypur të butonit. Kjo praktikë i interesonte shumë Kain Moranit. Ai nuk donte që t'i prishte punët me Xhejson Bigsin dhe vëllanë e tij. Nëse në të ardhmen do të arrinte të bëhej ortak me ta, do të fitonin para me grushte.

Kainit nuk i kishte pëlqyer kurrë të merrej me femra, por si kishin ardhur kohët, nuk kishe si t'i bëje bisht atij biznesi; nga Evropa Lindore, prurjet e vajzave ishin shumë të mëdha, sidomos tani që rusët ishin aq aktivë. Ata do të shisnin me qejf edhe gjyshet e tyre për një dorë parash. Deri më atë çast, Kain Morani nuk ishte përfshirë kurrë në trafikimin e femrave, por kohët kishin ndryshuar dhe ai duhej të ndryshonte bashkë me to. Ky ishte realiteti i ashpër.

Rusët që kishin përfunduar në burg, ishin burra të sertë, të cilët ishin rritur në varfëri të skajshme. Të burgosurit e tjerë kishin mbetur gojëhapur kur kishin marrë vesh se sa e vështirë kishte qenë jeta e tyre, sidomos për ata që vinin nga Ukraina. Madje, edhe më të vjetrit aty brenda, që kishin qenë pjesë e luftës dhe kishin marrë pjesë në fronte zjarri, prapë e kishin të vështirë ta besonin fëmijërinë e tyre. Të gjithë e dinin se varfëria nxiste kriminalitetin.

Ajo që e kishte befasuar më shumë Kainin, ishte mënyra se si ata përdornin tatuazhet për t'u treguar të tjerëve se pse ishin burgosur dhe se çfarë ishin të aftë të bënin. Disa nga tatuazhet tregonin se ishin vrasës me pagesë, se kishin vrarë policë apo anëtarë të bandave të tjera për t'u mbrojtur, apo edhe për para. Të gjithë ishin të mbuluar nga tatuazhe të çuditshme dhe plot ngjyra. Këta rusë ishin ekuivalenti i Koknive të Londrës Lindore, tërësisht të pakuptueshëm për syrin e jashtëm, por shumë të qartë për ata që e njihnin botën e tyre. Ishin ca shkërdhata të rrezikshëm, me të cilët duhej treguar kujdes i jashtëzakonshëm.

Megjithatë, Kaini duhej ta pranonte se rusët që kishte njohur, i kishin pëlqyer shumë dhe admironte mënyrën stoike se si i pranonin dënimet e tyre të gjata në burg. Nga sa i kishin thënë, sistemi i burgjeve në Britani ishte si një lojë shtëpiash krahasuar me sistemin rus, ku brenda burgjeve nuk plotësoheshin as nevojat bazike, madje edhe ushqimi ose shkëmbehej me diçka, ose blihej; ishte gati-gati diçka luksoze. Ama ishin maskarenj të zgjuar, të denjë për reputacionin që kishin. Kaini e dinte mirë se duhej të bënte kujdes prej tyre, prandaj ishte i kënaqur që Ali dhe Hasan Osmani ndoqën kështillën e tij dhe u bënë miq me Xhejson Bigsin për ta përdorur në të ardhmen, një miqësi që do të ishte në avantazhin e tyre.

I biri do t'i shkonte për vizitë në burg dhe ai mezi po priste ta takonte. Kain Xhuniori ishte kthyer në një pikë kyçe për të atin dhe sa herë që e lypte nevoja, lidhej në emër të tij me ata që ishin jashtë. Madje, kjo punë po funksiononte më mirë nga sa kishte shpresuar edhe Kaini. Djali ishte i prerë për atë punë dhe mjaft i përgjegjshëm, gjë që, në moshë të tij, rrallëherë ndodhte. Kaini ishte fatlum që dikush tjetër po kujdesej aq mirë në vend të tij për të gjitha sipërmarrjet.

Pak para se të shkonte në palestër, kishte folur me Xhenin e tij. Edhe vetë habitej se sa rëndësi kishte ajo për të, edhe pse kishin kaluar aq vjet. E kishte falur me kohë për atë që kishte ndodhur me Fredi Marksin. Shumë rrallë lejonte që kujtimi i tij t'i prishte ditët. Mjaftonte vetëm t'i dëgjonte zërin dhe organi gjinor i bëhej dru. Ajo vazhdonte të ishte femra

më seksi që i kishin zënë sytë dhe këtë ia thoshte vazhdimisht. E merrte shumë malli për të, ashtu siç e merrte malli edhe për jetën familjare. Nga sa kishte marrë vesh, nëna e tij i kishte mërzitur të gjithë gjatë darkës së një dite më parë. Sa do të donte që ajo të mos i fuste hundët në punët e të gjithëve. Edhe pse askush nuk ia përtonte, ajo nuk merrte vesh.

E shkuara ishte e shkuar dhe nëse doje të kishe të ardhme, ndonjëherë duhej ta harroje. Më në fund, Kaini kuptoi se kishte ardhur koha që ta bënte realitet atë që kishte dashur, dhe u ndje mirë. Kishte dashur jetën e bukur dhe për pak kohë e kishte jetuar, por jeta e tij e momentit nuk i ngjante asfare asaj së parës.

Teksa bënte dush, po mendonte për takimin që kishte me të birin dhe e mbërthyen sërish emocionet. Kishte kohë që jetonte vetëm për vizitat e Kain Xhuniorit dhe Xhenit. Vetëm ata i jepnin forcë të duronte në atë vrimë miu. Ata i kishin dhënë kuptim jetës së tij dhe ishin arsyeja pse ai ngrihej çdo mëngjes. As vetë nuk e dinte se si do t'u kishte bërë ballë gjithë këtyre viteve pa ta.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e një

Ali Osmani po pinte në një pijetore të vogël në rrugën "Old Compton". Ishte klubi i një ish-krimineli, i cili frekuentohej nga grupe të tëra kriminelësh dhe nga bashkëpunëtorët e tyre. Në atë vend, planifikoheshin operacionet e ardhshme apo diskutohej për kohërat e shkuara. Ishte gjithashtu një vend ku mund të pije i qetë, pa të bezdisur kush, vetëm nëse kërkoje vetë telashe.

Aliu kishte shkuar aty për të takuar një burrë, të cilin e kishte gjetur nëpërmjet një të njohuri të vjetër - një kokë e njohur në kohën e vet, me emrin Kevin Donovan. Tanimë ky i fundit ishte tërhequr dhe bënte, hera-herës, ndonjë punë të vogël, por me fitime të mëdha, sigurisht nëse përfshirja e tij mbetej plotësisht e fshehtë. Ishte njeriu i duhur, nëse doje të planifikoje diçka deri në detajet më të vogla, dhe të mbaronte punë pa u ndier fare. Kevini ishte gjashtëdhjetë e shtatë vjeç, edhe pse dukej nja dhjetë vjet më i ri, falë jetës së shëndetshme që bënte, dhe gruas së tij të re, e cila ishte vetëm tridhjetë e dy vjeçe. Kishte një djalë të vogël pesëvjeçar, që e adhuronte dhe plot nipër e mbesa më të rritur.

Ali Osmani ishte më se i vendosur t'i shkonte deri në fund vendimit të tij lidhur me Xhejson Bigsin dhe mendonte se kishte gjetur njeriun e duhur. Kur i dha dorën Kevin Donovanit, u kënaq sa më s'ka dhe fill më pas vijuan të planifikonin lëvizjen e radhës. Nëse vëllai i tij, Hasani, nuk e kuptonte se çfarë po ndodhte, për Aliun pak rëndësi kishte. Ai e kishte ndarë mendjen që ta soste atë punë.

Të dy burrat u ulën në një qoshe të errët me nga një gotë përpara.

- Është goxha punë, - i tha Aliu nën zë.

Kevini u ngërdhesh duke nxjerrë në pah dhëmbët e tij të bardhë, të cilët, pa dyshim, duhej t'i kishin kushtuar shtrenjtë, dhe ia ktheu:

- Këtë e dija edhe vetë.

- Është një goditje e madhe për Xhejson Bigsin.

Pas këtyre fjalëve, Kevin Donovani u mbështet në karrige dhe Aliu kuptoi se edhe për të ishte një lajm i madh dhe tronditës. Kevini e ktheu me fund gotën e tij para se të çohej me shpejtësi dhe të thoshte prerë:

- As për një milion vjet, Ali! Më vjen keq, bir, por kam ndër mend të jetoj gjatë. Nëse më dëgjon mua, harroje këtë punë para se gjithçka të dalë jashtë kontrollit, - dhe i dha fund bisedës e u largua.

Ali Osmani nuk lëvizi dhe për njëfarë kohe, vazhdoi të shoshiste me vete fjalët e Kevinit për atë që kishte ndër mend të bënte. Nuk i shkoi aspak ndër mend se, nëse një njeri si Kevin Donovani nuk donte ta dëgjonte as deri në fund propozimin e tij, me shumë gjasa të tjerët do të mbyllnin veshët para se ai të hapte gojën. Kevini ishte një njeri i vendosur, i cili mund të bënte gjithçka, nëse i ofronin një pazar të mirë. Fakti që ai nuk kishte pranuar, nuk donte shumë mend të kuptohej se ishte një punë me spec, por Ali Osmanit i ishin mjegulluar mendimet. Xhejson Bigsi i ishte fiksuar në kokë dhe vazhdonte të mbante inat që u përpoq ta poshtëronte. Kishte pirë aq shumë mall, sa nuk po e kontrollonte më veten. Në fakt, ky ishte efekti që jepte kokaina pasi e përdorje për njëfarë kohe. Ai thithte mall tërë ditën, derisa fytyra i mpihej e tëra dhe hundët i rridhnin gjak. Dhëmbët po i binin, ndërsa mishrat e tyre i bëheshin gjak sa herë i pastronte. Koka i dhembte vazhdimisht, kurse ankthi e kapte dhe nuk e lëshonte; të gjitha këto, ishin simptomat që sillte përdorimi i kokainës për një kohë të gjatë. I ishte fiksuar se të gjithë njerëzit flisnin për të, i qeshnin pas kurrizit dhe përpiqeshin ta poshtëronin. Të vëllanë, që dikur e adhuronte, tanimë e shihte si armik dhe kish filluar të mos binte dakord për asnjë çështje që diskutonin. Fatkeqësisht, Ali Osmani kishte krijuar varësi dhe si të gjithë ata të llojit të vet, vesi i tij nuk do të shkatërronte vetëm atë, por të gjithë njerëzit që e rrethonin.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e dy

Kain Xhuniori kishte bërë gati çajin dhe biskotat kur i ati hyri në sallën e vizitave të burgut. Sa herë shikonte të birin, Kaini ndiente një lloj krenarie të pashpjegueshme: ishte shumë i pashëm dhe një kokë më i gjatë se gjithë të tjerët aty brenda. Shikimet e femrave që ndiqnin me admirim çdo lëvizje të tij, ishin më se të zakonshme dhe në këtë pikë i kish ngjarë të atit.

Sa herë që shikonte Kain Xhuniorin, Kaini kujtohej se kishte edhe një djalë tjetër. I kishte shkruar disa herë Majkëllit dhe i dhembte zemra që ai nuk i kishte kthyer përgjigje, qoftë edhe një herë të vetme. Megjithatë, çdo vit, i dërgonte kartolina ku i uronte ditëlindjen, edhe pse e dinte mirë se do të përfundonin në koshin e mbeturinave. Donte që i biri ta dinte se i ati nuk e kishte harruar, edhe pse ai mund ta kishte fshirë prej kohësh nga mendja. E urrente Karolinën, sepse e kishte humbur djalin e tij të parë për faj të saj dhe po për shkak të saj, Xheni nuk mund të lindte më fëmijë. Karolina duhej të jepte llogari për shumë gjëra dhe ai shpresonte se, kur të vinte çasti, do t'i lante të gjitha hesapet me të.

Kain Xhuniori i dha të atit një përqafim dhe pastaj u rehatuan në tavolinën e dhomës së vizitave. Kishte vite që e bënte diçka të tillë dhe i dukej krejtësisht normale. Tanimë, ishte mësuar me idenë se i ati gjendej pas hekurave, ishte rritur me këtë realitet dhe nuk njihte tjetër.

- Si je, bir? Si është e fejuara jote bukuroshe?

Kain Xhuniori u bë flakë i kuq nga turpi, ndërsa i ati buzëqeshi.

- Mirë, baba. Në fakt, kam një lajm dhe doja që ti ta merrje vesh i pari. Ajo është shtatzënë dhe pret një fëmijë.

Për disa sekonda, Kain Morani shtangu i tëri. Më pas, me një

buzëqeshje vesh më vesh, rroku të birin dhe e përqafoi fort, duke i habitur të gjithë ata që gjendeshin pranë tyre.

- Urime, bir! E marrtë e mira! Me siguri nëna jote do të fluturojë nga gëzimi. Ajo i adhuron bebet. Nuk e di si dreqin do ta presë Ejlina këtë lajm, meqë do të bëhet stërgjyshe.

Pas kësaj shakaje, të dy qeshën me të madhe.

- Edhe ime më do të emocionohet dhe mos u trego shumë i sertë me të, bir. E di se si ndihesh, por kur vjen puna te familja, ajo nuk toleron askënd. Mos e harro kurrë këtë.

Kain Xhuniori thjesht pohoi me kokë; nuk ia kishte ënda të bënte një bisedë të tillë atë ditë.

- Doja të ta thosha ty të parit, baba, sepse e di se sa e vështirë është kur je i detyruar t'u rrish larg njerëzve. Sonte do t'ia tregojmë edhe mamasë.

Kain Morani u prek sa më s'ka dhe mezi po i mbante lotët, por ia doli. Djali i tij ishte rritur e ishte bërë burrë, ishte i sjellshëm e i dashur dhe kjo vetëm falë Xhenit. Ai e dinte se nuk mund ta bënte rolin e prindit pas hekurave. Xheni kishte qenë nënë dhe baba për të dhe ja cili ishte rezultati: një njeri i drejtë dhe me zemër të madhe.

- Faleminderit, biri im. Është bukur të marrësh vesh i pari një lajm të tillë. Jam shumë i lumtur për ty. O Zot, një fëmijë! Do të bëhem gjysh! Si është Linda?

- Për mrekulli. Nuk do që të shtojë shumë në peshë, do që të ushqehet mirë dhe budallallëqe të tjera si këto. Tani është në muajt e parë.

Kainit i erdhi për të qeshur me shprehjen e fytyrës së të birit, si një burrë i dorëzuar, por vuri re se Linda e kishte magjepsur.

- Nuk ua kemi thënë ende prindërve të saj. Doja të ta thosha ty të parit, të tjerët mund të presin.

Kainin e prekën sërish ato fjalë dhe filloi të pyeste veten nëse kjo ndjeshmëri ishte për shkak të moshës dhe viteve që kishte kaluar aty brenda. Cilado të ishte arsyeja, kohët e fundit, ishte bërë shumë më sentimental. Sa do të donte që ato çaste, të kishte pranë mikun e tij, Blokon, që të bisedonte për këtë. Blokoja e kishte gjithmonë një përgjigje gati. Kainin e mërziste fakti se ardhja në jetë e bebushit, do të ishte një tjetër ngjarje të cilën ai ishte i detyruar ta shihte nga kangjellat e burgut; e kishte shumë të vështirë ta pranonte këtë.

- Jam i nderuar që ma the mua të parit, bir. Ma bëre zemrën mal!

Teksa ai i rrëfente planet dhe ëndrrat e tij për të ardhmen, Kain Morani mrekullohej kur vinte re se sa ishte burrëruar i biri ndër vite. Ndihej shumë krenar dhe i lumtur për këtë lajm, por nuk e kapërdinte dot faktin se, për herë të parë, do ta mbante foshnjën në krahë në atë dhomë të ndyrë, para syve të të gjithë qelbësirave të atij vendi, por nuk kish ç'bënte. Kishte kërkuar jetën e bukur dhe tani po paguante çmimin e saj.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e tre

Xheni dhe Ejlina, së bashku me prindërit e Lindës, Sellin dhe Piter Lloidin, ishin ulur në pabin "The Highwayman" kur çifti i lumtur u dha lajmin se prisnin një fëmijë. Pasi u porosit shampanja dhe të gjithë trokitën gotat, Kain Xhuniori i rrëfeu Xhenit se këtë lajm të mirë e kishte ndarë edhe me të atin para se t'ua tregonte atyre. Xheni nuk ishte ndier kurrë aq krenare për të birin dhe e dinte se sa e kish vlerësuar Kaini këtë gjest. Edhe pse kishte celular, ai rrallëherë i merrte vesh lajmet i pari.

- Është i gëzuar sa më s'ka, mama. Ai do të bëhet gjysh dhe ti gjyshe.

Xheni hodhi sytë nga e ëma dhe i tha nën zë:

- Imagjinoje pak, mama. Ti do të bëhesh stërgjyshe.

Ejlina iu kundërpërgjigj menjëherë, sikur ta kish pickuar gjarpri:

- Këtë do ta shohim, dreqin!

Teksa po qeshnin dhe po bënin shaka së bashku, Xhenit iu prenë këmbët kur i zunë sytë Karolinë Moranin që po rrinte afër tavolinës së tyre dhe nuk po ua hiqte sytë. Përmasat e saj trupore ishin gjigante, sytë që dikur ishin tipari i saj më i bukur, sa nuk i kishin dalë vendit dhe reflektonin vetëm urrejtje.

- T'ëmën e s'ëmës, çfarë dreqin do tani? - pyeti Ejlina. E urrente me shpirt atë kuçkë dhe pyeste veten se mos kishte ndonjë fuqi të mbinatyrshme, sepse gjithnjë dukej sikur mbinte nga hiçi dhe djalloste gjithçka.

- Pra, ai do të bëhet gjysh, apo jo?

Kain Xhuniori u ngrit dhe u fut mes së ëmës dhe gruas tjetër.

- Pse nuk shkon në ndonjë qoshe tjetër të pabit? Kjo është një festë familjare.

Karolinë Morani qeshi dhe ia ktheu gjithë neveri:

- Je i biri i të atit dhe kam dëgjuar që nuk i ke lënë gjë edhe në gjëra

të tjera. Nuk do të habitesha nëse edhe yt bir do t'i kalonte vitet më të bukura të jetës duke të të vizituar në një burg të sigurisë së lartë. Si i thonë fjalës: "Bëmë baba, të të ngjaj!".

Ejlina brofi menjëherë në këmbë dhe thirri me të madhe:

- Zhduku që këtej, moj kuçkë idiote! Të paktën ai nuk është djalë mamaje si yt bir! Kam dëgjuar se i pëlqejnë djemtë biondë, e vërtetë është? Me sa duket, ti s'do të kesh fat të bëhesh me nipër e mbesa.

- Djali im nuk është homo!

- Jo, sigurisht që jo, por të gjithë miqtë e tij janë, - ia ktheu Ejlina dhe nisi të qeshte me ato që sapo tha.

- Ulu dhe pusho, mama! Ndërsa ti Karolinë mjaft na dole para syve. Kain Morani të ka lënë me kohë e me vakt dhe ka ardhur koha ta hedhësh pas krahëve këtë.

Karolina e shihte se Xheni vazhdonte të ishte po aq e bukur sa edhe më parë dhe se kishte ende një pamje mjaft rinore, ndaj në mendje i regëtiu një përfytyrim sikur ia çante me xham atë fytyrën e përsosur, duke ia ngulur sa më thellë që mundte. Piter Lloidi po rrinte gati, në rast se Karolina do të bënte ndonjë lëvizje të beftë, po ashtu edhe bastardi i pashëm i Xhenit, i cili, ndryshe nga djali i saj, ishte një burrë i vërtetë. Sa e padrejtë ishte treguar jeta!

Kjo grua i kishte rrëmbyer gjithçka dhe prapë kishte dalë e larë para të gjithëve. Piter Lloidi u ngrit dhe shkoi drejt Karolinës. Ia kapi lehtë krahun dhe me një zë të qetë, i tha:

- Eja, e dashur, po të përcjell te makina, në rregull?

Toni i zërit të tij sikur nxiti një revoltë brenda saj, ndaj tha gjithë nervozizëm:

- Hiqi ato dreq duarsh nga unë! Kam ardhur të takoj një mik këtu dhe kush dreqin je ti që më thua se çfarë duhet të bëj?

- Lëre, Piter, le të bëjë çfarë të dojë. Nuk mund të më lëndosh më, moj zonjë. Takohu me mikun tënd, ha një darkë për qejf, se mua as që më bëhet vonë fare. Vetëm na lër të qetë.

Pasi tha këto, Xheni ua bëri me shenjë burrave të uleshin dhe ata vazhduan bisedën sikur të mos kishte ndodhur asgjë. Megjithatë, Xheni vuri re një fije frike në sytë e Lindës. E urreu Karolinë Moranin, e cila u prishi një natë që do të ishte e mrekullueshme.

Karolina u ktheu kurrizin, por u ndje sërish e poshtëruar. Të gjithë në pab ia kishin ngulur sytë dhe e dinte që trupi i saj gjigant tërhiqte vëmendjen.

Pas pak, Ejlina thirri në drejtim të saj:

- Ej, mund të ma japësh fustanin tënd hua? Do të shkoj për kamping në Francë dhe mund të flemë gjashtë vetë në të, si thua?

Kaq duhej që atë darkë ta merrte lumi.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e katër.

Selli Lloidi dhe Xheni Morani po qëndronin në apartamentin e Ejlinës, ndërsa burrat po mbyllnin punët me policinë. Linda ishte tronditur, kurse pabi, nga ana tjetër, ishte shkatërruar. Ishte e çuditshme se si Karolinë Morani mund të lëvizte aq shpejt, duke marrë parasysh peshën e saj prej thuajse njëqind e gjashtëdhjetë e shtatë kilogramësh. Tanimë që kishte marrë fund gjithçka, ato po qeshnin, siç ndodh rëndom në të tilla raste. Ejlina hyri në dhomë me një tabaka në dorë dhe po thoshte me zë të lartë:

- I gjori burrë! Kur Karolina iu hodh sipër, thashë se e la top në vend. E patë se ç'fytyrë bëri e shoqja?

Gratë ia plasën së qeshurës.

- Nuk është edhe aq për të qeshur, mama. Gjithçka ndodhi për shkak të asaj shakasë sate pa kripë, me çadrën e kampingut.

- Çfarë thua? Në pab, u shkrinë gazit të gjithë.

Xheni buzëqeshi.

- E po, deri në çastin kur ajo dosa t'u hodh sipër.

- Gjëja më e çuditshme për mua ishte kur e dëgjova që foli. Kishte një zë mjaft të bukur, - tha Selli Lloidi, e cila kishte një zë të trashë si burrë dhe e urrente këtë fakt. Nuk u besonte kurrë njerëzve kur i thoshin se zëri i saj ishte seksi.

- Për këtë, nuk ke ç'i thua. Edhe kur shan, duket sikur e bën me klas.

Kjo fjali nxiti një shpërthim të zhurmshëm fjalësh.

- Po bie dera. Me siguri janë burrat që po kthehen nga rajoni i policisë, - tha Xheni.

Por nuk ishte ashtu. Para saj, u shfaq Majkëll Morani, djali i madh i Kainit, që po qëndronte në prag pa iu dridhur qerpiku. Nuk donte shumë mend të kuptoje se ai ishte gjaku i Kainit. Nuk kishte asnjë tipar nga e

ëma dhe Xhenit po i dukej sikur po shikonte të birin, por më të rritur. E pa drejt e në sy dhe i tha me vendosmëri:

- Nuk duam telashe.

Ai ngriti supet dhe ia ktheu me zë të qetë:

- Nuk kam ardhur të hap telashe, erdha vetëm të kërkoj falje për sjelljen e nënës sime.

- Je shumë i sjellshëm, Majkëll, - iu përgjigj Xheni dhe nuk ia hiqte dot sytë; vëllai i të birit dhe djali i madh i të shoqit. Çfarë donte ai? Nuk donte të dyshonte më kot, por i dukej e çuditshme që kishte trokitur në derën e saj pas kaq shumë vitesh heshtjeje. Megjithatë, e shoqëroi në sallon për t'u bashkuar me të tjerët.

- Si është ajo? Për nënën tënde po pyes.

Ejlina zgurdulloi sytë kur e pa dhe i hodhi një vështrim gjithë përçmim, por e dinte se nuk duhej të thoshte gjysmë fjale. Nga ana tjetër, Selli Lloidi, që ishte nëna e diplomacisë, foli menjëherë:

- Eja të vëmë një ibrik tjetër me çaj, - dhe i shoqëroi në kuzhinë, duke mbyllur derën.

Majkëll Morani ia kishte ngulur sytë gruas që i kishte rrëmbyer të atin dhe ajo nuk ngjante aspak me përbindëshin që priste. Në fakt, ishte krejt e kundërta: ajo dukej shumë e këndshme.

- Të lutem, ulu!

Teksa ai u ul në divan, ajo vuri re se duart e tij ishin si të të atit.

- Mirë është Karolina?

Majkëlli shtrembëroi fytyrën dhe tha:

- Është në spital. Po e mbajnë nën vëzhgim për shkak të peshës dhe faktit se është e alkoolizuar. Kam një jetë që i them të bëjë diçka, por nuk ma vë veshin.

- Është gjigante, por, kur lëviz, duket sikur fluturon!

Majkëlli buzëqeshi me ato fjalë.

- E di, problemi është se u bënë shumë vjet që bën terapi për shëndetin mendor dhe prapë ka kriza... ose të paktën këtë emër i vë psikiatri i saj. Me sa duket, ka qenë gjithmonë një njeri i paqëndrueshëm.

Xheni nuk dinte çfarë të thoshte, ndaj thjesht pohoi me kokë. Nuk po i besohej se kjo po ndodhte vërtet.

- Doja t'jua thosha personalisht se, nëse asaj vajzës që pret një fëmijë i ndodh diçka, unë nuk do t'ia falja kurrë nënës sime. Por nuk duhet të harrojmë se ajo nuk është hiç mirë. Nuk po e justifikoj, por kjo është e vërteta dhe ndieja se ju detyrohesha një shpjegim.

- Mund të të sjell diçka për të pirë? Një çaj apo diçka më të fortë?

- Një uiski më mirë.

Xheni përgatiti për të dy nga një gotë me uiski shqeto. Teksa ia zgjati Majkëllit, ai i buzëqeshi, gjë që i solli ndër mend Kainin.

- Nëna ime pi edhe kur është duke marrë mjekime, ndaj çoroditet aq shumë. Për disa muaj, duket sikur e merr veten, por pastaj ndodh diçka dhe i vë flakën të gjithave. Pjesën tjetër mund ta merrni vetë me mend.

Xheni rrëkëlleu uiskin e saj dhe tha:

- Për të qenë të sinqertë, Majkëll, sonte nuk ishte tërësisht faji i saj. Ime më bëri një shaka pa kripë për peshën e saj.

Ai tundi kokën në heshtje dhe më pas shtoi:

- E mora vesh.

Xheni Morani nuk po arrinte ta besonte se po mbronte gruan që i kishte shkaktuar aq shumë vuajtje. Ky djalë seç kishte diçka të veçantë dhe ajo donte t'ia lehtësonte disi barrën. Dukej një djalë shumë i mirë.

Ai i hodhi një vështrim të trishtuar, mori frymë thellë dhe e pyeti me qetësinë më të madhe:

- Si është ai?

Xheni mbaroi gotën që kishte para, dhe u ngrit t'i mbushte sërish të dyja.

- Di vetëm se e ka marrë malli për ty, Majkëll.

Ai e pa në sy dhe tha:

- E di. Herë pas here, hap ndonjë nga letrat që më dërgon, por ti e di si është nëna ime. Nëse merr vesh se i afrohem, do ta lënë edhe ato pak mend që i kanë mbetur. Për vite me radhë, e kam urryer, por, me kalimin e kohës...

Xheni ndjeu një sëmbim të fortë në kraharor për atë djalosh, që ishte i vetëm përballë asaj kuçkës së çmendur.

- Nuk është kurrë vonë. Ai do të gëzohej pa masë, nëse do t'i dërgoje ndonjë letër.

Majkëlli qeshi, por kësaj radhe hidhur.

- Sipas nënës sime, ai nuk do t'ia dijë për një homo. Këto janë fjalët e saj, jo të miat.

Xheni tundi kokën e trishtuar.

- Ai nuk e ka aspak problem, po ashtu edhe unë. Madje do të ishte krenar për ty, sepse, gjatë gjithë këtyre viteve, je kujdesur më së miri për nënën tënde. Ai ka dëshirë të të takojë dhe të dijë që je mirë.

Majkëll Morani ngriti njërën vetull dhe i tha gjithë kureshtje:

- Dukeni shumë e sigurt për këtë që po thoni.

Ajo buzëqeshi.

- Sepse jam e sigurt. Ai e di që je homoseksual, Majkëll. Gjëra të tilla nuk mund të mbahen të fshehta për shumë kohë dhe ai është kujdesur gjithmonë për ty, sipas mënyrës së tij, sigurisht që me anë të personave të tjerë. I tillë është Kaini.

- E di ai?

Xheni pohoi sërish me kokë.

- Nuk është më një sekret.

Ai psherëtiu thellë.

- Edhe unë ashtu them.

Ndërkaq, në shtëpi u dëgjuan zhurma; me sa dukej, burrat ishin kthyer nga rajoni i policisë. Xheni Morani ishte shumë e lumtur që, më në fund, do t'i prezantonte të birit vëllanë e tij më të madh. Pa dyshim që kjo ishte një natë e çuditshme.

Teksa dhoma po ziente nga zhurmat e bisedave, zëri i lartë i Ejlinës i mbyste zërat e të tjerëve.

- Piter, e vërteta është se Majkëlli është një homo dhe s'e luan topi.

Kain Xhuniori mbylli sytë i zhgënjyer dhe ishte gati t'i kërkonte falje të vëllait, kur Majkëlli befas tha:

- Të paktën nuk jam travestit.

Të gjithë filluan të qeshnin me fjalët e tij dhe, krejt papritur, ajo natë e tmerrshme mori një kthesë për mirë.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e pesë

Kain Morani nuk po u besonte veshëve që djali i tij i madh donte ta takonte. I dukej e pamundur se, pas gjithë atyre vitesh, Majkëlli mund të bëhej sërish pjesë e jetës së tij. Edhe pse kishte kohë që lutej për këtë gjë, e kish humbur besimin se një ditë mund të ndodhte. Urrejtja dhe vreri i Karolinës e kishin mbajtur gjithmonë larg të atit, por tani, ashtu si padashur, i kishte bashkuar sërish të dy. Sa e çuditshme ishte bota!

Kainit nuk i interesonte nëse i biri ishte homoseksual, në fund të fundit, ishte punë për të dhe nuk mund të gjykonte askënd. Donte vetëm që ai të ishte i lumtur dhe nëse këtë lumturi e gjente pranë një mashkulli tjetër, atëherë le të vazhdonte. Nga sa kishte kuptuar, Karolina e kishte shumë problem. E kishte bindur të birin se Kaini nuk do të pranonte kurrë një djalë homoseksual dhe ai nuk do t'ia falte kurrë këtë. Vërtet Kaini mund ta kish lënduar para shumë vitesh, por tashmë kjo i përkiste së kaluarës dhe duhej të ishte harruar me kohë e me vakt. Por jo, Karolina vazhdonte të digjej nga urrejtja dhe kjo kishte ndikuar edhe në marrëdhënien e Kainit me të birin. Këtë Kaini nuk do t'ia falte kurrë, për gjithë jetën. Teksa po bënte dush për t'u bërë gati, ndjeu një ndjesi çlirimi që nuk e kishte përjetuar prej vitesh. Më në fund, i kishte të dy djemtë, e çfarë mund të kërkonte më shumë një baba?

Kapitulli njëqind e tridhjetë e gjashtë

Teksa dëgjonte të ëmën që u bërtiste me sa kishte në kokë doktorëve dhe infermiereve që po përpiqeshin ta ndihmonin, Majkëll Morani u ndje i pikëlluar. Karolina po i akuzonte se ishin përpjekur ta helmonin dhe nuk pranonte asnjë ushqim nga spitali, përveç atij që sillte i biri. Vazhdonte të qëndronte shtruar në spital që prej incidentit në pab dhe kjo ishte një nga krizat më të rënda që kishte kaluar deri atë çast. Nëse do të merrte vesh se i biri ishte takuar pas shpinës së saj me të atin dhe pjesën tjetër të familjes, do ta humbte fare toruan, megjithatë ai nuk ishte penduar aspak për hapin që kishte hedhur. Si për habi, tani që ishte takuar me ta, gjërat po shkonin si jo më mirë. Majkëllit i pëlqente Xheni Morani. Ajo ishte një grua e qetë, që nuk e njihte trillimin dhe gënjeshtrën. I vëllai, Kain Xhuniori, ishte një djalë i këndshëm, ndërsa e fejuara e tij, Linda, një vajzë shumë e ëmbël. Ejlina ishte e paparë dhe Majkëllit i kishte hyrë shumë në zemër. E vetmja që e kishte zhgënjyer, ishte gjyshja e tij, Molli Morani. E kishte kuptuar se pjesa tjetër e familjes nuk e kishte edhe aq qejf, edhe pse tregoheshin të sjellshëm me të. Pa dyshim që mes tyre duhej të kishte ndodhur ndonjë zënkë, për këtë ishte gati të vinte bast.

Teksa shikonte të ëmën që hante si e babëzitur, Majkëlli u përkul paksa dhe i fshiu buzët. Me sa dukej, ajo mendonte se i biri e kishte trashëguar homoseksualitetin nga familja e të atit, sepse, orë e minutë, përsëriste se, në familjen e saj, nuk kishte pasur kurrë një homoseksual. Megjithatë, në familjen e saj kishte pasur raste të sëmundjeve mendore, gjithnjë nëse ato që i kishin thënë Majkëllit, ishin të vërteta. Ai psherëtiu thellë i trishtuar. Nëse do t'i pinte ato të mallkuara ilaçe dhe do ta linte pijen, jeta e saj do të merrte një rrjedhë krejt tjetër. Disa ditë ishte mirë, ndërsa disa ditë të tjera dukej sikur donte ta shkatërronte veten: pinte gjithë ditën, pinte ilaçe

me kokën e saj dhe hante ushqim pa hesap. Ishte e tmerrshme ta shikoje në atë gjendje.

Atë çast, Majkëlli e kishte mendjen gjetiu dhe pyeste veten se si do t'i shkonte vizita në burgun "Parkhërst". Sa herë që e mendonte, bëhej nervoz, por edhe emocionohej. Sa do të donte ta kishte bërë atë gjë kohë më parë e të ishte lidhur më herët me të. U ndje mirë kur mendoi se tanimë rrethohej nga njerëz të hareshëm, të cilët nuk kishin nevojë për përkujdesje. Ejlinë Rajli edhe macet i bënte për të qeshur; dukej sikur për gjithçka e kishte një batutë në majë të gjuhës. Edhe kur nënës së tij i thoshte "e krisura", prapë ai nuk ofendohej, sepse e thoshte në një mënyrë të tillë, sa ishte e pamundur të mos qeshje. E kishte takuar edhe disa herë të tjera në klubin që ajo thoshte se drejtonte. Ishte e veçantë. Ejlinë Rajli bënte një grim aq të rëndë, sa edhe një anije do të fundosej nga pesha, por i mbante të gjithë me muhabet dhe shijonte çdo sekondë.

Megjithatë, ai që i kishte hyrë vërtet në zemër, ishte i vëllai, Kain Xhuniori, i cili e kishte pranuar pa ngurrimin më të vogël dhe i kishte thënë se gjithmonë kishte dashur ta takonte dhe ndihej i lumtur që, më në fund, ia kishte dalë. Ata të dy bisedonin për pothuajse gjithçka, diskutonin për jetët e tyre dhe rrugët e ndryshme që kishin ndjekur me kalimin e viteve. Majkëlli i kishte shpjeguar Xhenit sëmundjen e së ëmës dhe i kishte thënë se i ati, edhe pse kishte pasur rolin e tij në rëndimin e gjendjes së saj, nuk ishte shkaktari i sëmundjes së saj. Tashmë, ajo nuk mund të bënte dot gjë për ta parandaluar; ishte e paqëndrueshme dhe në trurin e saj kishte një çekuilibër kimik. Nuk mund t'i vije faj askujt, por ishte shumë e vështirë të jetoje me të. Xheni Morani ia përsëriste shpesh Majkëllit se ishte kujdesur për mrekulli për të ëmën dhe ai ndihej mirë kur ia përmendnin.

E kishte lënë të takohej me vëllanë e tij pak më vonë për të pirë ndonjë gotë dhe mezi po priste. Pa dyshim që jeta e tij kishte marrë një kthesë për mirë. Tani, dëshironte vetëm që e ëma të shërohej, aq sa për t'u kthyer në shtëpi, edhe pse e dinte mirë se duhej ende shumë kohë. Personeli i spitalit ishte i jashtëzakonshëm dhe e njihnin prej kohësh nënën e tij. Kur u largua nga dhoma e saj, ajo as që e njohu të birin, por kjo nuk e pengoi që ai të përkulej e ta puthte.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e shtatë

Kain Xhuniori dhe Xheni Morani po qëndronin së bashku në zyrat e tyre në Soho; pikërisht aty, ajo mbante llogaritë e bizneseve që drejtonin. Kumari po lulëzonte. Sa më shumë që vendi zhytej në borxhe, aq më shumë baste vinin njerëzit. Ishte një fakt i çuditshëm, por i vërtetë. Të gjithë donin të fitonin një shumë të majme dhe shpejt madje. Klubet do të sillnin gjithmonë fitime dhe kjo nuk vihej në diskutim, por edhe bizneset e tjera gjeneronin mjaftueshëm para përgjatë gjithë vitit.

Nënë e bir po pinin kafe dhe po bisedonin. Natyrshëm, biseda shkoi te Majkëll Morani.

- Kaini u gëzua shumë që do të flasë me të. Mezi po pret që ta lejojnë të hyjë e ta takojë personalisht.

Kain Xhuniori buzëqeshi.

- Më duket djalë shumë i mirë, mama. Ka kaluar një jetë të tmerrshme me atë nënë dhe është treguar shumë i duruar. Më vjen vërtet keq për të.

Xheni ngriti supet.

- Edhe ai vetë e ka thënë që i ka zënë rrota bishtin. Sa do të doja ta kisha kuptuar para shumë vitesh këtë. Unë e urreja Karolinën për atë që më bëri, por, në njëfarë mënyre, më dukej se e meritoja. Në fund të fundit, i mora burrin.

Xheni po mundohej të tregohej e drejtë, por ishte e vështirë. Në fund të fundit, Karolina i kishte marrë shumë më shumë sesa i kish marrë ajo.

- E di për çfarë e ke fjalën, mama. Gjyshja m'i ka treguar të gjitha dhe e kuptoj pse e urren.

Xheni psherëtiu e mërzitur.

- Ajo dhe kurthi i saj i dreqit! Gjyshja nuk duhej të të kishte thënë gjysmë fjale.

Kain Xhuniori buzëqeshi

- Të paktën Majkëlli nuk e di, por aq shumë sa rri me gjyshen në klubet e saj, herët e a vonë do ta marrë vesh. Ai e thërret "gjyshja travestite" dhe asaj i pëlqen shumë.

Xheni qeshi.

- Duke marrë parasysh rrethanat, ai djalë u përshtat shumë shpejt. Del me ndonjë këto kohë? Sepse, si kallëp, të merr më qafë.

Kain Xhuniori iu shmang pyetjes duke thënë:

- Nuk e pyes për gjëra të tilla. Është punë për të, edhe pse, herë pas here, përmend njëfarë shoku me emrin Alan.

Xheni buzëqeshi e gëzuar.

- Sa mirë! E meriton një njeri të mirë pranë. Nuk arrij ta besoj se si është rritur i gjori. Edhe tetoja e së ëmës, Dolli, hoqi dorë para disa vitesh, sepse i erdhi në majë të hundës.

Kain Xhuniori mblodhi sërish supet. I ngjante aq shumë të atit, sa krejt papritur Xhenit iu mbushën sytë me lot.

- Duket sheshit që jeni vëllezër, sikur ju ka nxjerrë Kain Morani nga hundët. Unë mrekullohem sa herë që të shoh dhe më duket sikur ai është pranë meje.

- Të merr malli për të, apo jo?

Sa herë që i bënin një pyetje të tillë, Xheni sajonte një buzëqeshje.

- Unë e mora vendimin tim... dhe nuk pendohem për këtë. E dashuroj babanë tënd me gjithë zemër dhe mezi pres që të jetë sërish me mua. E di se njerëzit mendojnë se nuk jam mirë nga mendtë, por ja që zemrën nuk e komandon dot. Nuk po them se ka qenë e lehtë, por, gjithsesi, jam përpjekur të bëj më të mirën për të gjithë.

- Mama, ti je e mrekullueshme; unë të admiroj dhe Linda të adhuron sa më s'ka. Meqë ra fjala, ende nuk më besohet se do të bëhemi me fëmijë. Më duket e frikshme, por edhe emocionuese njëkohësisht.

- Ke gjetur një vajzë të mirë, ndaj kujdesu për të.

Çdo fjalë e saj ishte me vend, sepse Linda ishte një vajzë e jashtëzakonshme. Xheni ndihej shumë e kënaqur me gjërat që kish arritur në jetë. E vetmja gjë që mungonte dhe do ta plotësonte panoramën e lumturisë, ishte rikthimi i burrit të saj në shtëpi. Por ajo ishte realiste dhe tashmë e dinte se jo gjithmonë mund të kishe gjithë ç'dëshiroje. Atë çast, i erdhi për të qeshur me këtë mendim; ku kishte njeri që nuk e dinte këtë?

- Krishtlindja zëre se ka ardhur, por imagjino pak, vitin tjetër, në këtë kohë, do të kemi një pjesëtar më shumë, me të cilin do të festojmë.

Kain Xhuniori qeshi nga kënaqësia.

- O Zot, këtë nuk e kisha menduar! Uroj të jetë djalë dhe më pëlqen t'i mësoj se si të luajë futboll.

- E po, duhet të kalojë pak kohë derisa të vijë ai çast, shoku! Unë do ta doja njësoj edhe po të ishte vajzë. Gjithmonë e kam dashur një vajzë, - tha dhe në zërin e saj u vu re njëfarë trishtimi. Kain Xhuniori u ngrit nga karrigia, shkoi drejt tavolinës dhe e përqafoi të ëmën fort.

- Nëse nuk na del kësaj radhe, herën tjetër do të jetë patjetër vajzë. Më pëlqen ideja e një familjeje të madhe.

Të dy qeshën e më pas Xheni tha:

- Ta shohim si do të shkojë me fëmijën e parë. Ndoshta Linda do që të presë pak kohë derisa të bëjë një tjetër.

- Ndoshta. Pa prit njëherë, ke marrë ndonjë lajm nga Hasan apo Ali Osmani? Duhej t'i takoja sonte për të më informuar rreth të rejave më të fundit, por nuk u lidha dot me asnjërin prej tyre.

Xheni tundi kokën e habitur.

- Hasani nuk e bën kurrë diçka të tillë. Ai është shumë korrekt në takime të tilla. Ndoshta i ka dalë ndonjë punë. Mos u shqetëso, se do të lidhet vetë me ty.

Kaini mori çelësat e makinës dhe para se të nisej, puthi të ëmën në faqe.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e tetë

Hasan Osmani ishte shumë i shqetësuar. I vëllai i tij, Aliu, kishte dalë tërësisht jashtë kontrollit dhe Hasani nuk dinte ç'të bënte me të. U fut në garazhin e ndërtesës, ku kishin firmën që shisnin makina, dhe prej andej hyri brenda në godinë, i frikësuar deri në palcë se çfarë mund të gjente aty brenda.

Aliu ishte aty, ishte bërë si i çmendur dhe sytë i flakërinin. Ishte rrethuar nga tre burra që ia kishin ngulur sytë një trupi të rrahur e të gjakosur që ish plandosur në tokë. Në dorë, mbante një çelës anglez të mbuluar me gjak; skena ngjasonte me një nga ato të filmave horror. Hasani ngriti nga dyshemeja djaloshin e rrahur keqas dhe psherëtiu thellë. Nga kafka, i dilte gjak i përzier me ca lëngje, sa ato çaste, Hasani po shpresonte që të jepte shpirt sa shpejt, nëse nuk kish dhënë ende. Iu afrua të vëllait dhe me shumë kujdes, ia mori hekurishten nga dora. Më pas, ua bëri me shenjë të tjerëve që ta largonin djaloshin prej aty.

- Kush ishte ai?

Më i gjati nga të tre burrat u përgjigj gati nën zë:

- Zafari. Sapo kishte ardhur nga Izmiri. Ishte mekanik dhe kishte dy fëmijë të vegjël.

Hasani mbylli sytë i tmerruar. Kjo punë po merrte të tatëpjetën gjithnjë e më shumë.

- Çfarë dreqin të tha mendja, Ali?

I vëllai, që dukej se pikërisht atë çast po dilte nga kllapia, hodhi sytë rreth e rrotull sikur të mos ishte i sigurt se ku ndodhej.

- Ai shkërdhata i ndyrë po më shikonte dhe m'i kishte ngulur sytë keqas.

Hasani sa nuk po tërbohej nga inati.

- Ishte thjesht një mekanik, Ali! Një qullash. Ishte a s'ishte njëzet e dy vjeç dhe kishte grua e fëmijë për të mbajtur me bukë. Me siguri, nuk e ka ditur që ti ke qenë dru. Dukesh si i çmendur. Kur ke fjetur për herë të fundit, dreqin?

Aliu e pa në sy të vëllanë dhe po ziente nga inati.

- Me kë dreqin kujton se po flet? Mund të jesh vëllai im i madh, por as që të pjerdh fare! As ty, as atë ndyrësirën, Kain Moranin! E di fare mirë se çfarë po ndodh dhe nuk dua t'ia vë veshin asnjërit. Do të bëj çfarë të më dojë kokrra e qejfit dhe kur të më teket. Ti dhe ai shoku yt i ngushtë mund t'ia lëpini prapanicën Xhejson Bigsit sa herë të doni, por mos prisni që edhe unë të bëj të njëjtën gjë.

Hasani sa nuk po plaste nga inati.

- E dëgjon se çfarë dreqin po nxjerr nga goja, Ali? Nuk e di pse nuk të punon truri dhe të kuptosh se kjo është gjëja më e mirë, dreqi e mori! Kain Morani është mendjemprehtë dhe do të bëje mirë ta dëgjoje ndonjëherë. Nëse ai mendon se ia vlen ta mbash afër Xhejson Bigsin, atëherë ka të drejtë. Ndoshta mund të na hyjë në punë një ditë.

Aliu filloi të qeshte.

- E po, jo mua, Hasan. Jo mua, - dhe pasi tha këto fjalë, doli nga ndërtesa dhe e la sërish të vëllanë të pastronte rrëmujën që kishte bërë. Hasanit i kishin ardhur në majë të hundës bëmat e tij dhe nuk e la me aq, por e ndoqi pas dhe i thirri. Kur Aliu u kthye, Hasani i dha një dru që do ta mbante mend gjithë jetën.

Pasi mbaroi, e kapi nga jaka e xhaketës, e ngriti peshë dhe i tha i inatosur:

- Kjo ishte vetëm sa për nxehje. Eja në vete dhe lëre atë dreq malli! Derisa ta bësh këtë, nuk dua të të shoh më me sy. Tani, zhduku në shtëpi dhe lahu, se qelbesh erë!

Teksa Aliu mundohej të pastronte fytyrën e gjakosur, Hasani shtoi si me qesëndi:

- Oh, edhe diçka të fundit, vëllaçko. Bën mirë të gjesh një mënyrë për të kompensuar gruan dhe familjen e atij idiotit të gjorë, meqë t'i kishte ngulur sytë. Dreqi e mori, kaq budalla je?

Neveria në zërin e të vëllait ishte më e rëndë se druri që sapo i kishte dhënë.

Hasan Osmani u kthye në godinë dhe filloi të pastronte vendin. Edhe këtë kishte mangët: një vrasje kot më kot, vetëm se i vëllai e kishte humbur fare nga droga. Nuk dinte si ta zgjidhte këtë çështje pa shumë zhurmë,

por dihej që paratë kishin një fuqi të çuditshme për t'ua mbyllur gojën të gjithëve. Ishte zhgënjyer shumë nga Aliu. Nëse punët do të arrinin deri aty ku nuk mbanin më, do ta nxirrte vetë jashtë loje të vëllanë. Kështu si e kishte nisur, ishte thjesht çështje kohe para se dikush ta bënte këtë punë. Të paktën Hasani do ta bënte në mënyrën më njerëzore të mundshme.

Aliu ishte si një bombë me sahat që mund të plaste nga çasti në çast dhe nëse Hasani nuk bënte dot gjë për ta sjellë në vete, herët a vonë, dikush mund të merrte masa.

Kapitulli njëqind e tridhjetë e nëntë

Xhejson Bigsi ndodhej në apartamentin e së dashurës së tij më të fundit, në qendër të Mançesterit. Ajo ishte paksa më e madhe në moshë se dashnoret e tij të zakonshme, por pa dyshim që kishte diçka të veçantë. Ndoshta përvojën. Pranonte të provonte praktikisht gjithçka dhe, ç'është më e bukura, i shijonte po aq sa edhe ai. Dinte të lidhte dy fjalë dhe pasi mbaronin punë, i pëlqente të ledhatohej e të bisedonte. Ajo që nuk i pëlqente, ishte se kur gjithçka mbaronte, ai vishej dhe kthehej në shtëpi, dhe nuk e kish kuptuar se pse burrat e martuar e bënin gjithmonë një gjë të tillë.

Teksa po bëhej gati për t'u larguar, gjë që do të thoshte se zënka mund të fillonte nga çasti në çast, i ra telefoni dhe ai u përgjigj me shpejtësi. Ishte vëllai i tij, Xheku, i cili i tha se, pak më vonë, kishin një takim. Do të takoheshin me një grup nga Liverpuli, që kishte një propozim për ta. Para se ta mbyllte telefonin, ranë dakord të takoheshin në klubin e tij.

Lorena, lakuriq, po qëndronte shtrirë në shtrat dhe po e shikonte gjithë neveri. Ajo kishte sy të hatashëm, që mund ta ndryshonin ngjyrën në të qindtën e sekondës; nga një blu e kristaltë, bëheshin në një gri të çeliktë.

- Mos ia fut kot, Lor. Ti e dëgjove vetë që kam një takim.

Ajo mbylli sytë dhe mori frymë thellë, ndërsa Xhejson Bigsi ngriti pantallonat me një shpejtësi marramendëse. E dinte mirë se ajo e kishte zakon ta gjuante me çfarë t'i dilte përpara dhe nuk donte që ndonjë tavllë e shtrenjtë duhani t'i fluturonte kokës - për sendet, kishte mjaft shije, nuk kishe ç't'i thoshe. Bigsi nuk ishte budalla dhe as nuk i shkonte ndër mend të bënte dush aty. Kish vendosur të lahej në klub para takimit.

Lorena u ul ndenjur, ndezi atë që kishte mbetur nga një cigare me bar, dhe kur hiri i nxehtë i ra mbi gjokset e zhveshura, ai mezi e mbajti të

qeshurën. Ajo kërceu përpjetë duke u përpjekur ta shkundte; atë çast, nuk dukej aspak e sofistikuar sa kishte për qëllim të dukej, por ai nuk tha asgjë. Nuk ishte bërë ende dru dhe kjo do të thoshte se, nëse i shkrepte në kokë, ishte ende në gjendje t'i vërviste ndonjë gjë turinjve.

Dukej qartë se atij i pëlqenin femrat e egra dhe e shoqja ishte shembulli më i mirë për këtë. Kur i hipte gjaku në kokë, ajo mund të zihej si meshkujt. Duhej t'i sheshonte ca mosmarrëveshje, nuk kishte më moshë për skena dramatike dhe ndihej i lodhur, sidomos pasi e kishte palluar pa pushim për dy orë. Pas tërë asaj kohe, as një peshëngritësi olimpik nuk do t'i ngrihej më dhe ai e dinte se, para se të ikte, ajo do t'i kërkonte ta bënin edhe një herë. Gjithmonë e kërkonte.

Ai ishte veshur, kurse Lorena ishte shtrirë sërish në shtrat e po e provokonte. Kishte hapur këmbët dhe, me një buzëqeshje joshëse, po i linte të kuptonte se, sa më shpejt ta pallonte, aq më mirë do të ishte.

- Duhet të shkoj, zemër. U kënaqa shumë...

Ajo u ngrit dhe kapi një këmishë nate të zezë prej mëndafshi, që mezi ia mbulonte të ndenjurat e rrumbullakosura. Ai po joshej, por gjithsesi, u përkul drejt saj, e puthi gjatë dhe fort, më pas e shtyu me vendosmëri e i tha me zë të butë:

- Vogëlushe, duhet të iki, vërtet.

Ajo u përpoq ta mbërthente, ndërsa ai u largua me shpejtësi. Teksa po dilte nga dera e dhomës së gjumit, ndjeu gotën e verës që i fluturoi në rrëzë të veshit dhe u përplas në murin ngjitur me të. Gjithçka, që nga kostumi i tij e deri te dyshemeja, u spërkat me verë të kuqe.

- Nuk mund t'i përdorësh njerëzit në këtë mënyrë, Xhejson!

Ai u kthye nga ajo dhe i tha gjithë zemërim:

- Ma prishe kostumin. Kjo është verë e kuqe, kuçkë budallaqe!

Asaj i pëlqente të dëgjonte fjalë të tilla dhe mbushej me emocion kur grindej me një mashkull, ndaj iu hodh përsipër, por ai e kishte ndarë mendjen të ikte dhe sakaq, plasi sherri i vërtetë. Lorena gjuante sa majtas-djathtas, herë me grushte e herë me shkelma, ndërsa Xhejson Bigsi bënte çmos që t'i shmangej goditjeve dhe përpiqej ta qetësonte. Pas rreth pesë minutash të çmendura, ai arriti ta mbërthente në shtrat. Ky ishte çasti kur ajo bënte atë skenën e saj të zakonshme dhe shpërthente në ngashërime. Edhe pse ishte i rraskapitur, bëri ashtu si ia donte puna: e përqafoi, e puthi, i kërkoi falje dhe i tha se, herën tjetër, do të qëndronte më gjatë.

- Nuk do të ketë herë tjetër. Zhduku, Xhejson! U lodha me ty!

Ai u ngrit nga shtrati dhe ia hodhi sytë kostumit ku vera ishte përhapur

edhe më shumë. Ishte një kostum gri me përbërje mëndafshi, që kishte kushtuar një mijë dollarë, por tani t'i pinte lëngun.

- Në rregull, Lor. Nëse do ti...

Ajo u ul në gjunjë sipër shtratit dhe i tha:

- Ti e di që unë nuk dua, Xhejs, por e urrej faktin se duhet të shkosh. Më duket sikur më përdor vetëm për seks.

Ai edhe mund ta pranonte se kjo ishte e vërtetë, por i kishte dy pare mend në kokë sa për të mos ia thënë të vërtetën në një çast të atillë.

- Unë të dua, Xhejson.

Edhe këtë kishte mangët ai!

- Jo, nuk më do, Lor. Lëri këto, e dashur!

Teksa po e përqafonte, u përpoq t'i hidhte një sy vjedhurazi orës, por ajo e kapi mat duke e parë nga pasqyra. Një goditje e rrufeshme, e fortë dhe e dhimbshme te topet e la top në vend. Kështu, plasi sërish sherri, vetëm se kësaj radhe, ai ishte i shtrirë në shtrat dhe në agoni, kurse Lorena ishte në avantazh.

Kur më në fund ai u dorëzua dhe lëshoi një psherëtimë që i doli nga shpirti, ajo filloi të qante sërish. Gjatë zënkës, këmisha e natës i ishte shqyer. Teksa ai e kishte vënë përfund, i hodhi një vështrim trupit të saj.

- Dua të zhdukesh nga jeta ime, Xhejson Bigs! Të më lësh të njoh dikë tjetër që interesohet për mua.

- Në rregull, Lor. Nëse kjo gjë të bën të lumtur, do ta bëj.

Ai e lëshoi me shumë kujdes; nuk i dihej asnjëherë asaj.

Ajo u kthye anash dhe fshiu sytë.

- E kam seriozisht, Xhejson, mos më telefono më. Më mirë t'i japim fund!

- Vërtet? Sa nuk po fluturoj nga gëzimi, sepse nuk doja t'i jepja unë fund i pari.

Sapo tha këto fjalë, bëri të largohej, por atë çast, një tavllë duhani u përplas në pasqyrë dhe e bëri copë e çikë.

Ai u kthye sërish nga ajo dhe i tha duke qeshur:

- Ta marrë e mira, mblidhe mendjen! Mendova se këtë doje. Ti e dije që në fillim se isha i martuar dhe nuk do të heq dorë kurrë nga martesa, as për ty e as për ndonjë tjetër.

Ajo u ul në gjunjë mbi shtrat dhe filloi të ulërinte:

- Shkofsh në djall! Më lër vetëm, ndyrësirë e qelbur!

Por ai nuk lëvizi nga vendi, mori një çehre si të ishte shenjtor, hapi krahët dhe me një buzëqeshje vesh më vesh, i tha:

- Atëherë, besoj se do të pallohemi edhe një herë të fundit, apo jo?

Teksa bënin seks në divanin prej lëkure që gjendej në sallon, ai vazhdonte të qeshte. I pëlqente seksi plot pasion dhe nuk i bënte dot ballë. Do të bëhej vonë për në takim, por kjo që po ndodhte, ishte shumë e bukur për ta lënë përgjysmë.

Kur më në fund arriti të dilte nga apartamenti i Lorenës, ishte një orë me vonesë dhe iu duk sikur nata kishte kaluar fluturimthi. Kostumi i ishte shkatërruar plotësisht dhe duhej ta pranonte se seksi që sapo kishte bërë, ishte i hatashëm. E kishte nisur si një tren ekspres, ndërsa tani i dukej vetja si një kalë karroce.

Sapo u fut me makinë në parkingun e klubit të tij, pa të vëllanë, Xhekun, që gjithashtu po dilte nga makina. Para se ta thërriste, i zuri syri Ali Osmanin krejtësisht të shpërfytyruar në një qoshe të parkingut, që po nxirrte një "shotgun" të kalibrit dymbëdhjetësh. Befas, iu duk sikur gjithë skenën e pa me xhiro të ngadalta: Aliu qëlloi dy herë kundër vëllait të tij, Xhekut. Goditja e parë e hodhi përpjetë në ajër dhe plaçkat e barkut iu përhapën gjithandej, ndërsa e dyta e qëlloi drejt e në kokë. Në atë çast, ndër mend i erdhi vetëm nëna e tyre, e cila nuk do ta përballonte dot ta shihte të birin në atë gjendje para se ta varrosnin.

Aliu ia mbathi me makinë, ndërsa Xhejsoni rendi drejt të vëllait me sytë e mbushur me lot dhe zemrën plot urrejtje. E dinte që plumbat ishin për të e jo për Xhekun. Ata ngatërroheshin lehtë, sidomos në errësirë. Nëse nuk do të kishte ndaluar për raundin e dytë me Lorenën, plumbin do ta kishte ngrënë ai, por as që i bëhej vonë, donte vetëm që i vëllai të mos e kishte pësuar.

Ai qelbësira, Ali Osmani, kishte qëlluar personin e gabuar dhe tanimë kishte një armik që nuk do të reshtte derisa ta torturonte për vdekje. Teksa mbante në duar trupin e sakatuar të të vëllait, lotët i rridhnin pa pushim dhe pyeste veten se si dreqin do t'ia shpjegonte nënës së tij të gjorë. Në mendje, vazhdonte t'i përsëritej skena makabër, zhurma e armës, trupi i të vëllait duke fluturuar në ajër dhe ai shkërdhata duke shkrepur armën. Ishte një goditje e pastër, me siguri ngaqë e kishte kërcënuar se do ta merrte ai në kontroll biznesin e drogës me rusët. Tani do të sigurohej personalisht që ta paguanin shtrenjtë; duhej ta dinin mirë se nuk mund të ngatërroheshin më me Bigsat.

Ndërsa mbante trupin e të vëllait në krahë, dëgjoi sirenat e policisë dhe të ambulancës që uturinin. Klientët brenda po bërtisnin, i kishte kapur paniku dhe donin të largoheshin. Një shkëmbim zjarri në një klub nate nuk ishte kurrë diçka e mirë për biznesin.

Kapitulli njëqind e dyzet

Kaini e mori lajmin në orën një të mëngjesit dhe nuk po u besonte dot veshëve. Edhe pse Hasani e kishte siguruar se do të zgjidhte gjithçka, Kaini e dinte fare mirë se ky ishte fundi. Xhejson Bigsi nuk do ta linte me aq. Në fund të fundit, pse duhej ta bënte? Gjithçka po ndodhte ndërkohë që Kaini ishte brenda qelisë së tij të vogël, ku dhe hapa nuk hidhte dot aq sa donte, dhe vriste mendjen se çfarë plani hakmarrës mund të ishte duke planifikuar Xhejsoni.

Hasan Osmani i kishte thënë Kainit se, sapo ta gjente të vëllanë se ku ishte, do ta hiqte qafe. Mund të ishte i zoti me fjalët e të mbante leksione të gjata mbi drogën, pijen dhe gjithçka tjetër në pazaret e tyre, por nuk duhej të kishte arritur deri në atë pikë. Pas shumë vitesh punë së bashku, dashamirësia mes Kainit dhe Xhejsonit, brenda disa sekondash, kishte marrë një kthesë tjetër, vetëm e vetëm se ai shkërdhata, Ali Osmani, nuk pranonte dot një shaka. Nëse gjendja nuk do të ishte aq tragjike, situata do të ishte qesharake. Kaini ishte përpjekur shumë të lidhej me Xhejsonin, por telefoni i tij ishte i fikur. Me siguri, ishte i zënë duke ngushëlluar nënën e tij dhe vejushën e pikëlluar të të vëllait. Nëse e mbante mend mirë, Xheku kishte edhe dy djem të vegjël.

Kaini mbushi një gotë të madhe me konjak dhe, për herë të parë pas shumë vitesh, ndjeu dëshirën për të goditur dikë. Ky dikush ishte ai fundërrina, Ali Osmani. Xhejson Bigsi nuk ishte nga ata burra që bindej lehtë dhe për sa kohë Kaini ishte aty brenda, nuk mund të bënte asgjë për ta zbutur disi situatën. Tashmë, gjithçka ishte në dorë të Hasanit. Edhe pse Kaini e kishte për zemër Hasanin, e dinte mirë se ai nuk ishte njeriu i duhur për atë punë. Jo atë herë, të paktën. Për të biseduar me Xhejsonin, duhej një njeri me eksperiencë dhe burrat e tillë ishin të rrallë.

Atë natë, Kaini nuk vuri gjumë në sy. Kthente herë pas here gotën dhe

i mbante sytë mbërthyer pas telefonit të tij, me shpresën se dikush do t'i binte. Kurrë në jetën e tij nuk ishte ndier aq i braktisur. Xhejson Bigsi ishte një njeri i aftë të bënte lloj-lloj mizorish. Të gjithë ata të llojit të tyre ishin të aftë për diçka të tillë, ndaj ishin aty ku ishin. Por Xhejson Bigsi ishte i famshëm për torturat e tij, e kishte pikë të dobët dhunën. Tani, ai do të bënte gjithçka për të marrë hak.

Për herë të parë, Kaini iu lut Zotit dhe i kërkoi që, për të mirën e të gjithëve, t'i jepte Hasan Osmanit elokuencën dhe fuqinë bindëse që i nevojitej.

Kapitulli njëqind e dyzet e një

Vrasja e Xhek Bigsit kishte pushtuar të gjitha gazetat dhe lidhja e familjes së tij me krimin u bë e ditur dhe u pasqyrua kudo. Ishte një sulm kriminal dhe, si zakonisht, gazetat i adhuronin kësi gjërash e përpiqeshin me sa mundnin të gjenin justifikime që të rrëmonin në çdo gjë që kishte lidhje me familjen apo me punonjësit e tyre. Gruaja e Xhekut, Maria, ishte dërrmuar nga dhimbja. Fotoja e saj ishte në faqen e parë të të gjitha gazetave. Gazeta "The Sun" kishte arritur të gjente një foto të bërë në ditën e dasmës së tyre.

Kaini tundi kokën dhe kishte mbetur pa fjalë nga fakti se njerëzit ishin të aftë të bënin gjithçka vetëm për disa qindarka më shumë. Kishte dëshirë ta ngushëllonte Xhejsonin, por kishin kaluar tri ditë dhe nuk kishte marrë ende asnjë lajm prej tij. Vazhdonte t'i përsëriste vetes se, nëse do të kishte ndonjë lajm të keq, do të ishte marrë vesh menjëherë, megjithëse pas çdo ore që kalonte, i dukej gjithmonë e më vështirë ta besonte këtë. As Desmond Harkeri nuk po arrinte dot të lidhej me Xhejsonin apo me ndonjë nga vëllezërit Bigs. Ishte *incommunicado*, siç thoshte ai.

Ndërkohë, Hasani ishte ende në kërkim të atij lolos që kishte për vëlla, Aliut. Kaini kishte një parandjenjë të tmerrshme se do ta paguanin shtrenjtë. I dhembte shpirti për humbjen e Xhejsonit, por duhej të lidhej se s'bën me të për ta siguruar se ai dhe Hasani nuk kishin gisht në atë punë. Gjithçka dukej si një komplot apo një sulm kriminal për të eliminuar Xhejson Bigsin.

Aliu kishte menduar se kishte vrarë Xhejsonin, për këtë ishin të sigurt të gjithë, madje edhe vetë Xhejson Bigsi. Ishte një përpjekje e dështuar dhe i gjithë ai lëmsh duhej zgjidhur sa më parë. Kaini e ndiente se shumë nga të burgosurit e tjerë, madje edhe Desmond Harkeri, pyesnin veten se çfarë roli kishte pasur ai në atë mesele.

Në çaste të tilla, ndiheshe duarlidhur më shumë se kurrë dhe atëherë shndërroheshe në shënjestër të lehtë. Me njerëz si Xhejson Bigsi, nëse nuk ishe një hap para tyre, e kishe davanë të humbur, ndaj Kaini nuk kishte ç'të bënte tjetër, përveçse të ruante kokën.

Kapitulli njëqind e dyzet e dy

Më në fund, Hasani arriti ta gjente të vëllanë në apartamentin e njërës prej ish-të dashurave të tij të vjetra, në Fulham. Kishte vënë dhjetë mijë dollarë shpërblim për këdo që e shikonte dhe, më në fund, kishte rënë në gjurmë të tij.

Priti derisa gruaja, tek e cila Aliu po qëndronte, doli për të çuar fëmijët në shkollë dhe pasi shkelmoi derën kryesore, e nxori të vëllanë me dhunë nga shtëpia dhe e futi brenda një "Fordi" të bardhë, ku tre burra të tjerë po prisnin për ta mbajtur nën fre para se të arrinin në destinacion: në një varrezë të vjetër makinash në Tilbëri, Eseks. Njeriun që kishte në pronësi varrezën e makinave, e njihnin të gjithë, sepse, tek ai, mund të hiqje qafe shumë gjëra të padëshiruara, sidomos kufomat, të cilat ai i vendoste së bashku me makinat poshtë platformës shtypëse.

Ali Osmani dukej i tmerruar. Po dridhej i tëri dhe Hasani e kuptoi se vëllai i tij i vogël, për të cilin ishte kujdesur gjithmonë, ishte shndërruar në një të droguar. Aliu po qante me ngashërim dhe i përgjërohej që t'i falte jetën. Ai që dikur e mbante hundën përpjetë, ishte shndërruar në një frikacak që donte vetëm të thithte ndonjë vijë. Hasan Osmani nuk ishte ndier kurrë aq i turpëruar nga diçka apo dikush në jetën e tij. Nuk arrinte ta besonte se i vëllai kishte përfunduar në atë gjendje dhe i kishte hapur aq shumë telashe. Për këtë, fajësonte të gjitha kuçkat me të cilat ai kishte ndenjur, që e përdornin mallin në vend të ushqimit dhe bëheshin dru. Shiko se në ç'gjendje e kishin katandisur të vëllanë.

- Ulu në gjunjë, Ali, gjunjëzohu!

Ali Osmani po qante; e dinte se i vëllai do ta vriste, por ai nuk donte të vdiste.

- Të lutem, Hasan, mos e bëj këtë. Mund të shkoj në Stamboll ose në Adana. Mund të fshihem atje...

Hasani psherëtiu.

- Nuk ke ku dreqin të fshihesh, idiot! Nuk e kupton? Nëse Xhejson Bigsi do të të kishte gjetur para meje, tani do të kishe vdekur me kohë e me vakt dhe në një mënyrë të tmerrshme. Ky është nderi i fundit që të bëj. Tani duhet të shkosh, *canim*[5].

Kur i vëllai i tha "shpirti im", Aliu e kuptoi se nuk kishte më kthim pas dhe u shkreh në dënesa si fëmijë. Fill më pas, Hasani e qëlloi pas koke - stili i tij i ekzekutimit - dhe ua nguli sytë burrave teksa e futnin trupin e të vëllait në bagazhin e një makine sportive "Mercedes", e cila e kishte kofanon të shkatërruar krejtësisht, me gjasë nga ndonjë përplasje.

Kur platforma shtypëse po ulej drejt makinës, Hasani tha gjithë trishtim:

- Kjo do t'i kishte pëlqyer shumë. Ai i adhuronte makinat e bukura.

Priti derisa makina u shtyp krejtësisht, fshiu sytë me një shami të bardhë dhe u bëri shenjë burrave të tjerë që kishin hipur në furgon, që të niseshin. Hasani nuk e dinte se turqve të tjerë që punonin për të, u kishte hyrë frika në palcë kur panë se sa lehtë e hoqi qafe të vëllanë, me të cilin ishte shumë i lidhur, vetëm për hir të biznesit. Kur po i afroheshin autostradës M25, Hasani ngriti zërin që ta dëgjonin të gjithë:

- Ajo drogë e mallkuar ju katandis në pikë të hallit!

---

5 Nga turqishtja: shpirti im.

Kapitulli njëqind e dyzet e tre

Xheni dhe Ejlina ishin të shqetësuara. Me sa dukej, Kaini ishte i bindur se veprimet e Ali Osmanit do të kishin pasoja të rënda. Kaini e kishte paralajmëruar Xhenin të bënte kujdes, t'i kontrollonte sa më imtësisht godinat e bizneseve për bomba dhe të qëndronte larg punës për një kohë të papërcaktuar. Xheni mendonte se po e tepronte paksa dhe bëri çmos që ta qetësonte, por ai nuk kishte ndër mend ta dëgjonte, pasi ishte i bindur se Xhejson Bigsi ishte nga ata burra që i lante hesapet gjithmonë. Vëllai i Xhejsonit kishte vdekur dhe ky i fundit ishte i bindur se shënjestra kishte qenë ai. Kjo ishte më se e vërtetë, por përveç Aliut, askush tjetër nuk kishte gisht në atë punë.

- Kështu si bën Kaini, Xhen, me siguri i duket vetja si "Kumbari i Londrës", se nuk ka mundësi, - i tha e ëma.

Xheni buzëqeshi dhe ia ktheu:

- Ai është pas hekurave, mama. Kur je aty brenda, gjithçka merr përmasa të tjera. Pastaj, ne e dimë që Kaini shqetësohet për gjithçka dhe përpiqet të kujdeset për ne.

- Ama duke na futur frikën deri në palcë!

- Të lutem, përpiqu ta kuptosh. Ka kohë që është në burg dhe ndihet i pafuqishëm për të na mbrojtur si dikur. E lëmë më mirë këtë muhabet, dreqin.

Xheni nuk dinte ç'të bënte dhe, ç'ishte më kryesorja, frika e të shoqit kishte filluar ta gërryente përbrenda. Përveç kësaj, ajo e dinte se, kur vinte puna për këto gjëra, Kainit nuk ia hante qeni shkopin. Nëse ai mendonte se ata ishin në rrezik, ajo duhej ta merrte seriozisht, edhe pse asnjë tjetër nuk donte ta besonte, megjithatë përpiqej të mos e ngarkonte më tepër se aq familjen e saj. Linda ishte shtatzënë dhe, edhe panikun kishte mangët,

e aq më tepër për diçka që mund të mos ndodhte kurrë. Krishtlindja po afronte dhe kjo do të ishte një arsye e fortë që të gjithë të hiqnin mendjen nga problemet e tyre.

Kain Xhuniori ishte shumë i emocionuar që do të kalonte Krishtlindjen e parë me Lindën dhe kishin vendosur ta kalonin në shtëpinë e Xhenit. Ajo do të gatuante për të gjithë, si për prindërit e Lindës, ashtu edhe për Mollin. Nuk mund ta përjashtonte nga familja atë plakaruqen budallaqe, edhe pse të gjithë e kishin halë në sy.

- Po të them diçka. Mendoj se kjo Krishtlindje do të jetë shumë e veçantë, Xhen, dhe mezi po e pres.

- Edhe unë ashtu mendoj, - tha Xheni duke buzëqeshur.

- Gjithmonë e kam adhuruar Krishtlindjen.

Xheni nuk iu përgjigj. Ajo mbante mend se, për Krishtlindje, në shtëpi vinin lloj-lloj burrash që të takonin të ëmën ose kjo e fundit zhdukej fare, por nuk nxori asnjë fjalë nga goja; të shkuara të harruara! Në kishte mësuar diçka me kalimin e viteve, ishte se nuk mund të jetoje në të shkuarën. Nuk ia vlente të brengoseshe, në të kundërt, zemra do të copëtohej dhe thjesht do të përjetoje sërish shqetësimin e atëhershëm.

Krishtlindja ishte një periudhë e vështirë për Xhenin; pikërisht atëherë e merrte më shumë malli për Kainin. I pëlqente të rrethohej nga shumë njerëz dhe vetëm kështu mund ta kalonte disi gjendjen e dëshpërimit që e kaplonte. Ajo gatuante për të gjithë, lodhej shumë dhe, në fund, shkonte në shtrat e qante e vetme. Kishte raste kur e urrente atë festë aq shumë, sepse atë ditë, më shumë se kurrë, kuptonte se çfarë kishte humbur përgjatë gjithë atyre viteve, por asnjëherë nuk e jepte veten në sy të të tjerëve. Djali i saj kishte nevojë për kujtime të bukura dhe ajo ishte e vendosur t'i dhuronte vetëm të tilla. Ato i jepnin kuptim jetës dhe ajo e dinte mirë këtë, ndaj kishte ecur përpara gjatë gjithë asaj kohe.

Kapitulli njëqind e dyzet e katër

Hasan Osmani kishte udhëtuar drejt Mançesterit për të takuar Xhejson Bigsin. Kishte qenë i detyruar të shkonte dhe po e priste në hotel, ama po i shkonin shtatë nga frika. Ishte i kënaqur që ndodhej në një vend publik dhe Xhejsoni e dinte se, po të mos e kishin lënë atje, ai nuk do të kishte pranuar fare të shkonte. Kjo ishte mundësia e tij për ta bindur atë tjetrin se i vëllai kishte vepruar i vetëm, prandaj e kishte hequr qafe me duart e tij. Atë çast, shpresonte vetëm që të ishte bindës dhe Xhejsoni ta besonte se po thoshte të vërtetën. Kjo ngjarje e kishte burimin tek ajo shakaja pa kripë, por atë nuk kishte ndër mend ta përmendte fare. Do t'i shpjegonte problemin e të vëllait me kokainën dhe paranojën e tij, duke shpresuar se gjërat do të shkonin mirë. Vetëm kaq mund të bënte.

Në të vërtetë, Hasani fajësonte veten. Duhej të ishte kujdesur më mirë për të vëllanë; gjithmonë ishte përpjekur ta mbante nën fre, por në fund, ai ishte bërë burrë dhe kishte bërë zgjedhjet e veta. Tanimë, askush nuk mund të bënte gjë. Herë pas here, e merrte malli për të dhe i vinte keq kur mendonte se nuk do t'i bënin dot as një varrim të denjë. Edhe pse Aliu nuk kishte qenë nga ata myslimanët fanatikë, aq gjë e meritonte. Por qëllimi e justifikon mjetin dhe, për të mirën e të gjithëve, Hasani kishte bërë gjënë e duhur.

Hasani dëgjoi dikë t'i thërriste në emër dhe u kthye, por u qëllua tri herë, tri të shtëna njëra pas tjetrës. Agresori hodhi qetësisht armën dhe ia mbathi me të katra në mes të rrëmujës që shpërtheu në çast. Ato sekonda, Hasani arriti të mendonte vetëm për të ëmën në Stamboll dhe se si do ta përballonte ajo humbjen e të dy djemve brenda njëzet e katër orëve.

Kapitulli njëqind e dyzet e pesë

Kur Desmond Harkeri i dha lajmin Kainit, vuri re se këtij të fundit iu drodh zemra nga dhimbja. Ai u bind se ishte një dhimbje e sinqertë dhe mendoi se nuk kishte aktorë aq të zotë sa të shtireshin aq mirë.

Pa Kainin teksa mbylli sytë i shqetësuar dhe i tha plot trishtim:

- Xhejsoni ka shtënë në dorë gjithë Londrën. Fola vetë me të. Ia tregova të gjithë historinë, por as nuk e mori mundimin të më dëgjonte. Ai ishte shumë i lidhur me Xhekun, sikur të ishin binjakë. Edhe kur ishin të vegjël, rrinin gjithmonë bashkë.

Kaini tundi kokën dhe ia ktheu:

- Nuk di çfarë dreqin të them, Des! Tani iku dhe Hasani; ai nuk e meritonte këtë. Gjithçka ndodhi për shkak të atij idiotit, Aliut!

Desi buzëqeshi dhe ia priti:

- Në fakt, kur e mendon, duket qesharake. Një shpërndarës droge që ia ha kokën droga. I duhet ndenjur larg asaj plehrës, kështu them unë. Ajo ta ha kokën.

Kain Morani nuk ishte në qejf për të diskutuar për drogat e ndryshme dhe efektin e tyre në psikikën njerëzore. Ai kishte hall tjetër.

- Pas tij, e kam radhën unë. Më ka vënë në shënjestër.

- Kain, zgjidhja e vetme për këtë, është që të të futin në dhomën e izolimit. Të paktën kështu do të kesh pak hapësirë dhe kohë për të menduar për hapin e radhës.

Kaini tundi kokën në shenjë miratimi. Edhe atij i kishte shkuar në mendje një gjë e tillë.

- Mendoj se ke të drejtë, Des. Xhejsoni tani ma ka vënë syrin mua dhe është thjesht çështje kohe që të godasë.

Desi mblodhi supet.

- Ndërkohë, unë po flas me vëllezërit dhe punëtorët e tij, nëse mund ta bindin që të heqë dorë. Gjithsesi, duhet të largohesh për pak kohë që këtu. - Kaini i shkeli syrin në shenjë miratimi, ndërsa ai vazhdoi: - Atë të riun që sapo ka ardhur, Uolkerin, nuk e ka qejf njeri. Futi një dru të mirë, zihu, ku di unë, sajo diçka. Është nga ata të zgjuarit që e do një mësim të mirë.

Kaini u ngrit, i dha dorën shokut dhe shkoi me shpejtësi në sallën e lojërave. Mori dy gurë bilardoje dhe i futi brenda një çorapeje, që e kishte marrë para se të nisej drejt qelisë së Kevin Uolkerit. Sapo kapërceu pragun e qelisë, i futi një dru të mirë të gjorit, gati për vdekje.

Pa u bërë as një orë, Kainin e futën në dhomën e izolimit, ndërsa Kevini i kaloi gjashtë javët e ardhshme në infermieri. Të burgosurit apo gardianët e tjerë nuk para e kishin shumë qejf, kështu që ishte më i sigurt aty. Bëma e Kainit nuk bëri shumë zhurmë. Shumica e të burgosurve nuk pyesnin fare për arsyen, por mendonin se ishte një lëvizje shumë e zgjuar nga ana e tij. Kishte fituar kohë dhe kjo ishte më e rëndësishmja në ato çaste.

Kapitulli njëqind e dyzet e gjashtë

- Babai është sërish në dhomën e izolimit, mama. Kishte rrahur një plakush me emrin Kevin Uolker, ndaj për një muaj, nuk i lejohen vizitat.

- Ja ku u djallos dhe kjo dreq Krishtlindjeje, - tha Xheni me lot në sy.

Kain Xhuniori e shtrëngoi fort pas vetes.

- Ç'i ke këto që thua? Jemi ne këtu. Jam i sigurt se ka pasur arsye që e ka bërë.

Xheni e dinte se i biri do ta mbronte të atin, pavarësisht se çfarë bënte ai dhe ndihej krenare për këtë, por ishte mjaft e shqetësuar derisa Kaini të kthehej në qelinë e tij. E dinte fare mirë se çfarë ndodhte në qelinë e izolimit: nuk kishte libra, nuk komunikonte dot, praktikisht vegjetonte. Ishte e tmerrshme. Edhe Krishtlindjen do ta kalonte aty. Teksa shikonte njerëzit që endeshin nëpër rrugë plot hare dhe blinin dhurata, pyeste veten se pse brengosej aq shumë. Por nuk kishte ç'të bënte dhe e vetmja gjë që donte, ishte të futej në shtrat, të mbulonte kokën e të zgjohej natën e Vitit të Ri, kur gjithçka të kishte marrë fund. Por nuk mund ta bënte, ndaj nuk i mbetej gjë tjetër, veçse të vazhdonte të ecte përpara.

- Ke të drejtë, bir. Duhet të ketë pasur arsyet e tij. Gjithsesi, ai nuk do ta kalonte me ne Krishtlindjen.

Kain Xhuniori e përqafoi sërish.

- Kështu, të lumtë. Nuk duhet t'i lësh ata maskarenjtë të të vënë përfund. Meqë ra fjala, e more vesh për Hasan Osmanin?

Xheni tundi kokën e shtangur.

- Çfarë ka ai?

- Mbrëmë, në Mançester, e qëlluan për vdekje me tre plumba në kraharor.

Kain Xhuniori vuri re se e ëma u bë dyllë e verdhë në fytyrë.

- Eja, mama, ulu, - i tha dhe e shoqëroi deri te divani. Më pas, i mbushi një gotë me uiski, të cilën ajo e rrëkëlleu me një frymë. - E marrtë dreqi! Nuk e dija që e kishe kaq për zemër.

Xheni dukej shumë e pikëlluar.

- Ishte një lajm i rëndë, bir. Ai ka qenë mik i mirë i babait tënd.

- E di, mama. Edhe unë kam punuar me të, por edhe Aliu është zhdukur që pas vrasjes së Xhek Bigsit.

Atë çast, Xhenit iu duk sikur i ra tavani mbi kokë. Gjërat po lidheshin. Ajo ishte arsyeja pse Kaini kishte aq kohë që sillej ashtu. Xhejson Bigsi mendonte se, pas vrasjes së të vëllait, fshiheshin ai dhe vëllezërit Osmani, ndaj, për të fituar kohë, ai ishte futur në qelinë e izolimit.

Xheni ndjeu se iu pështjellua stomaku dhe i vinte për të vjellë. Kaini kishte të drejtë që ishte aq i trembur. Rrezikun e kishin shumë afër dhe asnjëri prej tyre nuk e dinte se çfarë po ndodhte në të vërtetë. Ndihej e pafuqishme dhe nuk mund të bënte asgjë, veçse të priste.

I kishte hyrë frika në palcë dhe lutej që kjo çështje të zgjidhej disi. Sa e tmerrshme do të ishte sikur, pas gjithë atyre vitesh pritjeje, Kaini të vdiste në burg. Duhej të qetësohej e të mos e jepte veten se ishte e frikur. Nuk donte që t'ia përcillte atë ankth edhe të birit dhe asnjë prej familjarëve të saj nuk duhej ta kuptonte se atë e shqetësonte diçka.

- Në rregull, mama, nëse je më mirë, po dal të takoj Majkëllin. Do të shkojmë të bëjmë ca pazare për Krishtlindje në rrugën "Bond".

Xheni u përpoq të buzëqeshte dhe i tha:

- Mrekulli, përshëndete nga ana ime.

- Pa merak. Je e sigurt se je mirë? Mund t'i telefonoj dhe ta lë për më vonë.

Ajo buzëqeshi sërish.

- Mos u bëj budalla. Shko dhe argëtohu. Thjesht u trondita nga ajo që dëgjova për të gjorin Hasan.

Teksa Xheni po shikonte të birin që largohej, e kaploi sërish frika. Iu lut Zotit e iu përgjërua që të mos ia merrte Kainin e saj; jo tani që ishte në prag të daljes. Kjo do të ishte e tmerrshme.

Kapitulli njëqind e dyzet e shtatë

Xhejson Bigsi qëndronte ulur në kishë së bashku me nënën dhe babanë, të cilët vajtonin për të birin. Jashtë, ishte mbledhur një turmë gazetarësh e kameramanësh televizionesh, ndërsa ai bënte çmos që ta përmbante veten para tyre. E urrente faktin që funerali i të vëllait s'ishte veçse një dreq shfaqjeje ku njerëzit vinin e shqyenin sytë. Ideja se hidhërimi i familjes po përdorej si ushqim për atë turmë, e bëri edhe më të padurueshme situatën.

Prifti ishte njeri i mirë; kishte pagëzuar secilin nga djemtë dhe të gjithë ishin kunguar për herë të parë me të. E kishte njohur mirë Xhekun dhe e kishte dashur, kështu që mund të thoshte nja dy-tri të vërteta për të. Nuk ka gjë më të keqe në një funeral ku prifti nuk e ka njohur kurrë të ndjerin.

Nëna e tyre u kishte kërkuar gjithmonë të merrnin pjesë në meshë dhe ata ia kishin plotësuar dëshirën. Të gjithë vëllezërit e adhuronin nënën e tyre. Tekefundit, pse të mos e bënin? Ajo i kishte mbrojtur sa herë kishte pasur mundësi, duke u fshehur armët e drogën kur policia u trokiste në derë, si dhe i kishin rënë këmbët sa në një gjykatë në tjetrën. Ato çaste, po fuste në dhe të birin. Dhimbja e kishte kapluar të tërën.

Xhejsoni ndjeu se po e pushtonte një valë e re zemërimi teksa solli ndër mend guximin e vëllezërve Osmani dhe të atij maskarait, Moranit, të cilët kishin menduar se do ta vinin përfund. Ishte fyese që i vëllai la pas djemtë e vegjël, ndërsa ai shkërdhata, Morani, rrinte për shtatë palë qejfe në "Parkhërst", duke planifikuar hapin e radhës. E po, ka mënyra e mënyra për të marrë hak dhe Xhejsoni do ta godiste atë maskarain aty ku i dhembte më shumë dhe pastaj do ta shihte nëse do t'i pëlqente më kjo lojë!

Hodhi sytë rreth e rrotull kishës dhe papritur, diku nga fundi, i zunë sytë Lorenën, veshur me ca rroba të zeza, sikur po shkonte në një klub

striptize. U acarua aq shumë, dhe kur ajo e pa në sy, i hodhi një vështrim aq të egër, sa do të trembej për vdekje edhe burri më i fortë. Kur pa se ajo ia mbathi nga sytë këmbët, u ndje i lehtësuar. Ndoshta Lorena mendonte se i kishte shpëtuar kokën Xhejsonit dhe ai i detyrohej për këtë. E po, dreqin, shumë shpejt do të ndërronte mendim. Kuçkë budallaqe! Ai do të kishte dashur ta hante vetë plumbin që ishte shkruar për të, mjaft që vëllai i tij të mos lëndohej. Ta marrë dreqi, ç'burrë kujtonte se ishte ai? Antipatia po i përvëlonte kraharorin teksa shikonte dy vëllezërit e tjerë që mbanin në prehër djemtë e Xhekut. E gllabëroi ajo dëshira e zakonshme për të shkatërruar gjithçka që kishte aty brenda, por e dinte se duhej të ruante qetësinë, të paktën derisa ajo farsë të merrte fund.

Ç'dreq Krishtlindjeje ishte kjo për familjen e tij?! Edhe vetë gruaja e tij ishte pikëlluar kur kishte marrë vesh se plumbi ishte për të. Ishte shndërruar në atë imazhin e grave të periudhës viktoriane. Nuk thoshte më "Bëje vetë atë dreq çaji!" apo "Nga se dreqin vdiq ajo shërbyesja jote e fundit?". Tani, sillej urtë e butë, i çonte mëngjesin në shtrat, çajin ia bënte si ia kishte ënda, e puthte dhe e ledhatonte për hiçmosgjë. I dukej sikur po jetonte me një nga ato nuset e Stenfordit. Megjithatë, ai e dinte se ajo e dashuronte ende. Për habi, edhe ai e donte, edhe pse ajo nuk e besonte.

Kur gruaja e Xhekut shpërtheu në lot, vaji i saj ia bëri zemrën gur. I shtrëngoi dorën së shoqes, u ul dhe qëndroi në mënyrë stoike gjatë gjithë shërbesës, duke planifikuar hapin e tij të radhës. Nuk shqetësohej aspak se po e bënte këtë gjë në kishë; edhe vetë Jezusi kishte qenë i burgosur, të paktën kështu thoshte gjithnjë nëna e tij. Ishte i sigurt se edhe Ai kishte ndier dëshirën për të marrë hak, për të ndëshkuar dikë. Sy për sy e dhëmbë për dhëmbë, i thonë një fjale.

Kapitulli njëqind e dyzet e tetë

Linda Lloidi po ndihmonte Xhenin për të zbukuruar pemën, e cila kishte dalë shumë e bukur dhe atmosfera në shtëpi dukej shumë festive. Xheni shtirej sikur ishte e hareshme dhe e emocionuar për festat që po vinin, por, në të vërtetë, i dhembte shpirti dhe ndiente një ankth të tmerrshëm, që i shtrëngonte gjoksin, por nuk e jepte veten dhe askush nuk e kishte vënë re gjendjen e saj. Atë çast, në dhomë, hyri Ejlina me një tabaka në duar, mbi të cilën kishte vendosur ca gota me verë. Aroma ishte aq e fortë, sa Xhenit iu duk se ia dha në kokë pa e pirë ende.

- Mendova se na duhej nga një gotë për të plotësuar tablonë e Krishtlindjes. Linda, kjo gota e gjatë është për ty; verë pa alkool.

- Faleminderit, Ejlinë! A nuk duket bukur pema?

Ejlina bëri disa hapa mbrapa dhe po shtirej sikur po e shikonte.

- E bukur, edhe pse do të doja të kishit vënë disa shirita me letra me ngjyra. Vitin tjetër, do ta festojmë në shtëpinë time. Do ta mbush shtëpinë plot ngjyra.

- E mban mend atë vit, kur e mbushe shtëpinë me shirita të tillë? - e pyeti Xheni duke buzëqeshur. - Ishe shumë e acaruar dhe re nga karrigia e theve kyçin.

Ejlina ia plasi së qeshurës.

- E kisha harruar fare këtë! Por u kënaqëm, apo jo, Xhen?

Xheni pohoi me kokë, por për të, nuk kishte qenë edhe aq argëtuese. Pasi kishin mbaruar punë në spital, ajo kishte filluar të përgatiste darkën e Krishtlindjes, ndërkohë që e ëma e kishte kaluar natën duke pirë me një burrë me ngjyrë, i cili, sa herë që i jepej mundësia, i hidhte krahun Xhenit dhe e puthte, gjoja si për Krishtlindje. Edhe pse i erdhën ndër mend ato kujtime, vazhdoi të ndiqte me përpikëri moton e saj: disa gjëra,

më mirë t'i lësh në të shkuarën. Me sa dukej, kohët e fundit, ajo frazë ishte shndërruar në mantrën e saj.

Xheni hasi shikimin e Lindës, e cila po e shihte me trishtim dhe hamendësoi se vajza duhej ta kishte kuptuar se si kishin qenë ato Krishtlindje për të. Linda ishte vajzë shumë e mirë dhe Xheni ndihej e kënaqur që ishte lidhur me djalin e saj; ishin një çift i përsosur, që e adhuronin njëri-tjetrin. Pyeti sërish veten se si mund të ishte Kaini i saj dhe a po u bënte dot ballë ditëve në dhomën e izolimit. Herën e fundit kur Des Harkeri i kishte telefonuar, ia kishte bërë të qartë se gjithçka ishte në kontroll dhe se po bënte çmos për ta zgjidhur atë çështje. Desin e kishte për zemër; ishte djalë i mirë dhe fjalët e tij e kishin qetësuar sadopak, megjithatë do ta flinte mendjen vetëm kur ajo Krishtlindje të kishte kaluar.

U dëgjua zilja e celularit dhe ajo e hapi me zemër të ngrirë. Kur pa se ishte Desi, i ngriu gjaku dhe u zbeh në fytyrë nga frika e atyre që mund të dëgjonte. "Do Zoti nuk është ndonjë lajm i keq nga Kaini!" - mendoi. Teksa ecte drejt kuzhinës për të folur vetëm për vetëm me të, duart i dridheshin pa pushim dhe të gjithë ata që ishin aty, e vunë re.

- Xhen, ti je?

- Gjithçka në rregull, Des?

- Kam një lajm të shkëlqyer. Bisedova me Xhejson Bigsin dhe më siguroi se nuk do të marrë hak ndaj Kainit. M'u betua për kokë të fëmijëve se Kain Moranit nuk do t'i ndodhte asgjë. E dashur, tani të gjithë mund të marrim frymë lirisht. Mendoj se ia dola mbanë ta bindja se Aliu bëri gjithçka me kokën e tij.

Xhenit për pak sa nuk i ra të fikët nga gjithë ai çlirim. U mbështet në tavolinën e kuzhinës dhe sytë iu mbushën me lot.

- Oh, Des, faleminderit! Faleminderit shumë! Do të të jem mirënjohëse për gjithë jetën...

Desi u skuq pakëz, por ajo nuk kishte nga ta shihte.

- Sot varrosi të vëllanë dhe ndoshta i ka ardhur shpirti në majë të hundës nga gjithë këto vrasje. Cilado qoftë arsyeja, më dha fjalën se Kaini do të jetë i sigurt në "Parkhërst". Mos u shqetëso më dhe shijoje Krishtlindjen, në rregull?

E falënderoi sërish nga thellësia e zemrës dhe mbylli telefonin. Ndenji një hop pa lëvizur, duke shoshitur me mendje ato që i kishte thënë Desi. Nëse Xhejson Bigsi ishte betuar për kokën e fëmijëve, atëherë ishte treguar i sinqertë. Asnjë nga kokat nuk e bënte kollaj atë betim. Krejt papritur,

buzëqeshi kur iu kujtua se si i betohej Kaini djalit të tyre. “Për kokë të policit, që është e vërtetë!” - dhe Kain Xhuniori besonte gjithçka që i thoshte i ati. Befas, e pushtoi një valë lumturie. Tani, nuk kishte më frikë dhe, më në fund, pas gjithë atyre javëve, u ndje e çliruar. Puthi celularin gjithë hare, mbylli sytë dhe falënderoi Zotin që i dëgjoi lutjet e saj për t’ia mbrojtur të shoqin nga e keqja. Kjo do të ishte Krishtlindja më e bukur; vendosi ta bënte vetë më të bukur. Pas disa vitesh, Kaini i saj do të kthehej në shtëpi dhe ata do të jetonin prapë së bashku. Majkëlli ishte bërë pjesë e familjes dhe një fëmijë pritej të vinte në jetë. Ç’mund të kërkonte më tepër? Zoti i kishte bekuar.

Kapitulli njëqind e dyzet e nëntë

Ishte vigjilja e Krishtlindjes dhe Xheni po mbushte gjelin e detit për ta futur në furrë, që të ishte gati pikërisht kur të mbërrinte mesnata. Ishte i stërmadh dhe ajo e kishte përgatitur me gjysmë kilogrami proshutë dhe gjysmë kilogrami gjalpë. Nëse do t'i dilte i thatë, e kishte punën pisk, por kishte bërë të pamundurën që të gjithë të lëpinin gishtat.

Nuk mbante mend kur kishte qenë hera e fundit që ishte ndier aq e lumtur. E kishte kapluar lumturia që kur Desi i kishte dhënë lajmin se Kaini ishte i sigurt. Vetëm mendimi se mund ta humbte të shoqin, e kishte rraskapitur shpirtërisht, por tani ishte gati të përballej sërish me botën dhe të vazhdonte jetën e saj.

Që nga kuzhina, ku po përgatiste darkën, dëgjonte nënën e saj dhe Majkëllin tek bisedonin; ata të dy ishin vërtet një çift shakatarësh dhe nuk u mbyllej goja një sekondë. Majkëlli e kishte shumë për zemër atë grua. Këdo që takonte, Ejlina i thoshte se tani rrinte më shumë me homoseksualët, sesa me shoqet e veta dhe i pëlqente shumë kjo gjë. Edhe Majkëlli ia thoshte në sy se me atë grim të rëndë, ajo dukej si një travestit. Madje disa herë, e kishte çuar në ca klube homoseksualësh dhe miqtë e tij e kishin pëlqyer shumë.

Ishte e lumtur që Majkëlli do të qëndronte për pak kohë me ta atë natë, edhe pse nuk do të darkonin dot së bashku. Duhej ta kalonte Krishtlindjen me të ëmën, por nga fjalët që i shpëtuan pa dashje, u kuptua se nuk do të ishte ndonjë ditë për t'u shënuar në kalendar. Të vinte keq, sepse ishte djalë shumë i mirë dhe Karolina duhej t'i ishte mirënjohëse për gjithçka që ai kishte bërë për të. Ajo e kishte nisur sërish pijen dhe ishte bërë e padurueshme. Xheni psherëtiu thellë. I erdhi keq, por e dinte se, në jetë, jo gjithmonë mund të kishe ato që doje; shpesh, bije pre e

kompromiseve. Një shprehje irlandeze thotë: "Paçim ato që duam dhe jo ato që meritojmë." Nuk i kishte pëlqyer kurrë kjo shprehje, por nëna e saj mendonte se ishte për të qeshur.

Xheni mbaroi punë me gjelin dhe e mbështolli me letër alumini. Më pas, pastroi kuzhinën shpejt e shpejt dhe kur mbaroi, rrëkëlleu një gllënjkë verë të bardhë. Gjithçka ishte shumë festive dhe mezi po priste orën dymbëdhjetë. Për herë të parë pas shumë vitesh, nuk po e urrente më festën e Krishtlindjes. Mbaroi punët dhe pasi i hodhi edhe një sy të fundit kuzhinës, u bashkua me të tjerët në sallon.

Kain Xhuniori dhe Linda po qëndronin së bashku në divan; barku i saj kishte filluar të binte në sy, edhe pse ishte ende herët. Pema dukej e mrekullueshme dhe dhuratat ishin vendosur njëra mbi tjetrën. Në disa nga degët e pemës, vareshin çanta të vogla bizhuterish dhe Xheni po pyeste veten se për çfarë mund ta kishte porositur Kaini të birin që t'u blinte këtë vit. Ajo nuk kishte dashur kurrë asnjë dhuratë, e megjithatë e dinte se kjo gjë e bënte Kainin të ndihej sikur ishte pranë tyre. O Zot, sa e kishte marrë malli për të! Krishtlindja ishte një festë familjare dhe të gjithë e ndienin mungesën e tij. Sakaq, i largoi ato mendime nga koka; tani, do të ishte gjithmonë e lumtur dhe ishte më se e bindur për këtë.

- Ej, zonjë, me ty po flas!

Zëri i së ëmës e përmendi nga mendimet ku ishte zhytur, dhe i ktheu përgjigje menjëherë:

- Më fal, mama, isha kilometra larg prej këtej.

- Kohët e fundit, ke filluar të shohësh ëndrra me sy hapur. Të shqetëson gjë?

Ejlina dukej vërtet e shqetësuar për të bijën dhe krejt papritur Xheni ndjeu ta pushtonte një valë dashurie për të. Hapi krahët dhe tha duke qeshur:

- Eja këtu dhe më përkëdhel, ti plakaruqe mistrece!

E emocionuar dhe njëherazi e lumtur, Ejlina e përqafoi dhe e përkëdheli të bijën, duke pyetur veten për të njëqindtën herë se si kishte qenë aq me fat që kishte një vajzë të tillë. Ejlinë Rajli mund të kishte shumë të meta, por nuk ishte budallaqe. E dinte se, po të kishte qenë një vajzë tjetër në vendin e së bijës, do ta kishte braktisur sapo t'i jepej mundësia. Ejlina e donte sa më s'ka të bijën dhe lumturohej kur shikonte se edhe ajo ndiente të njëjtën gjë.

Majkëlli fërshëlleu me sa fuqi kishte dhe thirri me të madhe:

- Po përqafon një travestit! Prit t'ju bëj një fotografi...

Kain Xhuniori dhe Linda po qeshnin. Majkëlli sapo kishte blerë një aparat të ri dixhital dhe shkrepte foto ngado që shkonte.

"Ora po shkon thuajse nëntë. Se mos harroj ta nxjerr gjelin nga furra në mesnatë", - tha me vete Xheni. Më pas, i hodhi sytë nga Linda dhe i tha:

- Ti do të rrish me ne sonte, zemër.

- Po, nëse nuk ka ndonjë problem për ju,- ia ktheu ajo duke tundur kokën e lumtur. Kain Xhuniori e përqafoi.

- Sigurisht që nuk ka asnjë problem. Ti po mban brenda teje brezin tjetër të Moranëve, e dashur.

Linda qeshi dhe u skuq e tëra.

- Kush do një pije tjetër? - pyeti Ejlina, e cila kurrsesi nuk mund t'i shikonte dot gotat bosh.

Kur Xheni u nis drejt kuzhinës, u dëgjua zilja e derës dhe Kain Xhuniori u ngrit rrëmbimthi për ta hapur.

- Me siguri do të jenë prapë ata këngëtarët e këngëve të Krishtlindjes, - tha dhe para se të hapte derën, rrëmoi nëpër xhepa se mos gjente ndonjë qindarkë.

Kur Xheni dëgjoi të shtënën e parë, mendoi se ishte zhurma e marmitës së ndonjë makine, por kur dëgjoi të dytën, vrapoi drejt korridorit duke bërtitur.

Kain Xhuniori ishte shtrirë në prag të derës, ndërsa fytyra e tij e pashme ishte shpërfytyruar nga dhimbja. Xheni thirri me sa kishte në kokë dhe më pas, u ul në gjunjë e po përpiqej ta rikthente sërish në jetë të birin, por kjo nuk do të ndodhte kurrë.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë

Si për mrekulli, Kain Morani kishte dalë nga dhoma e izolimit po atë mëngjes. Po rrinte ulur në tavolinë me Desin dhe djemtë e tjerë, pasi kishte gatuar për të gjithë makarona bolonjeze, sallatë dhe sigurisht, patate të skuqura. Atmosfera ishte shumë festive dhe të gjithë mezi po prisnin të nesërmen.

- Falë Zotit, të nxorën nga biruca, Kain! Na kishte zënë frika se kush do ta gatuante atë dreq gjeli. Më beso, kohët e fundit, kemi ngrënë vetëm plehra.

Të gjithë qeshën, mbushën gotat dhe ngritën një dolli.

- E shporrëm dhe një vit tjetër, ta marrë e mira!

- Këtë po e kthej me fund, mik.

Të gjithë po bisedonin për shtatë palë qejfe kur në telefonin e Desit erdhi një mesazh. Teksa po e lexonte, Kaini vuri re se mikut të tij i ndryshoi çehrja dhe kur mbuloi gojën me dorë nga tronditja, të gjithë burrat në tavolinë e lanë bisedën dhe ia ngulën sytë.

Desi tundi kokën në shenjë mosbesimi.

- Gjithçka në rregull, mik?

Kaini i hodhi dorën në sup dhe Desi i zgjati telefonin, duke nëpërdhëmbur diçka:

- Më vjen shumë keq, mik. I dhjefsha racën! Maskarai... ai maskarai i poshtër!

Kaini lexoi mesazhin. Të gjithë sa ishin në tavolinë ishin të hutuar dhe nuk po e merrnin vesh se çfarë dreqin po ndodhte.

- Çfarë është? Ta marrë dreqi, na e thuaj!

Kaini hodhi sytë nga burrat përreth tij dhe lotët filluan t'i rridhnin rrëke.

- Xhejson Bigsi më vrau djalin sonte. Kainin tim... Xheni me siguri do të çmendet, dhe të mendosh që ai pret edhe një fëmijë... Oh, Zot i madh!

Filloi të qante me ngashërim dhe asnjëri prej burrave nuk dinte si të reagonte. Des Harkeri i hodhi duart në supe mikut të tij dhe e mbante, teksa ky i fundit qante me dënesë. Nuk i besohej se si mund të tregohej aq mizor një njeri, edhe pse mund të kishte një arsye të fortë.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e një

Majkëll Morani nuk e kishte mbledhur veten akoma. Rrinte ulur dhe shtrëngonte dorën e Ejlinës teksa prisnin në spital ndonjë lajm për Lindën e gjorë. Falë Zotit, Xhenit i kishin dhënë qetësues; ulërimat e saj ngjasonin me ato të një kafshe të çmendur. Bashkë me ta, ishin edhe prindërit e Lindës. Të gjithë po prisnin në heshtje nëse ajo do të bëhej më mirë. E gjora vajzë, ç'e kishte gjetur!

Majkëlli fshiu lotët dhe Ejlina e rroku pranë vetes. Ajo qante në heshtje dhe nuk po e besonte dot atë që u kishte ndodhur. Nuk arrinte ta kuptonte mizorinë e Xhejson Bigsit, se si kishte pritur pikërisht vigjiljen e Krishtlindjes për të bërë diçka të tillë. Ajo që u kish ndodhur, ishte e tmerrshme, por e tillë ishte bota e krimit dhe nëse nuk e pranoje dot këtë, më mirë të mos përfshiheshe në punët e saj. Megjithatë, pamja e nipit, të cilit ia kishin hedhur trutë në erë, nuk mund të harrohej lehtë. Ai ishte një djalë i pashëm dhe i mirë, së shpejti do të bëhej baba dhe e kishte gjithë jetën përpara. Ishte e llahtarshme dhe me gjasë, Xhenin do ta vinte dhembja përfund. Djalin e saj të vetëm, fëmijën e saj të vetëm, ia morën në një mënyrë aq mizore.

Ejlina dhe Majkëlli po qanin me zë dhe shtrëngonin njëri-tjetrin. Xheni Morani ishte shtrirë në shtratin e spitalit, në një gjumë të thellë, të stimuluar nga ilaçet, nga i cili nuk do të donte të zgjohej kurrë, por do të vinte çasti kur do të përmendej dhe makthi do t'ia hante sërish shpirtin.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e dy

Kaini shoqërohej nga dy gardianë të burgut, por këta të fundit të paktën patën mirësjelljen të mos binin shumë në sy që po e mbanin të burgosurin të lidhur pas vetes. Xheni dukej për faqe të zezë dhe qante në kraharorin e Kainit, ndërsa ai bënte çmos që ta mbante. Shërbesa ishte shumë e bukur dhe kur po dilnin nga kisha për të shkuar në varreza, filloi të binte edhe një dëborë e lehtë. Ishte një i ftohtë i hidhur, por Kainin nuk e shqetësonte aspak kjo gjë. Atë po e hante përbrenda se si do të merrte hak ndaj Xhejson Bigsit.

Prindërit e Lindës përpiqeshin të ngushëllonin të bijën aq sa mundeshin. I vetmi ngushëllim për të gjithë ishte se foshnja ishte mirë dhe nuk kishte pësuar gjë nga ajo tronditje. Do të kishte qenë e padurueshme nëse do ta kishte humbur edhe atë. Tashmë, siç thoshte edhe vetë Xheni, në botë, do të ekzistonte gjithmonë një pjesëz nga djali i saj.

Teksa ecnin ngadalë drejt vendit ku do ta varrosnin, Kaini hidhte sytë kuturu dhe nuk po e besonte dot që po varroste djalin e tij të çmuar. Iu mbushën sytë me lot kur ndjeu dorën e Majkëllit mbi supe dhe i dhuroi një buzëqeshje të trishtuar. Ai ishte djalë i mirë dhe i ati nuk e vinte në dyshim këtë.

Duke u afruar pranë varrit, Kaini pa Ejlinën teksa ndihmonte nënën e tij. Edhe ajo, si gjithë tjerët, e kishte përjetuar shumë keq vrasjen e Kain Xhuniorit. E si mund të përjetohej ndryshe një vdekje e atillë?

- E dija se, nëse do të tregohesha e duruar, ti do të merrje atë që meritoje! - Të gjithë zgurdulluan sytë kur aty mbiu Karolina, e cila, si gjithmonë, filloi të villte vrer. - Sa shumë jam lutur për këtë ditë, që ti të humbje gjithçka, dhe ja ku ndodhi, - tha dhe filloi të qeshte, por kur i zunë sytë të birin, u trondit aq shumë, sa nuk mundi të thoshte më asnjë gjysmë fjale.

- Shko në shtëpi, mama. Ky nuk është as vendi e as çasti i duhur, - i tha ai dhe u nis drejt saj. Ndërkohë, Karolina u zmbraps, sikur i biri të ishte i sëmurë.

- Të bëri edhe ty për vete, apo jo? Më ka marrë gjithçka, tani më mori edhe djalin, apo e kam gabim?

Pas çdo fjale që thoshte, nervozohej gjithmonë e më shumë, thuajse po bëhej histerike. Të gjithë ia kishin ngulur sytë dhe nuk dinin në duhej të qeshnin apo të qanin.

Xheni pa ngultas gruan që, për vite me radhë, e kishte pasur halë në sy dhe foli me zë të lartë:

- Si mund të fajësosh atë, moj kuçkë e çmendur? Shko në shtëpi dhe na lër të varrosim djalin tonë me dinjitet.

Majkëlli filloi të tërhiqte zvarrë të ëmën, duke u përpjekur ta largonte nga varrezat, edhe pse ajo nuk donte të ikte. Kaini shtangu kur pa ish-gruan; nuk mund ta kuptonte se si një femër që dikur kishte qenë e bukur dhe plot jetë, të ishte shndërruar në një personazh të filmave horror. Kjo ishte një provë që vërtetonte se kishte ndenjur në burg për një kohë shumë të gjatë.

Me vështirësi, tërhoqi Xhenin drejt vetes dhe së bashku vazhduan rrugën drejt vendit ku do të varrosnin të birin. Atë çast, dëbora po binte më vrullshëm dhe po shtronte mirë. Kaini hodhi sytë rrotull dhe u kënaq kur pa se sa miq kishte pasur i biri. Kjo tregonte se kishte qenë shumë popullor. Kishin ardhur të gjithë shokët e shkollës, ish-të dashurat, kolegët, por edhe të tjerë që kishte njohur përgjatë viteve. Kaini kuptoi se kishte ende njerëz që ua donin të mirën, ndjeu një mirënjohje të thellë që nuk e kishin harruar. Ai kuptoi se kishte ende një vend në botën ku, para shumë vitesh, zgjodhi të jetonte. Ngado që hidhte vështrimin, shikonte lule që dëbora, ashtu si kish nisur, nuk do të vononte t'i mbulonte. Me sa dukej, do të fillonte ndonjë stuhi dëbore. Kaini puthi të shoqen në kokë dhe e shtrëngoi fort në krahët e tij, ndërsa prifti filloi të thoshte lutjet e fundit.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e tre

Xhejson Bigsi kishte zënë një zoçkë të re me emrin Jemima. Ishte një femër me klas dhe kishte një shtëpi me kopsht në periferi të Mançesterit, gjë që Xhejsonit i leverdiste, sepse ndodhej larg syve kureshtarë të bashkëshortes. Jemima kishte një mal me para dhe një mal me gjëra për të treguar. Si zakonisht, ai kishte zgjedhur një tjetër të çmendur për dashnore. Ajo kishte flokë të zinj, sy jeshilë plot shkëlqim dhe një gjoks të vogël, të ngritur, por, mbi të gjitha, kishte vaginën më të ngushtë që kishte provuar ndonjëherë, pikërisht një nga gjërat që e kishte tërhequr më shumë tek ajo.

Ajo ishte lakuriq, e ulur në gjunjë dhe po i bënte një gojore, nga ato që të lënë pa mend. Ai ishte në qiellin e shtatë. Jemima nuk kishte shumë që kishte ardhur në atë zonë dhe Xhejsoni nuk arrinte ta besonte se, që herën e parë që kishte hyrë në klubin e tij, kishte shkuar drejt e tek ai. Jo vetëm që fliste si një princeshë, por pallonte pa u lodhur; ishte gjithçka që mund të dëshironte një mashkull, njësoj sikur fitoje një "Mercedes" sportiv në ngjyrë gri, të lidhur me fjongo. Atë çast, e ndjeu se po prishej, u qetësua dhe u përpoq ta ruante sa më gjatë atë ndjesi. Ishin të pakta ato zoçka që pranonin t'ua derdhje në gojë dhe kur gjeje një të tillë, duhej të përfitoje sa më shumë. Në fund të fundit, gjithçka varej nga mënyra se si silleshe. Kur hapi sytë, përpara tij ndodhej një burrë me një armë në dorë. Pikërisht në atë çast, kuptoi se Jemima e kishte futur në kurth. Ajo u ngrit në këmbë dhe me theksin e saj tipik, tha:

- Mbaroje këtë punë, ta marrë dreqi! Duhet të kthehem në Kaning.

Burri iu bind me shumë kënaqësi.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e katër

Në apartamentin e Ejlinës, Kaini po negocionte për një marrëveshje me shefin e policisë së qytetit, Xhef Davsin. Njiheshin prej vitesh dhe kishin respekt për njëri-tjetrin. Dëbora nuk kishte ndër mend të pushonte dhe Kaini po shpresonte ta bindte shefin e policisë që ta lejonte ta kalonte natën me të shoqen.

- Bëhet fjalë vetëm për një natë! Vërtet mendon se do t'ia mbath dhe do ta lë në atë gjendje?

Xhef Davsi u ndje i detyruar ta pranonte kërkesën e Kainit. Dhjetë mijë dollarët që Xheni kishte në dorë, ishin një shumë e majme për t'u refuzuar. Dy policët e tjerë dukeshin më se të kënaqur nga ajo që po ndodhte; nëse Kaini do të merrte leje, secili prej tyre do të mbante nga dy mijë dollarë për kokë dhe kjo nuk ishte pak.

- Në rregull, por dua të më japësh fjalën se nuk do të bësh ndonjë pisllëk, Kain.

Xheni ktheu menjëherë sytë nga e ëma para se ajo të këpuste ndonjë nga ato kopaçet e saj. Ejlina u ndje e turpëruar.

- Do të lë nja dy djem jashtë, mirë?

Kaini tundi kokën dhe të dy shtrënguan duart për të vulosur marrëveshjen.

Kur policia u largua, edhe Ejlina doli si pa u kuptuar nga salloni dhe shkoi në dhomën e saj të gjumit, duke marrë me vete një shishe vodka. Më në fund, ata ishin vetëm! U panë një copë herë në sy dhe atë çast, Xheni u shkreh në dënesa. Kaini e mbështolli mes krahëve dhe ishte i lumtur që, të paktën atë natë, do të ishte me të, edhe pse ishte nata më e dhimbshme për ta.

- Mori fund, shpirt, - tha ai teksa ajo qante në kraharorin e tij. Ai i ledhatoi flokët dhe vazhdoi me zë të ëmbël: - Xhejson Bigsi vdiq.

Ajo ia nguli sytë fytyrës së tij të pashme dhe e puthi gjithë zjarr, ndërsa gjuha e saj lodronte në gojën e tij; Kaini ia ktheu puthjen me po aq pasion.

- Faleminderit, Kain! Faleminderit!

Paskëtaj, ai e mori në krahë dhe e çoi në dhomën e gjumit.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e pesë

Majkëll Morani ishte ulur dhe dëgjonte të ëmën që, si zakonisht, po fliste përçart. Ndonjëherë, i dukej sikur çdo ditë e jetës së tij ishte e zymtë.

- Shiko, mama, ai është im atë dhe, në vend që të shkoja në ceremoninë e varrimit të vëllait tim të vogël, po rri këtu me ty. Mundohu të më kuptosh, të paktën një herë në jetë.

Zëri i të birit sikur depërtoi thellë në mendjen e turbulluar të Karolinës, e cila e vështroi në një mënyrë të atillë sikur priste me padurim se çfarë do të shtonte më tej.

- Nuk mund të vazhdojmë kështu, mama, nuk jetoj dot më kështu. Do të dal të jetoj më vete për ca kohë, ndërsa ti duhet të bëhesh më e përgjegjshme për veten. Duhet të vazhdosh mjekimet dhe të mos pish kaq shumë.

Karolina qëndroi në heshtje, e frikësuar nga fjalët e të birit. E tmerronte ideja se do të mbetej vetëm.

- Ti ia del për bukuri edhe pa mua në restorant, je shumë e zonja aty. Pse nuk mund të sillesh gjatë gjithë kohës ashtu e të kujdesesh për veten? Një nga vajzat e personelit, Karol Bordeni, më tha se është e gatshme të shpërngulet këtu dhe të të bëjë shoqëri. Ju të dyja shkoni mirë bashkë, apo jo? Ju kam parë të gajaseni në restorant.

Karolina po tundte kokën dhe ajo që dikur kishte qenë gjithmonë kryeneçe, tanimë dukej aq mjerane, sa Majkëlli për pak ndryshoi mendje. Megjithatë, e dinte se, nëse nuk e bënte tani këtë, nuk do ta bënte më kurrë.

- Ajo do të kujdeset që t'i pish ilaçet në orar dhe mund të gatuajë për ty.

Mendoi se me këto do ta bindte dhe, në të vërtetë, fytyra e saj filloi të çelej. E marrtë dreqi, s'i kishte aspak mirë punët me ushqimin dhe një ditë do ta kishte pisk!

- Majkëll... nuk do të më lësh për të shkuar tek ata, apo jo? Premtomë, i dashur!

Ai tundi kokën dhe e përqafoi fort, ndërsa Karolina nuhati aromën e parfumit "Chanel 5" të përzier me djersën e tij.

- Sigurisht që jo, por duhet të takoj babanë. Xheni është një njeri i mirë, mama, nuk është aspak ashtu si mendon ti, - i tha ai teksa vazhdonte ta shtrëngonte fort. Pas atyre fjalëve, ndjeu se ajo u ngurtësua e tëra në krahët e tij dhe e kuptoi menjëherë se kishte thënë gjënë e gabuar. - Dua të them se mund ta toleroj disi për hir të tim eti.

Karolinë Moranin e tmerronte ideja se mund ta humbiste djalin e saj të vetëm dhe e dinte se duhej ta mbante në anën e saj. E vetmja mënyrë për t'ia dalë mbanë, ishte të pranonte gjithçka që i kërkonte ai.

- Zoti më ndihmoftë! Unë të dua shumë, mama, por ndonjëherë nuk ka njeri që të bën dot ballë.

Ajo i buzëqeshi, ndërsa ai i fshiu lotët dhe i solli një copë të stërmadhe torte. Më në fund, i kishte thënë ato që i donte zemra dhe asgjë nuk ndodhi, bota nuk u përmbys. Teksa po shikonte të ëmën duke ngrënë, pyeste veten nëse i vëllai, Kain Xhuniori, tani ndodhej në një vend më të mirë. Të paktën kështu shpresonte.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e gjashtë

Kaini dhe Xheni ishin të dy të rraskapitur dhe po shijonin qetësinë që kishte pasuar pas intimitetit. Xheni nuk arrinte ta besonte se Kaini i saj ishte aty me të, se ajo mund ta prekte e t'i merrte erë. Dukej sikur nuk ishin ndarë kurrë. Ndjeu se sytë iu mbushën me lot, ndërsa ai e rroku edhe më fort.

- Çfarë dreq dite! - Xheni nuk foli. Nuk dinte çfarë t'i thoshte. - Po ajo kuçka e shëndoshë që na erdhi aty? E marrtë e mira, prisja ndonjë plumb në lule të ballit! - Xheni buzëqeshi, ashtu siç kishte shpresuar edhe ai. - Të paktën foshnja është mirë.

Xheni lëvizi nga vendi, që ta shikonte në sy, dhe tha:

- Nëse është djalë, ajo do ta quajë Kain.

- Ajo është vajzë e mirë, Xhen, më pëlqen. Ka edhe familje shumë të mirë.

Xheni tundi kokën në shenjë pohimi.

- Pati fat që gjeti një vajzë të tillë, por... Oh, Kain! Sa shumë më dhemb shpirti kur mendoj se nuk do ta shoh më kurrë.

Xheni filloi të qante sërish dhe Kaini e shtrëngoi për ta qetësuar, ndërsa edhe vetë mezi po i mbante lotët, por duhej të bëhej i fortë për vete dhe për të.

- Edhe disa vjet dhe do të jemi përgjithmonë bashkë. Vetëm për këtë mendo, e dashur. Kemi pasur edhe ne problemet tona, por kemi arritur deri në këtë pikë dhe jemi më të lidhur se kurrë.

Xheni e dinte se kjo ishte e vërtetë.

- Kain?

Ai e puthi gjithë ëmbëlsi në ballë.

- Çfarë ke, e dashur?

- A mund të heqim dorë tani: nga biznesi, nga gjithçka? A mund të bëhemi njerëz normalë? Kemi para plot dhe nuk e dua më një jetë të tillë. Për shkak të saj të humba ty dhe djalin. Kjo nuk është jeta e bukur, i dashur. Ka kohë që nuk është më e tillë.

Ai i bloi në mendje për disa çaste fjalët e saj dhe në fund, tha:

- Nëse do ti, dakord, do të heqim dorë. Do ta zgjidh unë këtë punë dhe do t'i shes të gjitha, në rregull?

- Më premton?

Ai e pa ngultas në sytë e saj të bukur dhe duke buzëqeshur, ia ktheu:

- Të premtoj, Xhen.

Ajo ishte po aq e bukur sa edhe ditën e parë kur ishin takuar në atë klubin në Soho. A do të kishte vazhduar ai të njëjtën rrugë, po t'i kishte ditur të gjitha këto që do të ndodhnin? Përgjigjja ishte shumë e thjeshtë: nuk do të ndryshonte asgjë. E donte Xhenin me gjithë zemër, po aq sa edhe ajo atë. Ata ishin bërë për njëri-tjetrin dhe këtë nuk e luante as topi. I zuri gjumi në krahët e njëri-tjetrit dhe, për herë të parë pas pothuajse njëzet vjetësh, u përqafuan në shtrat si një çift normal.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e shtatë

Ejlina po rrinte shtrirë në shtrat, duke menduar për të bijën dhe Kainin në dhomën ngjitur. E dinte se ajo nuk do ta kishte pritur kurrë dikë kaq gjatë. Nuk ishte në natyrën e saj; për të, mjaftonte një romancë gjashtëjavore, derisa t'ia hidhte sytë ndonjë tjetri. I dhembte shpirti për të bijën që kishte përcjellë djalin e saj të vetëm. Kjo ishte e tmerrshme për çdo nënë, por të paktën mund të ngushëlloheshin me faktin se prisnin që një bebe të vinte në jetë.

Lotët i rrodhën rrëke teksa kujtonte se si Kain Xhuniori i ulej në prehër kur ishte i vogël, e kapte për dore ose e puthte. Sa fëmijë i dashur kishte qenë! Kujtonte se sa shumë kishte luajtur Xheni me të dhe sa shumë e donte të birin. Sa do të donte që gjërat të kishin qenë ndryshe në fëmijërinë e Xhenit, ta kishte kuptuar më herët se sa nevojë ka një fëmijë për dashurinë e prindit. Xhenit i ishte dashur të duronte nënën e saj të dehur dhe burrat që ajo sillte në shtëpi në këmbim të parave. Edhe pas gjithë këtyre, ajo vajzë e kishte dashur dhe nuk e kishte përjashtuar kurrë nga jeta e saj. E kujt do t'ia priste mendja? Jeta është e çuditshme dhe askush nuk e mohon dot.

Mori fotografinë e nipit dhe e puthi me shumë dashuri. Të paktën me të kishte bërë gjënë e duhur. Ndihej shumë krenare për të bijën, e cila nuk ishte dorëzuar kurrë para vështirësive, edhe pse jeta e kishte përballur me lloj-lloj pengesash, dhe kjo nuk ishte aspak e lehtë për një femër. Ejlinë Rajlit i pëlqente të mendonte se këtë forcë, Xheni e kishte trashëguar prej saj. Në fund të fundit, nga dikush duhej të kishte ngjarë.

Kapitulli njëqind e pesëdhjetë e tetë

Atë mëngjes, Xheni çfarë nuk kishte gatuar për Kainin dhe dy oficerët e policisë para se i shoqi të largohej e të kthehej sërish në burgun "Parkhërst". Pasi ata u larguan, Xheni bëri gati banjën, kyçi derën dhe u fut në vaskë të qetësonte disi trupin dhe shpirtin e saj të lënduar në ujin e ngrohtë. Me një filxhan të madh çaji në dorë dhe një paketë cigaresh aty pranë, nisi të shijonte kujtimet e një nate më parë. E dinte se duhej të ushqehej me to edhe për ca kohë. Kishte qenë e mrekullueshme që i ishte dhënë mundësia të nuhaste sërish aromën e Kainit, të ndiente prekjet e tij, gjë që ia kishin lehtësuar disi dhembjen e një dite të tmerrshme.

Mbylli sytë dhe po mendonte sërish për djalin e saj të mrekullueshëm, për vitet që kishin jetuar të dy dhe ca lot të hidhur i rrëshqitën faqeve. Megjithatë, e dinte se, për sa kohë të kishte Kainin në krah, mund të përballonte gjithë sfidat e jetës. Ai ia plotësoi dëshirën dhe hoqi qafe Xhejson Bigsin. Shpresonte me shpirt që ai maskarai ta kish kuptuar mirë se ata kishin marrë hak për vrasjen e të birit. Për herë të parë në jetë, kishte dëshiruar hakmarrje dhe Kaini ia kishte plotësuar dëshirën.

Thellë brenda vetes, një pjesë e saj fajësonte Kainin për vdekjen e djalit të tyre, edhe pse e dinte se nuk mund të bënte asgjë për ta ndrequr këtë. Nuk kishte pikë dyshimi se stili i jetës së tij kishte qenë shkaku i shumë fatkeqësive në jetën e tyre. Tani, nuk i mbetej gjë tjetër veçse të merrte veten nga ajo që i kishte ndodhur. Këtë gjë, e kishte mësuar që fëmijë, që kur Ejlinë Rajli nuk dinte të kujdesej për të. Nëse kishte durim dhe priste, gjërat do të përmirësoheshin paksa, edhe pse kësaj radhe ishte shumë e vështirë të ndodhte. Më keq se kaq nuk kishte ku të shkonte. Do t'i duhej kohë, por besonte se, dalëngadalë, dhimbja do t'i kalonte disi dhe se jeta do të vazhdonte.

Epilogu

Zoti do të fshijë gjithë lotët nga sytë e tyre.

Zbulesa 21:4 (*Bibla e Mbretit Xhejms*)

Dejvid Hanani ishte një djalë i hareshëm dhe teksa largoheshin nga "Parkhërsti", Kain Morani ishte treguar mjaft miqësor me të. E kishte pyetur djaloshin për të ëmën, të atin dhe vajzën e tij të bukur, Maen. Për të, fakti që i kishin besuar detyrën për të shoqëruar famëkeqin Kain Moran nga burgu, ishte si një ëndërr e bërë realitet. Kur mbërritën në zyrat e Xho Bigsit, Kaini e falënderoi djaloshin që e kishte shoqëruar.

Kur Xho Bigsi dëgjoi zërin e Kainit, i cili hyri në zyrën e tij, u ndje nervoz sa më s'ka. Të gjithë e përshëndetën me gëzim e respekt, gjë që e acaroi edhe më shumë. Që prej kohës kur ai shkërdhata kishte vrarë Xhejsonin, biznesi kishte qenë i tij dhe jo i Kainit. Gjithsesi, damkosi një buzëqeshje false në fytyrë dhe u përpoq të dukej sa më i qetë e i gatshëm për të bërë pazar me të.

Kaini hyri në zyrë si të ishte në shtëpinë e vet dhe Xhoja shtangu kur pa se sa trupmadh ishte. Dukej sikur trupi i tij zinte të gjithë zyrën. Edhe pse kishte njëfarë moshe, ishte gjithë muskuj dhe kjo falë stërvitjes së përditshme në burg. Se mos kishte pasur ndonjë gjë më të mirë për të bërë atje!

- Xho, gëzohem që të shoh, mik.

Kaini zgjati dorën dhe Xho Bigsi ia shtrëngoi gjithë nervozizëm.

- Do një gotë skoç?

Kaini qeshi.

- Pse, mos jam gjë papa unë që të mos pi, maskara?

U duk gazmor, megjithatë, në fjalët e tij, ndihej një lloj kërcënimi që edhe Xho Bigsi e kuptoi.

Xhoja mbushi gotat dhe ia zgjati njërën Kainit.

- Kam dëgjuar se je bërë kuzhinier i hatashëm në burg. Sa herë që takoj ndonjë ish-të burgosur që ka qenë në "Parkhërst", dëgjoj që flet vetëm për aftësitë e tua në gatim.

Këto fjalë i tha si me shaka, por qëllimi ishte ta ofendonte. Për Xho Bigsin, gatimi ishte punë femrash.

- Ka qenë gjëja më e mirë që kam bërë ndonjëherë. Madje po mendoj të hap një restorant.

Xho Bigsi sikur u zmbraps disi nga këto fjalë dhe kjo u vu re.

- Kuptoj. Po pyesja veten nëse do t'i rikthehesha jetës...

Kaini ngriti dorën dhe Xhoja pushoi së foluri.

- Shiko, Xho, erdha të të them se tani nuk përfshihem më në këto punë. Ka kohë që kam hequr dorë. Pas asaj që më ndodhi... Le të themi se nuk ma ka më qejfi. I premtova gruas sime se do të lija gjithçka pas dhe atë do të bëj.

Ai rrëkëlleu menjëherë pijen dhe ngriti gotën që t'ia mbushte sërish dhe Xho Bigsi e bëri sa hap e mbyll sytë. Kaini kishte një natyrë të çuditshme, që edhe kur sillej mirë, i trembte të tjerët, cilësi që atë çast po e shfrytëzonte në favor të tij.

Kështu, vazhdoi më tej:

- Unë nxora jashtë loje tët vëlla dhe vendin e tij tani e ke zënë ti. Duhet ta dish se kam shumë miq këtu dhe në Mançester, përfshirë edhe vjehrrin tënd, Graham Grenxhin, të cilin kam më shumë se dyzet vjet që e njoh. Në "Parkhërst", kam dëgjuar se e nget si shumë me dorë tët shoqe, se e gjuan. Po të them diçka: atë ditë që gruaja jote nuk do të të dojë më, ti do të vdesësh. Graham Grenxhi të urren, por për sa kohë vajza e tij të do, nuk ka çfarë të bëjë. Sigurohu që kjo gjë të mos ndryshojë. Nëse të hipën në kokë të marrësh hak për vëllanë tënd pasi ai vrau tim bir, do të ta këpus kokën me duart e mia. Pa Xhejsonin dhe Xhekun, ti dhe yt vëlla jeni një hiç. Nëse ti vendos të marrësh hak, do të ngrihem e do të të vihem pas si zagar dhe qëllimi im i vetëm do të jetë të të gjej, të të torturoj dhe në fund, të të vras. Ti e di që jam i aftë ta bëj, mik, thjesht po përpiqem të shmang një konflikt mes nesh. Atëherë, jemi në rregull?

Xho Bigsi e dinte se e kishte të humbur davanë, ashtu si luftën dhe gjithë respektin që mund të kishte pasur Kaini për të, ndaj nuk i kishte mbetur veçse të pohonte me kokë. Gjëja e fundit që donte, ishte që ai t'i vihej pas, sidomos kur bëhej fjalë për një mik të vjetër të vjehrrit të tij.

Kaini e ktheu me fund pijen, u ngrit dhe i zgjati dorën me një gjest miqësor.

- Atëherë, u vendos. Kështu?

Kaini ia shtrëngoi fort dorën Xhosë, duke i kujtuar se me kë kishte të bënte. Vërtet mund të mos merrej më me punë të pista, por nuk kishte

dalë plotësisht jashtë loje; dhe kishte një ndryshim të madh mes këtyre të dyjave. Paskëtaj, u largua duke fërshëllyer hareshëm dhe u fut sërish në makinë me Dejvid Hananin. Pastaj, me ton urdhërues, tha:

- Në shtëpi dhe jepi shpejt!

Teksa po largoheshin, Kain Morani kuptoi se sa shumë do t'i mungonte rrëmuja e botës së krimit, por tashmë i kishte dhënë fund. Duhej të rifitonte kohën e humbur me të shoqen, e cila i kishte qëndruar në krah përballë gjithë vështirësive të jetës. Në gjithë ata vjet, kishte mësuar se cilat ishin gjërat më të rëndësishme për të dhe se nuk do ta përsëriste më kurrë gabimin që kish bërë një herë.

Kur Xheni i hapi derën të shoqit, zemra sa nuk i doli nga kraharori. Nuk arrinte ta besonte se ai ishte kthyer përgjithmonë. Kaini hyri në apartament, pa njëherë rreth e rrotull dhe më pas ia nguli sytë vendit ku kishte dhënë shpirt i biri. Pavarësisht ngjarjeve, Xheni nuk kishte mundur ta linte shtëpinë ku kishte aq shumë kujtime me të birin.

- Eja, i dashur, futu brenda. - Pas gjithë asaj kohe, të dy ishin paksa nervozë krah njëri-tjetrit dhe Xheni mezi po i mbante lotët. - E kam mobiluar nga e para të gjithë shtëpinë, Kain. Mendova se do të ishte bukur t'ia nisnim nga fillimi.

Kaini lëshoi çantën në tokë, e mori të shoqen në krahë dhe, duke ecur drejt dhomës së gjumit, i tha:

- Një të shpejtë, zemër! Kam pritur shumë kohë për këtë.

Ai e puthi gjithë zjarr dhe ajo ia ktheu në po të njëjtën mënyrë.

Krejt papritur, u hap dera e sallonit dhe nipi i tij i vogël, Kaini, iu përvodh nëpër këmbë.

Ejlina që po qëndronte pas tij, hodhi një nga ata thumbat e saj:

- Nuk keni faj ju të dy. Keni pritur gjatë, por nuk ju gjen gjë nëse prisni edhe nja dy orë të tjera!

Të gjithë qeshën me këto fjalë dhe u nisën drejt sallonit për të pritur njerëzit e dashur që do t'i uronin mirëseardhjen Kainit. Xheni e dinte se, edhe pse kishin vuajtur aq shumë, tani e tutje, gjërat do të shkonin mirë. Dashuria e tyre ishte shumë e thellë dhe u kishte mbijetuar edhe stuhive më të këqija. Në shtëpi, erdhi edhe Molli, që ishte tejet e lumtur, madje erdhën edhe Linda me prindërit e saj. Kainit i dukej sikur kishte kapur qiellin me dorë. Çfarë mund të kërkonte më shumë një njeri?

Kur djali i tij i madh, Majkëlli, u afrua dhe e përqafoi, Kainit iu mbushën sytë me lot. Sa shumë gjëra kishin humbur dhe fituar, por, në

fund të fundit, e tillë ishte jeta e bukur. Kaini hodhi njëherë sytë rrotull dhe kuptoi se nuk do të ishte më pjesë e saj; atë çast, ndjeu një lloj kënaqësie t'i mbushte kraharorin. Tërhoqi të shoqen mes krahëve të tij dhe e puthi sërish, ndërsa të tjerët duartrokitën.

Kaini i vogël, kopja e të atit dhe gjyshit të tij, thirri me të madhe:

- Gjyshi po puth gjyshen!

Kain Morani dhe Xheni Rajli kuptuan se e ardhmja e tyre nuk kishte nevojë për asgjë më shumë se aq. Më e keqja kishte kaluar dhe nuk u kishte mbetur gjë tjetër, veçse të jetonin pjesën tjetër të jetës së bashku. Një Zot e dinte se sa gjatë kishin pritur për këtë dhe tanimë kishte ardhur koha ta shijonin.

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

Cole, Martina
La Bella Vita: roman / Martina Cole;
Përkth. Esmeralda Cimboku; red. Pranvera Palushi, Edvina Sojati.
– Tiranë: Living, 2017
360 f.; 15,2 x 22,8 cm.
Tit. origj.: The good life
ISBN 978-9928-216-19-9

1.Letërsia amerikane 2.Romane

821.111(73) -31